

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEATTLE
SERPENTS

EMPTY NET

TEAGAN HUNTER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BOŞ AĞ

TEAGAN AVCISI

Telif Hakkı© 2025 Teagan Hunter tarafından

Tüm hakları saklıdır. Sadece kişisel zevkiniz içindir. Bu kitap tekrar satılamaz veya verilemez. Bu kitabı satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Korsan kullanmadığınız ve yazarın bu kitap için harcadığı sayısız saate saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen teagan@teaganhunterwrites.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Kurgu: C. Marie'nin Kurgusu

Judy's Proofreading & Julia Griffis tarafından redaksiyon

Kapak Tasarımı: Shanoff Tasarımları

Kapak Resmi: Cadwallader Fotoğrafçılık

İÇİNDEKİLER

[Sevgili Okuyucu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24 Sonsöz](#)

[VÜCUT KONTROLÜ ÖNİZLEMESİ](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[Teagan Hunterın Diğer Kitapları Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Umursamayan insanlar için sürekli çabalayanlara, çabalayanlara, çabalayanlara.
Bu senin durma iznin.*

SEVGİLİ OKUR

Bu kitap öncelikle eğlenceli, kolay okuma olsa da, Lilah'ın ebeveynleri harika insanlar değil ve kızlarını duygusal olarak istismar ediyorlar.

Kitaplarımın tüm potansiyel tetikleyicilerinin bir listesi için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

BÖLÜM 1

FOX

Lawson: Son derece önemli bir sorum var. Hayes: Bunun için çok erken.

Locke: Saat akşamın 8:30'u.

Keller: Saat 12:00 ile 23:59 arasındaki herhangi bir zaman Lawson için çok erken.

Ben: Yani geriye bir dakikalık Lawson Zamanı mı kalıyor?

Bu da cömertlik oluyor.

Lawson: Biliyor musunuz, hepiniz bana karşı daha nazik olmaya karar vermelisiniz.

Lawson: Sen hariç, Foxy. Sen her zaman iyisin.

Lawson: Bazen fazla iyi. Bazen daha acımasız ol, mu?

Sık kafalı.

Keller: Lanet olsun! Kapıdan ateşli bir şekilde çıkıyor!

Kahretsin. Özür dilerim.

Keller: Ve şimdi geriledi. Bu uzun sürmedi.

Locke: Gerçekten öyle olacağını düşündük mü?

Hutch: Foxy kötü olamayacak kadar iyi bir çocuk.

Ben: Hey! Kötü olabilirim.

Ben: Ben sadece sevmiyorum. Annem o mesajı görse kıcımlı tekmelerdi.

Ben: Ve ben iyi bir çocuk değilim. Şunu söylemeyi kes.

Keller: Annenin kıcımlı tekmelemesine izin verirdim, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı.

ama. Yine anne şakası yapma.

Keller: Eğer Lawson'la bir grupta olmak zorundaysak, anne şakaları bir gerekliliktir.

Lawson: Yani çok önemli sorumu şimdi sorabileceğimi mi söylüyorsunuz?

Keller: Hayır. Konuşmayı kes.

Yapamam. Kapatma düğmem olduğunu sanmıyorum.

Zavallı Rory.

Lawson: Zavallı Rory mi? Hayır, daha çok zavallı Quinn. Seninle birlikte olduğu için onun adına çok üzülüyorum.

Keller: Evet, seksi dadı nasıl? Hayes: Keller...

Locke: Dikkatli olun çocuklar. Buradan hırladığını duyabiliyorum.

Lawson: Biz de Hutch'ın hırçın olduğunu sanıyorduk. Keller: İkisi de

hırçın. En azından öyle olmak istediklerinde. Lawson: Sanki

konuşacak yeriniz varmış gibi.

Lawson: Sen pislisin, Hutch, Hayes

Koruyucu bir, Locke yaşlı adam ve Fox iyi çocuk. Locke: Ben yaşlı

değilim, lanet olsun!

İyi bir çocuk olduğumu söylemeyi kes. Kötü olabilirim.

Hayes: Sadece iyi bir çocuk "Ben kötü olabilirim" gibi bir şey söyler.

Keller: İğrenç olanın sen olduğunu söylemeyi unuttun, Lawsy. Lawson:

Ben iğrenç değilim. Sevimliyim!

İğrençsin. Lawson: Ve sevimlisin!

Locke: Sinir bozucu.

Lawson: Ve sevimli!

Sinir bozucu.

Lawson: Ve sevimli!

Seni seviyorum, Lawsy.

Gördün mü? Sana sevimli olduğumu söylemişim!

Lawson: Şimdi bunu belirlediğimize göre, toplanın çocuklar, çünkü size bir sorum var.

Lawson: Hangi arabaya sahip olmak için hafif coşkulu bir el işi yaptınız?

Hayes: Bu soruya şaşırmamam yanlış mı? Bu noktada, bunu bekler hale geldim.

Locke: Onun hakkında gerçekten daha fazla endişelenmeliyiz, ancak bu Lawson ile mükemmel bir şekilde uyumlu görünüyor.

Ben: Endişeliyim ama yanıtları görmek de ilgimi çekti... Keller: Birkaç

sorum daha var. "Hafif" ne demek?
hevesli" tam olarak ne anlama geliyor? Mesela, gülümsemem gerekiyor mu? Göz teması kurmalı mıyım? bir bölücü koyabilir miyim? Ve ayrıca, araba tertemiz durumda olacak mı ve gerçek bir araba olmak zorunda mı? Gemi olabilir mi?

Hutch: Bunu düşünmenizden etkilendiğimden mi yoksa bir araba için el işi teklif etmeye neden bu kadar hevesli olduğunuzu merak ettiğimden mi emin değilim.

Keller: Ya da gemi. Henüz bilmiyoruz. Hâlâ detayları çözmeye çalışıyoruz.

Locke: Mükemmel bir nokta, Kells. Lawson? Bir gemi olabilir.

Keller: Ve?

Lawson: Diğer tüm kurallar her iki tarafça kabul edilir, ancak bunun uğruna, hafif hevesli diyelim, en azından ilgileniyor gibi görünmeniz gerektiği anlamına gelir.

Keller: Millenium Falcon.

Vay canına. Bu hızlıydı, seni inek.

Keller: Bana istediğin kadar inek de, ama bu şey çok tatlı. Kessel Run'ı ne kadar hızlı yapabileceğini biliyor musun?

Hayes: Biliyor musun, seni gerçekten bir Star Wars ineği olarak düşünmemiştim, Kells.

Keller: Ben sürprizlerin adamıyım.

Locke: K.I.T.T.

O da ne?

Bekle... 80'lerin eski dizisinden mi? David Hasselhoff'un oynadığı mı?

Lawson: HASSELHOFF'U RAHATSIZ ETME!

Keller: Bahse girerim her hafta o boku izliyordun.

Locke: Tanrı aşkına... Ben o kadar yaşlı değilim! Eskiden tekrarlarını izlerdim. K.I.T.T. yasaldı.

Keller: Sadece yaşlı olduğunu kabul

et. Locke: Asla.

Ben: Bumblebee.

Lawson: Nasıl oluyor da kimse GERÇEK bir araba seçmiyor?

Muhtemelen hepimiz gerçek bir araba alabildiğimiz içindir. Hepimiz senin gibi cimri değiliz.

Lawson: Ben ucuz değilim! Sorumluluk sahibiyim.

Oyunu doğru oynamıyorsunuz. Lawson: Şimdi el işi yapacağınız

GERÇEK bir araba seçin. Hayes: Başka erkeklere el işi yapmasak olmaz mı?

BİR TAKIM OYUNCUSU OL, HAYES.

Hayes: Senin saçma sapan oyunlarına katılmayacağım, LAWSY.

Gülüyorum, bu sohbet gerçekten kontrolden çıkmadan önce telefonumu arka cebime sokuyorum. Demek istediğim, her zaman biraz dengesizdir, ama halka açık bir yerdeyim, bu yüzden en azından biraz terbiyeli olmalıyım, özellikle de arkamdaki yaşlı kadının omzumun üzerinden okuduğundan yüzde doksan emin olduğum göz önüne alındığında.

Ona dönüp baktığımda kaşlarını çatıyordu, ben de ona göz kırptım. *Bu* onun gülümsemesini sağladı. Kendi kendime kıkırdıyorum, önümdeki kişi ayağa kalkıp yiyeceklerini sıfır düzenle banda atmaya başladığında arkamı dönüyorum. Gözlerim seğiriyor ama bana öğretildiği gibi işime bakıyorum.

Gelişigüzel boşaltma işleminin yarısında, arabalarının arkasına uzanarak benimle göz teması kuruyorlar. Nefesimi tutuyorum, o kıvılcımın, o *Aman Tanrım, bu kişiyi tanıyorum!* parıltısının gözlerine vurmasını bekliyorum. Ama asla öyle olmuyor ve sütlerini olaysız bir şekilde banda yerleştirdiklerinde rahat bir nefes alıyorum.

Genelde hayranlarla konuşmakla ilgili bir sorunum olmaz ama böyle bir kuyrukta sıkışıp kaldığımda, cevaplamak istemediğim sorular sormaya başarlarsa hızlı bir çıkış yapamadığımda onlarla konuşmaktan hoşlanmıyorum.

"Dün gece Pittsburgh'un golünü neden durdurmadın?" gibi.

Ya da *"Nasıl olur da iki gol atılmasına izin verirsiniz?"*

Ve *"Belki de birkaç maç dışarıda oturmalısın? Yeniden toparlanmak için?"*

Tam olarak bunu soracaklarını biliyorum çünkü son düdük çaldığından beri ben de kendime bunu soruyorum. Dün geceki tek işim diskleri durdurmaktı ve ben berbattım. Takımın geri kalanı kendini gösterdi ve kazanmamızın tek sebebi de buydu. Kesinlikle benim gol kurtarma yeteneğim değildi.

İstenmeyen düşünceleri bir kenara itiyorum, üzerinde durmamaya çalışıyorum, özellikle de sonuçta iki puanla ayrıldığımız ve önemli olan tek şey bu olduğu için. Ayrıca, bu gecenin hokeyle değil eğlenceyle ilgili olması gerekiyordu.

Eminim benden bir şey getirmem beklenmiyordur ama annem bir partiye eli boş gittiğimi bilse kıcıma tekmeyi basardı. Sepetimi kemerin üzerine koyuyorum, sonra da erzaklarımı boşaltıyorum. Parti ev sahiplerinin -ve bu arada ekibimin geri kalanının- bir şeyler getirdiğim için benimle durmadan dalga geçeceklerinden eminim, ama bu noktada içime işlemiş durumda. Şampanya ve kurabiye o zaman.

Ödeme terminaline yaklaştığımda kasiyer "Hey, Fox," diyor. "Selam Rico. Nasılsın?"

Sırık gibi, saçları omuzlarına kadar dökülmüş, şüpheli bir şekilde esrar kokan çocuk omuz silkiyor. "Gelecek yıla kadar burada sıkışıp kaldım ama fazla mesai yapıyorum, sanırım şikayet edemem."

Korkunç "gelecek yıl" şakasına gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kurabiye kutularından birini tarayıcıya doğru sürüklerken. "Böyle giyindiğine göre süslü bir şey olmalı."

Üzerimdeki smokine bakıyorum, sonra ona sırtıyorum. "Ne dedin? Bu eski şey mi?"

"Evet, giydiğin o eski -ne o, Tom Ford mu? -tux."

Bu Armani, ama bunun onu daha iyi yapacağından emin değilim, bu yüzden onu düzeltmiyorum.

"Bazı takım arkadaşlarımla aramda bir şey var." Cevabımı bilerek belirsiz tutuyorum. Rico'nun nereye gittiğimi kimseye söyleyeceğini sanmıyorum -bunun için fazla havalı- ama yine de.

"Takım arkadaşları." Gülümseyerek başını sallar. "Sanki tüm Seattle'la takılmayacakmışın gibi bunu rahatça söylemene bayılıyorum."

Yılanlar takımı. Buraya gelip de sana alışveriş yapacak birinin olmaması beni hâlâ şaşırtıyor."

"Ben sadece normal bir adamım Rico," diyorum ona, yolda olmadığım zamanlarda haftada en az birkaç kez buraya geldiğimden beri ilk kez söylemiyorum.

Homurdanıyor. "Yılda altı nokta dört milyon kazanan normal bir adam."

Ona aslında 6,6 milyon dolar kazandığımı söylemiyorum, bu da onun haklı olduğu anlamına geliyor - ben sıradan bir adam değilim. Hayattan daha çok sevdiğim bir oyunu oynamak için yılda milyonlarca dolar kazanan profesyonel bir hokey kalecisiyim ve her Salı yaptığımız bir şeymiş gibi binlerce dolar değerinde şampanya içeceğimiz ve gözümüzü bile kırpmayacağımız bir yemekli partiye gidiyorum. Bunun hiç de normal bir yanı yok.

Bana toplam tutarı veriyor ve ben de siyah kartımı okuyucuya sokuyorum.

"İşe sıkışmış ol ya da olma, umarım iyi bir gece ve mutlu bir yeni yıl geçirirsin Rico," diyorum gerçekten ihtiyacım olmayan malzemelerle dolu çantalarımı alırken.

"Teşekkürler, Fox. Çok fazla parti yapma, tamam mı?"

Çıkış yolunu yarılamıştım ki ellerini ağzının etrafında kavuşturup "Ve Yılanlar!" diye bağırdı.

Mağazadan her zamankinden daha hızlı çıkıyorum, kimsenin beni durdurmaya karar vermemesini umarak neredeyse karartılmış Denali Ultimate'ime koşuyorum. Her şeyin saçmalığına ancak güvenli bir şekilde içeriye girdiğimde ve konuşulacak hiçbir olay olmadığında gülüyorum.

Seattle sokaklarında gezinirken, kaptanımız ve kız arkadaşı Auden tarafından ekibimizin Yeni Yıl partisinin düzenleneceği Sinclair'e doğru ilerlerken zihnim dönüyor. Geçen yıl bu zamanlar otel Auden'ın şirketi Sinclair Properties'e aitti, ancak lüks otel imparatorluğunun onsuz iyi işlediğini düşündüğü ve hayattan başka bir şey istediği için oteli sattı. Şimdi, işte buradayız, takım partilerini orada düzenliyoruz.

Yılanlar bugün ve yarın maç olmadığı için şanslı. Aksi takdirde böyle bir şey yapacağımızdan şüpheliyim. Herkes evine kapanmış, baldırlarına buz torbaları ve masaj aletleriyle masaj yapıyor, maçtan sonra iyileşmeye çalışıyor olurdu. Biliyorum ki ben de tam olarak öyle olurdum, özellikle de son zamanlarda her maç eziyet gibi geldiğinden beri.

Kahretsin, dün gece daha iyi oynamalıydım. O galibiyet için çok çalışmamız gerekti. Aslında son zamanlardaki tüm galibiyetlerimiz için. Bu tüm takım için yorucu ve en kötüsü de *benim* hatam. Eğer pakı kalenin arkasından tutabilirsem, arkadan bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayız. Direktten direğe biraz daha hızlı atabilseydim, bizi

ve fazladan buzda kalma süreleri ekledim. Eldivenimi doğru pozisyona getirebilirsem, bizi önde tutabilirdim. Çok fazla "eğer" var ama bunların hiçbiri gerçekleşmedi. Yeni yıla girerken en iyi oyunumu oynamalıyım çünkü takımın geri kalanı benim hatalarım sayesinde her gece zar zor ayakta kalarak bu şekilde devam edebilir mi bilmiyorum.

Yedek kalecimiz Dash kaledeyken sanki bambaşka bir takımımız gibi hissediyorum ama benim ilk kaleci olmam gerekiyor. Bu takımın galibi, bu şehrin şampiyonu olmam gerekiyordu. Ben bunların hiçbiri değilim.

Otelin önünde durup anahtarlarımı -bebeğimin direksiyonuna geçeceği için çok heyecanlı görünen- valeye atıyor ve içeriye, en üst kattaki partiye doğru ilerliyorum.

"Buraya ilk gelenin sen olması beni neden şaşırtmıyor?" Girişte duran ve sorun çıkarmadan geçmeme izin veren güvenlik görevlisine başımı sallarken Hutch soruyor. Sanırım kimlerin takımda olup olmadığının farkında.

"Ya da hediye getirdiğinizi?" Kaptanımın gözleri kollarımdaki kâğıt torbalara kaydı.

"Şampanya." Çantaları daha yükseğe kaldırıyorum. "Ve kurabiyeler." Bir kahkaha attı. "Gördün mü? Ne kadar iyi bir çocuk, Foxy."

Bana böyle derler: iyi çocuk, Güneyli centilmen. Sanırım ben de öyleyim ama onların düşündüğü gibi mükemmel bir adam değilim. Mesela, işimde berbatım, bu da var.

Çantaları yanımda beliren yemek şirketine teslim ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, geçen sezonun başında bana her zaman huysuz olan kaptanımızın, personelin olduğu ve striptizcilerin olmadığı bir partiye açıkça katılacağını söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim. Sanırım bir adam aşık olduğunda çok şey değişiyor.

"Teşekkürler," diyorum onlara. "Ve bir kurabiye almaktan çekinmeyin. Beyaz çikolatalı ve naneli kurabiyeler için ölünür."

Aceleyle uzaklaşmadan önce bana gülümsüyorlar. "Bunları denemeyecekler, değil mi?"

Hutch bana kuşkulu bir bakış attı. "Muhtemelen hayır. Çalışıyorlar. Diğer insanlarla ilgilenmeyi hiç bırakıyor musun?"

"değil. Bu benim bir parçası." Ailem beni her zaman almadan önce vermem yönünde yetiştirdi ve ben de hayatım boyunca bunu benimsedim.

Başını sallar. "Lanet olası Güneyli erkekler ve onların sonsuz kibarlığı."

En sevdiğim forvet Lucas Lawson gibi bazı insanlar çok iyi olduğumu söylüyor ve sanırım bu insanlar tamamen haksız sayılmazlar. Ama bu size en başından empoze edildiğinde öyle olmamak zor.

Bir yanım son zamanlarda oyunumla ilgili sorunun bu olup olmadığını merak ediyor. Orada çok mu kibar davranıyorum? Çizgim için daha fazla mücadele etmem mi gerekiyor? Yerimde durmam ve kimsenin mavi boyama girmemesini sağlamam mı gerekiyor?

Cevabını zaten biliyorum ve bu yankılanan bir evet.

Kol düğmelerimi düzeltiyorum. "Son dakika dokunuşları için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Hutch bana bir bakış daha attı, bu seferki "*Elinde değil, değil mi?*" diyordu. "Orospu çocuğu, Fox. Yarın antrenmanda sana fazladan alıştırma yaptırmadan önce git bir şeyler iç."

Tamamen blöf. Bana bir bok yaptıramaz, ama sadece fikri bile beni bara doğru itiyor.

"Votka soda lütfen. Buzsuz olsun," diye rica ediyorum ve barmen başıyla onaylıyor, ben bara yaslanıp mükemmel bir şekilde dekore edilmiş mekâna bakarken içkimi hazırlamaya başlıyor.

Düşük aydınlatma ve peri ışıkları, karanlık, kapalı bir balo salonu yerine gece gökyüzünün altında dışarıdaymışız gibi hissettiriyor. Etrafa dağılmış birkaç ayakta duran masa, hepsi altın desenli siyah ketenlerle örtülü ve her birinin üzerinde güzel bir beyaz gül buketi var. Yan tarafta bir fotoğraf kabini ve odanın diğer ucunda bir DJ kurulmuştur. Bir değil, iki değil, her köşede bir tane olmak üzere *dört* bar var, sanki bunu kim bir araya getirdiyse bu kadar çok hokey oyuncusunu bir odaya tıkarak neye bulaştıklarını biliyorlarmış gibi.

"Buyurun efendim," diyor barmen, bir kadehi bana kaydırarak.

"Teşekkür ederim," diyorum başımı sallayarak ve bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum aldıktan sonra telefonum cebimde çalıyor.

Annemden gelen bir mesajla karşılaşmak için çekiyorum. Bir iniltiyi bastırıyorum ve daha iyi bir karar vermeme rağmen mesajı açıyorum.

Lütfen bana yılbaşı gecesi yalnız olmayacağını söyle.

Ben cevap vermeden başka bir mesaj geliyor.

Bu kesinlikle kalbimi kıracak.

İşte benim annem, kaç yaşına gelirsek gelelim çocukları için hep endişelenir. Otuz yaşında olmam ve ülkenin öbür yaşıyor olmam önemli değil; o hala endişeli.

Başparmaklarımı ekranın üzerinde gezdirdim.

Ben: Bir takım olayım var, yani kesinlikle yalnız olmayacağım.

Tanrıya şükür. Seni görmek için uçağa atlayıp gelmeye hazırdım.

Ben: Beni daha geçen hafta gördün ve asla zamanında yetişemezsin.

Anne: Ama deneyebilirim!

Anne: Sonra arar mısın?

Ben: Bu bir gelenek.

İşte benim oğlum. Keşke bu gece burada olsaydın.

Annemin çocuklarının her zaman çatısı altında olmasından daha çok seveceği bir şey olmadığını biliyorum. Ve doğrusu, son zamanlarda yalnız kalmaktan nefret ettiğim için buna aldırmazdım. Bu partiye ilk gelenlerden biri olmamın nedenlerinden biri de bu. Evimde oturup bir saniye parmaklarımı oynatmak istemedim. Bugünlerde yalnız olmak tekrarları izlememe, bu da oyunumu takıntı haline getirmeme, bu da bok gibi oynamama neden oluyor. Bu gecenin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım var, son zamanlarda maçlarımızın gidişatını aklımdan çıkaracak bir şey, takım arkadaşlarım için daha iyi oynayabilmem için beni gevşetecek bir şey.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve gözlerimin odanın içinde dolaşmasına izin veriyorum. Yolun karşısındaki Hutch ve kız arkadaşı Auden'a takılıyor, bir şeye gülerken başlarını birleştiriyorlar. Bir şaka, eminim.

Bu şirin aşk gösterisini birkaç yıl önce görmüş olsaydım, aptalca bir yorum yapabilir ya da soyunma odasında takım arkadaşımı durmadan azarlayabilirdim. Yılanlar Bekarlar Kulübü'nü kurduğumuzdan beri -en azından Lawson bize böyle hitap etmeyi seviyor- tüm bekar takım arkadaşlarım da öyle yapardı ki bu aslında her birimiz Stanley Kupası'nı başımızın üzerinde kaldırma şansını elde edene kadar bekar kalma anlaşmasıydı.

O zamanlar anlaşmamızdan memnundum, tamamen kabullenmişim, çünkü neden olmasındı? İlişkilere karşı falan değildim ama

Ben de birini arıyordum. Bekâr olmak ve eğlenmek bana yetiyordu. Ama takım arkadaşlarım birer birer aşık olmaya başladılar, anlaşmamızı bir kenara bıraktılar ve bu bana hiç hissetmeyi şeyler hissettirdi... *özlem* gibi.

Hutch, geçen sezon başlamadan önce Auden ile tanıştığında sözünü ilk bozan kişi oldu. Bir araya gelmeleriyle ilgili pek çok drama yaşandı ama sonunda her şey yoluna girdi. Sonra Lawson gitti ve Auden'ın ikiz kardeşi Rory'ye aşık oldu. Bir köpek yavrusu buldu, yardım için Rory'nin veteriner kliniğine uğradı ve tipik Lawson tarzında, Rory de ona karşı hisleri olduğunu itiraf edene kadar onu kızdırdı.

Son kurbanımız, geçtiğimiz yaz yeğeninin vasiliğine atanan Hayes. Kargaşa yaratma konusundaki geçmişi göz önüne alındığında, tamamen yasak biri olan dadısına aşık olmasına şaşırılmamalıyım sanırım. Bu onun için tamamen bir marka. Yine de o ve Quinn mutlular ve önemli olan da bu.

İnsanlarını bulduklarına sevindim. Gerçekten, sevindim. Ama şimdi sahip oldukları şeyi görünce, tüm tek gecelik ilişkilerim ve kısa kaçamaklarım yanlış geliyor. Ben kendime ait *birini* istiyorum. Birlikte gülebileceğim, ekmeğin iki dilimine de fıstık ezmesi sürüp sürmemeyi tartışabileceğim, ne zaman ihtiyacım olsa bana haddimi bildirmekten çekinmeyecek birini.

Göğsümü tırmalayan yalnızlık hissini, gün geçtikçe daha da ağırlaşan aynı hissi bastırmak için içkimin kalıntıları geri atıyorum. Bir votka soda daha sipariş ediyorum, bundan sonra yavaşlayacağıma dair kendime söz veriyorum. Bu kadar hızlı içtiğim için yanaklarımdaki ısının yükseldiğini şimdiden hissedebiliyorum, özellikle de sezon boyunca genellikle ayık kaldığım ve içki içmeyeli uzun zaman olduğu için.

Bu kez elime bir bardak tutuşturulduğunda, yavaşça bir yudum alıyorum. Daracık, pırıltılı gümüş rengi bir elbise ve yüksek siyah topuklu ayakkabılar giymiş siyah saçlı bir kadın yanımdan geçip birkaç adım ötede duruyor. Başını öne eğmiş, kulağına bir telefon tutuyor.

"Hayır, anne," diye tıslıyor. "Çünkü ben *hayır* dedim. O kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

Bir iç çekiş.

"Kim olduğu umurumda değil. Bana ayarladığın kimseyle *çıkmayacağım*."

Bir duraklama.

"Çünkü ben zaten biriyle görüşüyorum! Bu yüzden, hayır, bunu daha sonra sakinleştiğimde kesinlikle konuşmayacağız çünkü sakinleşmeyeceğim."

Onun azmine sırtıyorum. Aferin ona, kendini savunuyor.

"Şimdi, ikimiz de pişman olacağımız bir şey söylemeden önce telefonu kapatıyorum. Hoşça kal anne."

Telefonu kulağından çekip başparmağını ekrana öyle bir vuruyor ki yumuşak bir çığlık atıyor. Elini çekip sallıyor ve uzun, mükemmel manikürlü tırnağını inceliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, başparmağını ağzına götürüyor, kırmızı boyalı dudakları başparmağının etrafını sarıyor.

Bu hareket karşısında kalın kalın yutkunarak yer değiştiriyorum. Bunun beni etkilemesi için hiçbir sebep yok. Yine de etkiliyor ve bu da ne kadar yalnız olduğumun bir başka göstergesi çünkü aklım hemen kırmızı dudakların sarıldığını görmek istediğim *başka* şeylere gidiyor.

Boğazımı temizleyip votkamın kalanını boşaltıyorum. *Tadını çıkarmak için çok fazla*

o.

Ses kadının dikkatini çeker ve başını kaldırır, Yüz hatlarının her yerinde tanıma var. Sadece o değil çünkü sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden olan kişinin kim olduğunu biliyorum: Lilah Maddison, Auden'in en iyi arkadaşı.

Ve kimseyle görüşmediğini biliyorum.

BÖLÜM 2

LILAH

Ölüm, vergiler ve annemin beni çıldırtması... Bunlar hayattaki tek kesinlikler.

Annem neden "büyümek" ve "yuva kurmak" konusunda üstüme gelmek için yılbaşı gecesini seçti, hiçbir fikrim yok, ama yine de buradayım, mükemmel olması için çok çalıştığım partinin etrafında öfkeyle tepiniyorum, hepsi onun yüzünden.

Eğer acıyan başparmağım bir gösterge ise, annemin yüzüne telefonu *biraz* fazla şiddetle kapatıyorum. İçgüdüsel olarak, acıyı dindirmek için yaralı parmağımı ağzıma alıyorum. Elbette bu, içimden akan hayal kırıklığını hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor, ama en azından bir şey.

"Tek gecelik ilişkilerinden biriyle beni tekrar utandırmana izin vermeyeceğim."

Yıllar önce ailemin havasız arkadaşlarıyla bir partiye tek gecelik bir ilişki getirdim ve annem bunu yaşamama asla izin vermedi. Bütün karidesleri yedi ve gümüş takımların yarısını çaldı mı? Evet, ama yine de kim bir akşam yemeği partisinde gerçek gümüş kullanır ki?

"Çok umursamazsın Lilah. Ne zaman büyüyeceksin ve etrafta koşuşturduğun o çocuklardan biriyle değil de iyi biriyle yuva kuracaksın?"

Bu, annemin son birkaç ay içinde "kurma" ilk kez gündeme getirişi değil. Evlenmek *istemediğimi* bir kez bile düşünmedi.

Neden isteyeyim ki? Tanık olduğum tüm evlilikler boka sardı, onunki de dahil. Annemle babam yasal olarak hâlâ evli olabilirler ama yıllardır karı koca değiller.

Ani ilgisinin tek sebebinin küçük kız kardeşim Sadie'nin artık piyasadan çekilmesi olduğunu tahmin edebiliyorum; hayatını toplayıp Avrupa'ya taşındı ve bir tahtın ya da başka bir şeyin uzak bir varisiyle birlikte yaşamaya başladı. Kraliyetin inceliklerini anlamıyorum ve asla da anlamayacağım ama yine de onun adına mutluyum. Sinclair Properties için seyahat ederken Drake ile tanıştı ve aşık oldu. Buna sevindim. Artık ailemin çekmeye çalıştığı tüm bu saçmalıklara maruz kalmak zorunda değil.

Artık tek hayal kırıklığı benim.

Neden ailem için hiçbir zaman yeterli olamayacağımı asla bilemeyeceğim. Elbette, Auden'in milyar dolarlık bir imparatorluk kurmasına yardım ettim, ama yine de onlar için sadece "yüceltilmiş bir sekreter" idim. Sanırım milyon dolarlık anlaşmaları kapatmak ve lüks mülklerin açılmasına ve bakımına yardımcı olmak yeterince iyi değildi. Daha fazlasını istiyorlar, özellikle de annem. Sırf arkamdan dedikodumu yapacak insanları etkilemek için hiçbir amacı olmayan etkinliklere ev sahipliği yaparak onun gibi olmamı istiyor.

Bu hayatı istemiyorum ama içine doğduğum hayat bu. Ailem, büyükbabamın babama devrettiği yatırım şirketi sayesinde eski paradan geliyor ve soyadımızı korumak için evlenmek ve soyu devam ettirmek için uygun sayıda çocuk doğurmak gibi şeyler belirli bir şekilde yapılıyor. Anneme göre, bu yıllar önce olmalıydı, ama bir şekilde Auden için çalışırken bu konuşmayı atlatmayı başardım. Evde kalıp arkadaşlarının beni yargılaması için etrafta dolanmak yerine üniversiteye gitmeyi seçtiğim için bana kızmakla meşguldüler. Okula ilk gittiğimde benimle tekrar konuşmaları altı aylarını aldı ve açıkçası hayatımın en huzurlu altı ayıydı.

Artık Auden'dan "kurtulduğuma" göre -onlar öyle diyor, ben değil- yuva kurma ve "düzgün bir kadın" olma konusunda üzerime gelmeye devam ediyorlar ve ben de onları her adımda reddetmeye devam ediyorum. Ben düzgün bir kadını. Bekârsam ne olmuş? Bu şekilde mutluyum.

Yalancı.

Her zaman aklımın bir köşesinde olan o küçük ses, yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor. Güzel. Bekâr olmaktan pek mutlu değilim, hiç . Ancak, Ben de bağlanmak istemiyorum. Sırf yalnız kalmak istemediğim için

evlenmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Biri boğazını temizliyor ve Seattle Serpents'ın kalecisinin kırmızı yanakları ve elindeki içkiyle bana baktığını görünce başımı kaldırıp bakıyorum ve hâlâ parmağımı emdiğimi fark ediyorum. Fox, tam bir Güneyli centilmen ve iyi çocuk tanımı. *Şeker*, *tatlım* ve hatta *hanımefendi* gibi kelimelerle beni birçok kez kızartan aynı adam.

Bu sonuncusu beni çok sinirlendiriyor ama adam böyle görünürken suçlanabilir miyim? Kestane rengi saçları mükemmel bir şekilde taranmış, çenesi hafifçe kırılmış ve kahverengi gözleri bana pürüzsüz sütlü çikolatayı hatırlatıyor. Bakışlarımın onun geri kalanında gezinmesine izin veriyorum, siyah takım elbisesinin yontulmuş vücuduna nasıl şekil verdiğini, çok az çabayla bir karpuzu ezebileceğinden hiç şüphem olmayan kalçalarına ekstra sıkı yapıştığını fark ediyorum.

Fox bakışlarımın altında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, gözleri hâlâ başparmağımın etrafında kapalı olan dudaklarımda kalıyor ve onun sertçe yutkunmasını ya da bakışlarının kararmasını kaçırmıyorum. Başparmağımı büyük bir gürültüyle açtığımda tekrar kıpırdanıyor ve bu benim çok hoşuma gidiyor.

Ben de sırf yapabildiğim için acıyan parmağımı tekrar ağzıma sokuyorum. Fox *beni* defalarca kızarttı. Bu iyiliğe karşılık vermek adil olur, değil mi? Biriyle çıkmaya tövbe etmiş olabilirim ama bu arada eğlenemeyeceğim anlamına gelmez.

Odanın öbür ucundan biri adımı sesleniyor ve döndüğümde yemek şirketinden birinin bana el salladığını görüyorum. Elimi kaldırıp hemen geleceğimi bildiriyorum. Etrafta takılıp Fox'la biraz daha uğraşmak istesem de, görev çağırıyor.

Arkamı döndüğümde hâlâ bana bakıyordu, yanakları kıpkırmızıydı. "Fox," diyorum sırtarak.

"Lilah," diye cevap veriyor, sesi her zamankinden biraz daha çakıllı, bu da beni daha çok gülümsetiyor.

Ona bir göz kırpıyorum ve topuklarımın üzerinde dönmeden önce kızarmasının derinleştiğine yemin ediyorum. Onu kızdırmamalıyım ama yapmamak çok eğlenceli. Bunu çok kolaylaştırıyor.

Şimdi ortaya çıkan her ne ise onu düzeltmek için odayı geçiyorum çünkü bugün tam olarak buna dönüşmüş gibi görünüyor - sorun üstüne sorun. İlk olarak, birkaç kırık masayla ilgili bir sorunumuz vardı, bu yüzden meşhur kollarımı sıvadım, elimde tornavida ve işe koyuldum. Belki de ilk kez elimde karışık içecek yerine *gerçek* bir tornavida tutuyordum. Sonra, flüt tepsisi mutfağın her yerine düşüp kırıldı. Bu

İyi. Daha fazlasını bulduk. Çok fazlaydı ama ben her zaman yaptığım şeyi yaptım, bu işi yürütmenin bir yolunu buldum.

Yeni sorunumuzda da tam olarak bunu yapıyorum; yemek şirketinin hasta çocuğuna bakmak için işten ayrılması gerekiyor. Döndüm, bir plan oluşturdum ve ekibi işe geri gönderdim. Kriz önlenmişti, partiye tekrar baktım, oda birkaç dakika öncesine göre daha da doluydu. Masalar ve orta süsleri mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı. Barlar dolu ve insanlar bir şeyler içmek için bekliyor. DJ müziği eğlenceli ama yine de karşınızdaki kişiyle sohbet etmenize izin verecek bir seviyede çalışıyor.

"Buraya gel ve saklanmayı bırak!"

Auden önümde beliriyor ve beni kapının arkasından çıkarıp tüm hızıyla devam eden partinin içine sürüklüyor.

"Burası inanılmaz görünüyor!" diyor heyecanlı bir sesle. "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum."

"Bütün bunları *biz* yaptık. Bu sizin partiniz."

"Kağıt üzerinde, ama işin çoğunu sen yaptın." Ona gözlerimi deviriyorum ve o da koluma tokat atıyor. "Bana gözlerini devirerek bakma, Lilah Jane. Bu işten sen de en az benim kadar, hatta daha fazla sorumlusun. Çabalarını bu şekilde küçümseme."

"Yüceltilmiş bir sekreter için fena değil, ha?"

İnliyor. "Lütfen bana bugün annenle konuşmadığını söyle. Tatil günlerinde cevap vermeme kuralımız olduğunu sanıyordum çünkü çok fazla chardonnay içeceğini ve muhtemelen gevezelik edeceğini biliyoruz."

Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirip tek kelime etmeden ona cevap veriyorum.

"Yemin ederim, o kadın," diye öfkелendi Auden. "Seninle böyle konuşmasından nefret ediyorum. Benim için yaptığın şeylerin yarısını anlasaydı, çenesini kapatırdı." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, onun annen olduğunu biliyorum, sadece..."

Başımı salladım. "Hayır, anlıyorum. Sinir bozucu biri." "Bu sefer ne istedi?"

"Bilirsin işte, hayatımın geri kalanını yalnız ve buruk geçireceğimi hatırlatmak için, çünkü henüz otuz yaşında olmama rağmen evlenmedim ve on çocuk doğurmadım."

"Bu işler böyle yürümüyor ama olsun."

"*Ve* gelecek hafta sonu babamın partisine eş olarak getirmem için 'en hoş adamı bulduğunu' söyledi."

"Bekle, *sana* bir randevu mu buldu? Biriyle çıkmanın senin en sevdiğin şey olduğunun farkında değil mi?"

Auden'ın bunu belli bir şekilde kastetmediğini biliyorum ve bu ilk kez yaptığı bir yorum değil, ama bu kez... Bilmiyorum. Biraz acıtıyor ve nedeninden emin değilim. Belki de etrafımdaki herkes ciddi ilişkilere giriyor ve annemin dediği gibi "büyüyor" ve ben hala... şey, ben sadece benim.

Düşünceleri bir kenara itip başımı sallıyorum. "Evet, bana bir randevu buldu ve o 'hoş adamın' kim olduğunu öğrenmeye hiç niyetim yok, özellikle de Müfettiş Doug'la olan son denemesinden sonra."

"Ah. Şu jartiyerler." Annemin geçen sefer bana ayarlamasına istemeye istemeye izin verdiğim adamı düşünerek ürperdi. Jartiyer, eski moda bir dedektif ceketi *ve bir monokl* giymişti... hepsi de ironikti. Korkunçtu. "Lütfen ona hayır dediğini söyle."

". Ona biriyle görüştüğümü söyledim."

"Ama görüşmüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Yani? Birini bulacağım."

"Lilah..." Elini koluma koydu. "Burada *annenden* bahsediyoruz. Bu işin peşini bırakmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Endişesini geçiştiriyorum. "Güven bana, o kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğim. Sadece bir gece. Büyütülecek bir şey değil."

"Tamam," diyor Auden ama o tek kelimede bana inanmadığını gösteren bir şey var.

Endişesini takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Ama bu adamla evlenmeyi planladığım anlamına gelmiyor. Sadece bir randevu. Daha sonra anneme ayrıldığımı söylerim. En azından bir sonraki büyük etkinliğe kadar onu benden uzak tutmuş olurum.

"Biriyle çıktığını söylemek yerine numarasını engelleyebilirsin..." Auden kaşlarını kaldırır.

"Anneni daha engellemedin mi?"

Ebeveynleriyle olan zehirli ilişkileri söz konusu olduğunda konuşacak yeri olmadığını çok iyi bildiği için dudaklarını birbirine kenetliyor. Auden ve babası mı? Yakından da yakınlar. Ama Auden ve annesi? Bu tamamen farklı bir hikâye. Onun annesiyle ilişkisi de benimki kadar karmaşık, hatta daha da karmaşık.

"Pekala. Tamam. Artık anneler hakkında konuşmak yok. Bu partinin ne kadar harika olduğuna geri dönelim. Şu ana kadar her şey yolunda, değil mi?"

"Evet. Mükemmel." Son aksilik konusunda onu endişelendirmemeye karar verdim. Ne kadar az şey bilirse, o kadar az stres yaşar, ki bunu planlamaya yardım etmek için devreye girerken amacım da buydu.

"İşte buradasınız." Auden'in erkek arkadaşı Hutch, bana doğru başını sallayarak onun yanında belirdi. "Lilah."

"Hutch." Ben de başımı sallıyorum, yüzüm dimdik.

Ama sadece birkaç dakika önce kırılıyorum, kendimi kollarına atıp büyük, ayakları yerden kesen bir sarılma için kendimi fırlatırken dudaklarımı çeken tam bir gülümseme. O ve Auden'in çıkmasıyla Hutch ve ben iyi arkadaş olduk ve onu hiç sahip olmadığım kardeşim olarak görüyorum. Sadece kız arkadaşına bir kraliçe gibi davrandığı için değil, aynı zamanda sert dış görünüşünü bir kenara bıraktığınızda gerçekten iyi bir adam olduğu için.

"Burası harika görünüyor." Beni pahalı topuklu ayakkabılarımın üzerine oturtuyor. "Bütün wo-ow'u kız arkadaşın yaptı!" Kolumdaki lekeyi ovuyorum.

Auden beni çimdikledi. "Bu ne içindi?" "Bana atıp tutmayı bırak."

"Hutch, kız arkadaşına söyle beni çimdiklemeyi kessin."

Auden, "Hutch, en iyi arkadaşına benim patronum olmadığını ve bu ilişkide patronun *ben olduğumu* söyle," diyor.

"Bu konuda yarı yarıya olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor," diye cevap veriyor. Auden ve ben bakışıyoruz, sonra ikimiz de kahkahayı basıyoruz.

"Pekâlâ, pekâlâ. Sanırım kendimi bu konuşmanın dışında göreceğim. Sadece buranın ne kadar harika görüldüğünü söylemek istedim."

Ayrılmadan önce Auden'in yanağına bir öpücük kondurur ve Auden biraz iç çeker, adam uzaklaşırken gözleri ona kilitlenmiştir.

"Hâlâ ona yaltaklandığını gördüğüme sevindim."

Alay etmemden rahatsız olmuş gibi bile görünmüyor. Sadece geçen yıl nihayet duygularını itiraf ettiklerinden beri bana attığı o aptal sırtışı atıyor.

"İnanılmaz biri, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bütün gece bu çiftlerin birbirlerinin üzerine atlamalarını izleyeceksem bir içkiye ihtiyacım var."

"Bu kadar huysuz ve yaşlı bir kadın olmasaydın, sen de bizim gibi mutlu ve sağlıklı bir ilişki içinde olabilirdin," diye takılıyor.

Odanın karşı tarafındaki bara doğru ilerlerken ona ters bir bakış fırlatıyorum. İkimiz de birer kadeh şampanya sipariş ediyoruz -akşamı başlatmak için hafif bir şey- sonra partiyi ilk kez bir konunun gözünden

zaman. Odanın her santimini inceliyorum, artık insanlar burada olduğu için değiştireceğim her şeyi gözden geçiriyorum. Şuraya birkaç masa daha, şuraya daha uzun orta süsü. Belki ışıkları farklı şekilde örterdim.

"Kes şunu," diyor

Auden. "Ne?"

"Partiyi parçalara ayırdığınızı biliyorum. şunu. Bu haliyle mükemmel. Ayrıca, bu bir grup hokey oyuncusu için. Daha uzun süslemeler yapsak da yapmasak da umurlarında olacağını sanmıyorum."

Sırıtiyorum. "Sen de yapıyorsun."

Omuz silkiyor. "Tasarımcıyı otelden uzaklaştırabilirsiniz ama tasarım dürtüsünü uzaklaştıramazsınız."

"Özlüyor musun?"

"Bu kadar zorlu bir işe sahip olmak mı? Hayır, ama yaratıcı yönünü özlüyorum. Yaz boyunca evimizi inşa ederken o kadar eğlendim ki, bu beni yeniden kaşındırdı, biliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Bunu anlıyorum. Bu partiyi planlarken ben de böyle hissettim."

Hiçbir şey konuşmuyoruz ama aklım hala fikirlerle dolu, gerçi bu yeni bir şey değil çünkü *zaten* fikirlerle dolu. Auden'in şirketini satmasından bu yana geçen bir yılı bundan sonra ne yapmak istediğimi bulmaya çalışarak ve bana verdiği *çok* cömert tazminat paketiyle yaşayarak geçirdim. Avrupa'da Sadie'yi yerleştirmek için geçirdiğim iki ay ya da Maddison tatili fiyaskosundan kaçınmak için Şükran Günü'nde Belize'ye yaptığım seyahat gibi ilham almak için kaç seyahat yaparsam yapayım, hala bir şey bulamadım ve bulamıyorum.

Planlama ve tasarım gibi güçlü yönlerimi kullanmama olanak tanıyan bir iş yapmak istiyorum; aynı zamanda sıkılmamak için her gün yeni zorluklarla karşılaşmak istiyorum. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Bulacağımı biliyorum. Sadece annemin son çöpçatanlık çabalarından kaçınmaya çalışırken buna zaman tanımam gerekiyor.

"Ee," diyor Auden, elindeki şampanyadan bir yudum alarak, "sahte erkek arkadaş için bir ihtimal var mı?"

"Artık bekâr olmadığımı yeni öğrendiğimi düşünürsek, hayır. Bunu anneme ağzımdan kaçırmanın ötesinde pek düşünmedim."

Gerçekten, bunu yaptığım için kendimi tokatlayabilirim. Ne düşünüyordum ki ben?

Auden haklı. Annemin bunu yutmasına imkan yok.

"Şey, başlamak için iyi bir yer biliyorum..." Elini bizden önceki etkinliğe doğru sallıyor. "Burada bir sürü bekâr erkek var."

"Hutch'ın takım arkadaşlarından biriyle çıkmamı mı istiyorsun?"

"Sadece bir gece için, değil mi? Ve bunların hepsi onun takım arkadaşları değil. Burada antrenörler ve diğer personel de var. Onlardan birini bulabilirsin. Ya da bir takım arkadaşının kardeşini. Bilmiyorum." Bir içki daha alıyor. "Neden birini bulmakta kadar zorlanıyorsun? Senin her zaman bir randevun yok mu?"

Genellikle, evet. Seri flört eden biri olarak tanınırım. Ama son zamanlarda... Bilmiyorum. gibi yüksek değil. Eskiden çıktığım tüm tuhaf randevulardan zevk alırdım, hikayeler anlatmayı severdim ama artık eskisi kadar eğlenceli değiller. Artık sadece beni üzüyorlar ve nedenini bilmiyorum.

"Kuru bir dönem geçiriyorum," diye mırıldandım.

Dramatik bir şekilde nefes nefese kalıyor, o kadar yüksek sesle ki birkaç kişi bakakalıyor. "Kurak bir mi? *Sen mi?*" "Önemli bir şey değil."

Gerçekten önemli değil. Ya da en azından annemle konuşana kadar büyük bir mesele gibi gelmiyordu. Şimdi onun sözlerini fazla düşünmemek için her şeyimi harcıyorum. Yakın zamanda yuva kuracak birini bulamazsam gerçekten yalnız ve yaşlı bir kadın mı olacağım? Sadece otuz yaşımdayım. Yaşlı sayılmam. Ama ya bir yıl ikiye, beş ve sonra ona dönüşürse? O zaman ne olacak?

Bilmiyorum. Tek bildiğim bir yere yerleşmek *istemediğim*. Hala eğlence istiyorum. Hala bağlanmak istemiyorum. Belki ateşli bir hokey oyuncusuyla ateşli bir seks bile.

Ah, evet. Bu *tam da* şu anda ihtiyacım olan şeye benziyor.

"Tamam, ısırırım. Burada kim bekar?"

Heyecanla topuklarının üzerinde zıplıyor. "İşte Locke." "Şu burnu hafifçe eğri olan adam, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bence bu çocukların çoğunun yüzüne disk ve sopa yemekten burunları biraz yamuk."

Kıkırdıyorum. "Haklısın."

Locke iyi biri gibi görünse de, benim tipim olduğundan emin değilim. Fazla sorumluluk sahibi, fazla aile odaklı görünüyor. Elbette, bu sadece bir gecelik, ama onu yönlendirmek istemiyorum.

"Başka kim var?"

Ben soruyorum.

"Keller var."

"Mmm, bu dünya için fazla yakışıklı olan, sürekli suratı asık ve huysuz Keller."

"Alınmış bir kadın olabilirim ama ben bile onun seksi olduğunu kabul edebilirim. Gözlerini gördün mü? Bir şişe viskinin içine bakmak gibi bir şey. Ve

o dövmeleler? Bayıldım."

"Değil mi? Ama ne kadar seksi olursa olsun, benim için biraz fazla huysuz. Bu benim tarzımdan çok senin tarzın."

"Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz," diyor omuz silkerek ve daha fazla insan içeri doluştukça odayı taramaya devam ediyor.

Ekte boşanmış en az bir ya da iki bekar erkek daha olduğunu biliyorum, ama bu benim uğraşmak istemediğim bir yük. Kolay birini istiyorum, sakın birini. Bundan daha fazlasını aramayan, benim hızımda biri.

"Oh!" Auden haykırıyor, şampanya kadehinden sıçırıyor. "Fox!" "Fox mu?"

"Evet. O bekar. Kulüpte, yani öyle olmalı, değil mi?"

Ah, doğru. "Kulüp." Serpents Singles, Hutch ve bekar takım arkadaşlarının bir süre önce kurduğu grup. Ayrıntılarını bilmiyorum, sadece Hutch, Lawson, Hayes, Keller, Locke ve Fox'tan oluşuyor ve içlerinden üçü çoktan aşk böceğinin kurbanı olmuş. Neden hâlâ sözde bekârlar kulübünün bir parçası olduklarını bilmiyorum. Ama aslında aradıkları tek şey arkadaşlık olan bu adamların arkadaş olmak için böyle bir bahane kullanmaları çok sevimli.

Erkekler tuhaftır.

Ama Fox... Fox arkasında durabileceğim bir seçenek. Kesinlikle benim tipim ve bu gece onu smokin içinde görmek... Onu smokin dışında da görmek isterim.

"Ona hala aşık , değil mi?"

Başımı geriye atıyorum çünkü bu benim için kesinlikle yeni bir haber. "Ona aşık olduğumu kim söyledi?"

"Rory."

"Rory ne dedi?"

Söz konusu kadın kasıla kasıla yanımıza geliyor ve ben iki kez bakıyorum çünkü Rory'yi her zamanki hayvan tüyleriyle kaplı önlüklerinin dışında görmek her zaman şok etkisi yaratır ama onu *bu halde* görmek? Ben de şaşırdım.

Yerlere kadar uzanan siyah bir elbise giyiyor ve elbisenin ışıltısı göz kamaştırıyor. Makyajı koyu renk - makyaj yapmasına bile hayret ediyorum - ve uzun, siyah saçları omuzlarının etrafında gevşekçe kıvrılmış. Tam bir afet ve benim tanıdığım ve sevdiğim Rory'ye hiç benzemiyor.

"Bana öyle bakmayı kes yoksa yemin ederim memeni yumruklarım."

Ah, orada.

Sarılmak için ona doğru bir adım attım ve o geri çekildi. Gülüyorum. "Lütfen hiç değişme, Rory."

"Aklımdan bile geçmezdi," diyor kuru bir sesle ve kadehini sadece kendisinin yapabildiği o hafif sinirli, hafif eğlenceli şekilde dudaklarına götürüyor.

Bunu ona asla söylemem -çünkü duygu ve duygusallık karşıtı olduğu için beni kıyamete kadar kızartacağından eminim- ama çok çatışsak da o benim en sevdiğim insanlardan biri.

"Lilah'nın Fox'a karşı bir şeyler hissettiğini söylemiştin," diye

Auden. "Doğru ya. Öyle demiştim."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü Fox'a karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Hayır!" Muhtemelen biraz fazla yüksek sesle tartışıyorum, birkaç kişi bize bakıyor.

Auden gülümsüyor ve bize dönmeden önce onlara el sallıyor.

"Ben öyle ! Neden birileri" -Rory'ye ters ters baktım- "aksini düşünüyor bilmiyorum."

"Çünkü o moronlar bara gelip Auden'ı Hutch'ın peşine düşmesi için ikna etmeye çalıştıklarında ona karşı yüzün kızarmıştı."

Bu bir yıl önceydi! Bunca zamandır ona aşık olduğumu mu düşünüyor?

"Her şeyden önce, şu anda o moronlardan biriyle çıkıyorsun," diye belirtiyorum.

"Hatırlatma bana." Gözlerini deviriyor ama gülümsemesini inkar etmek mümkün değil.

dudaklarını çekiştiriyor, hiç şüphesiz golden retriever cinsi erkek arkadaşı Lawson'ı düşünüyor. Birbirlerine tamamen zıt oldukları düşünüldüğünde nasıl birlikte çalıştıklarını anlamıyorum ama çalışıyorlar.

"İkincisi, bana o Güneyli aksanıyla *şekerim* dedi. Bunun her kadının yüzünü kızartacağından eminim."

"Ben değil."

"Erkek arkadaşın sana Wednesday diyor çünkü sen Wednesday Addams'ın vücut bulmuş halisin. Sen sayılmazsın," diye çıkışıyorum, tahmin edilebileceği gibi sözlerimden rahatsız olmamış görünen Rory'ye. "Ve ona aşık değilim, o yüzden bu söylentiye yaymayı bırak."

"Bak, tek söylediğim eğer yaparsan seni suçlamayacağım. O çok kibar. Yani, Fox. Tamamen karşı konulmaz bir cazibesi var, biliyor musun? Ondan hoşlanman mantıklı, herkes hoşlanır."

"Tekrar söylüyorum, yapmazdım."

Auden kız kardeşini görmezden gelerek ela gözlerini bana çeviriyor. "Peki, sen?" "Hayır!" İnatla söylüyorum.

Bu doğru. Fox'a kesinlikle aşık değilim. Onu gülünç derecede çekici buluyorum? Buluyorum. Ama aşık olmak? Hiç şansım yok.

Auden başını sallar. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Belki ben-"

"Böldüğüm için çok özür dilerim hanımlar." Hepimiz döndüğümüzde Hutch'ı arkamızda, Seattle Serpents'ın yeni koçunu yanında kızıl saçlı güzel partneriyle birlikte buluyoruz. "Seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim tatlım?"

Hutch kolunu Auden'ın beline dolayarak onu kendine doğru çekerken, Lawson da yanımıza kayarak Rory'yi kendine çekiyor ve beni dışarıda bırakıyor. Üç güzel çift var, bir de ben. Buraya ait olmadığımı bilecek kadar zekiylim.

"Ben sadece..." Kimseye demiyorum çünkü şu anda kimse benimle ilgilenmiyor ve onları suçlamıyorum. Ayrıca bana sevgi ve şefkat yağdıran uzun boylu, seksi bir hokey oyuncusu olsaydı dikkatim dağılırdı.

Neredeyse hiç kimseyi tanımadığım bir yerde tanıdık bir yüz arayarak katlanarak büyüyen kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Normalde bu beni rahatsız etmezdi ama bu gece... bu gece tanıdık birini, annemin zihnimde tekrarlanan sözlerinden dikkatimi dağıtacak bir şeyi kullanabilirdim.

Eğer kapıdan Müfettiş Doug ile çıktıysa, sıraya koyduğu diğer adayları düşünmek bile beni dehşete düşürüyor. Yalan söylediğimi itiraf etmek zorunda kalmadan ve kendimi jartiyerli ve bıyığını kesmek istediğim yetişkin bir adamla kol kola etkinliğe girerken bulmadan önce babamın doğum günü partisi için bir randevu bulmalıyım.

Boş şampanya kadehimi garsonların tuttuğu tepsilerden birine koyuyorum, hemen yerine yenisini koyuyorum ve annemin kafamın içindeki sesini bastırmak için yarisını içiyorum.

"Bu oyunları oynamaya devam edemezsin, Lilah Jane. Ailemizi utandırırıyorsun."

O dalgın halimle duvara çarptım.

"Oha," diyor duvar, sesi şurup gibi ılık. İri eller belime dolanıyor, şampanyamı ustalıkla ütülenmiş takım elbiselerinin üzerine dökmek gibi gerçekten utanç verici bir şey yapmadan önce beni sabitliyor. "Yavaş ol, şekerim."

Şeker.

Tek bir kelimeyle kim olduğunu hemen anlıyorum. Bu bir duvar değil; bir insan... ellerimin altında hissettiğim çıkıntılar bir gösterge ise, çok uzun boylu, yapılı bir insan.

Fox.

Çillerle çevrili kahve rengi bir çift göze bakıyorum. Çilleri var. Fox'un çilleri olduğunu nasıl fark etmedim? Bu kadar güzel koktuğunu nasıl fark etmedim, maun kokulu sabun gibi? Ve gözleri her zaman küçük kehribar parçacıklarıyla bu kadar muhteşem mi?

"Lilah," diyor beni sıcacık hissettiren bir sırtışla. Ya da belki de içtiğim şampanya yüzündendir. Hangisi olduğunu bilemiyorum.

"Fox, nasılsın?"

Bana gülümsüyor. "Ben mi? Oh, saçları iki yana ayrılmış bir kurbağa kadar iyiyim."

Gülüyorum, beni sıkıca kavradığında biraz yalpalıyorum. "Kurbağaların saçı var mı ki?"

Sırtışı bir an için kayboluyor ama sonra daha da genişleyerek geri dönüyor. "Hayır, kesinlikle öyle değil." Beni düzeltiyor, sonra serbest bırakıyor ve ben anında onun sıcaklığını özlüyorum. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Harika vakit geçiriyorum Fox. Ya sen?"

"Öyleyim. Auden'la birlikte düzenlediğiniz parti harika."

Auden'a bu partiyi planlamasında yardım ettiğimi bilmesi beni şaşırttı. Bunu hiçbir yerde duyurmadık. Auden yeni yıldan önce ekibi bir araya getirmek için bir parti düzenleyeceğini söyledi ve ben de hemen nasıl yardımcı olabileceğimi sordum. Bizim işimiz bu, birlikte çalışmak.

Ama Fox'un bunu bildiğini bilmiyordum. "Bu... doğru değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, bu doğru. Haklısın. Bunun üzerinde birlikte çalıştık."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İkiniz iyi bir takım oldunuz."

Bilmem kaçınıcı kez, Fox yüzümün kızardığını gizlemek için başımı eğmeme neden oldu.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, neden birden utangaç hissettiğimden emin değilim, özellikle de normalde hiç olmadığım halde, yine de burada, hokey kalecisinin önünde kırmızı yüzlü ve utangaç bir haldeyim. "Ee"-saçımı kulağımın arkasına itiyorum- "spor nasıl gidiyor?"

Kıkırdıyor. "Spor iyidir."

Konuşmamızın dilbilgisi açısından hiçbir anlamı yok ama yine de beni güldürüyor ve gülmeye ihtiyacım var. Şu anda pek çok şeye ihtiyacım var, mesela çarşaplarda bir boğuşmaya ya da bir içkiye daha. Bir garson yaklaşıyor ve bardağımı tepsiye bırakıp yeni bir tane almadan önce benimkinin geri kalanını hızla içiyorum ve hemen bir yudum alıyorum.

Fox'un kaşları kalkıyor ama yorum yapmıyor.

"Özür dilerim," diyorum yine de. "Bu gece annemle konuşmam gerekiyordu."

Tamamen anlamış gibi başını sallıyor ama anladığından şüpheliyim. Fox bana onu seven ve onunla gurur duyan ebeveynlere sahip bir adam gibi geliyor, hep daha fazlasını isteyen ebeveynlere değil. Soğuk şampanyadan bir yudum daha alıyorum, baloncuklar boğazımı gıdıklıyor, başım dalgalanıyor, ki bu benim için gayet iyi. Parti çok başarılı oldu ve son birkaç haftadır üzerinde bu kadar çalıştıktan sonra, rahatlamak için bir geceyi, annemin sözlerini unutmak için bir geceyi hak ediyorum.

Fox geri adım atıyor, belinden hafifçe eğiliyor ve sanki bu bir Regency romantizmiymiş ve bana kur yapıyormuş gibi elini uzatıyor. "Dans etmek ister misin Lilah?" diye soruyor.

Dans etmek için ayrılmış bir alan olmasına rağmen şu anda orada kimse yok. Eminim bunun gerçekleşmesi için yeterli alkolün elden ele dolaşması bir saat daha sürecektir. Şimdi oraya çıkarsak gülünç duruma düşeriz.

"Başka kimse dans etmiyor Fox." "Ne olmuş yani?"

"Yani, oraya çıkıp kendimi bu kadar insanın önünde utandırmayacağım."

"Neden olmasın? Onlar benim takım arkadaşlarım, senin değil. Ne düşündükleri kimin umurunda şekerim?"

İşte yine *şeker*. Bu çok sevimsiz bir lakap olmalı ve yüzde doksan dokuz eminim ki başka birinden duysam nefret ederdim. Ama Fox'ta nefret ettiğim tek şey yüzümü kızartması. Tekrar söylüyorum.

Sessizce kaşlarını kaldırıp "*Eee?*" dedi.

Belki damarlarımda dolaşan içkiden, belki de bir oda dolusu insanın içinde şu anda bana ilgi gösteren tek kişinin o olmasından, ama elimi onun kine koyuyorum ve Fox'un beni dans pistine götürmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 3

FOX

Lilah'ı neden dansa davet ettiğimi bilmiyorum. Sadece gözlerindeki bir şeyin beni üzdüğünü ve teselliye ihtiyacı olduğunu hissettiğimi biliyorum.

Belki annesinden bahsederken omuzlarının içe doğru kamburlaşmasıydı, belki de o şampanya kadehini bir can simidi gibi tutarak hüpletmesiydi. Sanırım sadece bu gece muhteşem görüldüğü için olabilirdi, zaten çok fazla içki içtim ve etrafta durup sezonun nasıl gittiğini anlatmaktan başka bir şey yapmak istiyorum. Onun da benim de dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Boş dans pistine ulaşıyoruz ve sanki olduğumuz bir rutinmiş gibi onu kollarıma alıyorum, elimi kalçasına yerleştiriyorum ve aramızda uygun bir mesafe bırakıyorum. Biz pistte adımlarken DJ 90'lerden yumuşak ve yavaş bir şeyler çalıyor.

Lilah kirpiklerinin arasından bana bakıyor, mavi gözleri serbestçe akan şampanya yüzünden cam gibi. "Öyle dans ediyorsun ki..."

"Profesyonelce mi?"

"Sertçe."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanınca gülüyor, çünkü daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti, özellikle de on bir yaşındaki dans öğretmenim. Lilah, biz senkronize bir şekilde hareket etmeye devam ederken vücudu benimkine doğru kıvrılmış bir şekilde, birbirimize bastırılana kadar yaklaşıyor.

"Çok daha iyi," diyor, o kadar yakın ki parfümünün kokusunu alabiliyorum, hafif ve çiçeksi bir şey, hiç umursamıyorum. "Nereden öğrendin

Dans mı?"

"Eğer inanabiliyorsanız -ki eleştirilerinize inanamayabilirsiniz- gençken ders almıştım."

"Oh, buna inanıyorum, Güneyli çocuk. Bir grup ahlaksız hokey oyuncusunun katıldığı bir partide değil, bir kilise etkinliğindeymiş gibi dans ediyorsun."

"Biz ahlaksız değiliz."

Bana kara kaşlarını çatıyor. "Takım arkadaşlarınla tanıştım, hatırladın mı?"

Hafifçe gülüyorum. "Yeterince adil. Hepimiz ahlaksız değiliz."

"Bazı yönlerden ahlaksız olmakta sorun yok." Yaramazca sırtıyor, parmakları takım elbisemin yakasında oynuyor.

Sözleriyle ne demek istediğinin fazlasıyla farkındayım, tıpkı vücudunun benimkine bastırıldığında ne kadar iyi hissettirdiğinin fazlasıyla farkında olduğum gibi... elimin kıcının kıvrımına ne kadar yakın olduğunun, parmak uçlarımda elbisesinin kesiklerinden fırlayan yumuşak tene nasıl *zar zor* sürtündüğünün.

Hepsini görmezden geliyorum, bunun yerine bizi müziğin ritmine göre hareket ettirmeye odaklanıyorum. Bir çift daha bize katılıyor, sonra bir başkası ve sanki kapılar bir kez açıldığında, yanımıza daha fazla insan süzülürken sel geliyor. Auden isteksiz bir Hutch'ı sürüklüyor ve Hayes ile Quinn yanımızdan geçerken iki kalp gözü emoji canlanmış gibi görünüyor. Lawson resmen dizlerinin üzerine çökmüş, Rory'ye dans etmesi için yalvarıyor ama Rory kararlı bir şekilde başını sallarken Keller da sanki banktaymışız gibi onu cıvıltıyor. Buna gülüyorum ve Lilah da dikkatini onlara çeviriyor.

"Onunla uğraşmaya bayılıyor," diye belirtiyor.

"Bence o da bundan hoşlanıyor olabilir."

"Muhtemelen." Başını sallıyor. "Bu çok komik. Rory'nin bir daha asla aşık olmayacağına yemin ettiği günleri hatırlıyorum. Aslında Auden da. Şimdi ikisine de baksana - hiç umutları yokken tamamen vurulmuşlar." Homurdanıyor. "Aptallar."

"Aptallar mı?" Arkadaşları hakkında böyle bir görüşe sahip olmasına şaşırarak soruyorum.

Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Beni yanlış anlama, onlar adına mutluyum. Gerçekten. Ben sadece tüm aşk ve ilişki kavramlarının... açıkçası saçmalık olduğunu düşünüyorum."

Başımı salladım. "Ah."

Kıpırdanıyor, elimde kesilince adımlarımız sendeliyor. "Ah?"

Bu ne anlama geliyor?" "Ah demek."

"Sen öyle söyleyince öyle olmuyor."

"Kötü bir şey yok. Bir ilişkiye girmeden önce ilişkilerin berbat olduğuna yemin eden adamlara çok benziyorsunuz. Şimdi bir de onlara bakın.

-Mutlu ve aşık."

"Oh. Şey, evet, sanırım öyle." Biz sallanmaya devam ederken o omuz silkiyor. "Kusura bakma. Beni görmezden gel. Bu gece biraz havamdayım."

"Annen mi?" Sanırım.

Başını sallıyor ama detay vermiyor. Bana bakarken gözleri boynumdaki papyona takılı kalıyor ve göğsümde bir gerginlik hissediyorum. Çok üzgün görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Onu sevmesi ve ne olursa olsun ona saygılı davranması gereken tek kişinin onu bu şekilde üzdüğünü düşünmekten nefret ediyorum, özellikle de bu gece bu inanılmaz partiyi düzenlemek için bu kadar çok çalıştıktan sonra. Gece annesi tarafından lekелendi.

"Sürekli bana tuzak kurmaya çalışıyor ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum," diye itiraf ediyor birkaç sessiz dakikadan sonra.

"Aşka inanmadığın için mi?" "Hayır, çünkü randevu seçenekleri berbat."

Kıkırdıyorum. "Mantıklı. Bu yüzden mi görüşmediğin halde ona biriyle görüştüğünü söyledin?"

"Öyle olmadığımı nereden biliyorsun?" diye meydan okuyor, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bazen soyunma odasında konuşuyoruz. Hutch'tan bir şeyler duyuyorum." Bir an için endişelenmiş görünüyor. "Yine de her şey yolunda. Söz veriyorum."

Bu doğru. Hutch'ın Lilah hakkında söylediği tek şey, onun da Auden'la tanışmadan önceki yalnızlık ve acı dolu yolundan gitmemesini umduğu.

"Ona yalan söylememem gerektiğini biliyorum ama gelecek hafta sonu babamın doğum günü partisi için biriyle çıkmamı istiyor ve ben panikledim çünkü... diyelim ki bana ayarladığı son adam o *değildi*."

İç geçiriyor ve ben de aynı fikirdeyim. Annesine yalan söylememeliydi ama neden söylediğini anlayabiliyorum. Kendimi ne kadar sevsem de, onun da bana randevu ayarlamasını istemezdim.

"Her neyse," diye mırıldanıyor. "Ben birini bulurum."

Onun kadar güzel birinin bunu yapacağından hiç şüphem yok ama yine de onu rahatsız eden bir şey var, başka bir şey. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bir tahminde bulundum.

"Annen yanılıyor."

"Ne?" Bana bakmak için geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. İçimde başka bir şey söylediği hissi var ve yanıldığını bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ne dediğini bile bilmiyorsun."

"Hayır, ama seni tanıyorum." Onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarımı kulağına götürürken ellerim sırtının alt kısmında geziniyor. Bu sözlerin sadece onun için olmasını istiyorum. "Nazik ve komiksin ve bu takımda kaptanın kız arkadaşının gerçekten iyi bir arkadaşı olmaktan başka hiçbir yatırımın olmadığı halde bu partiyi düzenledin, üstelik o elbisenin içinde kesinlikle muhteşem görünüyorsun. Yani yanılıyor Lilah. Her ne dediyse, yanılıyor."

Adımları tekrar duraksıyor ve ben onu yakalıyorum, hızını kesmeden ve cevap vermemesini kaçırmadan.

Batırdım mı? Ona iltifat etmek çok mu ileri gitti? Harika görüldüğünü söylediğim için tamamen tuhaflaştı mı? Geri almak istemiyorum çünkü bu doğru. Elbisesinin vücuduna göre şekillendirilmesi yasadışı olmalı. Ya yan taraftaki yırtmaç? Altında ne olduğunu merak ettirecek kadar açık olan mı? Bana kesinlikle düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyor, özellikle de Lilah söz konusu olduğunda.

Ama sessizliği beni öldürüyor ve "Yanlış bir şey mi söyledim?" demeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Bana baktığında dudaklarından hafif bir kahkaha dökülüyor. Gözleri artık içkiden değil, dökülmemiş gözyaşlarından cam gibi.

"Hayır, . Her şeyi doğru söyledin." "Oh."

Kucağıma daha da yerleşirken yumuşak bir kahkaha daha atıyor, başı göğsüme yaslanıyor, saçları çenemi gıdıklıyor. "Sen gerçekten iyi bir adamsın Fox, bunu biliyor musun?" diyor sessizce, nefesi bana karşı ılık ve onu kollarıma aldığımdan beri ikinci kez kızarıyorum.

İyi bir adam olduğumu söyleyen çok insan duydum. Takım arkadaşlarım bu akşam benimle bu konuda dalga geçiyorlardı ama Lilah'tan böyle bir şey duymak? Bilemiyorum. Bunu duymak güzel.

Şarkı yavaş ve romantikten çok daha hareketli bir melodiye geçiyor ve müzik değişir değişmez Lilah benden kopuyor, kollarımı iki yanımda gevşek bırakıyor ve onu bana geri sürüklemek için ani bir istek duyuyorum.

Başımı ona doğru eğdim. "Ne?"

"I..." Başını sallar. "Dans için teşekkürler Fox."

Sonra dönüyor ve kalabalığın arasından geçerek gözlerimin önünde kayboluyor.
Bekle. Ne?

"Lilah!" Ona ulaşmaya çalışarak sesleniyorum ama etrafımızdaki herkes şarkıda söylendiği gibi ellerini havaya kaldırıp bağırmaya başladığında bu işe yaramıyor.

Burası balo 2.0 gibi. Herkes aniden yere yığıldı, kimse Lilah'ın yüzyılın en hızlı kaybolma numarasını yaptığının farkında değil ve ben burada dikilmiş bir hayaletin ardından bakakalmış durumdayım.

Lawson beni omuzlarımdan tutup dansçıların arasına çekerek gerçekliğe geri döndürüyor. İsteksizce onu takip ediyorum, Lilah'nın nereye kaçtığını görmek için hala dışarı bakıyorum. Artık onu hiçbir yerde göremiyorum. Gitti, kalabalığın arasında kaybolup gitti, Lawson omuzlarımdan tutup beni sarsarken gözlerinin yaşlarla dolu görüntüsü zihnime kazındı.

", ahbap!" diye bağırıyor. "Dans et! Yeni Yıl, Yeni Yıl, Yeni Yıl!"

Söylediği ilahiler saçma ama heyecanı bulaşıcı ve kendimi başımı sallarken buluyorum, yine de ona katılıyorum. Şarkı boyunca dans ediyoruz, sonra bir tane daha, bir tane daha ve çok geçmeden, saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece ağzımın kuruduğunu ve yakında içecek bir şeyler almazsam susuzluktan ölebileceğimi biliyorum. Lawson'a gideceğimi bildirmek için barı işaret ediyorum, o da başını sallıyor.

"Ben iyiyim!" diye bağırıyor.

Gülüyorum. Sormamıştım ama neyse. Kalabalığı yararak gecemin başladığı yere, bara doğru ilerliyorum. Barmen beni hatırlıyor, votka soda içmeye başlamıştı bile, başımla teşekkür ediyorum. Elimde olmadan kalabalığı tarıyorum, gümüş rengi bir elbise ve cerulean gözler arıyorum.

"Dur tahmin edeyim, Lilah'yı arıyorsun."

Döndüğümde Locke'u yanımda, bir elinde benim içkimi, diğerinde kendi bardağını tutarken buldum. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki barmenin siparişimi barın üzerine koyduğunu bile fark etmedim.

"Teşekkürler," diyorum içkiyi kabul ederken. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor ve viski olduğunu tahmin ettiğim bir yudum alıyor çünkü ne zaman hokey temalı yerel bir bar olan Top Shelf'te takılsak bu içkiyi tercih ediyor. "Bilmiyorum. İkinizi dans ederken gördüm ve bir tahminde bulundum. Dans eden türden arkadaşlar olduğunuzu bilmiyordum."

"Sadece dans etmek istedim, hepsi bu."

Başını sallıyor ama bana inanmış gibi görünmüyor, ben de kendime inanmıyorum.

"İyi görünüyor," diyor.

Tek cevabım "Hmm" oldu. İyi görünüyordu, ama tek yaptığım doğruyu söylemekken ağlamaya saniyeler kalmış gibi bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum. Annesinin ona bu kadar üzülmesine neden olan şeyin ne olduğunu çok merak ediyorum.

"Kimden bahsediyoruz?" Şimdiye kadar tanıdığım en huysuz insan olan Keller, elinde bira şişesiyle yanımıza doğru kayıyor, buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Sırtını bara yaslamış, dans pistine alaycı bir ifadeyle bakıyor. "Şu salaklara bak, hepsi de umutsuzca aşık falan. Aptallar."

Gülüyorum çünkü Lilah'ın onlar hakkında söylediği tam olarak buydu ve hatta belki bir zamanlar benim de söyleyebileceğim bir şeydi ama artık değil. Şimdi Hutch, Lawson ve Hayes'e kız arkadaşlarıyla birlikte baktığımda gördüğüm tek şey saf ve mutlu bir şey ve aynı arzu acısı beni tekrar vuruyor.

Her zaman yaptığım gibi aşağı itiyorum.

"Bu şeye gelmeyi neden kabul ettiğimi bana tekrar hatırlatır mısın?" Keller homurdanıyor.

Locke ona, "Çünkü bunun kaptanınız için önemli olduğunu biliyorsunuz," der. Keller yanıt olarak homurdanır ve birasından bir yudum daha alır.

"Saat kaç?" diye soruyor. "Gece yarısından önce buradan gitmek istiyorum, böylece herkesin birbiriyle öpüştüğünü görmek zorunda kalmayacağım."

Ona söylemek için cebimden telefonumu çıkarıyorum ve saati ve cevapsız aramaları gördüğümde şok oluyorum. Saat 10. Onların gece yarısı ailemi aramayı kaçırmışım. *Kahretsin*. Neyse ki, orada saat sabahın biri olmasına rağmen hâlâ uyanık olduklarını biliyorum.

Locke Keller'a yeni yılda yeni bir sayfa açması ve iyi bir veteran hokeyci gibi daha iyi bir takım arkadaşı olması konusunda yüklenirken, "Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum çocuklara.

Onların ve kalabalığın arasından sıyrılıp balkona açılan kapıları itiyorum, soğuk rüzgâr bana çarptığında titriyorum. Birkaç yıldır Seattle'da yaşıyor olmama rağmen Kuzeybatı Pasifik kışlarına hâlâ alışamadım. Özellikle de güneyde büyüdükten sonra, sanırım çocukluğum boyunca toplasanız iki santim kar görmüşümdür.

Partinin gürültüsünden olabildiğince uzakta, köşeye sıkışmış bir banka yerleşiyorum ve bir tane daha almadan önce görüntülü arama simgesine basıyorum

votkalı sodamdan bir yudum alıyorum. Annemin yüzü neredeyse anında ekranı dolduruyor ve ben sırtıyorum.

"Hey, anne."

"*Hey, anneciğim*, Arthur Francis Fox." Gözleri kısılmış. "Geç kaldın."

"Özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

Titriyor, telefonu yere bırakıp bir yere yaslıyor. Babam kadraja giriyor, dudaklarından bir puro sarkıyor şaşırtıcı bir şekilde. Yılın tek zamanı annemin şikâyet etmeden içmesine izin verdiği zamandır. Babam elindeki kartları karıştırıyor, sonra bana neşeli bir gülümseme gönderiyor, yanakları bütün gece içtiğini bildiğim çivili yumurta liköründen kızarmış.

"Oğlum!" diyor gürültüyle. "Mutlu yıllar, evlat." "Sağ ol baba.

Maç nasıl gidiyor? Kazanıyor musun?" "Oh, bu enayileri dolandırıyorum."

Arkadaşları Bart, Tony ve Chris hep bir ağızdan ona küfretmeye başlıyorlar ve babamın tek yaptığı gülmek oluyor, yuvarlak karnı hareketten titriyor.

"Onları kontrol altında tutuyorsun, değil mi anne?"

Onların maskaralıkları karşısında gözlerini deviriyor. "Birinin yapması gerek."

Bu onların yıllık geleneğidir; arkadaşlarla poker, puro, içki ve yemek. Erkek ve kız kardeşlerimin de orada olduğundan hiç şüphem yok, muhtemelen her zamanki gibi havai fişek patlatıyorlardır. Kendimi bildim bileli hep aynı şeyi yapıyorlar ve bir yanım tüm bu eğlenceye katılmak için orada olmayı diliyor.

"Duyduğum benim ağabeyim mi?"

Küçük kardeşim Russ ortaya çıkıyor, ikizi Regan da hemen arkasında.

"Selam çocuklar," diyorum onlara sırtarak. Evdeyken onlarla istediğim kadar vakit geçiremedim ve onları çok özlüyorum.

"Artie!" Regan neredeyse takma adımı haykırarak birini görüş alanına çekiyor.

"Aman Tanrım. Sonunda Dina'yla tanışabilirsin!"

"Merhaba Dina," diyorum kız kardeşime sanki aya asılmış gibi bakan sarışın kadına.

"Tanıştığımıza oldum," diyor sessizce ve ben gülüyorum.

Regan, Lawson da dahil olmak üzere tanıdığım en gürültücü insan ve bu kadar utangaç biriyle çıkıyor olması çok komik.

"Çocuklar nerede?" Yeğenlerime merhaba demeyi umarak Russ'a soruyorum.

"Bu gece Molly'de." Yirmi bir yaşındayken lisedeki sevgilisiyle evlenmiş, iki çocuktan sonra araları açılınca boşanmışlar. Russ ve çocukların şansına, iyi arkadaş olarak kalmışlar. "Ama Katie buralarda bir yerde," diyor Noel için eve geldiğimde tanıştığım yeni kız arkadaşı için.

"Tamam, güle güle! Bir şeyleri havaya uçurmaya geri dönüyoruz!" Regan sanki ülkenin öbür ucundaymış da bağırması gerekiyormuş gibi bağırıyor.

Keşke ben de eğleniyor olsaydım dediğim kardeşlerime veda ediyorum.

"Kız arkadaşlardan bahsetmişken..." Annem sırtıyor ve ben bir sonraki adımın ne olacağını zaten biliyorum. "Hayatında yeni biri var mı, tatlım?"

Aklıma bir çift kırmızı çerçeveli kobalt göz geliyor ve bu gece yüzüncü kez Lilah'nın nereye kaçtığını merak ediyorum. Kaybolduğundan beri onu görmedim ve buraya gelmeden önce kalabalığı itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez taradım. Yine de onu hiçbir yerde bulamadım.

"Ooh, bir bak. Biriyle mi tanıştın?"

Dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum. "Ha? Hayır anne, geçen hafta beni gördüğünden beri hiçbir şey değişmedi."

"Sadece gidip aşık olmadığından ve bunu bana söylemeyi unutmadığından emin olmak istedim."

"Bir hafta içinde mi?"

Omuz silkiyor. " zaman, ."

Eminim annem de böyle düşünürdü. Babamla tanıştıktan bir ay sonra nişanlandı ve bir ay sonra da onunla evlendi. Bu otuz yıldan fazla bir süre önceydi ve bugün o günküden daha çok aşıklar.

Belki de bu yüzden ilişkilerden takım arkadaşlarım kadar nefret etmiyorum. Onların sevgisi bana her zaman ilişkilerin her zaman kötü sonuçlanmayacağını hatırlattı.

"Parti nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Annemi aramayı unuttuysan eğlenceli olmalı."

Annem beni seviyor ama her fırsatta beni suçluyor. Bunun onun annelik görevi olduğuna eminim.

"Eğlenceli. Lawson'ın her zamanki gibi kendini aptal yerine koymasını izliyordum." "Zavallı Rory."

Gülüyorum. Ailem takım arkadaşlarımla ya da onların kız arkadaşlarıyla tanışmadı ama onlara her şeyi anlattığım için onları tanıyor gibi görünüyorlar ve yaptıkları saçmalıklara tamamen ilgi duyuyorlar.

"Dün geceki oyununu gördüm," diyor babam, masadaki kartları arkadaşlarına atarken, purosunu hâlâ ağzının kenarından tehlikeli bir şekilde sarkıyor. "İyi oynadın evlat. Raketinle yaptığın kurtarış inanılmazdı."

Değildi. Başta ribaundu bırakmasaydım bunu yapmak zorunda kalmazdım ama babam daha önce oyunum hakkında hiç kötü bir şey söylememişti. Küçükken kaybettiğimde yine de sırtımı sıvazlardı ve dondurma yemeye giderdik. Kazandığımda da aynı şeyi yapardı. Ailemin sarsılmaz desteği her zaman güvenebileceğim tek şeydi ama bazen keşke bok gibi oynadığımda bunu bana açıkça söyleseler ve dürüst olsalar diyorum.

"Teşekkürler," diyorum yine de, konuya girmek istemiyorum çünkü son zamanlarda berbat olduğum bir sürü örnek var.

Gerçi oyuncu olduğunuzda da böyledir. Taraftarlar harika bir kurtarış ya da gol görebilirken, oyuncular daha iyisini yapabilecekleri tüm yolları göreceklerdir. Sosyal medyada birileri ne kadar gürültü yaparsa yapsın, kimse oyunumuzu bizden daha fazla eleştiremez.

"Bizim için ayarladığınız geziyi dört gözle bekliyoruz. Sizi tekrar şahsen çalarken görmek için sabırsızlanıyorum. Çok uzun zaman oldu."

Korkunç bir yıl beni Seattle Serpents olarak bilinen genişleme takımına gönderene kadar profesyonel kariyerimin çoğunu geçirdiğim New York'ta oynamak yerine Seattle'da olduğum için, ailem beni birkaç yıldır oynarken görmedi. Ben de Noel için onlara uçak bileti aldım. Sanırım annem biletleri açtıktan yaklaşık iki saniye sonra yağmurluk alışverişine başladı.

"Ama o zamana kadar her maçını izleyeceğiz evlat," diye söz veriyor baba.

Babamın arkadaşlarını dolandırmasından, annemin hastanedeki nöbetlerinden ve hastalarının bu tatil sezonunda yaptıkları çılgınlıklardan, Russ'ın Katie'yle nasıl yakınlaştığından ve annemin gelecek yıl bu zamanlar nişanlanacaklarına inanmasına neden olduğundan bahsediyoruz. Bu da tabii ki benim bekârlığımın tekrar tartışılmasına yol açıyor.

Sonunda onu telefondan çıkardığımda, ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok, sadece votkamın bittiğini ve başka bir içkiye şiddetle ihtiyacım olduğunu biliyorum. Telefonumu cebime atıp binaya yaslanıyorum. Müzik gümbür gümbür

Hoparlörlerden o kadar yüksek sesle geliyor ki sırtımda titreştiğini hissedebiliyorum. Birileri -yani Lawson- beni aramak için dışarı çıkmadan önce içeri girsem iyi olacak ama kendimi kımıldatamıyorum.

İyi vakit geçirmediğimden değil - geçiriyorum - sadece zihnimin koşturmasına engel olamıyorum. Oyunumla ilgili pek çok sorudan Lilah'ın neden ağlamak üzereymiş gibi görüldüğüne ve tekrar boş bir daireye dönme düşüncesinden nasıl nefret ettiğime kadar her şey çok fazla ve bu parti bile dikkatimi dağıtamıyor.

Ama belki daha fazla votka olabilir.

Banktan kalkıyorum, içeri girmeye hazırım, sonra kapılar pat diye açılıyor. Topukların betona çarpma sesi kulaklarımı tırmalıyor ve şimdi bambaşka bir nedenden dolayı gerginim. Balkonda hareket eden kişi, bir saat önce ortadan kaybolduğundan beri aradığım kişiyle aynı.

Lilah.

Yürüyüşü biraz sallantılı ve onu son gördüğümünden beri ne kadar içtiğini merak ediyorum. Kendini balkona yaslarken elinde telefonunu tutuyor. Hattın diğer ucunda yüksek sesle bir kadın Lilah'ın kiminle görüştüğünü soruyor.

Gitmeliyim, onu yalnız bırakmalıyım, ama özellikle Lilah yüksek sesle iç çektiğinde, her kiminle konuşuyorsa görünür bir şekilde üzüldüğünde yerimde çakılıp kalıyorum.

"Telefonu yüzüne kapatmadım anne. Kapatıyorum *dedim*, ki bu telefonu kapatmaktan çok farklı bir şey. Ama şimdi kapatmak *istiyorum* ve bunu yapmama üç saniye kaldı."

Küstahlığı karşısında gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Neler olduğunu bilmiyorum, ama özellikle ondan yayılan kızgınlığa dayanarak, annesini asmakta tamamen haklı olacağını hissediyorum.

"Lilah!" diye haykırıyor yaşlı kadın dramatik bir şekilde. "Annenle bu şekilde konuşma!"

"O zaman belki de annem beni en yüksek teklifi verenle evlendirmeye çalışmaktan vazgeçmeli."

Daha önce onu *bu* kadar üzen şey *bu muydu*? Eğer öyleyse, ağladığı için onu suçlamıyorum. Ailem böyle arkaik bir saçmalık yapmaya çalışsaydı ben de üzülürdüm.

Annesi alay ediyor. "Onlar sadece randevu, Lilah. Bu kadar dramatik olma."

"Evet, daha önce hiç tanışmadığım ve kızın olduğum gerçeği dışında bana ilgi duyduğundan şüphe duyduğum biriyle buluşmak, beni en çok parası olana rehin vermeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Gerçekten bunu yapacak kadar korkunç bir anne olduğumu mu düşünüyorsun?"

Lilah ona cevap vermiyor ve sessizliği her şeyi anlatıyor. Annesi gözyaşlarına boğulurken havayı belirgin bir ağlama sesi dolduruyor, ama bunda bir şey var, prova edilmiş gibi gelen bir şey... sahte.

"Ben sadece sana iyi bir anne olmaya çalışıyorum." Burnunu çekiyor. "Seni mutlu görmek istemem çok mu yanlış?"

Lilah yine bir şey söylemiyor.

"Babanın ve benim senden istediğimiz hiçbir şeyi yapmadın," diye devam ediyor annesi. "kadar para harcadığımız eğitimi çöpe attın. Bunun yerine, *ailen* için çalışmak yerine, *en iyi arkadaşın* gösterişli bir sekreter ortalıkta dolaştın" -en iyi arkadaşını bir lanetmiş gibi söylüyor- "Lilah. İşte bizden bu kadar nefret ediyorsun."

Lilah inliyor. "Senden nefret etmiyorum anne."

"Öyle. Bizden nefret ediyorsun ve tek yapmaya çalıştığım senin mutluluğunu sağlamakken benim kötü bir ebeveyn olduğumu düşünüyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, Lilah'ın mutluluğu bir yana, kendi mutluluğunu garantilemeye çalışıyor gibi görünüyor ama tanık olduğum şeyin en kötü yanı bu değil. Hayır. Lilah'ın omuzlarının çökmesi. Kendi içine nasıl kıvrıldığı, gözlerimin önünde nasıl küçüldüğü. Ve nasıl - ve umarım gerçekten bir şeyler görüyordum -Annesinin kaprislerine boyun eğmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Şu anda neden bu kadar inatçı davrandığını anlamıyorum." "Çünkü sana zaten söyledim. Biriyle görüşüyorum."

"Ne zamandan beri?"

"O zamandan beri... O zamandan beri..." Lilah huffs. "Bilmiyorum. Tam olarak takip edemedim."

"Yalan söylüyorsun, Lilah Jane. Yalan söylediğini biliyorum. Kimseyle görüşmüyorsun, yoksa şimdiye kadar ondan bahsederdin."

"Ondan hiç bahsetmediğimi çünkü tüm bu şarkı ve dansı yapmak istemediğimi düşündün mü?"

Sözleri kendinden emin gibi *gelebilir* ama sesi hiç de öyle değil. Sözlerindeki titremeyi ben bile duyabiliyorum. Her şeyi mahvetmek üzere.

"Hayır, çünkü seni tanıyorum. Sen kimseyle çıkmazsın. Toplumun saygı duyması gereken bir kadın yerine, küçük bir kız çocuğu gibi ortalıkta *dolanıyorsun*. Sen-"

"İşte buradasın!"

Lilah topuklarının üzerinde dönüyor, saklandığım gölgelerden çıkıp ona doğru adım attığımda gözleri benimkilerle karşılaşıyor. Kolumu beline dolayıp onu kendime çekene kadar durmuyorum. İsteyerek geliyor, bana çarparken nefesi kesiliyor, başını geriye eğip bana bakıyor.

Ay ışığında böyle çok güzel görünüyor, saçları muhtemelen ellerini gezdirmekten biraz dağınık, yanakları alkolün etkisiyle sürekli kırmızıya boyanmış. Dudaklarımı dudaklarına bastırma dürtüsü ani ve keskin ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor, ama harekete geçmiyorum.

Onun yerine, "Seni arıyordum." dedim.

"Öyle mi?"

"Tabii ki var, şekerim."

Dizleri altından çıkmakla tehdit ediyor ve iyi ki onu ayakta tutuyorum, yoksa şu anda yerde olurdu. Seyircilerimizin bu kadar farkında olmasaydım gülerdim.

"Lilah..." diyor annesi endişeyle. "Kim bu?"

Kameraya dönüp kocaman gülümsüyorum. "Oh, çok özür dilerim. Ne kadar kabayım. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Maddison. Ben Arthur Fox." Lilah'nın yanağına ıslak bir öpücük konduruyorum. "Ben onun erkek arkadaşım, hanımefendi."

BÖLÜM 4

LİLAH

Ben sarhoşum.

Az önce duyduklarımın tek mantıklı açıklaması bu. Fox'un benim düşündüğüm şeyi söylemiş olmasına imkan yok.

Ben onun erkek arkadaşım, hanımefendi.

"Pekala. Sanırım düzeltiyorum Lilah," diyor annem kibirli bir şekilde.

Ama ona hiç dikkat etmiyorum. Gözlerimi, o muhteşem kahverengileriyle bana bakan Fox'tan -Arthur Fox'tan- ayıramıyorum.

Devam et, diyorlar. *Birlikte oynayalım.*

Belki içkiden, belki de bunun beni annemden kurtarabileceği gerçeğinden. Belki de sadece istediğim içindir; her ne ise, yapıyorum. Kameraya dönüp anneme "Gördün mü, sana söylemiştim" bakışı atıyorum.

"Sanırım sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Fox." Şarabından bir yudum alır. "Peki, ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben mi, hanımefendi?" Fox'un tonu daha önce duymadığım kadar belirgin. "Ben bir kaleciyim."

"Kaleci mi?" Annem burun . " ne demek?"

Onun züppeliğine gözlerimi deviriyorum. "Hokey, anne. Fox hokey oynuyor."

Bu durum annemin onunla eskisinden çok daha fazla ilgilenmesine neden oldu ve bunun nedeninin annemin gözünün dolar işaretleri görmesi olduğundan hiç şüphem yok. "Profesyonel olarak mı?"

"Evet, hanımefendi. Seattle Serpents için oynuyorum."

"Arthur, bu geceye kadar kızımın çıktığından haberim yoktu." "muydun?" Fox bana sırtıyor ve ifade daha önce içimi ısıtan ifadeyle aynı. Şimdi, sıcak hissetmiyorum. Kafam karışmış hissediyorum. Ve biraz da kızgın. Yine de bir şekilde... neredeyse rahatlamış? Ve hala sarhoş. "Bizim Lilah bazen biraz utangaç olabiliyor."

Hayır. Bu kesinlikle kızgınlığın galip gelmesi. Gözlerimi ona dikiyorum ve o da dudaklarını birbirine dolayarak sırtışını gizliyor.

"Lütfen, Lilah'nın hayatında bir gün bile utangaç olduğunu sanmıyorum. Bir keresinde altı yaşındayken Disneyland'de gizlice sahneye çıkmış ve korkunç bir koreografiyle hokey pokey dansı yapmıştı."

Sanki bunu sevgiyle hatırlıyormuş gibi gülüyor, her ne kadar ikimiz de sonrasında beni tam bir saat boyunca azarladığını ve Mickey Mouse bebeğini mağazaya geri götürdüğünü bilsek *de*. Bu benim Disneyland'e ilk ve son gidişimdi.

"Öyle mi?" Fox'un gözlerinde kahkahalar parlıyor ve biliyorum ki, bunun sevimli olduğunu düşünüyormuş gibi yapan annemin aksine, o gerçekten öyle düşünüyor.

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? İlgi hoşuma gitti."

"Ee Arthur," dedi annem, "kızımın ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Oh, şey, ben öpüşmem ve söylemem, hanımefendi." Lilah'a göz kırptıyor ve yemin ederim Lilah oturuyor olmasa hemen düşecek. "Tüm bu detayları Lilah'ın anlatmasına izin vereceğim." Ayağımı onun şık ayakkabılarına vuruyorum, homurdanıyor ama gülümsemesi dudaklarından bir an olsun eksilmiyor. "Eminim ilk bir araya geldiğimizden beri günleri sayıyordur."

Ayağına bir darbe daha ve Fox'tan acı dolu bir ses daha.

Güzel. Beni böyle otobüsün altına atarak bunu hak etti. Yani, evet, açıkça bana yardım etmek için devreye giriyor ve bunun için tam bir aziz, ama gerçekten mi? Bu gece olmasını beklediğim son şey buydu.

"Ee, Lilah?" diye bastırıyor annem. "Ne zamandır?"

Yeni tanıştığı Fox'a dünyanın en harika şeyiymiş gibi bakması ve sonra bana *hâlâ* hayal kırıklığına uğramış gibi bakması çok komik.

"Bir ay kadar oldu," diye cevap veriyorum, sesimdeki belirsizlik titremesini duymamasını umarak.

"Peki seninle neden Noel'de tanışmadık, genç adam?" "Ailemi görmek için eve uçtum."

"Ah, anlıyorum. Neden bize ondan bahsetmediniz?" Bu soruyu bana yöneltti.

"Çünkü tek kelime etmeme bile izin vermiyorsun."

"Lilah!"

Fox gülüyor, kalçamı sıkıyor. "Şaka yapıyor hanımefendi. Hiçbir şeye uğursuzluk getirmek istemedik. Yeni ilişkiler falan. Bunların kurulması zaman alır ve bu sefer doğru yaptığımızdan emin olmak istedik."

"Ah." Hülyalı hülyalı iç geçiriyor ve Auden'ın haklı olduğunu anlıyorum. Fox'un yaptığı gösteriye kanıyorsa annem çok fazla chardonnay içmiş demektir. "Bu sadece... Bu *çok* tatlı, Arthur. Çok tatlı değil mi Lilah?"

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Kesinlikle öyle."

"Kocamın doğum günü partisinde sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Sen de orada olacaksın, değil mi?"

"Bana tarihi hatırlatır mısın, Lilah?"

"Cumartesi akşamı," diyorum ona.

Fox zihinsel olarak hesap yapıyor, takım isimlerini fısıltıyla dudaklarından döküyor ve ben nefesimi tutuyorum. Neden? Bilmiyorum. Onun katılmasını isteyip istemediğime karar veremiyorum. Bir yandan, bu beni annemin benim için ayarlayacağı berbat bir randevudan kurtaracak çünkü yalnız gelirim *çok* utanç verici olur. Ama öte yandan... Ben hâlâ Fox'la çıkmıyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Evet," dedi. "Evet, başarabilirim." "Oh, harika!" Annem heyecanla ellerini çırpıyor. "Çok istiyorum Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle, hanımefendi. Sizinle ve Bay Bay Dawson'la ilgili çok güzel şeyler duydum.

Maddison," dedi yeni *erkek arkadaşım*.

Annem hiç de hoş olmayan bir şekilde homurdanıyor. "Oh, Bay Fox, kızımın bana karşı olan hoşnutsuzluğu göz önüne alındığında bundan şüpheliyim, ama onu korumaya çalışmanızı takdir ediyorum."

Fox'un eli belimde sıkılaşıyor ama gülümsemesi hiç kaybolmuyor. Bu, onun sözlerini umursamadığına dair sahip olduğum tek gösterge ve beni neden bu kadar rahatlatıldığını bilmiyorum ama rahatlatıyor.

"Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum ama Lilah'yı bir süreliğine senden çalsam çok mu sorun olur? Bir sonraki dansı onunla yapmayı çok isterim."

Annem göğsünü tutuyor. "Tam bir centilmen." Bizi kovuyor. "Evet, evet. Gidin hadi. Akşamınızın tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim." Başını ona doğru eğdi. "Yeni yılınız kutlu olsun, Bayan Maddison."

El sallıyor. "Oh, kes şunu. Bana Selene diyebilirsin." "İyi geceler, Selene."

"Sen de Arthur. Ve Lilah, sonra konuşuruz, tamam mı?"

Bu gerçek bir istek değil. Bu bir talep. Belki de içki bana cesaret veriyor, ama cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Sadece kapatıyorum. Ekran karardığında Fox'un kucağından sıyrılıp kollarımı havaya kaldırıyorum.

"Bu da neydi *Arthur*?" Muhtemelen ilk adının kullanılmasından dolayı yüzünü buruşturuyor ve ben de bunun onu üzmesine seviniyorum çünkü tekrar ediyorum, bu da ne? "Nasıl yaparsın... Neden yaparsın..."

Şu doğru düzgün bir soru bile soramıyorum. Hala çok şaşkınım. Tilki -Seattle Serpents'in bir numaralı kalecisi anneme erkek arkadaşım olduğunu söyledi ve kibirli ailemin düzenlediği partiye katılmaya *gönüllü* oldu. Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum. Daha önce birini bulacağımı söylediğimde Fox gibi birini kastetmemiştim. O berbat insanlarla bir akşam geçirebilecek birini kastetmiştim.

Bir omzunu kaldırıyor. "Başın gibi görünüyordu."

Hareketleri çok soğukkanlı. *Sözleri* o kadar soğukkanlı ki, sanki bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyormuş gibi.

"Başın *belada* gibi görünüyordu," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Sen... Sen..."

Ama yine kelimeler gelmiyor. Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyor? Bu kadar sakin? Az önce ne yaptığının farkında mı? Kendini neye maruz bıraktığının? Nasıl bir dünyadan geldiğimi biliyor mu? Yılda milyonlar kazanmasına rağmen, bütün gün bir ofiste oturup kölelerine patronluk taslamadığı için onu nasıl yargılayacaklarını?

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Anladığım kadarıyla kızgınsın."

"Tabii ki kızgınım!" Sonunda patlıyorum ve bir an için çok yüksek sesle konuştuğumdan endişeleniyorum, belki içeriden biri beni burada tamamen sakinleşirken görür ve Auden'ı utandırırım diye endişeleniyorum ama umurumda değil.

Bunu yapamaz.

"Aklından ne geçiyordu?"

Bir başka umursamaz omuz silkme. "Yardıma ihtiyacın vardı."

"Yardıma ihtiyacım yoktu," diye dudak büküyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, gecenin soğuğu . Daha önce ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim.

Annemin sözleriyle öfkelen dim ve sonra Fox'un dokunuşuyla , ama şimdi Aralık havasının tüm gücünü hissediyorum.

Neden bu kadar kaba davrandığımdan emin değilim. Fox *iyi* bir adam -bana sorarsanız bazen çok iyi bir adam- ama bu? Bu biraz fazla ileri gidiyor.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Çünkü bana öyle geldi ki annen o küçük irade savaşını kazanıyordu ve sen de kimliğini ifşa etmene ramak kalmıştı. Yalan söylediğini biliyordu."

"Yapmadı," diye mırıldandım ama içten içe haklı olduğunu biliyordum. O biliyordu ve ben de ona gerçeği söylemek üzereydim. Sorularından bıkmıştım, sözlerini duymaktan bıkmıştım, özellikle de doğru oldukları için.

"Öyle yaptı," diyor smokin ceketini kollarından aşağı sıyırıp aramızdaki mesafeyi kapatarak. O daha ceketini üzerime sarmadan ben ısınmaya başlamıştım bile.

Eminim buradaki erkeklerin yüzde doksan dokuzu paltolarını çoktan atmış, düğmesiz gömlekler giymiş ve kravatlarını gevşetmişlerdir ama o öyle değil. *Tabii ki o değil.*

"Dinle," diyor Fox, geri çekilip iyi adam gibi aramıza mesafe koyarak, "eğer gerçekten o kadar üzgünsen, gitmeyeceğim. Hokeyle ilgili bir işim çıktığını falan söyleyebilirsin."

Baştan çıkarıcı. Gerçekten öyle. Ama bunun bir geceliğine çıkıyormuş gibi davranmaktan çok daha kötü olacağına dair içimde sinsi bir şüphe var. Ve gerçekten, en kötü ne olabilir ki? Sadece bir gece ve en azından geceyi tanıdığım, gerçekten hoşlandığım biriyle geçireceğim, arkamı döndüğümde şüphesiz benim hakkımda konuşan insanlarla dolu bir odada yalnız hissetmek yerine.

Kirpiklerimin arasından Fox'a bakıyorum, ay ışığının çene çizgisine vurup kirli sakallarını belirginleştirdiğini fark etmemek için kendimi zor tutuyorum. Ya da kahverengi gözlerinin ay ışığının altında nasıl parıldadığını. Gömleğinin geniş omuzlarını nasıl sımsıkı sardığını ve beline doğru nasıl inceldiğini. Ya da gömleği hala mükemmel bir şekilde yerinde, papyonu tamamen düz, elleri ceplerine sokulmuş bir şekilde baloya eşlik eden bir lise fen öğretmenini anımsatmasına rağmen, öyle görünmüyor. İyi görünüyor. *Fazla iyi.*

Yutkunuyorum, sonra iç
çekiyorum. "Peki."

Gözleri büyüdü. "İyi mi? Bu şu anlama mı geliyor...?"

Başımı salladım. "Evet, benimle çıkabilirsin. Yani, zaten mantıklı, değil mi *erkek arkadaşım?*"

Elini kaldırırken yüzünü buruşturuyor, dahiyane planından aniden utanmış gibi ensesini sıkıyor. Ceketini üzerime daha sıkı çekiyorum, sıcaklığını ve orada garip bir şekilde dururken burnumu gıcıklayan tamamen ona ait kokunun tadını . Bana üç beden büyük gelen ve dizlerimin altına kadar inen ceketine sarılmış ben ve elleri hâlâ ceplerinde, bana Plüton'un yeniden gezegen olduğunu falan söyleyecekmiş gibi bakan o.

Babamın partisinde de böyle mi olacak? Çünkü eğer öyleyse, annemin çıkmamıza izin vermesine imkan yok. Fox'a vurulmuş ve şimdilik bir sevgilim olduğu için heyecanlanmış olabilir, ama eğer bunu satmazsak, sonunu asla duymayacağım.

"Yani..." Fox topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak şöyle diyor. "Dans etmek ister misin?" Elimde değil, gülüyorum. *Yüksek sesle.*

Tabii ki Fox dans etmek istiyor. Tabii ki Fox bundan hiç etkilenmiyor. Tabii ki şu anda bana sırtıyor ve *tabii ki* işe yarıyor.

Ben de gülümsüyorum. "Evet Fox, dans etmek istiyorum. Ama önce?" "Önce mi?"

"Bir içkiye ihtiyacım var."

Gülümsemesi büyür. "Sanırım bunu başarabilirim."

"Senin için şampanya, benim için votka soda."

"Teşekkür ederim." Fox'un uzattığı bardağı alıyorum ve hemen dudaklarıma götürüyorum. Balkondaki ayıltıcı konuşmamızdan sonra daha önce aldığım keyfi kaybettim ve şimdi onu geri kazanma, hatta belki de aşma görevindeyim. Şu anda bir hokey oyuncusuyla "çıktığımı" düşünürsek buna ihtiyacım var.

İçkiyi rekor bir sürede yudumluyorum, sonra boş bardağı ona geri veriyorum. Şaşkınlığıma rağmen Fox hiçbir şey söylemedi. Votkasının çoğunu yudumluyor ve bize bir tur daha ısmarlıyor. Elimizde taze içkiler, ayakta duran birçok masadan birine doğru ilerliyoruz. Şampanya kadehimi parmaklarımın arasında yuvarlayarak ona yaslanıyorum ve Fox da benim hareketlerimi taklit ediyor. Paltosu hâlâ üzerimde, ne zaman doğru şekilde hareket etsem İrlanda Baharı'nın ve maun ağacının kokusu etrafımı sarıyor.

"Ee, *Arthur*," diyorum, dudaklarını bir an için çekiştiren kaş çatmanın tadını fazlasıyla çıkararak. "Nasıl tanıştık?"

"Şey, *Lilah Jane*," diye takılıyor, "sanırım bu konuda doğruyu söyleyebiliriz." "Hangisi?"

"Kaleci uzanışlarıma aşık oldun."

Yüksek sesle gülüyorum, ancak sözlerinin eve biraz fazla yakın olabileceğini fark ettiğimde çabucak sönüyor. Auden'ın beni ilk Seattle Serpents maçına götürdüğü geçen yılı düşünüyorum ve Fox'un buza doğru uzanışından gözlerimi alamıyordum. Neredeyse sevişiyor gibiydi, kalçaları müstehcen bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyordu. Tabii ki, uzaktan yakından cinsel bir şey yapmadığını biliyordum ve ne olduğunu tamamen anlıyordum, ama yine de zihnimin bir anlığına dolaşmasına izin verdim. Muhtemelen çok azgın olduğum içindi ama neyse.

"Bunun pek iyi karşılanacağından emin değilim," diyorum sonunda.

Sırıttıyor. "İyi o zaman. Yedek cevabım olan 'ortak arkadaşlar' yeterli olacaktır."

"Bu kulağa *çok* daha mantıklı geliyor."

"Peki ya biri ne zamandır çıktığımızı sorarsa?" diye . "Belirsiz tut.

Annemle yaptığımız gibi."

"Yeterince adil." Başını sallıyor. "Annen... O, uh..."

"Korkunç mu? Kesinlikle iğrenç? Kötülüğün kişileşmiş hali mi?" Bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır. Ben sadece..."

"Onun hakkında böyle şeyler söyleyebilirsin Fox. Ben bunu her yapıyorum."

Yine sırtıttıyor -her zaman sırtıttıyor- ama bu sefer bir hüznün var, sanki annemi böyle gördüğüm için benim adıma üzülen. Bakışını bir yudum içkiyle bastırıyorum, az önceki vızıltı şimdiden geri geliyor. Sanırım düşündüğüm kadar ayılmamışım.

"Onunla ilişkinizin böyle olmasına üzüldüm," diyor beni dikkatle izleyerek.

Omuz silkiyorum. "Neyse o. Tahmin edeyim, ailenizle ilişkiniz mükemmel mi?"

Loş ışıktaki yanaklarının kızardığını görebiliyorum ve doğru tahminimden utanmış gibi başını eğiyor.

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum, içkimi tam da servis elemanının geçeceği sırada bitiriyorum. Tepsilerinden bir bardak daha çaldım. Sesimin annemin iddia ettiği kadar sert çıktığından eminim, ama bunun nedeni daha sert bir ses tonuna sahip birine alışık olmamam.

mükemmel bir ev hayatı. Büyürken en azından Auden ve Rory ile dertleşiyordum. Hiçbirimiz sorunlarla dolu olmayan bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorduk.

Fox bu mücadeleyi bilmiyor.

"Hâlâ evliler mi?" Şimdi merakla soruyorum.

"Geçen yaz otuz beş yıl oldu."

Islık çalarım. "Vay be. Yani benim annemle babam da hâlâ yasal olarak evli ama birbirlerini gerçekten sevdikleri . Hepsi göstermelik. Çünkü babam annemin mahkemedede her şeyi ona yıkacağını biliyor ve parasını annemden çok daha fazla seviyor."

Bu, Auden dışında birine ev hayatım hakkında söylediğim en fazla şey ve tam da Fox'un şu anda bana attığı bakış yüzünden-acıma

-Bu bilgiyi herkesle paylaşmadığım için. Benim için kötü hissediyor ve dürüst olmak gerekirse ben de kendim için kötü hissediyorum. Ama bu konuda ne yapabilirim ki? Bu onların hatası, benim değil.

İçkimden bir yudum daha alıyorum, başım o eğlenceli bulanıklığı hissetmeye başlıyor ve annemin telefon konuşmasından sonra vücudum nihayet gevşiyor. Artık kesinlikle hakkında konuşmak istemediğim annem. Aslında onun hakkında konuşmaktan başka her şeyi yapmak istiyorum, hatta belki bir uçaktan atlamak bile. Ama etrafta hiç uçak olmadığına ve herkes bunu yaptığına göre, sanırım omuzlarımda oluşan gerginliği dans pistinde hafifletmekle yetineceğim.

"Dans etmek ister misin?"

Fox başını sallamadan önce sadece bir an şaşırılmış görünüyor. "Evet, hadi dans edelim."

Yarısı boşalmış votkalı gazozunu masaya bırakıyor, sonra daha iyi düşünüp geri alıyor ve geri kalanını içip bırakmadan önce bana doğru geliyor. Daha önce yaptığı gibi elini bana uzatıyor, bana kur yapar gibi belinden eğiliyor ve bu sefer bunu sevimli bulacak kadar sarhoşum.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?" diye soruyor, ses tonunu on katına çıkararak. Kıkırdıyorum. "Edebilirsin."

Parmaklarımız birbirine dokunur dokunmaz beni kollarına alıyor ve ikimizi de dans pistine doğru döndürüyor. Auden ve Hutch'la karşılaşıyoruz ve bizi birlikte gördüklerine şaşırılmış görünseler de tek kelime etmiyorlar.

"Lilah!" Auden bir çığlık kollarını bana doluyor ve yüzünü yapıştırırken nefesindeki tatlı alkolün kokusunu alıyorum. "Gel."

Benimle dans et!"

Gülüyorum. "Zaten dans ediyoruz."

"Oh. Doğru. Gel benimle dans et!" diye tekrarlıyor.

Yüzündeki sırıtışa bakılırsa kendisi de çok içmiş gibi görünen Hutch'a bakıyorum ve o da sadece omuz silkiyor. Böylece dans ettik. Ve biraz daha dans ediyoruz, o kadar uzun sürüyor ki kaç içki içtiğimi, Fox'u ve hatta saatin kaç olduğunu tamamen unutuyorum. İnsanların rastgele sayılar attığını duyana kadar hiçbir şeyden haberim olmuyor ve o zaman bile sayıların rastgele olmadığını ve gece yarısına doğru geri saydıklarını anlamam üç tanesini buluyor.

Gece yarısı. Yeni yıl. yıla bir erkek arkadaşla başlıyorum. *Sahte* bir Erkek arkadaş.

Sözde çıktığım adamı aramak için odanın etrafına bakıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum.

"Altı!"

Auden ve Hutch'ın sokulduğunu görüyorum.

"Beş!"

Rory ve Lawson başlarını öne . "Dört!"

Hayes ve dadiya dönüşen kız arkadaşı Quinn. "Üç!"

Locke barda takım arkadaşlarını izliyor. "İki!"

Keller partiyi tamamen terk eder. "Bir!"

İki kol belime dolanıyor ve daha önceki aynı tuğla duvara düşüyorum.

Hayır. Duvar değil. Bu Fox.

Kollarında dönüyorum, o bana sırtırken ben de ona bakıyorum. Daha önce hissettiğim o sıcaklık tekrar içime yayılıyor ve tamamen sarhoş olmama rağmen bunun alkolle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Hepsi o tatlı kahverengi gözler yüzünden.

"Arthur," diyorum. Ya da en azından söylediğimi *sanıyorum*.

Başını eğiyor ve bir an için beni öpebileceğini düşünüyorum. Bir an için öpmesini isteyebilirim.

İşte bu *kesinlikle* içkinin konuşması.

Ama yapmıyor. Dudaklarımı es geçiyor, kulağıma doğru ilerlerken kendi dudakları tenime tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor

"Mutlu yıllar, şekerim."

Nefes alamıyorum. Ciğerlerimdeki tüm hava çekildi ve geri girmeye zorlayamıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece Fox'un bir şekilde *şekeri* bir erkeğin söyleyebileceği en çekici şey haline getirdiğini biliyorum.

Geri çekildiğinde, gördüğü şeye gülüyor, ki bunun benim tamamen sersemlemiş halim olduğunu varsayıyorum çünkü lanet olsun, *bu neden bu kadar ateşli?*

"Haydi," diyor o alçak sesle ve tam bacaklarımın arasına giriyor. "Seni eve götürelim."

Beni kesinlikle inanılmaz görünen balo salonuna doğru çekiyor. Kendi sırtımı sıvazlamaya çalışıyorum ama kolumu hareket ettiremiyorum, tüm uzuvlarım aniden çok ama çok yoruluyor.

"Ev mi?" Ben soruyorum.

"Evet, evim." Fox kolunu bana dolayarak beni kendi tarafına çekiyor ve o kadar kendimden geçmişim ki buna izin veriyorum, beni asansöre doğru çekerken ona daha da sokuluyorum.

İnişin uğultusu rahatlatıcı ve göz kapaklarım her geçen katta daha da alçalıyor. Lobiye vardığımızda, onları zorlukla açık tutabiliyorum. Fox beni dışarı çıkarıyor, yol boyunca sıkıca tutuyor ve düşmememi sağlıyor. Kaldırıma çıkana kadar topuklu ayakkabılarımı bir şekilde kaybettiğimi fark etmiyorum.

"Ayakkabılarım!" Fox'un elinden kurtulmaya çalışıyorum ve kabul etmek istediğimden çok daha pahalı olan Louboutinlerimi almak için otele geri dönüyorum.

"Whoa, whoa, whoa." Elini belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Birinin onları yakaladığından emin olacağım."

"Tamam, ama Lawson olmasın. Bahse girerim onları giymeye çalışacaktır ve ben onların gerilmesini istemiyorum."

Neyin komik olduğundan emin olmasam da gülüyor. Ben ciddiydim.

"Söz veriyorum Lawson'ın ayakkabılarını giymesine izin vermeyeceğim."

Sözünü tutmasını umarak başımı sallıyorum çünkü bacaklarım o kadar yorgun ki bir an daha yürüyebileceğimden emin değilim.

Sanki o da bunu biliyormuş gibi beni tekrar kollarının arasına alıyor ve şık siyah bir Uber önden dolanırken beni tekrar yukarı kaldırıyor.

"Sen iyi bir sahte erkek arkadaşsın, Arthur."

Gülüyor. "Teşekkür ederim, Lilah Jane."

"Rica ederim, *Arthur*."

Bir başka derin gümbürtü, açılan bir kapının sesi ve bir ısı patlaması. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu.

BÖLÜM 5

FOX

Neredeyse Lilah'ı öpecektim.

Telefonumun masaya çarpıp titremesine neden olan alarmımı susturmak için gözlerimi açmaya ikna ettiğimde aklımdan geçen ilk düşünce bu. Tam olarak ne düşündüğümü bilmiyorum -ve belki de dün gece içtiğim altı ya da daha fazla votka sodanın etkisinde değildim- ama neredeyse sahte kız arkadaşımı öpüyordum.

Görünüşe göre artık bende de onlardan bir tane var.

Ayrıca neden araya girip annesine karşı ona yardım ettiğimi de bilmiyorum. Hayır, bekle. Bunu neden yaptığımı biliyorum. Ona söylediği o şeyler... Korkunçtu ve hiç kimse -özellikle de Lilah- bunları annesinden duymayı hak etmez. Yardıma ihtiyacı vardı ve ona yardım etmek bana bir geceden başka bir şeye mal olmadı. Bunu neden yapmayayım ki?

Dikkatlice kendimi yerden kaldırıyorum, *lanet olsun, bu pembe bir kanepemi mi?* Gözlerimi ovuşturuyorum, sonra tekrar kontrol ediyorum ve evet, bu pembe bir kanepem, tamam. Yeni yıla başlarken bingo kartımda "pembe bir kanepede uyanmak" yazmıyordu ama işte buradayız.

Kendimi rahat ama berbat çirkin şeyin üzerinde oturur pozisyona getirip etrafa bakıyorum. Dün gece etrafıma pek dikkat etmemiştim, özellikle de Lilah'yı yatağına yatırdığımda kendimi zar zor ayakta tutabildiğim için, sanki onun dairesini ilk kez görüyormuşum gibi.

Duvarlar neredeyse mobilyalarla uyumlu soluk bir pembeye boyanmış. Ağzına kadar aşk romanlarına benzeyen şeylerle dolu beyaz kitap rafları odanın bir bölümünü kaplıyor ve diğer bölümüne de kocaman bir televizyon yerleştirilmiş. Bir değil, iki değil, üç farklı galeri duvarı var ve birkaç çift ayakkabı kapının yanında düzgünce dizilmiş. Her şeyin bir yeri var; kapının yanındaki masanın üzerinde duran posta yığını bile düzenli görünüyor.

Daireyi tanımlamak için tek bir kelime seçmem gerekseydi, bu *kadınsı* olurdu ve bu kötü bir şey değil. Hiç de değil. Tam da Lilah'tan beklediğim gibi, tamamen sarhoş olmasına rağmen topuklu ayakkabıları için endişelendiği için içeri kaçmaya çalışan kız.

Onlardan bahsetmişken.

Telefonumu masadan kapıp Hutch'a mesaj atıyorum ve Auden'in atılan ayakkabıları almasını istiyorum. Anında zaten üzerinde çalıştıklarını söylüyor. Sonra nasıl olduğumu soruyor ve ben de ona güldüğü bir başparmak aşağı emoji gönderiyorum. Umarım takım arkadaşlarımin geri kalanı da benim kadar boktan hissediyordur ve Koç Smith sabah pateni sırasında bize fazla yüklenmez. Elimi yüzümde gezdiriyorum, başım muhtemelen susuzluktan ağrıyor. Suya ve belki de yağlı bir şeyler yemeye ihtiyacım var, yoksa bu sabahki antrenmanı atlatmamın imkanı yok.

Saate bakıyorum: 7:12. Hızlı hareket edersem Sinclair'den kamyonetimi alabilir ve ahıra gitmeden önce bir duş alabilirim ama bugün hiçbir yere hızlı hareket edeceğimden emin değilim. Saat 7:20'de nihayet kendimi koltuktan kaldırıp banyoyu buluyorum. İşimi hallettikten sonra bitişikteki mutfığa giriyorum. Dört kez denememe rağmen sonunda bardakları buluyorum, bir kupa bardağı indiriyorum - çünkü sadece o var gibi görünüyor- ve musluktan su dolduruyorum.

Bir dikişte içiyorum, sonra yeniden dolduruyorum ve hafifçe tatmin olmadan önce bunu üç kez daha tekrarlıyorum. Fincanı durulayıp ocaktan sarkan bir el havlusuyla kuruladıktan sonra bulduğum dolaba geri koyuyorum. Mutfaktaki adaya yaslanıp sağıma bakıyorum, gözlerimin koridorda Lilah'nın dairenin içinden süzülen horultulara bakılırsa hâlâ derin uykuda olduğu yerde dolaşmasına izin veriyorum.

Kahretsin, dün gece ne düşünüyordum? Yani, evet, Lilah güzel bir kadın ve kesinlikle ondan etkileniyorum, ama neredeyse onu öpmek? Bu tamamen farklı bir oyun alanı. Yine de kendime engel olamadım. Dans pistinin ortasında dururken o kadar güzel görünüyordu ki, saçları

nemden ve saatlerce dans etmekten terlemiştim. Sonra bana Arthur dedi ve onun dudaklarında adımla duyunca ölebileceğimi düşündüm.

Ailem dışında hiç kimse bana ilk adımla hitap etmedi, ilkokuldayken bile. O zamanlar hokey oynuyordum, bu yüzden adımla hep Fox'tu. İlk isimimden nefret ettiğimden değil, sadece artık yabancı geliyor. Ama Lilah'ın söylediğini duymak... Hiç de yabancı gelmedi.

Lilah'nın odasının olduğu yönden birinin düşmesine benzeyen yüksek bir *gümbürtü* geliyor ve hemen tezgahı itip iyi olduğundan emin olmak için koridora koşuyorum. Kapıyı açtım ve bugün görmeyi beklediğim en son şeyle karşılaştım - Lilah'ın kızı. Yanaklarının arasına yerleştirilmiş bir kumaş parçası dışında tamamen çıplaktı. Uzun bir süre -muhtemelen çok uzun bir süre- orada şaşkın şaşkın duruyorum. Lilah'nın inlediğini duyana kadar ona bakmaktan başka bir şey yapmam gerektiğini fark etmedim.

Bir anda harekete geçip ona uzanıyorum, örtülü olmayan hiçbir yerine dokunmamaya dikkat ediyorum. Sonunda onu döndürdüğümde, yüzündeki saçları tarıyorum.

"Nesin sen... Nasıl yaptın..."

Hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıyorum. Şu anda ne haltlar dönüyor? Nasıl oldu da yere düştü? Pantolonunu nasıl kaybetti? O ince kumaş parçası dişlerimin arasında nasıl bir his yarattı?

Kes şunu, Fox. Hemen kes şunu.

"İyi misin?" de karar kıldım.

Ofluyor, dün gecenin makyajıyla kaplanmış şiş gözleriyle bana bakıyor. "Hayır."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Neden yerdesin Lilah?"

"Çünkü uyumak için eğlenceli bir yer olacağını düşündüm."

Birisi sabah insanı değil. Not edildi.

"Yataktan düştüm," diyor kaşlarını çatarak otururken. "Başka ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Emin değildim," diyorum dürüstçe.

Ve ben . Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Odaya adımla atar atmaz tüm düşünceler kafamdan uçup gitti ve havadaki kışına bir göz attım. Yuvarlak, çok iyi şekillendirilmiş kışına. *Pilates mi yapıyor?*

Ne var biliyor musun? Önemli değil. Önemli olan onun iyi olduğundan emin olmak.

"Başını çarptın mı? Bir yerini incittin mi?"

"Sadece egom," diye cevap veriyor, etrafını saran beyaz yorganı çekiştirerek. "Lanet battaniye ayaklarıma dolandı."

Oflayıp pufluyor, kurtulmaya çalışmaktan vazgeçiyor ve ben de buna minnettar oluyorum. Bugün Lilah'ı tekrar yarı çıplak görmeyi kaldırabileceğimden emin değilim.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Neden buradasın?"

Bu adil bir soru, ya da en azından dün gece yirmi dakika kalmam için bana yalvarmamış olsaydı öyle olurdu. Beni yatağına çekmeye çalıştı ama ben reddettim ve kanepede uyuyacağımı söyledim.

"ama. Yatağım kocaman. Paylaşabiliriz, ben de küçük kaşık olurum." Yatağına girmemi sağlamak için gömleğimi çekiştiriyor.

Yalan söylemeyeceğim, cazip geliyor. Ama o sarhoş ve akli başında değilken böyle kararlar almasına izin veremem.

"Hayır," dedim.

"Peki." Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. "O zaman küçük kaşık sen olabilirsin."

Gülüyorum, elinden kurtuluyorum ve ellerini yavaşça göğsüne koyuyorum. "Kalacağım ama seninle yatmayacağım."

"Aman Tanrım. Az önce seninle seks yapmamı mı istedin Arthur?"

Kendi tükürüğümde boğuldum. Ne dedi o?

Lilah kıkırdama krizine girer. "Oh, Foxy, yüzünü görmelisin. Dalga geçiyorum. Dalga geçiyorum!" Birden gülmeyi keser. "Ama kalman konusunda değil. Kalıyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Kalıyorum, Lilah."

Rahat bir nefes alır. "Tanrıya şükür. Gecenin bir yarısı bana dokunmaya çalışmak yok, tamam mı? Çünkü çok tatlısın ve sana izin verebilirim."

Sonra yuvarlandı ve hemen uykuya daldı. Şu anki konuşmamız bana tek bir anı bile hatırlamadığını söylüyor ve buna sevinip sevinmediğimden emin değilim. Onu neredeyse öpmem gibi başka neleri hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

Dün gece olan her şeyi anlatmak yerine ona "İyi olduğundan emin olmak istedim," diyorum.

İyi olduğundan emin olmak istedim. Kalmam için yalvarmasaydı bile, yine de kalırdım, bu onun daire kapısının dışındaki koridorda uyumam anlamına gelse bile.

Bu bana yumuşak, uykulu bir gülümseme kazandırdı. Bu haliyle bile çok sevimli.

"Tam bir centilmen." Kocaman bir esneme sesi çıkarıyor, sonra yerdeki battaniye yığınının üzerine düşüyor, battaniyeyi omuzlarına kadar çekiyor, bana yine pantolon giymediğini göstermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Saat kaç?"

"Yaklaşık yedi otuz. Ben sadece hazırlanıyordum gitmek için, aslında.

Uygulama."

Burnunu kırıstırıyor. "Ew."

"Ew?"

"Şu anda taşınmayı düşünemiyorum."

Kıkırdıyorum. "Bu adil. Bütün gün burada mı kalacaksın?" "Evet."

"En azından sana bir şey getirebilir miyim?" "Su?"

". "

Ayağa kalkıyorum ve mutfığa geri dönüyorum. Daha önce kullandığım bardağı alıp suyla doldurduktan sonra dolapları ve kileri karıştırarak ihtiyacı olursa diye yiyecek hafif bir şeyler arıyorum. Bulabildiğim tek şey dört farklı çeşitte Goldfish, onları ve bardağı alıp yatak odasına dönüyorum.

Lilâh hâlâ yerde yatıyor ama nefes alış verişinden hâlâ uyanık olduğunu anlayabiliyorum. Erzaklarını yatağının başucundaki sehpayı koyuyorum, bağlı olduğu banyoya gidiyorum ve bir şişe ibuprofen bulana kadar dolaplarını karıştırıyorum. Odasına döndüğümde hareket etmişti, şimdi sırt üstü yatıyordu.

Tek gözünü kırarak açıyor. "Sanırım sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sahte erkek arkadaş olabiliyorsun Fox."

Sanırım dün gecenin o kısmını hatırlıyor. "Çok fazla sahte erkek arkadaşın oldu mu?"

Gözlerini tekrar kapatıyor. "Hayır, ama şimdiden senin en iyisi olacağını söyleyebilirim."

Beni göremese de gülümsüyorum.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve onu çıkardığımda takım arkadaşlarımdan gelen birkaç mesajla karşılaşıyorum, eminim nerede olduğumu merak ediyorlardır. Takımda sürekli erken gelen benim. Antrenmanın başlamasına daha on beş dakika olmasına rağmen, bu benim için geç bir saat.

"Gitmeliyim," diyorum ona, geri .

Homurdanıyor.

"Seninle sonra konuşuruz?" Eşiği geçiyorum.

Başka bir kayıtsız ses.

"Hoşça kal, Lilah."

Onu duyduğumda yatak odasının hemen

dışındaydım. "Hoşça kal Arthur."

Başım beni öldürüyor olsa da, hala susuz olsam da ve şüphesiz antrenmana geç giriyor olsam da, yine de tüm zaman boyunca yüzümde bir gülümseme var.

"Hadi ama Koç. Ciddi olamazsın."

"Ben çok ciddiymim Lawsy. Aslında o kadar ciddiym ki, fazladan bir tur daha atacaksın."

İnliyor ama akıllıca - Lawson için oldukça alışılmadık bir şey - başka bir şey söylemiyor.

Hepimiz dün gecenin etkilerini hissediyoruz. Yanlış hatırlamıyorsam "yatma vakti çoktan geçtiği" için saat 11 civarında ayrılan Koç Smith hariç hepimiz. Doğal olarak, ayrıldıktan sonra çok yaşlı olduğu için onunla dalga geçtik, ama şimdi... Şimdi, keşke ben de erken ayrılıyaydım diyorum. Belki şu anda bu kadar akşamdan kalma olmazdım.

Ama o zaman da Lilah'da kalmazdım, yani bu sabahki olaylar aklıma kazınmazdı. Kasmama ramak kaldığından emin olmama rağmen, Lilah'nın yere yığılmış görüntüsünü hâlâ aklımdan çıkaramıyorum. Bu yanlış. Onu düşünmemeliyim, özellikle de böyle bir kırılma anında, ama yine de. Ne yaparsam yapayım, aklımın bir köşesinde duruyor.

"Tilki!"

"Koç?"

Gözlerini bana dikti. "Patenden sonra ağa vur dedim, tamam mı?"

Atış talimi yapıyoruz ve ilk sen kalkıyorsun." "Evet

efendim," diyorum yüzümü buruşturarak.

Şu anda diskleri durdurmaya çalışma düşüncesi midemi bulandırıyor. Ya da belki de içkinin etkisiyledir. Hangisi olduğunu bilmiyorum.

"Git!"

Koç Smith düdüğünü çalıyor, neredeyse hepimiz zıplıyoruz ve yavaş bir tempoyla havalanıyoruz. Bu çok komik çünkü Lawson en hızlı paten yarışmasını bile terlemeden kazanabilirdi ama bugün hiçbirimizin bir şey kazanma şansı yok.

"Lawson'ın önce kusacağına on dolarına bahse girerim," diyor Keller yanımda kayarken. Hayes arkamızdan, "Yirmi dolarına bahse girerim ki yaşlı adamdır," diyor.

"Ben..." Locke kusma isteğini bastırır. "Eski."

Keller gülüyor -ya da en azından gülüyor gibi görünüyor- ve "Kesinlikle asılamazsın, bu kesin" diyor.

"Kapa çeneni, Kells. Kendini zor tutuyorsun," diye çıkıyor Lawson.

Keller ilk kez bir geri dönüş yapmıyor, muhtemelen Lawson'ın haklı olduğunu bildiği için. Komik çünkü o kadar çok içiyordum çünkü dans ediyordum ve diğer çocuklar gibi iyi vakit geçiriyordum, ama Keller? Neden bu kadar sarhoş olduğunu bilmiyorum, özellikle de kenarda durup bize gözlerini devirdiği ve neredeyse tüm zaman boyunca küfürler savurduğu için. Bu beni neden bu kadar çok içtiğine dair daha fazla meraklandırıyor mu yoksa bunu tek başına yaptığı belli olduğu için üzüyor mu emin değilim.

Yine de bu, şu anda içinde bulunduğumuz durumu değiştirmiyor.

"Bundan nefret ediyorum," diye homurdanıyor diğer kalecimiz Dash. "Kalede benim yerime önce senin olmana sevindim."

"Ben olsam bu konuda o kadar mutlu olmazdım. İlk birkaç alkışçı çok kolay olacak ama sonunda enerji kazanacaklar. En kötüsünü sen yaşayacaksın."

o da yeni fark ediyormuş gibi ağzı bir karış açık kalıyor.

Gülüyorum, sonra omzunu sıvazlıyorum. "Üzgünüm, dostum."

Turumuzu bitirdiğimizde mırıldandığı bir "Siktir" ile başını sallıyor. Hepimiz hazırlanırken Lawson devam ediyor, ben boruların arasındayım ve diğer çocuklar bir çizgi için kötü bir bahane oluşturuyor. Genelde sopayla diskleri tutuyor, havaya fırlatıyor ve buza doğru fırlatıyorlardı. Şimdi hepsi orada öylece duruyor, sopalarını cankurtaran salı gibi kullanıyorlar ve onları su üstünde tutan tek şeyin sopaları olduğuna şüphe yok.

İlk şut Locke'dan geliyor, o da smaç vurmak için geri dönerken yüzünü buruşturuyor ve pakı bana doğru fırlattığı için kendini kötü hissettiğinden değil. Sadece genel olarak kötü hissediyor. Sırada Keller var, topu bana doğru atmaya biraz daha hevesli ama yine de normal hızına yakın değil. Takımın geri kalanı atışlarını yapıyor ve ben değiştirmeden önce birkaç kez çizgiden geçiyoruz.

Artık yeşil olduğuna yemin ettiğim Dash'le lekeler ve sonra su almak için banka doğru kayın.

"İyi misin?" Hutch ağzına bir damla fişkırtmadan önce soruyor. Çalkalıyor, sonra buzun üzerine tükürüyor, sonra tekrar yapıyor, bu sefer gerçekten içiyor.

Başımı salladım. "Yaşayacağım."

"Dün gece büyük bir parti vardı."

"Gerçekten . Bu kadar çok içmeyi beklemiyordum, orası kesin."

Gülmeye başlar, ama bu yüzünü buruşturmaya dönüşür. "Evet, bu Auden ve Lilah bir araya geldiğinde olacak. Sanki üniversite günlerine geri dönüyorlar ve kimin daha çok atış yapabileceğini görüyorlar."

Lilah.

Bir kez daha aklım onun dolgun kıkına ve bu sabah onu yerde yatarken bırakmış olmama gidiyor. Yatağa geri dönebildi mi? Onun için hazırladığım hapları aldı mı? Sıvı aldı mı? Bir şeyler yedi mi? Şu anda uyanık mı? Onun için duyduğum endişe tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve nedeninden emin değilim. Artık benim sahte kız arkadaşım olduğu için mi? Yoksa herkesin dediği gibi kendi iyiliğim için fazla iyi olduğum için mi?

"İkiniz iyi gibiydiniz."

Bu bir soru değil ama soru da *değil*. Sanki Hutch bir şeyler arıyor gibi. Ne olduğunu bilmiyorum ama onu şımartmamaya karar verdim. İçimden bir ses sessiz kalmamı söylüyor, özellikle de erkek arkadaşımı gibi davranma kısmı. Bu sabah ikimizin de zar zor işlediğini düşünürsek, dün geceki kararlarımızın yansımalarını konuşmadık ve ne zaman konuşacağımızdan da emin değilim. Belki daha sonra onu kontrol etmek için evine uğramalıyım. Ve belki de bu planımızın neleri içerdiğini anlamalıyım.

"O iyi bir kız."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Evet, öyle. Ve çok da yetenekli. Auden sadece bir takım partisi olsa bile yeniden birlikte çalıştıkları için çok heyecanlıydı. Bunun hakkında konuşmayı bırakmazdı."

Lilah dün gece de böyleydi, gerçi hatırladığından bile emin değilim. Dans pistinde bulduğu her fırsatta bana parti hakkında ne düşündüğümü, süslemelerin çok bayağı mı yoksa şık mı olduğunu soruyordu. Sanırım ona yaklaşık elli kez rahat ve şıklığın mükemmel bir kombinasyonu olduğunu söyledim ve her birinde ciddiye dim.

"Daha fazlasını mı yapacaklar?"

Omuz silkiyor. "Bilemiyorum. Şu anda Auden o anda onu ne mutlu ediyorsa onu yapıyor ve bunu hak ediyor. O kadar çalıştıktan sonra ikisi de hak ediyor."

Doğru söylüyor. Haklılar. Keşke Lilah'nın annesi de hayatını mahvetmek yerine bunu anlasaydı. O otellerin yan tarafında Lilah'ın adı olmayabilir ama o da en az Auden kadar inşa edilmelerine yardım etti. Annesi bununla ondan çok daha fazla gurur duymalı, orası kesin.

Dün gece kızıyla konuşurken duyduklarımâ inanamıyorum. Hayır, kızını *azarlama* şekline. Sesinde gurur yoktu, sadece eleştiri vardı. Ve sonra Lilah'ın hiç ilgilenmediği bir adamla çıkması için onu zorlamaya çalışması? Bu çok saçma. Evet, annem benim flört hayatımla -ya da hayatımın olmamasıyla- ilgileniyor ama asla bu şekilde müdahale etmez, özellikle de arkadaşlarını etkilemeye çalışmak için. Çünkü arkadaşlarının umurunda bile değil ama yine de.

Bu yüzden devreye girdim. Lilah'ın korkunç annesinin ayarladığı biriyle çıkmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa, bir geceyi seve seve feda ederim.

"Her neyse, eve sağ salim varmasını sağladığınız için teşekkürler. Auden bunu gerçekten takdir etti."

Bir omzumu kaldırdım. "Önemli bir şey değildi."

Gerçekten değildi. Sahte kız arkadaşım olmasa bile bunu herkes için yapardım.

"Hutch! Fox! Dedikoduyu bırakın ve işinizin başına dönün!" Koç Smith bağırıyor ve biz de isteksizce emirlerine uyuyoruz.

Antrenmanın geri kalanı uzun sürüyor -ve her zamankinden yaklaşık otuz dakika uzun sürüyor, Koç Smith'in bizi öldürmeye çalıştığından emin oluyorum- ve sonunda kamyonetime döndüğümde yapmak istediğim tek şey yemek yemek, eve gitmek ve günün geri kalanında uyumak.

İşte bu yüzden kamyonetim Lilah'nın apartmanının önünde durduğunda şok oldum, koltukta yağlı kahvaltı sandviçleriyle dolu bir çanta vardı. Keskin kenarları ve karışık malzemeli dış cephe kaplamasıyla son moda görünümlü binaya bakıyorum ve burada ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum.

Sadece onu mu kontrol ediyorum? Sadece iyi bir arkadaş mı oluyorum? Yoksa son yirmi dört saat içinde onun sahte erkek arkadaşı olmayı kabul ettiğim, neredeyse onu öptüğüm ve çıplak kığını gördüğüm için mi buradayım? Emin değilim ve açıkçası umurumda da değil.

Ön koltuktaki yemeği kaptığım gibi binaya giriyorum. Dün gece bana geveleyerek söylediği asansör kodunu giriyorum ve araba beni dördüncü kata çıkarıyor. Derin bir nefes alarak kapısını çalıyorum ve bekliyorum.

BÖLÜM 6

LILAH

"Lütfen bağırmaı kesin."

"Hiç de bağırmaıyorum. Aslında fısıldıyorum çünkü başım beni kesinlikle öldürüyor ve hepsi senin suçun çünkü beni sarhoş eden sendin *Lilah*."

İşaretle adımı söylüyor ve başım patlamaya iki saniye kalmış gibi hissetmesem güleceğim. Kendi kendimi cesaretlendirdikten sonra nihayet kendimi yerden kaldırdım ve banyoya gittim; tekrar hareket etmekten korktuğum için yaklaşık otuz dakika tuvalette kaldım. Şimdi iki fincan kahve içtikten sonra kanepede uzanıyorum ve kendimi hala ölü gibi hissediyorum. Çok yorgun olduğum için telefonumu bile tutamıyorum, bu yüzden Auden'la konuşurken göğsümün üzerinde duruyor.

"Kimse sana zorla şampanya yedirmiyordu," diyorum.

"Yanlış. O bir kadehle sen yaptın."

Çekiniyorum. Bu doğru. Bunu yaptım. Ama o noktada o kadar ileri gitmiştim ki, ayıkken yapmayacağım pek çok şey yaptığıma eminim.

Neredeyse Arthur Fox'un beni öpmesine izin vermek gibi.

Gece kalması için yalvarıp sonra da seks hakkında dalga geçmek gibi.

Ne yazık ki her iki olayı da yeterince utanacak kadar hatırlıyorum, ki *daha* da aşığlayıcı bir şey yapmasaydım bu sabah utanacaktım - Fox'a kıcıımı gösterdim. *Gerçekten*. Olay şu ki, denesem bile hareket edemezdim - ve inanın bana, ettim. Vücudum buna izin vermedi.

Bana baktığını hissettim. Kendi iyiliği için fazla tehlikeli olan o kahverengi gözlerinin, beni ezberliyormuş gibi vücudumun her santimini okşadığını hissettim. Ne için, bilmiyorum ama yine de hoşuma gitti.

Yine de, o dairemde dolaşırken vücudumun işbirliği yapmasını sağladığım için biraz korunma hissim vardı. Orada uzanmak ve onu dinlemek çok garipti. Ne görüyor olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Pembe koltuğum hakkında ne düşünüyordu? Çok mu abartılıydı? Her şeyin fincanda daha lezzetli olduğuna inandığım için sadece kahve fincanı kullanmamı garip mi buluyordu? Duvarda asılı olan benim, Auden'ın, Sadie'nin ve Rory'nin eski fotoğraflarına baktı mı? Neden ailemin fotoğraflarının orada olmadığını merak etti mi? O fotoğraflardan birinin Spice Girls'e ait olduğunu görecektir kadar yakından baktı mı?

Bilmiyorum. Sadece dairemde başka birinin olmasının garip olduğunu biliyorum. Buraya gelen insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve şu anda onlardan biriyle telefonda konuşuyorum.

"Ama seni affedeceğim," diyor Auden, beni şimdiki zamana geri sürükleyerek, "çünkü o gece hayatımın en güzel gecelerinden biri olabilirdi. Hutch'ı dansa kaldırdığıma inanabiliyor musun?"

"Evet. O adam sana kafayı takmış. Ona sorsanız cinayet işleyeceğinden oldukça eminim."

"Gerçekten mi?"

"Tamam, sesin bu konuda çok heyecanlı geliyordu."

Gülüyor, sonra inliyor. "İyileşebileceğimden emin değilim." "Ben de.

İçki içmek her zaman böyle berbat mı hissettirir?"

"Artık otuz yaşındayız, sanırım böyle yaşıyoruz. Hutch'ın bu sabah antrenmana nasıl gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ayrıldığını bile hatırlamıyorum. Sanırım o kalktığında ben hâlâ sarhoştum."

"Muhtemelen ona milyonlar ödendiği içindir."

"Birkaç milyon dolar nedir ki?" diye mırıldandı.

İçimden gülüyorum, çünkü sesli gülmek çok acı veriyor - çünkü *tabii ki* Auden birkaç milyon doları umursamazdı. Sinclair Properties'i kurup büyük bir kârla satarak elde ettiği servet, erkek arkadaşının kazandığı "birkaç milyonu" çok aşıyor. Auden gülünç derecede zengin olsa da, bunu kimseye lütfetmiyor. Muhtemelen tanıdığım en gerçekçi insanlardan biri ve bu onun hakkında en sevdiğim şeylerden biri.

"Yılanlardan bahsetmişken, dün gece Fox'la birlikte mi gittiniz, yoksa bu benim çok ama çok sarhoş hayal gücümün bir ürünü müydü? Eğer öyleyse, bu kuraklık döneminin resmen sona erdiği anlamına mı geliyor?"

Şimdiye kadar partiden Fox'la birlikte ayrılmanın ne anlama geleceğini düşünmemiştim, özellikle de onun sadece bir centilmen olduğunu ve başka bir gündemi olmadığını bildiğim için.

"Halüsinasyon değil ve hayır, kuraklık dönemi ne yazık ki hâlâ devam ediyor. Fox sadece asil olanı yapıyor ve eve sağ salim dönmemi sağlıyordu."

"Yani aranızda bir şey olmadı mı? Ona aşık olduğunu biliyorum."

"Ben aşık değilim!" Niyet ettiğimden çok daha yüksek sesle çıkmıştı ve başım o kadar sert çarpıyordu ki kusacağıma yemin edebilirim.

Yine de buna değer. Auden'ın Fox'a aşık bilmesi gerek. Benim de ona aşık olmadığımı bilmem gerek, özellikle de çıkıyormuş gibi yaptığımızdan beri. İsteyeceğim son şey bunun olmadığı bir şeye dönüşmesi. Evet, Fox'tan hoşlanıyorum, ama bunun öyle olmadığını düşünmesini istemiyorum. İlişkiye girmem dediğimde ciddiydim. Fox'un buna yatırım yapmasını istemiyorum, çünkü onu incitmeye dayanamam.

"Tamam, Tanrım. Bağırmana gerek yok."

"Hangisi - daha önce mi yoksa şimdi mi bağırıyordum?"

"İkisi de." Gözlerimi deviriyorum. "Yani, *ne yazık ki* kuraklık döneminin devam ettiğini söyledin ve bunun kırılmasını istediğini ima ettin."

"Fox'la değil," diye ısrar ediyorum. "Çünkü ona aşık değilim." "Sana inanıyorum."

Ama diğer kısmını ona söylemedim. Görünüşe göre aşık olmadığım bir adamla çıktığımı söylemiyorum. Bu konuda neden sessiz kaldığımı bilmiyorum. Belki de o kadar önemli bir şey olmadığı ve sadece bir gecelik olduğu içindir. Ya da belki de bana büyük hata yaptığımı söylemesinden korktuğum içindir ve en son istediğim şey onun beni hayal kırıklığına uğratmasıdır.

Her , kendime saklıyorum. "Peki, boo."

"Boo?" Ben soruyorum.

"Evet. Bilmiyorum. Sadece düşündüm ki... Fox'la çok tatlı bir çift olursunuz diye düşündüm. O çok hoş, içine kapanık ve tam bir Güneyli beyefendi, sen de..."

"Tam bir karmaşa mı?"

Gülüyor. "Hiç de değil. Sen sadece *sensin*, biliyor musun? Gürültülü ve özgürsün ve sen Lilah'sın."

Başımı sallıyorum çünkü ne demek istediğini biliyorum. Fox ve ben birlikte hiçbir anlam ifade etmiyoruz ve korkarım annem partiye girdiğimiz anda bunu fark edecek. Gerçekten çıktığımıza asla inanmayacak.

"Teşekkürler mi?"

"Bu iyi bir şey. Söz veriyorum."

"Şey, ben-"

Kapı çalınıyor ve kafam karışmış bir şekilde kapıya bakıyorum. *Bu da kim olabilir?* Ben bir şey sipariş etmedim ve nerede yaşadığımı bilen tanıdığım diğer insanlar şu anda meşgul.

"O sen miydin ben mi?" Auden da aynı şaşkınlıkla sorar.

"Ben." Midemi olduğundan daha fazla rahatsız etmemeye çalışarak kendimi yavaşça koltuktan kaldırıyorum. Belki de sistemimde başka hiçbir şey yokken iki fincan kahve içmek iyi bir fikir değildi.

"Kim o?" Hoparlörü kapatıp telefonu kulağıma götürdüğümde Auden soruyor.

"Bilmiyorum. Ama çılgılık attığımı duyarsan 911'i ara ve onlara inanılmaz oral seks yaptığımı söyle."

"Oral seks becerilerinizin bununla ne ilgisi var?"

Sonunda ayağa kalktığımda her kimse kapıyı tekrar hafifçe çalıyor. Sabırlılar; bunu onlara vereceğim. Sadece gitmelerini diliyorum çünkü sattıkları şeyi satın almıyorum.

Yine de merak ediyorum.

"Buraya daha hızlı gelecekler çünkü büyük bir kafa vaadi var."

Ben kapıya yaklaşırken Auden gülüyor, her adımda oda dönüyor. Gözetleme deliğinden görebilecek kadar yaklaştığımda ayaklarımın üzerinde yükseliyorum. Bir şey satmaya çalışan biri ya da kayıp bir teslimatçı değil.

Hayır. Bugün tekrar görmeyi beklediğim en son kişi. "Fox."

"Peki ya o?"

"Bu Fox," diye tıslıyorum. "Kapımda."

Auden'ın nefesi kesildi. "Kapa çeneni."

"Çok ciddiylim."

"Orada ne işi var?"

"Bilmiyorum."

"Kapıyı aç! Belki de kuraklık dönemini atlatmana yardım etmek için oradadır. Belki de o-"

"Aman Tanrım, senden nefret ediyorum. Seni sonra ararım. Seni seviyorum. Bye."

Telefonu kapatmadan önce başka bir şey söylemesini beklemedim. Çünkü Fox'un *neden* ön kapıda durduğunu kesinlikle bilmem *gerekiyor*. Nefesimi tutarak kapıyı açtım. Ve tipik Fox tarzında, gülümsüyordu. *Gülümsüyordu!* Sanki akşamdan kalma değil ve bir traktör römorkuyla ezilmiş, sonra da yol kenarında ölüme terk edilmiş gibi hissetmiyor.

İnledim. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" Sırtışı daha da genişliyor. "Bana öyle gülümsemeyi kes."

"Ne gibi?"

Gözlerimi deviriyorum, sonra kapıyı iterek açık bırakıyorum. Fox bunu bir işaret olarak algılayıp daireme giriyor ve ben bu sabahki üçüncü fincanım için yavaşça kahve makinesine doğru ilerlerken arkamdan geliyor. Diğer ikisi için kullandığım kupayı alıp sürahideki azalan stoktan dolduruyorum ve buzdolabından en sevdiğim kremayı alıyorum. Bir yudum almadan önce sağlıklı bir miktar döküyorum.

Anında öğürdüm ve bardağın içine geri tükürdüm. "Bu da neydi böyle?"

Fox gülüyor. "Portakal suyu."

"Ne?" Tezgâha bakıyorum ve evet, orada çok sevdiğim cevizli tereyağı kreması yerine bir sürahi portakal suyu duruyor. "Neden beni durdurmadın?"

"Kahve siparişinizi bilmiyorum ve düşündüm ki..."

Mutfak adasının etrafından dolanıp bana doğru geliyor. Elimden kupayı alıyor, beni bir tabureye yönlendiriyor ve nazıkçe aşağı itiyor.

"Kal," diye talimat verdi.

Mutfağında dolaşırken onu izlerken dudaklarım sırtarak seğiriyor, tamamen rahat görünüyor. Korkunç portakal suyu-kahve karışımını döküyor, sonra buzdolabından doğru portakal şişesini alıp içine biraz dökmeden önce bardağı taze kahve ile dolduruyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, kara kaşları sessiz bir soruyla kalkmış.

"Biraz daha," diye rica ediyorum.

Kremayı tekrar kapatıp aldığı yere, buzdolabına geri koymadan önce mükemmel gibi görünen bir miktar döküyor ve

Acaba benim belirli bir noktadaki şeyleri sevme eğilimimi fark ettiği için mi böyle yapıyor, yoksa o da mı böyle biri?

Kahvemi bana getiriyor, sonra tezgâha yaslanıyor ve ben kahvemi dudaklarıma götürüp içerken beni izliyor. Tahmin ettiğim gibi, mükemmel. Krema-kahve oranı tam istediğim gibi. Birkaç yudum daha alıyorum, sonra dudaklarımı şapırdatıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, her an düşebileceğimden korkuyormuş gibi beni izleyen adama "Ee," diyorum. "Sizi buraya getiren nedir?"

Tezgâha doğru başını sallıyor ve o zaman orada bir çanta olduğunu fark ediyorum. Yağ lekeli ve kesinlikle beni çağırıyor.

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum. "Benim için mi?" "Evet."

Neredeyse poşete dalıyorum ve o kahverengi kâğıdın kırışmasına gülüyor. Açtığımda sandviç gibi görünen bir şey ve büyük bir kutu mücver buluyorum ve Tanrım, çok güzel kokuyor. Hemen kızarmış patateslerden birine uzanıyorum, ağzıma atıyorum ve kızarmış yemek tadı dilime yerleştiğinde iç çekiyorum.

"Sen en iyisisin."

Sırıttırıyor -aslında hiç durmuyor- ve tezgahı iterek bana doğru yaklaşıyor. "Bunu bugün ikinci kez söylüyorsun. Böyle devam edersen kompleks sahibi olabilirim."

Biraz olsun utanç duysaydım yüzüm kızarırdı ama yok. Şu anda çok mutluyum çünkü bana yemek getirdi.

Fox çantaya uzanıp iki sandviç ve bir parça daha mücver çıkardı. Birini bana uzatıyor, diğerini kendine saklıyor ve her birimizin önüne peçeteler koyuyor. Ben hemen sandviçten bir ısırık alıyorum, o da kahve fincanının yanına gidiyor. Dolaptan bir fincan alıyor, buzdolabından portakal suyu çıkarıyor ve benim fincanımla tokuşturmadan önce kendine büyük bir bardak dolduruyor.

Bir yudum almadan önce "Şerefe," diyor.

İnledim. "Hayır. Şerefe yok. Daha fazla şerefe yapamam."

Gülüyor. "Dün gece çok fazla şerefe yaptın, ha?"

"Çok fazla." Ağzıma bir mücver daha attım. "Hatırlat da bir daha asla böyle içmeyeyim."

"Bir daha asla böyle içme." Pastırmalı, yumurtalı ve peynirli kahvaltı kruvasanından kocaman bir ısırık almadan önce bana göz kırpmıyor, yağ parmaklarını kaplıyor.

Ağızına bir parmak aldığında başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Bunun çekici olması için hiçbir neden yok ama yine de kendimi kalçalarımı birbirine sürterken buluyorum. *Bu benim kurak dönemim olmalı. Hepsi bu.*

Tüm yaramaz düşünceleri bir kenara itip ağızma bir tane daha tıktırıyorum.

"Biliyor musun, patatesin her zaman çok ilginç bir yiyecek olduğunu düşünmüşümdür."

Karşımda meraklı bir kaş kaldırıyor, bir ısırık daha alırken ağızı dolu, kendi sandviçi neredeyse iki ısırıkta bitiyor ve benimki hala neredeyse hiç dokunulmadan duruyor.

Çiğniyor ve yutkunuyor. "Nasıl ilginç?"

"Onları kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyoruz, biliyor musun? O hala bir patates. Sadece ona farklı bir isim veriyoruz. Bu küçük şeyler gibi." Yuvarlak, preslenmiş, derin yağda kızartılmış patatesi kaldırıyorum. "Bu bir hash brown, hash round, tater tot ve kahvaltı patatesi hepsi bir arada. Kime sorduğunuza bağlı."

Başını sallıyor. "Bu mükemmel bir nokta. İşte bu yüzden en sevdiğim yiyecek grubu."

Bir tanesini ağızına atıyor, sonra yine *sırıttıyor*. Bu kadar çok gülümsemesinden nefret etmek istiyorum çünkü kim bunu gerçekten yapar ki? Ama yapamıyorum. Bu...sevimli. Çok sevimli.

Bu düşüncemi görmezden geliyorum.

"Bunun için tamamen minnettar olmadığımdan değil, ama bana kahvaltı getirmeye karar verdin çünkü..."

Kırmızı yanaklarını dolduruyor ve hatta kulaklarının uçlarını bile boyuyor. Boynunun arkasını sıkıyor. "Bu sabah seni bıraktıktan sonra bir kontrol etsem iyi olur diye düşündüm. Gerçekten kendinde değildin. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Elvis gibi davranıp tuvalette ölmedim mi yani?"

İçinden yüksek sesle bir kahkaha patlıyor ve ben bu ani ses karşısında irkiliyorum, zonklama tekrar içime doğru ilerlerken başımı tutuyorum. Oda bir kez daha dönüyor ve dün gece o kadar çok içtiğim için bir kez daha pişman oluyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim," diyor Fox.

"Sorun değil. O kadar çok içerek ne yaptığımı bilmiyorum değilim."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bugün antrenmanda ilk kusan Lawson oldu."

Gülümsüyorum. "Biliyor musun? Bu beni daha iyi hissettirdi."

"Keller da öyle." Hafifçe gülüyor. "Peki, dün gecedan sonra gerçekten nasıl hissediyorsun?"

"Midem beni öldürüyor ve bu kahvaltı ne kadar lezzetli olursa olsun, daha sonra tuvalete gitme ihtimali çok yüksek."

"Bu... talihsizlik. Ama ben annenle çıktığımızı düşünme olayını kastetmişim."

"Oh. Bu."

Kıkırdıyor. "Evet, o. Bu sabah nasıl hissediyorsun? Sözümden dönmek ister misin?"

Evet!

Aklıma gelen ilk şey bu oldu ve ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Kesinlikle her şeyi geri almak istiyorum. Ama bunu söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Bu anlaşmanın olumlu yanları olumsuz yanlarından çok daha ağır basıyor. Özellikle de bu sabah annemden yeni erkek arkadaşım hakkında gelen en az dört mesajla uyandığımdan beri. Belli ki bu işe çoktan yatırım yapmış. Şimdi sonuna kadar gitmeliyiz.

"Benim için sorun yok. Senin için hala sorun yok mu? Bu sabah kıcıımı gördükten sonra geri çekilmek ister misin?"

Daha önce yanaklarının kızardığını düşündüysem bile, şimdikiyle kıyaslanamaz ve kahvemi sakince yudumlarken, bakışlarının altında kıvrınmasını izlerken fazlasıyla tatmin oluyorum.

"Özür dilerim. Bakmamalıydım."

Bunu beklemem gerekse de, nedense söyleyeceğini düşündüğüm en son şey buydu.

"O noktada bunu yapmamak biraz zor, değil mi?"

Bir ayağından diğerine geçerek boğazını temizliyor. "Yine de. Annem bilseydi..." Başını sallıyor. "Pek centilmence bir davranış değildi."

Omuz silkiyorum. "değil. Eminim annen anlayışla karşıladı."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Muhtemelen gülerdi." "Onunla iyi bir ilişkiniz var mı?"

". En iyisi o. Bir erkeğin annesini sevmesinin 'havalı' olmadığını biliyorum. -bazıları tam bir ana kuzusu olsa da çocuklar benimle sürekli dalga geçiyor- ama ben benimkini seviyorum. Sevmemem çok harika biri, anlıyor musun?"

Aslında bilmiyorum. Annemle ilişkim en iyi ihtimalle sarsıntılıdır. Ama Fox için öyle olmadığına sevindim. Eğer öyle olsaydı kalbim kırılırdı. Benimki gibi boktan bir ailesi olamayacak kadar iyi bir insan.

"Aslında dün gece sen balkona çıkmadan önce konuştuğum kişi oydu. Ailemi arıyordum. Gelenekler falan."

"Bu gerçekten çok tatlı, Fox."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, ama benim için bir . Ailemle böyle bir ilişki için canımı verirdim. Keşke beni koşulsuz sevmesi gereken bu iki insan gerçekten sevseydi, keşke benden bu kadar beklenti içinde olmasalardı. Keşke onlar için yeterli olsaydım.

Bu gerçeği yutmak için kahvemden bir yudum daha alıyorum, sonra Fox sandviçini bitirirken ağızma bir parça daha kızarmış patates tıktırıyorum. Bana yemek getirdiğine ve beni kontrol etmeye geldiğine hâlâ inanamıyorum. Bu, birbirimize ait olmadığımızın bir başka kanıtı. O bugün benimle ilgilenmeyi düşünürken benim tek düşündüğüm kayıp Louboutin'lerim ve yemek siparişi vermek için hangi uygulamayı kullanacağımdı.

"Her neyse," diyor Fox, tezgâhı itiyor, paketini toparlıyor ve kâğıt torbaya atıyor. "Sadece uğrayıp iyi olduğundan ve seni gençleştirmek için şu serumlardan birini taktırmak üzere hastaneye götürmeme gerek olmadığından emin olmak istedim."

Bu gerçekten kötü bir fikir gibi görünmüyor. Muhtemelen şu anda bunu kullanabilirim.

Sandviçimi paketleyip sonraya saklıyorum ve tabureden iniyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten gelmene gerek yoktu ama minnettarım."

Bir omuz silkme daha, sanki *bu* da önemli bir şey değilmiş gibi, oysa yine önemli. Bunu çok yaptığını hissediyorum - ona büyük gelmeyen büyük şeyler. O böyle bir adam.

Onun bu yönünü sevdiğime karar verdim. İyi olması, hoş olması hoşuma gidiyor. *Gerçekten* iyi biriyle sahte bir şekilde çıkmayı bırak, hiç iyi bir çocukla çıkmadım.

Doğaçlama kahvaltımızın ardından temizlik yapıyoruz ve Fox fincanını bulaşık makineme ters çevirmeden önce lavaboda duruluyor. Kahvemi sürahideki kalan demle dolduracak kadar ileri gidiyor ve yine yeterince krema ekliyor. Her şeyin bu kadar rahat olması çok tuhaf, sanki yıllardır her sabah bunu yapıyormuşuz gibi.

Onu kapıma doğru yürüttüğümde durdu ve neredeyse ona çarpıyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandı, elleri beni sabitlemek için uzandı ve yemin ederim Cildi onun dokunuşuyla yanıyormuş gibi hissediyor.

Eminim susuzluktan üşüdüğüm içindir.

"Umarım dün gece annenle yaptığın görüşmeye burnumu soktuğum için bana kızmamışsındır. Votka bittiğinden beri bu sabah düşünmek için biraz zamanım oldu.

ve sana yardım etme kisvesi altında kendimi konuşmana dahil etmemin gerçekten kabalık olduğunun farkındayım. Gelecek hafta sonu partiye katılmamı istemiyorsan, katılmayacağım. Çekilirim ve aileni kendim arayıp sevgilisiz kalmadan benim sorumlu olduğumu söylerim."

Elimde değil, ona gülümsüyorum.

"Ne?" diye soruyor, benim orada öylece dikilip tam bir sürüngen gibi ona baktığım birkaç dakikanın ardından.

"Yok bir şey." Tamamen dağınık olduğundan emin olduğum saçlarımı yüzümden . "Haklısın. Kaba bir davranıştı Fox. Ama inanılmaz derecede tatlıydı ve ben bu anlaşımdan memnunum. Hatta sanırım partiye seninle gitmeyi gerçekten çok isterim."

Her iki kaşı da havaya kalkıyor. "Yapar mıydın?"

"Evet." Elim kaldırıyorum ve parmaklarımla nedenleri saymaya başlıyorum. "Tam bir centilmensin, gerçekten iyi bir dansçısın, smokin içinde çok seksi görünüyorsun, bana alkol tedarik ediyorsun, ertesi sabah bana kahvaltı getiriyorsun ve sana kıcımlı gösterdiğimde sapıkça bir yorum bile yapmadın. Sen tam bir paketsin."

Bir kez daha yanakları pembeleşiyor ve zihinsel olarak kendime beşlik çakıyorum. Yemin ederim onun kızarmasını sağlamak için bir oyun yapabilirim.

"Bu, bu çok hoş Lilah. Smokin giydiğimde seksi olduğumu söylediğin kısma geri dönebilir miyiz?"

Gözlerimi deviriyorum, sonra ön kapımı açıyorum. "Evine git, Fox. Gelecek hafta sonu görüşürüz."

"Evet, hanımefendi," diyor görünmez bir şapkayı bana doğru eğerek.

Bunu ona söyleyeceğimden değil ama oda yine dönmeye başladı ve bu sefer bunun akşamdan kalmalığımla bir ilgisi yok.

BÖLÜM 7

SERPENTS SINGLES GRUP SOHBETİ

Lawson: Yılbaşından kalma akşamdan kalmalığım hakkında konuşabilir miyiz lütfen?

Lawson: Ve hala akşamdan kalma olmama rağmen, BİR DEĞİL, İKİ DEĞİL, ÜÇ ANASIKTİRİK GOL ATMIŞ BİR TANRIYIM.
eğilin, sizi köylüler!

Keller: Vay canına. Bir hat trick. Bu inanılmaz, Lawsy.

Lawson: Bunu son derece alaycı bir şekilde yazdığınızı biliyorum, ancak içten içe bunu kastettiğinizi de biliyorum.

Keller: Kesinlikle yapmadım. Lawson:

Yalancı.

Hayes: Ligin en kötü kurtarış yüzdesine sahip kalecisine karşı hatty yaptığınızı belirtmek isterim. Sadece söylüyorum.

Lawson: Fox, sen de katıl. Hala sayılıyor mu?

Fox: Tabii ki sayılır.

Tilki: Ve bu onu daha az zor yapmaz. Kendinle gurur duymalısın, Lawsy.

Lawson: Aww. Teşekkürler, Foxy. Seni seviyorum.

Tilki: Ben de seni

Keller: Sikeyim. Lütfen yine şu saçma sapan şeylere başlama. Midem kaldırmıyor.

Lawson: Kimse seni sevdiğini söylemediği için kızgınsın, Kells.

Keller: Yine yalancı.

Locke: Bilmiyorum. Bence Lawson haklı olabilir.

Lawson: Bunun için sana beşlik çakmayı teklif ederdim Locke, ama kırılğan yaşlı kemiklerini incitmek istemem.

Locke: Boş ver, Keller. Lawson'a kötü davranmaya devam et. Benim için sorun yok.

Lawson: Ah, dostum.

Hayes: Bunu berbat ettiğin için kendi hatan. Lawson:

Sadece takılıyordum!

Lawson: Locke, geri dön ve beni sev! Locke:

Ben almayayım.

Lawson: Foxy?

Tilki: Seni hala seviyorum, dostum.

Bu çok tatlıydı. Şimdi, herkes çenesini kapatabilir mi lütfen? Telefonumu patlatıyorsunuz ve ben izin günümüzde bir şeyler yapmaya çalışıyorum.

Lawson: Yalancı. Bahse girerim Auden ile seks

yapıyorsunuzdur. Biz mesajlaşmıyoruz.

Görüntülü .

Sen de Rory sadece etrafta kimse yokken seninle konuştuğu için kıskanıyorsun.

Lawson: YANLIŞ! Yılbaşı partisinde bizi gördün mü? Herkesin önünde benimle dans etti!

Bu gerçekten dans mıydı? Yoksa o orada dururken ona garip bir şekilde süründün mü?

Tamamen dans ediyordu. Elbette,

Lawsy.

Locke: Kendine bunu söylemeye devam et, dostum.

Keller: Büyük ihtimalle tanık olduğum en rahatsız edici şeydi.

Tilki: Aw, adamım. Kaçırmışım.

Locke: Çünkü Lilah ile meşguldün.

Bekle. Auden'in en iyi arkadaşı Lilah mı? Keller:

Evet. Birbirlerine düşmüşlerdi.

Fox: Değildik.

Tilki: Sadece dans ediyorduk.

Tilki: Uygun mesafede.

Keller: Kışının kasıklarınıza değmesi "uygun bir mesafe" değildi.

Hutch: Evet, zaman zaman biraz fazla oldu. Lilah artık benim için bir kız kardeş gibi. Ama sevdiğim biri.

Locke: Vay be. Gerçek kız kardeşine nasıl da laf soktun. STEPSISTER.

Ve o kötü, hatırladın mı?

Locke: Hâlâ boşanma sürecinde değil mi?

Öyle. Aslında evli olduğundan daha uzun süredir bunu yaşıyor.

Locke: Ona karşı daha nazik olmayı düşündün mü?

Hayır çünkü o hala kötü. Güven bana. Ve onunla hiç tanışmadığın için şükret.

Lawson: Lütfen konumuza geri dönebilir miyiz? Neydi?

Lawson: Fox ve Lilah dans pistinde çıldırıyor. Keller: Tek garip olan şey senin dans hareketlerindi.

Lawson: Affedersiniz. Ben harika bir dansçıyım. Keller:

Kim söyledi? Annen mi?

Keller: Ondan bahsetmişken... O nasıl, Lawsy? Beni özlüyor mu?

Lawson: Keller, yemin ederim.

Keller: Ne? Bu konuda ne yapacaksın? Lawson: Seni yumruklayacağım.

Keller: HAHAAHAHAHA

Keller: Günümü güzelleştir ve dene. Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Fox: Hadi çocuklar. Güzelce oynayalım.

Hayes: Bu onların iyi oynaması gibi hissediyorum.

Locke: Maalesef haklı olabilirsin, Hayesy.

Tilki: Birbirlerini seviyorlar. Sadece itiraf etmiyorlar.

Doğru değil. Lawson bunu rahatça itiraf edecek. Keller tutuyor.

Keller: Çünkü onu sevmiyorum!

Tilki: Sen de istiyorsun. Kaba olmayı bırak ve ona söyle.

Evet, Kells. Beni sevdiğini söyle. Keller: Yemin

ederim hepinizi engelliyorum.

Lawson: Asla.

Olmaz. Bizi çok özlersin.

Keller: Ugh. Bu saçmalığa da başlama, Hayesy. Lawson gibi konuşmaya başladın.

Kaba.

Lawson: Ne güzel bir iltifat, Kells. Bu konuda Hayes'e katılıyorum.

Lawson: Bir gün kayınbiraderim olabilirsin, Hutchy, ve sen Hayes'i bana tercih mi ediyorsun?

Hutch: Evet ve bunu yapmakla ilgili hiçbir sorunum yok.

Lawson: Neden herkes bana karşı bu kadar kaba?

Lawson: Ve neden kimse Fox ve Lilah'ın dans pistinde nasıl ÇILGINLAŞTIĞINDAN bahsetmiyor? ÇARPIŞIYORLARDI VE SÜRTÜNÜYORLARDI!

Hayes: Çünkü umurumuzda değil.

Hayes: Ve çarpma ve taşlama deme. Garip oluyor. Biraz umurumda.

Hutch: Ama aynı zamanda yapmıyorum çünkü hepimiz yetişkin insanlarız ve Ne istediğimizi.

Lawson: Sadece söylüyorum. Orada bir şeyler dönüyor. Bunu söyleyebilirim.

Tilki: Neden bu grup sohbetinde ben de yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorsun?

Lawson: Çünkü sanki bu grup sohbetinde değillermiş gibi HERKES hakkında konuşuyorum.

Locke: Bu adil. Bunu yapıyor.

Hayes: Sinir bozucu ama bu noktada bunu bekliyoruz. Keller: Ben onu kovalım diyorum.

Hayes: Önerge kabul edildi.

Locke: Üçüncü. Lawson:

Bekle...

Hutch: Buna %1000 katılıyorum, özellikle de siz pisliklerin çenenizi kapatması anlamına geliyorsa.

Lawson: OMG, SEN KORKUNÇ BİR POTANSİYEL KAYINBIRADERSİN!

Bunu unutmayacağım, REED HUTCHINSON!

Bana uyar. Keller: Foxy?

Fox: Bence kalmalı.

Keller: LOL, şaka yapıyorum. Durum 4-1. O gitti. Keller:

Güle güle, Lawsy!

Lawson: HAYIR! Hayır, hayır, hayır!

Hiçbir yere gitmiyorum.

Beni kovmuyorsun. Böyle bir şey olmayacak. TAMAM MI? Lawson:

Çocuklar?

Lawson: BEYLER???

BİRİ GERİ GELSİN VE BENİ SEVSİN!

Tilki: Seni hala seviyorum, Lawsy.

Lawson: İşte bu yüzden benim favorimsin, Fox.

Lilah ile dans pistinde çıldırman hakkında söylediklerimi geri alıyorum. Sen yap bebeğim. Sen yaparsın.

Tilki: Teşekkürler, sanırım?

Lawson: Ne zaman istersen, kanka. <3

Keller: Lanet olsun. Bazen bu grup sohbetinden gerçekten nefret ediyorum. Lawson: SENİ SEVİYORUM, KELLER!

Keller: Size bir kez daha yalvarıyorum, beni silin.

BÖLÜM 8

FOX

"Özür dilerim!" Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen merdivenlerin ilk kısmından beni beklediği yere doğru koşarken bağıriyorum. "Geç kaldığımı biliyorum. Sonsuza kadar sürecektir bir tanıtım işimiz vardı, sonra da trafik vardı çünkü burası Seattle ve burada hayat böyle ve ben sadece çok... üzgünüm."

Akşamki randevuma bakarken son kelime dudaklarımdan dökülüyor. Lilah yeni yıl partisinde muhteşem görünüyordu, ama bu gece? Kıvrımlarının her santimini saran, yere kadar uzanan gece yarısı moru bir elbisenin içinde? Bu kadar dar bir pantolon giymemeliydim, orası kesin.

Aletim pantolonumun içinde sertleşiyor ve umarım geç kalmış olmam Lilah'ın dikkatini şu anda aletimin kalkmış olduğu gerçeğinden uzaklaştırmaya yeter. Dikkatimi dağıtacak başka şeyler düşünmeye çalışıyorum ama nafi. Bunun yerine, aramızdaki boşluğu kapatırken pantolonumun içinde olanlar olmuyormuş gibi davranıyorum.

"Görünüyorsun... Aklıma gelen tek kelime nefes kesici."

Lilah nadir bir kırılma anında kızarıyor ve ben bundan fazlasıyla zevk alıyorum.

Bir eliyle kusursuz görünen saçlarını tarıyor. "Oraya girdiğimizde annemin şikâyet edecek bir şeyi olacağına yüz dolarına bahse girerim."

Muhtemelen haklı olmasından nefret ediyorum.

"Ve ona yanıldığını memnuniyetle söyleyeceğim."

Mavi gözleri bana doğru parlıyor ve bir kızarıklıkla daha ödüllendiriliyorum. ",
diyor elini koluma dolayarak. "En iyisi
orduyu beni aramaya göndermeden önce oraya girmeliyim."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Sahip olduğu bağlantılar sizi şaşırtacak."

Bunu o kadar rahat söylüyor ki ona gerçekten inanabilirim ve ilk kez annesiyle tanışacağım için gerginim.

"Ona söylediğin her şeyi bana tekrar hatırlatır mısın?" İnanılmaz uzunluktaki merdivenlerin geri kalanını tırmanırken söylüyorum.

Bu hafta başında iki maç için yoldayken Lilah bana birkaç kez mesaj attı ve annesinin ilişkimizi tartışmak için onu günde en az üç kez aradığını bildirdi. Görünüşe göre, istediği her şeyi uydurmayı kendine görev edinmiş. Son duyduğuma göre ilk randevumuzda Queen Anne Tepesi'nden aşağı eşekle inmiştik. Bunu yapacak eşekleri ya da cesareti nereden bulduk bilmiyorum ama yine de beni güldürdü.

"Ortak arkadaşlarımız aracılığıyla tanıştık. Aylarca bana aşık olduktan sonra ilk hamleyi sen yaptın ve ilk randevumuzda göğüslerim inanılmaz görüldüğü için bana sırlıslıkla aşık oldun."

"Eşekle gezintimizde

mi?" "Tek ve biricik."

"Ve annen tüm bunlara inanıyor mu?"

Yüksek sesle gülüyor. "Kesinlikle hayır. Ama başka seçeneği yok, değil mi? Biz çıkıyoruz."

"Peki ya baban? O ne düşünüyor?"

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda kolumu okşuyor. "Oh, Arthur. Öğrenmen gereken çok şey var. Babamın umurunda bile değil."

İşte yine başlıyor, bana ilk adımla sesleniyor. Birinin bunu söylemesinden hiç bu kadar hoşlandığımı sanmıyorum. Ama her ne kadar hoşuma gitse de, sözleri beni hala üzüyor. Keşke ailesi ona karşı bu kadar korkunç olmasaydı ve onun için istediklerinin dışında hayatına daha fazla dahil olsalardı. O bunu hak ediyor.

Yürümeyi bırakıyorum ve o da benimle birlikte duruyor. Topuklu ayakkabılarıyla bile benim 1.85'lik boyumdan çok daha kısa, başını geriye eğip bana bakıyor.

"Evet?" diye soruyor, uzun, koyu kirpikleri muhteşem mavi gözlerini mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor.

"I..." Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve o da bakışlarını tekrar benimkine çevirmeden önce hareketi takip ediyor. "Eğer bu insanlar benim yanımda sana bok gibi davranırlarsa, dilimi tutamayacağımı bilmeni istiyorum. Ağzımdan çıkanlardan ben sorumlu olamam."

Lilah bir kez yavaşça göz kırpmıyor. Sonra tekrar.

Ve sonunda, parlak pembe dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. "Güzel," diyor.

"İyi mi?" Yankıladım.

Narin bir omzunu kaldırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, böyle şeyler söylediğinde beni tahrik ediyorsun."

Boğuluyorum. O kadar kötü bir öksürük krizine giriyorum ki Lilah sırtıma vurarak düzgün nefes almamı sağlamaya çalışıyor.

"İyi misin?" diye soruyor sonunda. "Böyle şeyler söyleyemezsin Lilah."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu beni senden hoşlandırıyor."

"Benden hoşlanmalısın, *erkek arkadaşım*." Bana göz kırpmıyor, sonra kolunu tekrar benimkine doluyor. "Hadi gel. Şu boktan işi bitirelim."

Dürüst olmak gerekirse The Sinclair'ın yarısı kadar bile güzel görünmeyen otele giriyoruz ve balo salonuna giden tabelaları takip ediyoruz.

"Auden'la birlikte büyüdün, değil mi?" Lilah'a sordum.

"Ben yaptım. On yaşımızdan beri en iyi arkadaşız."

"Yani ailen onu tanıyor olmalı." Soru olmasa da başını sallıyor. "Bu parti neden Sinclair'de yapılmıyor?"

Lilah homurdanıyor, ses o kadar yüksek ki yüksek tavanda yankılanıyor. "Ailem Auden'in en büyük hayranları değil."

"Ne var? Neden? Auden harika."

"O harika biri, muhtemelen tanıdığım en harika insan ve onu kız kardeşim gibi seviyorum. Ama ben Auden'dan çok daha fazla parayla büyüdüm."

"Babası NHL oyuncusuydu, değil mi?"

"Evet, ama bu onlar için hiçbir zaman yeterli olmadı. Onları zengin ama zenginliğin alt sınırında görüyorlardı. Auden'ın net servetinin babamın hayal bile edemeyeceği kadar fazla olduğunu düşününce bunu son derece komik buluyorum." Lilah bundan son derece memnun olmuş gibi sırıttıyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Bu beni Auden'la zaten duyduğumdan daha fazla gururlandırıyor. "Onunla çalışmaya devam etmeme bu kadar kızmalarının bir başka nedeni de bu."

Lilah'ın Auden'in şirketi için yaptıklarından nasıl bu kadar etkilenmediklerini hala anlamıyorum, neden Lilah'ın işinden sanki bütün gün kağıtları birbirine zımbalamaktan ibaretmiş gibi bahsettiklerini anlamıyorum - bunda yanlış bir şey yok - Auden'in işini onun için devam ettirmeyi bir kenara bırakın. Artık bu insanlarla tanışmak için daha da az heyecanlıyım ve çıta zaten inanılmaz derecede düşüktü.

"Neden yine bu partiye katılıyorsun?"

Sözlerim onu hazırlıksız yakalamış gibi sendeliyor ve ben onu zahmetsizce yakalıyorum.

Lilah'nın bir parçası olmak istemediğini hissettiğim bu partiyle aramızdaki iki kapıya yaklaşırken, "Teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Bilmiyorum. Ben... ben saygılı bir kız evlat oluyorum sanırım. Daha önce hiç böyle hissettin mi? Sırf ailene iyi bir evlat olmak için yapmak istemediğin bir şeyi yapıyormuşsun gibi?"

"Neden bu kadar inanılmaz bir dansçı olduğumu düşünüyorsun? O dersleri almak istemedim ama annem ısrar etti."

Gülüyor. "Evet, bu tamamen aynı şey, Fox."

Öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz ama belki de atlatabilmesinin tek yolu mizahtır. Kapıya birkaç adım kala Lilah duruyor, gözlerini kapıya dikerken kolu benimkinden ayrılıyor. Derin bir nefes alıyor, sonra bir nefes daha, sanki kendini savaşa hazırlıyor gibi ve onun için gerçekten de öyle olabilir.

"Ben buradayım," diyorum usulca, serçe parmağımı uzatıp onunkinin üzerinde gezdirerek.

Parmaklarımızın değdiği yere bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme.

"Kahramanım," mırıldanıyor ve her ne kadar iğnelemeye çalışsa da, Sözlerinde bir samimiyet var ve bu, göğsümün beklemediğim bir şekilde sıkışmasına neden oluyor.

Lilah'ı son bir yıldır uzaktan tanıyordum ve her zaman eğlenceli, iyi vakit geçiren biri olduğunu düşünmüştüm. Ama son zamanlarda onun diğer tarafını görmek? Onun hakkında bildiğim her şeyi sorgulamama neden oluyor ve bu onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Elini benimkinin içine sokuyor, sonra da sıkıyor. "İşte bir şey yok."

Personel sanki alıştırma yapmış gibi senkronize bir şekilde kapıları açıyor ve bir anda klasik müzik sesiyle karşılaşırız. Gülmekten kendimi alamıyorum.

-Neredeyse herkes sessiz bir renkte giyinmiş ve en azından altmış yaşın üzerinde. Geçen hafta sonu geçirdiğimizden çok farklı.

"Bu kadar komik olan ne?" Lilah bana bakarak soruyor.

"Sadece..." Başımı sallıyorum. "Geçen hafta doksanların ve 2000'lerin başındaki müziklerle dans ediyorduk, şimdi ise Vivaldi. Buradaki renk düzenine bakılırsa, bunun gizliden gizliye bir cenaze töreni olduğuna eminim."

"Geçen hafta sonu neden bu kadar eğlendiğimi sanıyorsun? Bunun berbat olacağını biliyordum. Ben-oh, şampanya!" Sunucunun elindeki tepsiden bir kadeh kapıyor ve hemen geri fırlatıyor. Baktığımı fark edince tek kaşını kaldırdı. "Ne? Sadece ön oyun oynuyorum."

Başımı sallıyorum ama Lilah'nın ailesini aramak için partiye doğru ilerlerken sırtımdan kendimi alamıyorum. Birkaç kişi bize gülümsüyor, hatta bazıları biz geçerken ellerinin arkasından fısıldıyor, bu sadece filmlerde gördüğüm bir şey, ama bunun bizi durdurmasına izin vermiyoruz.

Telefonda gördüğüm kadınla yüz yüze gelene kadar durmuyoruz ve Lilah'ın uygun ışıktaki annesine ne kadar benzediği beni anında şaşırtıyor. Selene'nin saçları topuz yapılmış, gözleri kızıninkiyle aynı mavi tonunda ve burnunu hafifçe kalkık tutma şekli bile Lilah'ın kendini taşıma şekliyle aynı. Ürkütücü.

"Lilah!" diye haykırıyor annesi, kollarını iki yana açıp kızını sıkıca kucaklıyor.

Çoğu insan için bu tatlı bir kucaklaşma gibi görünüyor, ama benim için? Lilah'nın omuzlarının ne kadar katı olduğunu, annesinin dokunuşuna karşı ne kadar sert durduğunu görebiliyorum. Ondan yayılan gerginliği *hissedebiliyorum* ve bu bir kadeh şampanyadan sonra.

Annesi Lilah'ın yanaklarını tutuyor, sanki hayatının en büyük başarısıymış gibi ona gülümsüyor ama ben yine de kadının Lilah'ın sol gözünün altındaki makyajı nasıl ustaca düzelttiğini, tutuşunun ne kadar sıkı olduğunu, mavi bakışlarının nasıl sertleştiğini ve gülümsemesinin her geçen saniye nasıl zoraki hale geldiğini görüyorum. Daha önce birinin diğerini bu kadar kurnazca kestiğini hiç görmemiştim.

Selene kızını serbest bırakırken, "Bize katılabildiğin için çok mutluyum," diyor.

Tercümesi: Geç kaldın.

"Bunu kaçırmazdım," diyor Lilah ona. Geri adım atıyor ve hemen parmaklarımızı bir kez daha birbirine doluyor. Bunda çaresizlik hissi var, sanki beni gösteriş için değil de destek için arıyor.

Memnuniyetle veririm. Elini üç kez sıkıyorum, az önceki sözlerimi sessizce tekrarlıyorum ve anlamasını umuyorum.

Ben buradayım.

O da benimkini iki kez sıktı.

Teşekkür ederim.

Ya da en azından ben anladım. "Babam nerede?" Lilah soruyor.

Annesi elini sallıyor. "Baban buralarda bir yerde." Gözleri bana doğru dönüyor ve geri adım atmayı reddederek keskin bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Beni *erkek arkadaşınla* tanıştırmayacak mısın canım?"

Lilah'dan bir sıkma daha.

"Anne," dedi elimi bırakarak, "bu Arthur Fox. Fox, bu benim annem, Selene Maddison."

"Tilki mi?" Selene sorar. "Soyadınla mı hitap ediyorsun?" Bunun üzerine burnu havaya kalkıyor.

"Hokey olayı," diye açıklıyor Lilah.

Selene'nin elini kendi elime alıp arkasına bir öpücük konduruyorum. Tıpkı bana öğretildiği gibi, onunla göz teması kuruyorum.

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel Bayan Maddison ve şahsen daha da muhteşem görüldüğünüzü söyleyebilirim."

İşte böyle, buzlar kırılıyor ve annesinin burnu aşağı iniyor, omuzları rahatlıyor. Sırıttırıyor ve bu kızına verdiğiinden çok daha farklı bir gülümseme. Sıcak. İçten. *Sevgi* dolu.

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Bana Selene diyebilirsin."

"Özür dilerim, hanımefendi."

Selene güler, titrer. "Vay canına. Senden hoşlandım Arthur." Tercih ettiğim ismi kullanmayı reddediyor ve bu Lilah'nın söylediğinden çok daha az hoşuma gidiyor. "Gel. Kocamla tanışmanı çok isterim."

Selene kızını iterek yoldan çekiliyor, kolunu benimkine doluyor ve beni partiye doğru çekiyor.

Lilah arkamızdan sessizce, "Tabii, ben de peşinden gelirim," diyor ve ben kahkahamı güçlkle zapt ediyorum.

Selene bizi Lilah'ın babasına götürüyor, o da göbekli, kafalarında belli belirsiz saçları olan ve boncuk gözlü bir grup adamla bir araya gelmiş. Her nasılsa, hepsi aynı anda hem farklı hem de tamamen aynı görünüyor.

"Deacon, aşkım," diye sesleniyor Selene, tam da grup şamatalı kahkahalara boğulurken.

Yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor, sonra sanki toplum içinde olduğunu hatırlamış gibi sevimli bir gülümsemeye bürünüyor. İçindeki duygular dışarıya yansıyor ve mükemmel görüntüsünü bozuyor.

"Deacon!" diyor, bu sefer daha sert bir şekilde, gülümsemesi hâlâ ürkütücü bir şekilde yerinde, eli hâlâ kolumda asılı. Artan siniri sayesinde tutuşu her geçen saniye daha da sıkılaşıyor.

Tepkisine bakarak Deacon olduğunu tahmin ettiğim bir adam dikkatini Selene'e yöneltiyor ve gülümsüyor.

"Benim güzel karım!" diye bağıyor ve yanaklarının kızarıklığından tahmin etmem gerekirse, Deacon epeyce içmiş. Gözleri bana kayıyor ve gözlerinde en ufak bir hoşnutsuzluk gölgesi yok. Bundan etkilenmemem gerekip gerekmediğinden emin değilim. "Kimsiniz?"

"Bu, aşkım, Arthur Fox. Lilah'ın *erkek arkadaşı*."

Bunu ikinci kez söylüyor ve beni mi yoksa erkek arkadaş terimini mi küçük gördüğünü anlayamıyorum, sanki yeterince iyi değilmiş gibi. Lilah'nın bana ailesi hakkında anlattığı her şeyi göz önünde bulundurursak, bu iz bırakabilir.

"Ah. Doğru. *Erkek arkadaşı*." Bunu karısıyla aynı şekilde söylüyor ve özellikle de arkadaşlarına bakıp gözlerini devirdiğinde azı dişlerimi birbirine geçiriyorum.

Bu insanların nesi var böyle?

Bana doğru bir adım attı, elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, evlat. Ne iş yapıyorsun?"

Karısı da yılbaşı gecesi bana aynı şeyi sormuştu. Bu insanların umursadığı tek şey bu mu? Birinin yaşamak için ne yaptığı mı?

"Deacon, sana söylemiştim," diyor Selene, kocasının elini kendi elimle tutarken. "O profesyonel bir hokey oyuncusu, hatırladın mı?"

"Bunu nasıl unutabilirim?" Sanki el sıkışmayı hiç öğrenmemiş gibi eli gevşek. "Sezon nasıl gidiyor?"

En sevmediğim soruya tepki vermemeye çalışarak elini bırakıyorum. Hokey hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece Lilah'ya destek olmak için burada olmak istiyorum.

"Buraya kadar tamam efendim," diyorum yine de.

Arkadaşlarından biri, "Son maçını kaybettin," diyerek ilk devrede üç gol yediğim berbat performansımı hatırlattı. Beraberlik için geri döndük ama uzatmalarda kaybettik. Yine de bir puan aldık ama masada bir puan bırakmak her zaman acı verir.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "Haklısın. Haklıydık. Ama yine de ligimizde üçüncüyüz."

Ancak bunu söylerken bile bunun yeterince iyi olmadığını biliyorum çünkü biz birinci değiliz. Bir parçam bunu anlıyor çünkü ben de bir numara olmak istiyorum ve kimse beni bu konuda benden daha fazla hırpalayamaz. Ama şu anda iyi bir konumdayız. Biz bir playoff takımımız ve ligimizdeki diğer takımlardan o kadar puan öndeyiz ki bu şu anda endişelenmemiz gereken bir şey değil. Kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliyim.

"Fox, susadım. Gidip bir şeyler içmeye ne dersin?" Lilah annesiyle benim arama girdi.

Selene huffs. "Gerçekten mi Lilah? Senin için her şey içmekle mi ilgili?"

"Şey, söz konusu olduğunda-"

"Evet." Sözüünü kesiyorum çünkü söylemek üzere olduğu şeyin oldukça heyecan yaratacağını hissediyorum. "Ben de bir su alabilirim. Bize müsaade edin."

Kimse bir şey söyleyemeden Lilah'yı uzaklaştırıyorum, kolumdaki kız da dişlerini birbirine kenetliyor. Bara giden yol boyunca öfkeden kuduruyor ve hemen iki shot votka sipariş ediyor.

Barmen, Lilah'ın ciddi olduğunu anlamadan önce bir an tereddüt ediyor, sonra da shotları dolduruyor. Eminim burada başka kimse shot yapmıyordur ama yine eminim ki başka kimsenin de Lilah kadar buna ihtiyacı yoktur. Onları arka arkaya içiyor, sonra bir kadeh şampanya istiyor ve yarısını içiyor.

Tek kelime etmiyorum, barmenin bana sunduğu şampanyayı sessizce kabul ediyorum ama bir yudum bile almıyorum. Geçen hafta sonundan sonra sezon boyunca içki içmeye resmen tövbe ettim. Konuşmaya cesaret edene kadar birkaç dakika geçiyor ve bunu yapmak için ağzımı açtığımda Lilah sonunda patlıyor.

"Onlara *inanabiliyor* musun?!"

Bana ailesi hakkında anlattıklarına bakılırsa, evet, yapabilirim. Ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Lilah'nın bu ana ihtiyacı var, bu yüzden ona izin veriyorum, o söylenirken sessizce bekliyorum.

"Tanrım, annem sadece... Ugh. Ve sonra babamın arkadaşları çok... Ve sonra dedi ki... Ve o sadece... Onlar çok..."

Bunların hiçbirisi tam cümle değildi, ama olmalarına da gerek yoktu. Hepsini aynı şekilde anlıyorum. Abartmıyordu. Ailesi gerçekten korkunçtu. Bu insanlara hadlerini bildirmekten başka bir şey istemesem de, bunu yapmamızın tek yolu bizi ne kadar yıkmaya çalışırlarsa çalışsınlar bu gece iyi vakit geçirmek. Kazanmalarına izin veremeyiz.

Şampanyasından bir yudum daha alıyor, bu sefer öncekinden çok daha az içiyor ve sonra bana bakıyor. "Çok üzgünüm, Fox."

Lilah özür dilemesini isteyeceğim son kişi. "Özür dileycek ne halin var?" diye sordum.

Anne ve babasının ikimizin de ait olmadığı kalabalığın derinliklerine gömüldüğü yeri işaret ediyor. Bunun nasıl giyindiğimizle bir ilgisi yok. Hayır. Buraya uymayan diğer her şeyimiz. Bu insanlar iyi değil. Havada belirgin bir soğukluk var, mekana nüfuz eden bir sahtelik. Ama bunun beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

"Sorun değil," diyorum, ikimiz de öyle olmadığını bilsek de. "Onlarla başa çıkabilirim."

"Ama senin oyunun hakkında çok kötü konuştular. Bu arada çok iyi oynuyorsun."

"İzliyor musun?"

"Ha?" diye soruyor ağzının yarısına kadar gelen bardağının dudağının üzerinden.

"Oyunlarım. Onları izliyor musun?"

Omuz silkiyor, içkisini yudumluyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Yani, Hutch'ın Auden'la oynamasını izliyorum, eğer sorduğun buysa."

"Ama beni izliyor musun?"

Bu ayrımın neden önemli olduğundan emin değilim ama öyle. Lilah'nın beni izlediğini duymak istiyorum.

Yutkunuyor. "Evet Fox, seni izliyorum." "Güzel."

"İyi mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Ve bu pislikler için özür dilemeyi bırak. Onların böyle olması senin suçun değil."

"Hayır, ama burada olman benim hatam. Bana bir iyilik yapıyorsun. O iyiliğin içinde bok gibi muamele görmek yoktu."

"Beni uyarmıştın Lilah. Birkaç kez farklı şekillerde. Neyin içine girdiğimi biliyordum." Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim ama yine de. "Yani, dur. Sorun değil. Sadece bir gece, değil mi?"

Başını salladı.

"Doğru." "O zaman

bu iş bizde."

Nefesini dışarı üflüyor. "Tamam. Ben sadece..." Bir nefes daha. "Teşekkür ederim, Fox."

"Elbette," diyorum, ciddi olarak. *Elbette* ona böyle yardım ederim. Lilah'yı severim. Onu bu insanlarla tek başına uğraşmak zorunda bırakmazdım. "Şimdi tuvalete gideceğim, sonra dans edeceğiz, biraz daha içeceğiz ve hayatımızın en güzel anlarını yaşayacağız. Anlaştık mı?"

Bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Beni içki içerken yakaladın."

Gülüp başımı sallayarak bardan inip kalabalığın arasından geçerek tuvaleti arıyorum. Yolda birkaç kişi beni durdurup kim olduğumu ve kiminle geldiğimi soruyor. Hatta bazıları son oyunda sayı aldığım için beni tanıyor ve tebrik ediyor ki bu kesinlikle ters bir iltifat gibi geliyor.

Kalabalığın arasından çıkmak üzereydim ki tanıdık gelen derin bir ses beni olduğum yerde durdurdu.

"Bunun devam etmesine izin vermeyeceğiz, değil mi?" Deacon her kelimesinden tiksinti damlayan bir sesle soruyor.

Biraz daha yaklaşıyorum, annemin yıllar boyunca beni pek çok kez uyardığı bir şeyi yaparken onların çevresinden uzak duruyorum - kulak misafiri oluyorum.

"Tabii ki değiliz aşkım," diyor Selene. "Bu *hokey oyuncusu* sadece bir dönem." Burada durduğumdan, onları net bir şekilde duyabildiğimden haberleri bile yok. "Ona Doug Peterson'ı ayarladığım için bana kızgın."

Deacon inliyor. "Tabii ki öyle. Doug eziğin teki." "O

Peterson Projects'in CEO'su!"

"Sadece ismen. İpler hâlâ babasının elinde çünkü Doug hayatını kurtaracak bir anlaşma yapamıyor."

"İyi o zaman. O zaman o *tren enkazıyla* çıkmak isteyen birini bulacak kişi *sen* ol," diye tıslıyor annesi.

Tren enkazı mı? Kızları hakkında böyle mi düşünüyorlar?

"Yapacağım ve Doug Peterson'dan ya da *üçüncü* sıradaki bir hokey oyuncusundan daha iyi yapacağımdan eminim. Buzda ezik olmayan birini bile bulamıyorum." Ofladı. "Onun için yeterince iyi birini bulacağım, bu aileye de fayda sağlayacak, adı iyi bir ekleme olacak birini. Onu tekrar yola getireceğim. Merak etme canım."

Bana hakaret ettikleri için kızgın değilim. Hem de hiç.

Hayır. Lilah onlara defalarca aşk hayatından uzak durmalarını söylediği halde, onlara bir ilişkisi olduğunu gösterdiği halde

-sahte de olsa- *hala* müdahale etmeye çalışıyorlar. Siktir et onları, bunu da siktir et.

Topuklarımın üzerinde dönüp Lilah'yı barda bıraktığım yere gidiyorum.

Tekrar ortaya çıktığımda "Çok hızlıydı" diyor. "Yoksa onu bulmak için yardıma mı ihtiyacın vardı? Ya da genel olarak yardıma? Senden hoşlansam da, ilişkimizin o kadar derin olup olmadığını bilmiyorum. I-"

"Bana güveniyor musun?"

Sözünü kestiğimde gözlerini kırıştırdı. "I..." Kaşları birbirine sıkıca kenetlenir. "Evet, sana güveniyorum Fox. Neler oluyor?"

"Benimle gel."

Dirseğinden tutup onu kalabalığın arasından, ailesini en son entrikalar çevirirken gördüğüm yere doğru çekiyorum ama orada değiller.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor, gözlerim ailesini ararken bizi yönlendirirken.

"Annen ve baban nereye gitti?"

"Ne? Bilmiyorum. Onları takip etmiyordum. Burada yoklarmış gibi davranmak için çok çalışıyordum, sanırım bu onların partisi olduğu için biraz saçma ama gerçekten suçlanabilir miyim?"

"Bu ," diyorum onu sağa doğru sürükleyerek.

Orada, kendini beğenmiş pislikler kalabalığının arasında anne ve babası var. Tüm arkadaşları etraflarında toplanmış -iyi; buna tanıklık etmelerine sevindim. Daha sonra bunu inkar edemeyecekler.

Oluşturdıkları küçük dairenin kenarına geldiğimde duruyorum ve boğazımı temizliyorum. Bütün gözler bana çevriliyor.

"Oh, Arthur! İşte . Biz de tam senden bahsediyorduk."

Eminim öyleydin.

"Lilah ve benim yapmamız gereken bir duyuru var."

"Öyle mi?" diye soruyor yanımdaki kadın, gözlerini kocaman açmış bana bakarken. "Fox, sen ne..."

Kolumu ona doladım ve sıırıttım. "Şimdi, şekerim, utanma. Beklemekten bahsettiğimizi biliyorum ama daha fazla bekleyemezdim."

"Bekleyemedim..." diye mırıldanıyor, gözleri yarıklara düşüyor.

Güven bana, benimki de ona.

Başını hafifçe sallamadan önce alt dudağını dişlerinin arasına alarak kısa bir süre endişelendi.

"Hayır." Ailesine dönüyorum. "Bay ve Bayan Maddison, bunun sürpriz olabileceğini biliyorum. Biraz ani olabilir ama kızınızı seviyorum. Onun ne kadar zeki olduğunu, iş ahlakını ve ne kadar güçlü olduğunu seviyorum. Annem bana her zaman bir şeyi çok seversem onsuz yaşayamayacağımı söylerdi.

asla bırakmadığımdan emin olmalıyım. Ben de öyle yapacağım. Lilah'a evlenme teklif ettim ve o da kabul etti."

Annesinin parmak eklemleri şarap kadehine karşı beyazlaşıyor. O kadar sıkı tutuyor ki, kırılmasına saniyeler kalmasından korkuyorum.

"Lilah..." diyor sıkıca. "Bu... bu doğru mu?"

Ne yaptığımı anladığını umarak Lilah'nın kalçasını sıkıyorum.

"Bu doğru anne," diyor elini göğsüme koyarak. "Yılbaşı gecesi, yıldızların altında oldu. Ne kadar romantik, değil mi?"

"Yani..." Selene etrafına, kendisine beklentiyle bakan insanlara bir göz atar. Kendisinin bu kadar yakından izlendiğini fark ettiğinde, *neredeyse* gerçekmiş gibi görünen bir gülümsemeye kapılıyor. "Bu *çok* romantik. İkiniz adına çok mutluyum!"

Sonra kollarını boynuma doluyor ve beni aşağı çekiyor, ben de izin veriyorum çünkü biz kazanıyoruz. Lilah ve ben şu anda bu irade savaşında zafer kazanıyoruz ve Selene ve Deacon'ın planlarının gözlerinin önünde parçalanmasını izlemek hoşuma gidiyor.

Kızına doğru ilerliyor, ona sıkıca sarılıyor ve sonra Deacon öne çıkıyor. Elini benimkine kenetledi.

Zayıf sarsıntı.

"Bunu önceden bilmek isterdim," diyor sessizce.

Zayıf sarsıntı.

"Anlıyorum efendim ve bunun için üzgünüm ama kızınızı sevdiğim için üzgün değilim."

O bile buna gülümsemekten kendini alamıyor.

Geri çekilirler ve Deacon ellerini havaya kaldırır.

"Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü hediyesini aldım - küçük kızım evleniyor!" diye bağırıyor.

"Nihayet!" Selene, kızına son bir çalım atmaktan kendini alamayarak sözlerine devam eder.

"Öp onu!" diye bağırıyor biri.

"Evet, ona bir öpücük ver!" diye ekliyor bir başka yabancı.

Yeni tanıştığım bu insanların bu kadar ilgili olması çok garip ama yakın zamanda vazgeçmeyecekleri hissine kapılıyorum, özellikle de her biri aynı şeyi bekleyen ve görene kadar inanmayı reddeden anne babasının yüzündeki ifadeyi gördüğümde.

Kahretsin. Onu öpmek zorundayım. Başka şansım yok.

Sorun olup olmadığını sormak için Lilah'ya dönüyorum ama anlamsız. Anlamsız çünkü ona döndüğüm anda elini saçlarıma doluyor, beni aşağı çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Lilah'ı öpüyorum.

Ya da Lilah beni öpüyor.

Bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bildiğim tadı votka ve şampanya gibi ve yasal olamayacak kadar çok, çok, çok iyi. Dudakları yumuşak ve tatlı, parmak uçları başıma sürtünürken yavaşça benimkine sürtünüyor. Hangisi daha iyi hissettiriyor ya da sadece ikisinin birleşimi mi emin değilim. Her iki durumda da durmasını istemiyorum, özellikle de vücudu bu kadar yakinken ne kadar iyi hissettiriyorsa.

Ama ne yazık ki başladığı gibi bitiyor. Beni bırakıyor, ailesine yönelik sakarin bir sırtışla uzaklaşıyor, "*İşte*" diyen türden ifade. *Şimdi mutlu musun?*

Doğru. Bu sahte. Yüzde yüz göstermelik.

Boğazımı temizliyorum, saçımı düzeltmek için titreyen elimi görmezden geliyorum. Bunun ne halt olduğunu bilmiyorum ama yapmamam gerekse de tekrar yapmak istediğimi biliyorum.

Ailesinin arkadaşlarından biriyle konuşmakta olan Lilah'ya bakıyorum ve bizim küçük gösterimizden hiç etkilenmemiş görünüyor. O da benim hissettiklerimi hissetmedi mi? Dünya birazcık da olsa eğilmedi mi? O öpücükten hiç mi etkilenmedi?

Bunun için endişelenecek vaktim yok. Soru üstüne soru ve tebrik üstüne tebrik almakla meşgulüm. Tam bir şamata ve Lilah *nişanlısıyla* özel olarak konuşmak istediğini söylemeden önce sekiz farklı kez ne zaman evleneceğimiz soruluyor.

Beni partiye doğru sürüklerken bunu ne kadar dikkatle söylediğini kaçırmıyorum. İkimiz de küçük bir banyoya girene kadar durmuyor - ki kesinlikle tek başıma bulamazdım - kapı arkamızdan kapanıyor.

Bir. İki. Üç.

Bana doğru dönmesi ve kıyametin kopması bu kadar saniye sürüyor.

"Bu da neydi böyle?!"

Az önce beni öptükten sonra şey olmamış gibi davrandığı düşünülürse, ona da aynı şeyi sorabilirdim ama sanırım şu anda ailesine nişanlı olduğumuzu söylemek daha acil bir konu.

"Tamam, bak," diye başlıyorum, avuçlarımı havaya kaldırarak, "Biliyorum bu biraz sıra dışıydı, ama-"

"Biraz mı?!" Ellerini havaya kaldırır. "Bu birazdan daha fazlasıydı. Bu tamamen... tamamen... Bu da *ne böyle?*" diye tekrarlıyor.

"İyi bir sebebim vardı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Oh, *gerçekten* iyi olsa iyi olur. Orada gözün karardıysa diye söylüyorum, aileme nişanlandığınızı söylemişsin. *Nişanlandık*, Fox."

"Biliyorum ve bu kasıtlıydı, ama kendimi savunmam gerekirse, seni eleştirdiklerini duyarsam ağzımdan çıkanlardan sorumlu tutulamayacağımı söylemiştim ve öyle de yaptım. Tuvalete gidiyordum ve annenle babanın bizimle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldum. *Seni* tartışıyorlar, gerçekten. Onlar..." Dişlerimi sıkıyorum, o korkunç insanları düşündükçe sakinliğimi korumaya çalışıyorum. "Sadece bir hokey oyuncusuyla çıktığın için üzgün değiller, tamam mı? Emirlerine uymadığın için kızgınlar. Daha statülü biriyle çıkmanı istiyorlar. Sonunda ceplerini dolduracak biriyle. Seni 'rayına oturtmak' için bizi mümkün olan en kısa sürede ayırmak istiyorlar, her ne demekse. Yani bu şu anlama mı geliyor?" Parmağımı aramızda sallıyorum. "Bu oyun işe yaramıyor. Çıkıyor olmamız yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı."

"Elbette yaptılar. Her zaman yaparlar." Başını iki yana sallar. "Bu yaptığın ne kadar tatlı olsa da Fox, aynı zamanda kesinlikle delice. Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Belki, ama bunu yapmamı benden istemiyorsunuz. Ben gönüllüyüm."

Gözlerini kısar. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu çok fazla. Bir akşam için erkek arkadaşımış gibi davranmak bir şey, ama nişanlıymış davranmak? Bu tamamen farklı bir seviye."

"Bu, ailenin yakandan ve onlardan kurtulduğun anlamına mı geliyor?" "Şey, evet, ama-"

" zaman çok fazla değil." Omuz silkiyorum.

Dudaklarını bükerek başını sallıyor. "Peki. Çok fazla olmadığını söyle. O zaman ne olacak? Bunu ne kadar ileri götüreceğiz? Bir ay mı?" Sivri bir kaşını kaldırıyor. "İki ay mı? Altı ay mı? Gerçekten evlenmemiz mi gerekiyor? Bu çok kaygan bir zemin. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Onlara gerçeği söyleyeceğim."

Dönüyor, oraya gidip itiraf etmeye hazır, ama daha fazla uzaklaşmadan kolundan tutuyorum.

"Lilah, bekle."

Elimin kolunun etrafında kıvrıldığı yere bakıyor ve ben de avuç içlerimi göstererek onu serbest bırakıyorum.

"Sadece bir saniye bekle, tamam mı?" Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, ne diyeceğimi bilemediğim için oyalanıyorum.

O haklı. Onun yedek erkek arkadaşı olmak başka bir şey. Evlilik başka bir şey. Ama ailesinin onu evlendirmeye çalışması, birini bulması için baskı yapması, onu bu randevulara zorlaması fikrinden tiksiniyorum. Tabii ki hayır diyebilir ama onlar onun ailesi. Hayır demeyecek.

"Bak, şu anda tüm cevaplara sahip değilim, tamam mı? Ama bunun seni bu süre zarfında pek çok eziyetten kurtaracağını biliyorum ve bana göre buna değer. Diğer her şeyi daha sonra çözebiliriz. Yani, en kötü ihtimalle birlikte vakit geçiririz ve seni bir sürüngenle evlendirilmekten kurtarırsınız."

"Hayır, en kötü ihtimalle bu iş çok ileri gider ve sonunda evleniriz."

Sözlerindeki sertlikten irkildim. "Benimle evlenme fikri gerçekten o kadar korkunç mu?"

"Hayır. Genel olarak evlenmek gerçekten berbat bir şey."

Doğru ya. Lilah'ın Yılanlar Bekarlar Kulübü'ne mükemmel bir üye olacağını neredeyse unutuyordum.

"O zaman iş gelmeden beni korkunç bir şekilde ve herkesin önünde terk etmene izin vereceğim. Anlaştık mı?"

"Kulağa hiç de kötü gelmiyor." Artık tadının çok güzel olduğunu bildiğim dudakları sırtarak seğiriyor. "Ailemin yakamdan düşmesi de kulağa hiç fena gelmiyor. Son zamanlarda çok kötüler ve hayatımda ne yapmak istediğimi anlamaya çalışırken başımda yeterince dert var."

Kendine gelmesi beni sevindiriyor ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Belki de bu beni yalnız hissetmekten alıkoyacağı içindir. Ya da belki de buzda gevşeyip diskleri biraz daha iyi durdurmamı sağlayacak kadar dikkatimi dağıtacağını umduğum içindir. Ya da muhtemelen öpüşmemiz yüzündendir.

Bilmiyorum. Tek bildiğim bunu Lilah için yapmak istediğim. Elbette aptalca ve riskli ama ne olmuş yani? Biraz eğleneceğiz, ailesiyle biraz uğraşacağız. Kimseye zararı yok, neden olmasın?

"İyi," diyor birkaç sessiz dakikadan sonra. "İyi. Hadi yapalım o zaman." "Pekâlâ. Sadece bana aşık olmak yok, tamam mı?"

Gözlerini deviriyor. "Olmaz." "Bunu göreceğiz, *nişanlım*."

Ona göz kırpıyorum, o da kızarıyor. Bu çiğneyebileceğimizden fazlasını olabileceğimizin ilk işareti.

BÖLÜM 9

LILAH

Bir içki daha içip dört dans ettikten sonra, bu partiye katılma kararım konusunda kendimi daha iyi hissediyorum ve bunun karşında tavuk dansı yapan adamlar -yeni *nişanlımla*- ilgili olduğundan eminim.

Tavuk dansı şarkısı çalmazken Fox'un neden tavuk dansı yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu beni güldürüyor ve şu anda gülmeye ihtiyacım var. Bu akşamın hiç de düşündüğüm gibi geçmediğini söyleyebilirim.

Nişanlandım. Arthur Fox ile. *Öptüğüm* adamlar.

Onu öptüm ve neden öptüğüme dair hiçbir fikrim yok. Belki de herkes beklenti içinde bize baktığı içindir. Ya da belki de aileme nişanlandığımızı açıklayarak bana yaptığı gibi *onu* da şaşırtmak istediğim içindir. Bu gelişmenin etkisinden hala kurtulamamış olsam da, Fox'un neden böyle bir şey yaptığını takdir etmeden edemiyorum - beni korumaya çalışıyordu. Eğer bu şimdiye kadarki en tatlı şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Bunu bile bile ona nasıl kızabilirim ki? Tek yapmaya çalıştığı şey yardım etmekken nasıl üzülebilirim?

Bunu yaptığımız için aptal mıyız? Evet, aptalız. Ama ben bunu sorun etmiyor muyum? Ayrıca evet, özellikle de ailemin, onlara kararlı bir ilişkim olduğunu söyledikten sonra bile *hala* hayatıma müdahale etmeye çalıştığını bilerek. Gerçek olmaması önemli değil. Benim sözüm onlar için yeterli olmalı ama değil.

"Saçmalıyorsun," diyorum ona. "İnsanlar bakıyor."

"Evet, ama bu seni güldürdü, o yüzden umurumda değil."

Yılbaşı gecesi hissettiğim aynı sıcaklık üzerimden kayıyor ve bunun sonuçlarını görmezden gelmeye çalışıyorum, çünkü bu sadece alkolün beni sıcak ve bulanık hissettirmedeği anlamına geliyor.

Fox'tu.

Bu farkındalık yüzüme çarpıyor, neredeyse beni deviriyor ve hareketlerim yavaşlıyor.

"İyi misin?" Fox soruyor, şarkı boyunca hâlâ coşkuyla "gıdaklıyor".

Hoşuma gitmesinden nefret ediyorum. Onun bu kadar utanç verici olmasından ve benim tek yapabildiğim şeyin gülmek ve ona katılmak olmasından nefret ediyorum. Bana yardım etmek için tekrar devreye girmesinden nefret ediyorum. Bunu yapacak kadar önemsemesinden nefret ediyorum. Onun gerçekten iyi bir adam olmasından nefret ediyorum ve ailem muhtemelen onu ezip geçecek korkunç insanlar. Ve daha da fazlası, kendimi korumak için bunun olmasına izin vermek istememden nefret ediyorum.

"Banyo."

Kalabalığın arasında kaybolmadan önce yapabildiğim tek şey bu, her şeyden kaçmaya ihtiyacım var... hemen hemen her şeyden. Masum bir adamı idam sehпасına götürdüğüm için duyduğum suçluluktan. Sürekli kafamın içinde olan ailemin seslerinden. Bunun masum bir randevudan *nişana* dönüşmesinden ve benim buna izin vermemden. Buna bir de Fox'un -tatlı, yakışıklı Fox'un- şu anda dünyayı umursamadan dans edip durduğu gerçeğini eklersem, bununla başa çıkamam. Nefes almam lazım.

Bu seçimden anında pişmanlık duydum. "Nişanım" için tebrikleri kabul etmek üzere birkaç adımda bir durduruluyorum ve tarihlerle ve hatta bebek planlarıyla ilgili sorulara boğuluyorum. Hepsi çok fazla ve bir an önce kurtulmazsam patlayabilirim. Nihayet kalabalığı yararak ilerlediğimde, derin ve sakin bir nefes alıp kalbimin atışını durdurmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tek duyabildiğim kafamın içinde annemin sesi.

"Pervasızsın Lilah."

O haklı. Ben pervasızım. Bu-acelemiz- pervasızca.

"Yüzüğün nerede?"

Sıçradım ve annemi karanlık bir oyukta tek başına dururken buldum, tıpkı bir filmdeki kötü karakter gibi, son kurbanına hamle yapmak için bekliyordu. O kadar dalmışım ki onu orada görmedim bile.

"Anne!" Göğsümü tutuyorum, kalbim sanki bir uçaktan atlamışım ya da asla yapmayacağım şeyler listemde yer alan bir şeymiş gibi hızla çarpıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzüğün nerede?" diye tekrarlıyor, gözleri çıplak sol elime kayıyor.

Yeni nişanlanmış ve artık bununla övünmek için sabırsızlanacak kadar aşık biri olarak, muhtemelen bunu gösterecek bir şey takıyor olmalıydım, ama takmıyorum, çünkü bu sahte. Gerçi o bunu bilmiyor.

"Bu, uh..." *Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Düşün, Lilah.* "Henüz seçmedik," diye acele ediyorum ve bunun yanlış bir şey olduğunu hemen anlıyorum.

Kadının aşırı derecede yolunmuş kaşlarından biri kalkıyor. "Bana bu adamın hiçbir plan yapmadan evlenme teklif ettiğini mi söylüyorsun? Bir yüzük bile mi?"

"Çok ani oldu."

"Evet, bu çok açık. Babandan izin bile istemedi." Mırıldanıyor ve bir mırıldanmanın kulağa bu kadar onaylamaz gelebileceğini kim bilebilirdi? "Sorun değil. Büyükannenin yüzüğünü alacaksın."

"Ne?" Panik içinde ağzımdan çıkıverdi. Boğazımı temizleyip derin bir nefes alıyorum. "Demek istediğim... Emin misin?"

Annem burnunu yukarı kaldırıyor. "Elbette eminim Lilah. O yüzük hep senin için tasarlanmıştı. Onu takmalısın."

"Sadie için saklamıyor musun?"

Bu konuşmadan rahatsız olmuş gibi iç geçiriyor. "En büyük kıza gidiyor. Bunu biliyorsun."

Kahretsin. Bu küçük detayı unutmışum. Yutkundum. "O zaman giyeceğim." "Harika."

"Harika," diye ama *hissetmiyorum*.

O yüzüğü takmak istemiyorum. Sadece iğrenç ve tarzım değil, parmağıma da ait değil. Ben nişanlı değilim. Yalanımızla ilgili suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama bunu görmezden geliyorum, daha sonra uğraşmak üzere bir kenara atıyorum.

"Baban ve ben yarın tatil için ülke dışına çıkıyoruz" -bu *benim için yeni bir haber*- "ama döndüğümüzde öğle yemeği yiyelim. Yeni *arkadaşını* daha yakından tanımak isterim."

Yapmak istediğim son şey annem ve Fox'la öğle yemeği yemek ama yine de başımı sallıyorum. "Tamam."

"Harika. Debra'ya ulaşip önümüzdeki hafta işleri koordine etmesini söyleyeceğim.

Kulağa hoş geliyor mu?"

Söylemek istiyorum: *Seninle öğle yemeği yemek yapmak isteyeceğim son şey.* Ya da: *Seninle bir restoranda oturup sevgi dolu bir anne-kız ikilisi gibi davranma düşüncesi gerçek bir işkence gibi geliyor.* Hatta: *Sen bile*

Asistanınız kendiniz yapmak yerine koordinasyon için size ulaştığında gerçekten öğle yemeği yemek ister misiniz?

Ama özel düşüncelerimi sadece kendime saklıyorum. Onun yerine başımı sallıyorum.

"Tamam."

Ellerini birbirine kenetlerken dudaklarında herhangi bir süper kötüye rakip olabilecek bir sırıtış yayılıyor. "Mükemmel. O zaman görüşürüz."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Vedalaşmadan. Onun ve babamın gidişiyle ilgili küçük bir konuşma yok. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gitti ve beni arkasından bakakaldı, Fox'la kendimizi neyin içine soktuğumuzu ve sahte nişanlıma şeytanın kendisiyle öğle yemeği yediğimizi tam olarak nasıl söyleyeceğimi anlamaya çalışıyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Artık nişanlıyız, Lilah." Partiden nihayet kaçtıktan sonra valenin arabasını çekmesini beklerken Fox bana göz kırpmıyor. Bana sorarsanız çok uzun süre kaldık ve oradan çıktığıma memnunum. "Bana her şeyi sorabilirsin."

Dudaklarım seğiriyor. Bu konudaki rahatlığı beni daha da meraklandırıyor.

"Neden Yılanlar Bekârlar Kulübü'ndesin? Yani, diğerlerinin hiçbiri Eğer bu bir ilişki içindeymiş gibi davranmak anlamına gelseydi, erkekler senin yaptığın gibi bana yardım etmek için devreye girerdi."

"Öyle olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor. Aşktan ve diğer şeylerden nefret etmekle ilgili büyük bir oyun oynuyorlar ama gerçekten nefret ettiklerini sanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Hiç de

değil."

"O zaman neden kulübe katıldın?"

Omuz silkiyor. "Çünkü yapılacak bir şeydi."

"Gel hadi." Omzumu ona çarpıyorum. "Bundan daha fazlası olmalı."

"Gerçekten değil. Ben aşka inanırım. Annemle babamın evlendiğini ve bunca zaman sonra hala birbirlerine aşık olduklarını gördükten sonra, inanmak zorundayım, değil mi? Ben sadece... Bilmiyorum. Oyunuma odaklanmak ve başka bir şey yapmamak için kolay bir bahaneydi."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi..." Derin bir nefes veriyor. "Sanırım aslında oyunuma *daha az* odaklanmam gerekiyor."

"Bu nasıl işliyor?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Kaleci olmanın büyük bir kısmı zihinsel bir oyun. Evet, tutarlı kurtarışlar yapacak kadar iyi olmalıyım ama kendinizi oyuna *fazla* kaptırmanız da mümkün. Bazen sahaya çıkıp eğlenmeniz gerekiyor, bilirsiniz. Gevşemelisiniz."

"Ve mücadele ettiğin bu mu? Gevşek olmak mı?"

Başını salladı. "Evet, sanırım öyle. En azından, umarım öyledir ve ben sadece yıkanmış değilimdir."

Kıkırdıyor, bunu bir şaka gibi göstermeye çalışıyor, ama sözlerinin ardında bir parça dürüstlük var. Aslında kötü oynadığını düşünüyor ve bu gerçekten daha uzak olamazdı. Ama buna inanması gereken kişi o, ben değilim.

"Peki, rahatlamak için genellikle ne yaparsınız?"

Sırtını dikleştiriyor ve benden başka her şeye bakıyor. Nedenini anlamam sadece üç saniye sürdü.

"Dur tahmin edeyim, seks mi?" Yanakları kıpkırmızı oldu ve haklı olduğumu anladım. "O zaman biraz al."

Bir kahkaha atıyor. "Teklif mi ediyorsun, *nişanlım*?"

Fox'un ve benim pembe çarşaflarımızın altında terli ve nefes nefese kaldığımız görüntüler zihnimden süzülüyor ve meme uçlarım ipeksi elbisemin altında çakıllaşılıyor. Bunun buranın ne kadar soğuk olduğuyla hiçbir ilgisi yok. Fox'un ceketinin altında son derece sıcakım çünkü tabii ki onu bana yine o verdi.

Boğazımı temizliyorum. "Bundan bahsetmişken..." Kaşları havaya kalktı. "Aklını çukurdan çıkar. Ben 'nişanlı' olduğumuzdan bahsetmiştim."

"Tırnak işareti kullanmana gerek yok Lilah. İkimiz de bunun sahte olduğunu biliyoruz." "Yine de söylemesi garip geliyor, değil mi?"

"Birazcık."

Çok fazla, ama onu düzeltmiyorum. "Her neyse, annem beni köşeye sıkıştırdı ve yüzüğümü sordu. Ya da sanırım yüzüğümün olmaması daha doğru olur."

"Oh." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor, ben de daha iki saat önce dudaklarının dudaklarıma ne kadar iyi geldiğini hatırlayarak bu hareketi takip ediyorum. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Hayır, sanırım beni otobüsün altına atmadan önce buna vaktiniz olmadı."

Utangaç bir şekilde sırtıyor ve eğer bu kadar takdir etmeseydim beni kızdırdı. Doğrusu, onu orada durdurabilirdim. Bu işi bitirebilirdim.

Bütün bu maskaralığı küçük bir kelimeyle bitirebilirdim. Ama ben yapmadım. Onunla birlikte gittim. Bunun için en az onun kadar ben de suçluyum.

"Sanırım bir tane almak için alışverişe çıkabiliriz."

Gülüyorum. "Bana yüzük falan almayacaksın Fox. Zaten çok fazla şey yaptın. Ayrıca, büyükannemin yüzüğünü takacağım."

"Büyükanne'nin yüzüğü mü? Ben de Güneyli olduğumuz için geleneksel olanın benim ailem olması gerektiğini sanıyordum."

"Annemin beni en yüksek teklifi verenle evlendirmeye çalıştığını unuttun mu?"

"Onun için çok kötü. Ben paylaşmam."

Alay ediyor ama bu kalbimin daha az çarpmasına neden olmuyor, bu da bana hemen önceki öpücüğü hatırlatıyor çünkü o zaman da tam olarak böyle olmuştu. Tıpkı o zaman yaptığım gibi şimdi de görmezden geliyorum.

"Her neyse, babamla birlikte tatilden döndüklerinde yüzüğü bana getirmek istiyor."

"Tamam," diye omuz silkerek

kabul etti. "Öğle yemeğinde."

"Pekala."

"*Halka açık* bir öğle yemeği gibi, Fox."

Kıkırdıyor. "Bunu anladım ve sorun değil." "Bunun halka açık olması senin için sorun değil mi?"

"Gerçekten kimsenin birlikte yemeğe çıkmamızı büyüteceğini sanmıyorum, değil mi?"

"Şey, hayır. Sanırım hayır. Ben sadece..."

Vale kamyonuyla geldiğinde sözlerim kesildi. Fox birkaç şey imzaladıktan sonra adama cömertçe bahşiş veriyor. Sonra kapımı açıyor, araca biniyor ve yanıma geçiyor.

"Tüm bunları nasıl bu kadar iyi karşılayabiliyorsun?" Arabaya bindiğimizde ona soruyorum, bir eli direksiyonda, diğeri vites kolunda vites değiştirirken çok iyi görünüyor.

"Bilmiyorum. Sanırım tüm bunlar bana o kadar da büyük bir mesele gibi gelmiyor. Burada bir parti, orada bir öğle yemeği. Her neyse işte. Yine de seninle vakit geçireceğim, o yüzden önemli değil."

Bunu söylemesi hoşuma gidiyor. *Hala seninle vakit geçiriyorum.* Mesela Bütün bunlardan elde ettiği şey *bu*. Çok tatlı. "Öğle yemeğini ne zaman yemek istiyor?"

"Emin değilim. Asistanına bir gün ve saat belirlemesi için ulaşacağını söyledi."

"*Asistanı* mı var?"

Başımı salladım. "İki, aslında. Nedenini sormayın. Sanırım zorlu bir sosyal program."

Alçak sesle ısıık çalıyor. "Zengin insanlar vahşidir."

Bir kahkaha patlattım. "Bir de bana sor."

Birak dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde yol aldık, zihnim pek çok düşünceyle yarışıyordu. Bu gece beklediğim gibi gitmedi, ama yanımdaki adamın sakini doğası göz önüne alındığında, aslında bununla iyi olabilirim.

İçimdeki planlamacı, tüm bu durumun ne kadar belirsiz olduğu konusunda iten içe ölüyor, ancak bir kez olsun, şaşırmanın heyecanını seviyorum. Ve daha da ötesi, ailemi her fırsatta şaşırtmanın heyecanını seviyorum. Daha önce nişanlandığımı öğrendiklerinde yüzlerindeki ifade... Yıllar boyunca yaptıkları her aptalca hareket için tatlı, tatlı bir intikam gibi geldi. Fox'un tüm bunların ortasında kalmasına hâlâ üzülüyorum, ama onların çılgınlıklarını sorun etmiyorsa, o zaman sorun yok demektir.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Fox, "Bence bir randevuya çıkmalıyız," diye anons edince birden boğazım düğümleniyor.

Süslü arabasının içinde öksürük krizine girmek gibi. lebilirim. Belki de dramatik davranıyorumdur. Bilmiyorum. Tek bildiğim Fox'un bana çıkma teklif ettiği.

"Randevu mu?"

"Evet, bir randevu. Bunu kesinlikle geriye doğru yapıyoruz ama bence bir randevuya çıkmalıyız. Birbirimizi tanımalıyız."

"Randevu kulağa... yani çıkmak gibi geliyor, ki ben de ailemle bundan kaçınmaya çalışıyordum."

"Doğru, ama bu benimle bir randevu. Bu farklı, değil mi?"

Farklı ve sorun da bu olabilir.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "ailenizi birlikte olduğumuza ikna etmemiz gerekiyor - annenle öğle yemeğinde birbirimize çelme takmak istemeyiz."

Lanet olsun. Yine haklı, gerçi bir yanımda haklı olmamasını diliyor. Onunla ne kadar çok zaman geçirsem, onunla zaman geçirmekten o kadar çok *keyif* alıyorum ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, özellikle de kendimizi içine soktuğumuz bu ileyi kontrol altında tutmaya çalışıyorsak.

"Kurallar!" "?"

"Kurallar," diye tekrarlıyorum. "Bazı temel kurallar koymalıyız. Yani, bence çıkmak sorun değil ama belki de gitmeden önce bazı kurallar koymalıyız."

Başını sallar. "Bu kötü bir fikir değil. Kilitli ve dolu silahınız var mı?" "Muhtemelen diğer insanları görmemeliyiz."

Bir kahkaha attı. "Bu benim için bir sorun değil. Uzun zamandır biriyle çıkmadım... Kahretsin. Muhtemelen yıllardır."

"Yıllar mı?" Kendi kulaklarıma bile ne kadar inanılmaz geldiğimi görünce irkiliyorum. "Özür dilerim. Yargılamaya çalışmıyorum ama..."

"Ama sen öylesin?" Hafifçe gülüyor. "Evet, yıllar oldu." Seattle sokaklarında daireme doğru ilerlerken omuzlarını tekrar kaldırıyor. Gecemizin bitiyor olması beni üzüyor. Bugünün tüm çılgınlığına rağmen, onunla eğlendim ve bunun gitmesine izin vermek istediğimden emin değilim. "Hokey çok zamanımı alıyor ve en son biriyle çıkmaya çalıştığımda işler pek iyi gitmedi."

Süslü arabasının yolcu koltuğunda neredeyse zıplıyorum, umutsuzca ne olduğunu sormak istiyorum ama sormuyorum. Bunun yerine dudaklarımı birbirine doluyor ve merakımı kendime saklıyorum.

Sanki biliyormuş gibi gülüyor. "Sorabilirsin, Lilah."

"Ne oldu?" O daha cümlesini bitirmeden ağzımdan çıktı.

Bir kahkaha daha. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Oldukça ciddiydik, sonra bir gün benimle ilgili nefret ettiği her şeyi sıralamaya başladı, maçlardan önce aynı yemekleri yemem, maç öncesi kestirmeye ihtiyacım olması, hokey için ülkenin bir ucundan diğer ucuna beni takip etmek istememesi gibi. İşimiz bitmişti."

"Birlikte mi yaşadınız?"

"Sayılır. Resmi bir şey değildi ama evimde bir sürü eşyası vardı, orası kesin. Bonus olarak dolap alanımı geri aldım."

yapıyor olabilir ama sesindeki incinmişlikten hiçbir şey anlaşılmıyor. Belli ki ayrılık onun için bir anda ortaya çıkmış ve birinin sizin hakkınızda hoşlanmadığı şeyleri sıralamasının iyi hissettirdiğini düşünemiyorum, özellikle de hayatının büyük bir bölümüyle bu kadar çok ilgisi olduğu için.

"Üzgünüm, Fox."

Bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkmış. "Ne için?" "Belli ki senin için bir anlamı vardı ve seni incitti."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra vazgeçip başını sallıyor. "Olan oldu. Ayrıca, daha iyisi için çalıştı. Ayrılığımız sayesinde Yılanlar Bekârlar Kulübü'ne katıldım."

Tabii ki bunu olumlu bir şeye çeviriyor. O böyle bir adam.

"Her neyse." Boğazını temizliyor, sola dönerken koltuğunda kayıyor. "Başkalarıyla görüşmem konusunda endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum, sahte nişanlı olduğum tek kişi sen ."

Başka bir şaka. Çok sevdiğim bir sırıtiş daha. "Kulağa adil geliyor. Koymamız gereken başka kurallar var mı?"

"Öpüşmek mi?" demeden önce bir an düşünüyor.

Arabanın tüm havası çekildi. Ya da en azından öyle hissediyorum çünkü aniden nefes alamıyorum. Tek düşünebildiğim birkaç saat önceki öpüşmemiz. Fox'un dudakları benimkilere değiyordu. Vücudunun bana baskı yapması. Ellerimin onun saçlarında ne kadar iyi hissettirdiği. Ne kadar doğaldı, sanki daha önce birçok kez öpüşmüşüz gibi.

Tüm vücudumu nasıl karıncalandırdığını ve bunu ayak parmaklarıma kadar hissettiğimi. Hâlâ nasıl hissediyorum.

Ve keşke yapmasaydım.

"Dur!" Bağırıyorum ve Fox frene basıyor.

Araba kayarak durdu ve şok içinde bana baktı. "Hassiktir. Ben..."

İyi misin?"

"Evet, ben... Özür dilerim." Boğazımda oluşan düğümün etrafında yutkunmaya çalışıyorum. "Sadece... dairemin yakınında park yeri bulamazsın. Burası iyi."

Fox'un kaşları birbirine yaklaşır ama bir şey söylemez. Bunun yerine, bir profesyonel gibi paralel park ediyor ve arabayı parka atıyor. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturuyoruz, duyulabilecek tek şey nefesimin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken aldığım sert nefesler.

Ve bana izin verdi. Fox o anı yaşamama izin veriyor.

Ne kadar sürdüğünden emin değilim ama sessizce kamyonetten iniyor, ön tarafa geçiyor ve benim için kapımı açıyor. Bana uzattığı eli kabul ediyorum ve elbisemin yere sürtünmemesine dikkat ederek beni kamyonetten indirmesine izin veriyorum.

Fox beni kaldırımdan daireme doğru götürürken eli sırtımın alt kısmını buluyor. Yol boyunca sessiz kalmama izin veriyor, yumuşak dokunuşundan ve orada olduğuna dair güvenceden başka bir şey sunmuyor. Neden

bu kadar nazik olmak zorunda? Neden *bu kadar* centilmen olmak zorunda? Neden çıktığım diğer aletler gibi olamıyor?

Binama giriyoruz ve Fox beni asansöre kadar takip ediyor çünkü *tabii ki* kapıma kadar benimle geliyor, buradan oraya kadar kaybolmamın imkânı yok. Yolculuk çok hızlı ve ben daha farkına bile varmadan 4D'nin önünde duruyoruz.

"Şey, bu benim." Başparmağımı kapıya doğru uzatıyorum.

O da gülüyor. "Yarın görüşür müyüz?"

Başımı yana eğiyorum. "Yarın mı?"

"Bir maçım var. Hutch senin ve Auden'ın geleceğini söyledi. Bu doğru değil mi?"

Kahretsin. Bu gece olanlardan sonra tamamen unutmuşum. "Orada olacağım."

Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi?" Sırıttıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve heyecanını bastırmaya çalışıyormuş gibi topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Güzel. Bu iyi bir şey."

Gülüyorum. "Evet, bu iyi."

Dairemin kilidini açmak için dönüyorum, sonra kapıyı itiyorum. "Lilah?" Ben eşikten adımımı atarken Fox diyor ki.

"Hmm?" Ona doğru dönerek soruyorum.

"Beni öpebilirsin."

Bu gece ikinci kez, sözleri nefesimi . "I..."

Omuz silkiyor, sanki söyledikleri önemli bir şey değilmiş gibi. "Eğer istersen, yani. İstersen beni öpebilirsin."

Sonra bir adım öne çıkıyor, dudaklarını yanağıma bastırıyor, saat beş yönündeki gölgesi en keyifli şekilde bana sürtünüyor.

"İyi geceler şekerim," diyor usulca, sonra başını eğip asansöre doğru dönüyor.

Hiçbir şey söylemem. Nereden başlayabilirdim ki? Hayır. Sadece şaşkınlıktan çenem düşmüş bir halde, kocaman gözlerle ona bakıyorum.

Fox arabaya giriyor, bana bakıyor ve tam kapılar kapanırken göz kırptıyor. O gözden kaybolmadan önce gördüğüm son şey bu oluyor ve Rory'nin haklı olduğunu fark ediyorum: Artık sahte nişanlım olan Fox'a kesinlikle aşığım.

Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 10

FOX

Edmonton oyuncusu üzerime doğru gelirken "Hayır, hayır, hayır" diye bağıyorum.

Ligin en çok gol atan oyuncusu ve kaçmasını isteyeceğim en son kişi, ama şu anda olan tam olarak bu. Eldivenimi kaldırıyorum, hazırım ve *umarım* -umarım- bu şutu geçirir. Pakı takip ediyorum, sopasını nereye bırakacağını tahmin etmeye çalışıyorum. Sonra geri çekip vuruyor.

Eldivenimin üzerinden geçip ağı arkasına gitti.

"Siktir!" O hızla geçip giderken bağıyorum, takım arkadaşları etrafını sarıyor ve maçın bitmesine on dakikadan az bir süre kala beraberliği sağladığı için onu tebrik ediyor.

"Kusura bakma dostum," diyor Hutch, patenle yanıma gelip pedlerime vurarak. "Bu benim hatamdı."

"Eldivenimi doğru yere koymalıydım."

"Hayır, topu bölgede tutmalı ve pakı ona kaptırmamak için daha fazla bastırmalıydım. Paçayı kurtardın, dostum."

Kayarak uzaklaşmadan önce bana bir kez daha dokunuyor ve ben onun sözlerini silkeliyorum. Hutch yanılıyor. Onu kurtarabilmeliydim. Evet, ligdeki tüm kalecileri yakan biriyle karşı karşıyaydım ama yine de. Bu kolay bir atıştı. Pakın nerede olduğunu başından beri biliyordum. Atış basitti, hatta dikkatsizdi. Yine de kaçırmayı başardım.

Yine benim hatamdı ve nedenini biliyorum, dikkatim dağılmıştı. Lilah'ı, onun tatlı dudaklarını ve vücudunun bana nasıl baskı yaptığını düşünmeden edemiyorum.

benimkine karşı. Ona isterse beni öpebileceğini söylediğimde bana attığı bakışı, bakışlarında kıvılcımlanan arzuyu düşünmeden edemiyorum. İlk seferinde ne kadar zevk aldığımı düşünürsek, onu tekrar öpmek muazzam derecede aptalca olurdu. Yine de istiyorum.

Kötü.

Isınma turları sırasında onu görmeyi ummuyordum desem yalan olur ama ne o ne de Auden Hutch'ın beklediği yerdeydi. Onu sormamak için kendimi zor tuttum. Lawson'la kızların nachos yüzünden dikkatlerinin nasıl dağıldığına dair konuşmasına kulak misafiri olduğumda rahatladım ve her şey yolundaydı.

Yine de yeterli değildi. Hâlâ aklımda ve onu . Kazanmamız gereken bir maç var. Lilah ve kötü golle tüm düşüncelerimi silkeleyip atıyorum ve diğer sayıya ulaşmak için yapmam gerekenlere odaklanıyorum. Nefes alıyorum, sonra veriyorum.

İçeri. Dışarı. Bir, iki, üç.

İçeri. Dışarı. Bir, iki, üç.

Kafam netleşmeye başlıyor ve hakem pakı tekrar bırakırken kalabalığın gürültüsü azalıyor. Pakı geri kazanıyoruz, açık bir yol bulup Edmonton sahasına girene kadar ileri geri paslaşıyoruz. Çocuklar pakı derine doğru fırlatıyor, Lawson da peşinden koşuyor ve vuruşu yapmak için darbeyi göze alıyor. Kalenin arkasında bekleyen boş adama doğru fırlatıyor. Thomas rakip oyuncuyu çalımladıktan sonra pakı kaleye doğru sürüyor ve hafifçe kaleye gönderiyor. File bekçisi pedini çıkararak topu uzaklaştırıyor ve neredeyse Hayes'in bekleyen sopasına doğru gönderiyor, o da tek dizinin üzerinde topu kaleye doğru fırlatıyor.

Kaleci inanılmaz bir kurtarış yapıyor - tam da gol atmalarını engellemek için yapmam gereken bir kurtarış - ve tekrar öne geçme şansını kaçırdığımız için kalabalık toplu olarak hayal kırıklığı içinde inliyor.

Yeniden başlıyoruz ve bu kez Edmonton pakı kazanıyor ve onunla bizim bölgemize girmeye çalışıyor, ama biz onlara izin vermiyoruz, hatta uyurken yakalandıklarında topu ellerinden alarak bize ikiye bir hücum şansı veriyoruz. Hayes ve Lawson pakı bir ileri bir geri savuruyor ve kaleciyi Hayes'in sahte şutunu ısıracak kadar ceza sahasının dışına sürüklüyor, ardından Lawson'ın sopasındaki banda çarptırıp esneyen kafesin içine fırlatıyor.

Bir bilek hareketinden sonra, liderliğimizi geri aldık.

"Evet, bebeğim, evet!" Lawson, Hayes, Thomas ve iki defans oyuncumuz takımla yumruklaşarak yanlarından geçerken ben de yedek kulübesinin sonuna doğru kayarken bağıyorum.

"Gördün mü, Foxy?" Lawson gururla sırtarak soruyor.

"Oh, gördüm. Lanet olası haklar, çocuklar!" Kayarak yanımdan geçen çocuklara bağıyorum ve eldivenli elime beşlik çakıyorlar.

Saate bakıyorum. Oyunun bitmesine daha çok zaman var. Bu maçtan galibiyetle çıkmak istiyorsak, şu anda en iyi hokeyimizi oynamalıyız.

"Haydi," diyorum kendi kendime, kaymaya devam ederken. "Bunu yapabilirsin."

Hakem diski bırakıyor ve çılgınca bir mücadele yaşanıyor ama Edmonton diski kazanıyor ve hemen işe koyuluyor, diski derinlere fırlatıyor ve oyuncularımızı tüm maç boyunca kullandıklarından çok daha fazla güçle panolara çarpıtıyor. Şimdi kızgınlar. Maçı tekrar eşitlemek için her şeylerini ortaya koyacaklar.

Bitime beş dakika kala, beş delikten oynamaya çalışıyorlar ve ben tam zamanında pedlerimi indirerek topu engelliyorum, pakı eldivenimle kapatarak düdük çalıyorum. Bir kez daha karşı karşıya geldik ve bir kez daha onlar kazandı. Topu bize doğru atıyorlar ve ben pakı koruyarak düdük çalıyorum. Bir kez daha aynı şeyi yapıyorlar, bu kez topa sahip olduktan sonra kaleciyi çekiyorlar ve kaleye doğru ilerliyorlar.

"Siktir!" Keller sesleniyor, disk bacağından fırlıyor. Yere yığılıyor ama oyuna devam ediyor, bir pası engellemek için sopasını ileri geri sallıyor. Bu çok cesurca bir hareket ve adamı bu yüzden seviyorum, özellikle de ayağa kalkıp başka bir şutu engellediğinde, pakı buzlanma kararı için buzun altına fırlattığında.

Değişemeyiz, bu berbat bir şey çünkü çok uzun zamandır kendi bölgemizde sıkışıp kaldık, ama mola için buna değer.

"Lanet olsun," diye homurdanan Keller, nefesini tutmaya ve bacağındaki acıyı dindirmeye çalışırken ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Kayarak yanına gidiyorum ve sopamla ona vuruyorum.

"Teşekkürler, Kells." Bana çarpık bir sırıtış attı. "Ne zaman istersen."

Bence ciddi olabilir. Keller oyunun fizikselliği için yaşıyor, zorlayıcı rolünü oynamaktan mutlu.

Edmonton bir karşı karşıya pozisyon daha kazanıyor ve mücadeleye geri dönüyoruz. *Sonunda* kötü bir sekme sonucu bir fırsat yakalıyoruz, pak alanın dışına çıkıyor ama buzlanma için yeterince uzağa gitmiyor ve çok ihtiyaç duyduğumuz bir çizgi değişikliği yapıyoruz ama riskli. Edmonton hızlı. Birdenbire bizim sahip olmadığımız bir hızla bölgemize giriyorlar ve onlar topu ateşlerken bizim onlara ayak uyduracak gücümüz yok.

pak bana doğru geliyor. İlk denemeleri üst direğe çarpıyor ve kalabalığın tezahüratları binada yankılanıyor. Eğer bu maçtan iki sayı ile çıkarsak, o lanet çubuğu daha sonra öpmek zorunda kalabilirim.

Ribaundu alıp tekrar deniyorlar, ben de blokçumla durduruyorum. Bir ribaunt daha ve forvetlerinden bir hücum daha. Kalenin önünde çılgınca bir mücadele var ve önümde bir sürü sopa ve paten olduğu için pakı zar zor takip edebiliyorum. Yerdeyim. Pak eldivenimin kenarının hemen altında, ama tamamen kapalı değil ve Edmonton da bunu biliyor, beni dürtüyor, beni geçmeye çalışıyor.

Ve işe yarıyor.

İyi bir gol olduğunu gösteren zil sesi duyuluyor ve ben kırımın üzerine oturup başımı öne eğiyorum, rakip takım toparlanıp bir dakikadan az bir süre kala maçı berabere bitirdikleri için tezahürat yapıyor. Kalabalık şaşkın bir sessizliğe büründü ve biri başımı okşadı. Kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Takımımı bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmıyor. Uzatmaya gidiyoruz. Buna hiç şüphe yok. Bir sayı daha kaybediyoruz ve bunun sorumlusu benim.

Çocuklar bir sonraki beraberliği kazanıyor ve pakı bizim bölgemize doğru sürüklüyorlar, her iki takım da gidişattan memnun ve son düdük çalınıp maçın sona erdiğini işaret ettiğinde, yedek kulübesine doğru fırlamıyorum. Dirseklerim pedlerimin üzerinde, takımımı bir kez daha nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı anlamaya çalışarak orada dinleniyorum.

"Silkelen," diyor Locke, kayarak gelirken. "Bunu biz hallederiz, Foxy."

Başımı sallıyorum, su şişemi kapıp çıkmadan önce direklerle vuruyorum. Buz ekibi karı temizlerken çocuklar Koç'la hızlı bir seans için toplanırken maskemi çıkarıp yedek kulübesine doğru kayıyorum.

"Bunu kazanacağız," diyor sert bir şekilde. Koç Smith kontrollü bir adam. Gösteriş yapmadan dikkatimizi çekiyor ve kolay öfkelenen koçlardan biri değil. Ama sesinden oyunumuzdan memnun olmadığını anlayabiliyorum. Onu suçlamıyorum. Ben de bu durumdan memnun değilim. "Ahırımıza gelip iki puanla ayrılmalarına izin vermeyeceğiz. Lawsy, sen yüzleşmedesin."

"Anladım," diye yanıtlıyor Lawson, lazer gibi odaklanmış bir şekilde, ki bu onun başına pek sık gelmez. O da benim kadar kazanmaya kararlı.

"Pakı alın ve olabildiğince hızlı bir şekilde buzun üstüne çıkarın. Her şeyi ateşleyin. Güzel bir gol atmayı beklemeyin. Bu gece önemli anları istemiyoruz. Sadece o puanı istiyoruz, anladınız mı?"

"Evet Koç," diyor takım hep bir ağızdan.

Koç Smith başını sallıyor. ". Gidip şu işi bitirelim."

Ağzıma biraz su fişkırtırken gözleri benimkilerle çarpışıyor ve sessiz bir konuşma yapıyoruz.

Senin hatan değildi, diyor. Oraya geri dön ve işini yap.

Başımı ona doğru eğiyorum ve yedek kulübesinden kayarak uzaklaşıyorum, ağa ulaşmak için acele etmiyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum, belki sezgi belki de saf sihir, ama başımı kaldırdığımda gördüğüm en güzel mavi gözleri görüyorum.

Lilah.

Bana el sallıyor, bir o kadar yumuşak dudaklarında yumuşak bir sırıtış. Ben de anında ona gülümsüyorum ve gözümü ondan ayırmadan kayarak çizgime doğru ilerlerken bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum. Taraftarlar onun etrafında çılgına dönmüş, camlara vuruyor ve bonus hokey heyecanına hazırlanıyor. Ama şu anda benim odak noktam onlar değil.

Öyle.

Su şişemi sıkıyorum. Normalde, odaklanmama yardımcı olması için öğrendiğim bir numara olan havaya uçan akıntılar ve damlacıkları takip ederdim, ama bu sefer zahmet etmiyorum. Tüm maçlarda olduğumdan daha fazla odaklanmış hissediyorum. Ve sanırım bunun gözlerini benden alamayan siyah saçlı güzelle bir ilgisi var.

Arenada müzik yükseliyor ve şirket içi spiker, taraftarları fazla mesai için coşturmak için PA sisteminden geliyor. Tam konuşmaya başladıklarında biri Lilah'nın kolunu tutuyor ve ilk kez Auden'in Lilah'nın yanında, Rory'nin de diğer yanında olduğunu fark ediyorum.

Auden eğilip Lilah'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve başını bana doğru eğiyor. Lilah arkadaşından uzaklaşıyor, yüzü kızarıyor ve gözlerini deviriyor, sonra tekrar bana doğru kaydırıyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Neler olduğunu bilmiyorum - ve bilmek istediğimden de emin değilim - ama daha önce hissettiğim tüm sinirlerin gittiğini biliyorum ve bunun kesinlikle onunla bir ilgisi var.

Sen halledersin, .

Sırıtiyorum, maskemin üst kısmını tutuyorum, aşağı çekmeye ve bize ekstra puan kazandırmaya hazırım. Parmağını kaldırıyor, sonra dönüyor ve işte o zaman görüyorum - ismim ve numaram tam sırtında.

Fox

Neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum. Neden kalbimi hızlandırdığını bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki o da Lilah'ın haklı olduğu.

Maskemi yüzüme çekiyorum ve yüzleşmeye hazırlanıyorum.

Bu hokey maçını kazanacağım... ve bunu tribündeki kız için yapacağım.

"Harika bir galibiyetti çocuklar!" Lawson beni sırtımdan alkışlıyor, kadehini havaya kaldırırken her zamanki mutlu-şanslı sırtışı yine yerinde. "Foxy'ye!"

"Foxy'ye!" diyor takım arkadaşlarım, bira ve su karışımı bir şey havaya fırlatılıyor.

Her galibiyeti en sevdiğimiz yerel mekan olan Top Shelf'te kutlamıyoruz, ancak yeni yılın ilk iç saha maçı olduğunda ve eve galibiyetle döndüğümüzde, kesinlikle sonrasında dışarı çıkıyoruz.

"Bir tur daha, beyler?" diye soruyor Chaz, bize içki dağıtmak için çok fazla zaman harcayan adam.

Birkaç kişi evet, birkaç kişi de hayır diyor. Su içmeme rağmen ben hayır kategorisindeyim. İçinde alkol olan her şey midemi bulandırıyor.

"Bir tane daha alacağım," diyor yumuşak bir ses .

Sırıttıyorum, Lilah'ı yanımda bulmak için başımı çeviriyorum. Lilah, *hâlâ* benim formamı giyiyor. Maç sırasında bana bir şeyler yapmıştı ve şimdi de bir şeyler yapıyor, bundan eminim. Bunu ve içimde dolaşan sıcak duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum ama görmezden gelmek zor.

"Merhaba." Bana sırtlıyor.

"Sana da merhaba *nişanlım*," diye karşılık veriyorum.

Burun delikleri genişliyor, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınırken gözleri açılıyor.

Yapmadılar. Bizimle ilgilenemeyecek kadar kendi dünyalarında kaybolmuşlardı. Auden ve Hutch birbirlerine sokulmuşlar. Rory gözlerinde yıldızlarla Lawson'a bakıyor, Lawson da ona saçma sapan bir hikâye anlatıyor. Hayes ve Quinn bir sohbe dalmış, diğer çocuklar da oturmuş bir şeyler atıştırıyor. Ne yaptığımız kimsenin umurunda değil.

Yine de Lilah kolumdan tutup beni daha yakına çekiyor ve ben de karşı koyamadığım için isteyerek gidiyorum.

"Peki, bu gece eğlendin mi?" Ona sordum.

Başını sallıyor. ". Oyunlarda her zaman eğlenirim. Yemekler en iyisidir."

"Evet, bu yüzden ısınmaları kaçırdığımı duydum."

Dudaklarında kedi gibi bir gülümseme belirene kadar sözlerimin ardındaki imayı fark etmiyorum. "Neden Arthur, beni mi arıyordun?"

Elimi tıraş edilmesi gereken yüzümdeki kılların üzerinde gezdiriyorum. "Seni aramıyor değilim."

Chaz ona taze bir içki uzatırken her nasılsa geniş sırtışı daha da büyüyor, serulean gözleri parlıyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve pipeti hemen dudaklarına götürüyor. Dilinin plastiğin üzerinde kayarak dışarı çıkmasına dikkat etmemek için elimden geleni yapıyorum. Evet, kesinlikle bunu hiç fark etmiyorum.

Boğazımı temizliyorum, başka tarafa bakıyorum ve kot pantolonumdaki sıkılaşmayı görmezden geliyorum. "Merak etme. Sadece bir Shirley Temple.

İçki yok. Sanırım biraz uzanmam gerek.

Bir süreliğine."

Tekrar ona baktım. "Endişelenmedim. Sen bir yetişkinsin Lilah. Ne zaman yeteceğine sen karar verirsin."

Bu bana bir gülümseme daha kazandırıyor ve bu kadar çok gülümseme almak için ne söylediğimi bilmiyorum ama buna kızmıyorum, özellikle de bana her gülümsediğinde göğsümün içinde biriken yalnızlık örümcek ağı gevşediği için.

"Peki, nacholar bana aşık olmana neden olan kaleci uzatmalarımı kaçırmama değdi mi?"

Yılbaşı gecesi yaptığımız konuşmaya atıfta bulunduğumda gözlerini bana doğru kaydırıldı. "Dürüstçe mi? Evet, gerçekten. Dışarıda esneme hareketleri yaparken iyi görünüyorsun ama o pahalı nacholar dünyada en sevdiğim şey."

"Eminim sana çok daha iyilerini yapabilirim. Aslında, randevumuzda bunu yapacağımızı düşünüyorum."

Gözleri parlıyor. "Benim için yemek yapmak ister misin?"

"Nacho yapmanın gerçekten yemek yapmak sayıldığından emin değilim ama evet, senin için yemek yapmak istiyorum."

Buna şaşırmış görünüyor. "Daha önce hiç bir sevgilim benim için yemek yapmamıştı."

Bunun beni mutlu mu yoksa üzgün mü ettiğinden emin değilim, ancak genellikle ne tür erkeklerle çıktığını kesinlikle anlatıyor.

"O zaman anlaştık. Sen gel, ben nacho yapayım ve birbirimize tüm kirli sırlarımızı anlatalım."

Kaşlarını çatıyor ve pipetini parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Ne kadar kirli konuşuyoruz?"

"Bir de aklımın bok çukurunda olduğunu söyledin." Sırıtarak başımı sallıyorum. "Anneni sonsuz aşkımıza ikna etmek için bilmemiz gereken her şeyi."

Omuzları çöküyor ve annesinden bahsettiğim için böyle olduğunu hemen anlıyorum.

"Kahretsin. Seni daha fazla rahatsız etmiyor, değil mi?"

Bir el sallıyor. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Bugün ilişkimizle ilgili yirmi soru soran bir mesaj yağmuruna tutuldum - bu da bana ikinci buluşmamızın aşevinde olduğunu hatırlattı. Sen çok hayırsever bir adamsın, Arthur Fox."

"Ben hayırsever bir adamım. Ayda en az bir kez orada gönüllü çalışırım." "Kes şunu. Yapmıyorsun."

Şaka yapmadığımı anladığında gözleri açılıyor. "Ciddi misin?" diye soruyor, şaşkınlığı her halinden belli.

Omuz silkiyorum, aniden biraz utandığımı hissediyorum. "Evet. En azından bunu geri verebileceğimi hissediyorum."

"Sen bir Disney prensi misin?"

Gülüyorum. "Ne?"

"Hayır, cidden," diyor, hâlâ bana bir tür tanrıymışım gibi bakıyor. "Sen bir Disney prensi misin? Çünkü bu tam bir kurgusal erkek malzemesi."

"Sizi temin ederim ki ben bir prens değilim."

"Eğer ailenle tanışırsam, böylesine inanılmaz bir insan yetiştirdikleri için onları övmemi hatırlat çünkü sen tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyorsun Fox. Eğer diğer erkek arkadaşlarım senin yarın kadar iyi olsalardı, sahte bir nişanlıya ihtiyacım olmazdı. Çoktan evlenmiş olurdum."

Onun başka biriyle evli olduğunu düşününce içimde garip bir kıskançlık dalgası belirliyor. Onun üzerinde herhangi bir hak iddia ettiğimden değil, ama bunu söylediğini duymak bende bir hak iddia etme isteği *uyandırıyor* ve bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

Onu fırçalıyorum ve ona sırtıyıyorum.

"Annem bunu duysa eminim çok sevinirdi. Ebeveynlik becerileri için övülmeyi her zaman sevmiştir."

"Normal ebeveynlere sahip olmak nasıl bir şey?"

Lilah'ın böyle bir soru sorması bile üzücü. *Herkes* için böyle bir soru sormak üzücü. Beni koşulsuz seven ebeveynlere sahip olduğum için şanslı olduğumu biliyorum ama bazen gerçekten ne kadar şanslı olduğumu unutuyorum.

Başını iki yana sallar. "Neyse, bu kadar üzücü şey yeter. Tuvaleti kullanacağım, sonra da buradan gideceğim. Son zamanlarda yatma saatimi geçirdiğim çok fazla gece oldu ve bu beni yakalıyor." Sanki bir işaretmiş gibi esniyor ve eylemi işaret ediyor. "Gördün mü? Uyumam lazım."

"Seni eve bırakayım." " değil. Bir

Uber çağırırım."

"Bu aslında bir soru değildi Lilah."

Bir kez daha gözleri tam olarak çıkaramadığım bir şeyle parlıyor ve başını sallıyor. "Tamam."

"Güzel."

Tuvaletleri işaret ediyor. "Hemen döneceğim."

Uzaklaşmasını izliyorum, yani omzunun üzerinden bana bakmaya cüret ettiğinde görüyorum. Sırıtiyorum, gözlerini hızla kaçırıp daha hızlı yürümesi hoşuma gidiyor. Benden hızla uzaklaşmak için mi yoksa çabucak geri dönme arzusundan mı emin değilim. Her iki durumda da, bu beni güldürüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Locke ağır elini omzuma koyarak soruyor.

Lilah'nın kaybolduğu yere dönüp bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Önemli bir şey değil. Ritchie'ye güzel bir pas attım."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama ikimiz de biliyoruz ki Locke'un buzun üzerinde mükemmel bir şekilde yerleştirdiği ve bize breakaway imkanı veren pası olmasaydı o gol olmazdı. Pas yetenekleri, Serpents'in tecrübeli oyuncuyu Seattle'a getirmesinin en büyük nedeni.

"Yaptığın tekme kurtarışı kadar havalı değildi."

"Oh, şu çok şanslı olanı mı kastediyorsun? Pakın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Kimse yaptı mı?"

Hayır, muhtemelen değil ama kaleci olarak o şekilde gözden kaçırmamalıydım. Hepimiz bunun bir çaresizlik hamlesi olduğunu ve şansımızın yaver gittiğini biliyoruz.

"Kendini hırpalamayı bırak," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Puanları aldık. Önemli olan tek şey bu, değil mi?"

"Evet, ama bakın benim yüzümden ne kadar çok çalışmak zorunda kaldınız. Bu yılki tasarruf yüzüme gördün mü? Bulduğumuz yerde olmamızın tek sebebi

Çünkü rakibimize üstünlük kuruyoruz. Kesinlikle benim yüzümden değil."

"Bu bir takım çalışması ve sen de bunu biliyorsun. O yüzden kes şunu." Bana sert bir parmak gösteriyor. "Şu anda çok ciddiym. Rahatla, Foxy. Gevşe. Kendine bu kadar baskı yapmayı bırak."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama bazen zor oluyor, özellikle de daha iyisini yapabileceğimi *bildiğim* zamanlarda. Tüm gece boyunca en iyi oynadığım an uzatmalardı ve-

Vay anasını.

Kafama dank etti: Bütün gece oynadığım en iyi oyun uzatmalarda Lilah'ı tribünde gördükten *sonraydı*. Bu kadar iyi oynamamın sebebi o muydu? Bilmiyorum. Tek bildiğim, belki de yardıma ihtiyacı olduğu gece bu yüzden balkondaydım. Belki de ona yardım etmek için oradaydım, böylece beni oyunumdan biraz uzaklaştırabilir, kafamı dağıtabilirdi.

"Evet," dedim. "Evet, belki de haklısın."

"Sanırım ben de başlamak için iyi bir yer biliyorum." Çenesini oynatıyor ve ben de omzumun üzerinden işaret ettiği yere bakıyorum.

Lilah loş koridordan çıkıyor, uzun, siyah saçlarını omzunun arkasına atıyor ve pis bir spor barı yerine bir podyumda yürüyormuş gibi görünüyor. Kahretsin, bu gece iyi görünüyor ve sadece sırtında numaramı taşıdığı için söylemiyorum. Bunu görmezden gelmek çok zor olsa da, bundan daha fazlası var. O sadece muhteşem, zahmetsizce öyle.

Ama ne kadar çok istesem de, oraya gidemem. Zaten nişanlıymış gibi davranarak tehlikeli bir oyun oynuyoruz. Bunu daha fazla zorlamamalıyız.

"Hayır," diyorum Locke'a dönerek. "Orada hiçbir şey yok, dostum." "Doğru.

Elbette. Sen nasıl istersen Foxy," diyor inanmaz bir tavırla, Lilah yaklaşımlar.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, ceketini sandalyesinin arkasından çıkarıp omuzlarına silkerek. "Hey, Locke." Takım arkadaşına gülümsüyor ve ben bundan o kadar nefret ediyorum ki.

Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum, elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve onu ileriye doğru sallıyorum. "Önden buyurun hanımefendi."

Başını sallayarak yüksek sesle bir kahkaha atıyor. "Her zaman centilmensin, Fox."

Auden'a sarılıp vedalaşmak için acele eder ve Locke ona doğru eğilir.

"Her zaman centilmen ol, olmak istemediğinde bile," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Omzumun üzerinden ona uyarı dolu bir bakış fırlatıyorum, bu da gülmesine neden oluyor ve sonra Lilah ile kapıda buluşuyorum.

"Orada biraz üzgün görünüyordun. Locke'la her şey yolunda mı?" soruyor soğuk Ocak gecesine adım attığımızda.

"Hmm? Oh, evet. Biz iyiyiz," diyerek endişesini savuşturuyorum. "Sadece götlük yapıyordu."

Götlük yapıyordu ama haklıydı da. Bir beyefendi gibi ama hayatımda ilk kez öyle olmak istemiyorum, özellikle de Lilah söz konusu olduğunda.

BÖLÜM 11

LILAH

"Vay anasını."

Fox ağzı bir karış açık bana bakıyor. Giderek daha sık içinde kaybolduğum o güzel kahverengi gözler, üzerimde gezinirken takdirle irileşiyor.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor sessizce, bakışlarını hâlâ ayıramadan Ben.

Onu son gördüğümünden beri bir hafta geçti, bu da demek oluyor ki Bu randevumuz için sinirlerim geriliyor. Bu çok aptalca görünüyor çünkü gerçekten de işleri tersinden yapıyoruz, nişanlanıyoruz ve sonra çıkıyoruz, ama bu beni bu gece için paniklemekten alıkoymadı. Kıyafetimi en az beş kez değiştirdim ve hatta apartmanımın lobisine inmek ve tekrar üstümü değiştirmek için yukarı koşmak üzere dairemden çıktım.

En son ne zaman böyle gerildiğimi hatırlamıyorum. Belki de üniversitedeyken, yıldız oyun kurucuyla çıktığım ve onun beni bir daha aramadığı zaman? Bilmiyorum. Tek bildiğim Fox kapıyı açana kadar midemde kocaman bir delik vardı.

Ama şimdi, onun bana bakışıyla... Basit bir şey giyiyor olsam bile kendimi güzel hissediyorum. Sonunda beni doğru yerlerden saran bordo renkli uzun kollu bir üst ve sadece benim için dikilmiş gibi görünen koyu renk bir kot pantolonda karar kıldım. Kıyafeti topuklu ayakkabılarla eşleştirdim ve makyajımı hafif yaptım - *bu bir randevu ve çok çalıştım ama çok zorlamadım* diyen bir şey.

Görünüşe göre Fox da kot pantolonu ve gri düğmeli gömleğiyle aynı yolu ; gömleğin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve üstünden bir tutam siyah saç görünecek kadar açılmış. Ve çorapsız. Bu kısmı neden bu kadar gülünç derecede çekici bulduğuma dair hiçbir fikrim yok ama öyle. Saçları duştan yeni çıkmış gibi hâlâ ıslak ve bir elini saçlarında gezdiriyor, bu da bana fazlasıyla çekici gelen bir başka şey.

"İçeri gel," diyor, geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor, ben geçerken taze İrlanda Baharı çarpıyor yüzüme.

Fox'un dairesine ilk adımımı attığımda, hiç de beklediğim gibi değildi. Yumuşak gri duvarlar, koyu renk mobilyalar ve alçak aydınlatma ile rahat ama modern ve ona mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Fazla bir şey değil." Kapıyı arkamıdan kapatıyor, arkamda dururken sıcaklığı içime sızıyor, paltomu kollarımdan çekip kapının yanına, onunkinin hemen yanına asıyor. "Ama sezon boyunca burada fazla vakit geçirmiyorum, yazın daha da az, çünkü sık sık eve dönüyorum ya da yurtdışına seyahat ediyorum, yani durum bu."

"Çok şirin," diyorum ona, etrafıma bakıp her şeye daha yakından bakmak isteyerek. "Eminim bu kadar çok seyahat ederken ve takas edilip edilmeyeceğinizi asla bilemezken kendinize ait bir şey yapmak zordur."

"Yerleşmeyi zorlaştırdığı kesin. ama."

Fox onu takip etmemi işaret ediyor ve beni ortasında büyük bir ada, uyumlu aletler ve duvara sıkıştırılmış büyük boy bir buzdolabı olan açık konsept bir mutfığa götürüyor. Bir kahvaltı barı ve devasa bir pencere duvarının yanında iki kişilik bir masa var.

Odanın ortasındaki adanın etrafında dönüyor, ocağın önüne yerleşiyor, bir şeyler karıştırıyor, birkaç baharat serpiştiriyor. ne yapıyorsa inanılmaz kokuyor ve midem bu kokuyla gürültülü bir şekilde gurulduyor.

Fox bunu kaçırmas, sese güler. "Akşam yemeği birazdan hazır olacak," diye söz veriyor. "Beklerken bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Elbette."

Buzdolabına doğru ilerliyor ve açık yeşil bir sürahi çıkarıyor. "İlgini çekerse, köpüklü jalapeño lime limonata yaptım."

"mı?"

Omuz silkiyor. "Çok zor değil ve mutfakta olmaktan keyif alıyorum."

Şimdiye kadar çıktığım diğer tüm erkekler beni aç bırakan süslü yemeklere servet döktü, bu yüzden *elbette* Fox böyle bir şey değil.

Biriyle çıkmamızı ilk önerdiğinde, bunun berbat bir fikir olabileceğini düşündüm. Zaten ince bir çizgide yürüyoruz, bu yüzden karışıma çıkmak mı? Pek ideal değil. Ama şimdi onun dairesindeyim ve benim için yemek pişiriyor ve bana böyle sırtıyor... şey, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

"Denemek isterim."

"Eğer nefret , sorun değil." Ben sırt kaslarının gömleğine nasıl gerildiğini izlemekle meşgulken o dolaba uzanıp birkaç fincan çıkarıyor. "Ama eğer seversen, bir jig yapabilirim."

"Bir jig mi? Nefret etsem bile, sırf bunu görmek için sevdiğimi söyleyeceğim."

Elinde içkilerimizle bana doğru dönerken başını sallıyor. "Dürüst olmalıyım."

Ama sözlerine hiç dikkat etmiyorum. Bana doğru tuttuğu şeyi görürken nasıl dikkat edebilirim ki?

Bir kupa. Fark etti.

Hemen almadığımda "Ne?" diye soruyor. "Tereddütlerin mi var?"

"I..." Ama hiçbir kelime çıkmıyor. Çıkamazlar. Boğazımdaki yumrunun arkasında sıkışıp kaldılar.

Üzerinde *Dünyanın En İyi Kalecisi* yazan bir kupa gibi aptalca bir şey için neden bu kadar duygusallaştığımı bilmiyorum ama işte buradayım.

beni öpebilirsin.

Fox kapımın önünde dururken bana böyle söylemişti ve o zamandan beri öpmek istediğim birkaç an olmasına rağmen hiçbiri bu kadar ısrarcı olmamıştı. Şu anda onu o kadar çok öpmek istiyorum ki fiziksel olarak canım acıyor. O fark etti. Fox fark etti ve bu dünyadaki en tatlı, en basit şey.

"Lilah?" diye soruyor usulca.

Kendimi bir silkeliyorum, sonunda limonatayı kabul ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum ellerimi kupanın etrafında kıvrarak. "Ben sadece..." Bir nefes veriyorum, sonra nihayet ona bakıyorum, kaşları hâlâ endişeyle birbirine kenetlenmiş. "Bana bir kupa verdin."

Bir omzunu kaldırıyor. "Kupaları sevdiğini fark ettim."

"Evet, ama *kimse* fark etmiyor. Auden bile. Tek yaptığı başka gözlüğüm olmadığından şikayet etmek."

Önemli bir şey değilmiş gibi yine omuz silkiyor ama önemli bir şeymiş gibi geliyor. Fox sadece benim sahte nişanım. Sadece bana iyilik yapıyor. Bana iyilik yapıyor.

Kasıtlı ya da değil, şu anda olan şey kesinlikle bu. "Belki de bir hokey oyuncusu olduğum ve tuhaflıklarımızla tanındığımız içindir, bu yüzden iki kez düşünmedim bile."

"Herkes bu konuda iki kez düşünüyor."

"O zaman belki de umursamamışımdır." Ve bu sözler beni tam göğsümden vurmadıysa lanet olsun.

Yine de gerçekten şaşırmalı mıyım? Fox nişanımız, ailem ve pembe kanepem gibi tüm bu saçmalıkları yüzünde bir sırtışla karşıladı. Bu onu neden etkilesin ki?

Ona tekrar meydan okumamı bekliyor ama elimde hiçbir şey yok. Sonra kupasını kaldırdı ve "¡Salud!" dedi.

¡Salud! Çünkü hâlâ alkışlamadığımızı hatırlıyor.

Sırtarak kupamı dudaklarıma götürüyorum ve *ev yapımı* limonatasından bir yudum alıyorum ve beklediğime değişiyor. Tatlılık ve baharatın mükemmel karışımı dilimin üzerinde patlıyor ve bu resmen şimdiye kadar içtiğim en iyi limonata.

Ben bir şey söylemeyince "Ee?" diye soruyor.

"Umarım dans etmeye hazırsındır çünkü bu çok iyi Fox."

Kupasını bir kenara bırakıyor, sonra bir elini başının arkasına koyuyor, diğer kolunu tam önünde tutuyor ve sanki maçlarından birinde Jumbotron'a çıkmayı başarmış bir babaymış gibi fıskiye hareketini yapmaya devam ediyor. Gülüyorum, onun maskaralıkları karşısında başımı sallıyorum, özellikle de ne kadar gururlu görüldüğü karşısında.

"Saçmalıyorsun," diyorum ona ama yine de gülümsemeden duramıyorum, o da duramıyor. Fox söz konusu olduğunda bu sürekli tekrarlanan bir tema gibi görünüyor. Dikkatli olmazsam buna çok fazla alışabilirim.

"Saçma sapan bir adam, açıklanmayan bir süre için sahte nişanlın olmayı kabul eder, sonra da seni daha iyi tanımak için çıkma teklif eder mi?" Bana göz kırpmıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu tam da saçma sapan bir adamın yapacağı bir şeye benziyor. Bundan bahsetmişken..."

"Uh-oh."

"Hayır uh-oh. Ya da belki uh-oh. Annem aradı ve sonunda programında vakit bulmuş. Büyükanneimin iğrenç yüzüğünü bana vermek için Salı günü öğle yemeği yemek istiyor."

"Salı günü bir maçım var."

"Ben de ona öyle söyledim ama Salı olması için ısrar ediyor. Sanırım programı *o kadar dolu ki* başka bir gün yapamıyor."

Omuz silkiyor. "O zaman bunu
gerçekleştireceğim." "Fox..."

Elini kaldırdı. "Önemli şey değil. Ben ."

"Biliyor musun, bu konuda çok nazik davranıyorsun. Bu bana senin bir art
niyetin olduğunu düşündürüyor."

"Sebebi yok. Ben sadece..." İç geçiriyor, yüzünü kaplayan toz halindeki
saçlarını kaşıyor. "Bilmiyorum. Bir şekilde, bunu yapmama izin vererek bana bir
iyilik yapıyorsun."

Başımı yana eğiyorum. "Nasıl yani?"

"Öncelikle bana yapacak bir şey veriyor. Aklımı oyundan uzaklaştırmama
yardımcı oluyor, bu da güzel. Ve bilmiyorum..." Uzun, yavaş bir nefes üflüyor,
sonra aceleyle, "Birinin olması çok güzel," diyor.

Bir şekilde deşifre edebiliyorum, muhtemelen anladığım için. Koşullar ne olursa
olsun birine sahip olmak güzeldir. Aşk ve ilişkiler bana göre olmay, ama bu
zamanımı geçirecek birilerinin olmasını istemediğim anlamına gelmiyor. Aslında
tam da bu yüzden zamanımın çoğunu flört ederek geçirdiğimi söyleyebilirim. Başka
biriyle birlikte olmayı *seviyorum* ve yalnız olmaktan nefret ediyorum.

Yani, o haklı. Sahte de olsa birine sahip olmak güzel. "Ama bunu
daha ne kadar sürdüreceğiz?"

"İhtiyacın olduğu
sürecek." "Fox, ben-"

"Hayır," diyor, tezgahı iterek. "Hayır. Bunun üzerinden tekrar geçmeyeceğiz.
Bunu yapamayacağımı söylemeyeceksin. Ben yapıyorum ve olan oldu. Anlaştık
mı?"

Çok ciddi, sesi keskin. Ciddi. Bunu benim için yapmak istiyor. Belki de ona izin
vermeli ve yardımını kabul etmeliyim. Bunu kendi yöntemimle yapmayı denedim
ama ailemi rahatlatmak için hiçbir şey yapmadım. Nişanlandığımızı duyurmadan
önce, eskisinden bile daha fazla baskı yapıyorlardı.
Belki de bu işin dizginlerini başkasına bırakmalıyım.

"Peki," diye yumuşuyorum. "Ama herhangi bir zamanda çok fazla olursa, sadece
'Brüksel lahanası' diye bağırın."

"Brüksel lahanası mı?"

"Evet, Brüksel lahanası. Bu bizim güvenli kelimemiz olacak çünkü kimse
Brüksel lahanasını gerçekten sevmez ve herkesin duraksamasına neden olmalı."

"Brüksel lahanasını severim," diyor.

"Tilki..."

Gölüyor. "Güzel. Brüksel lahanası olsun." Sırıtarak başını sallıyor. "Şimdi, yemek işini bitirene kadar bir tura ne dersin?" diye soruyor, başparmağıyla hâlâ ocakta cızırdayan yemeği işaret ederek.

"Bir tur kulağa hoş geliyor."

Fox ellerini genişçe açıyor. "Burası mutfak."

"Bekle. Yani ocağın, fırının ve buzdolabının *olduğu* oda senin banyon *değil mi?*" Ona yan gözle bakıyorum. "Beni yönlendirmen için burada olmana *çok* sevindim."

Fox bir eliyle yüzünü kaplayan ensesini ovuşturuyor ve ben de beynimin bana "*Bahse girerim kalçalarımın arasında iyi hissettirir*" diye bağırmasını duymazdan gelmeye çalışarak *bu* hareketi takip ediyorum.

Dudaklarını yarım bir sırıtışla yukarı kaldırıyor. "Daha önce hiç kimseyi ağırlamadığımı söyleyebilir misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hiç mi?"

"Bazıları buraya geldi ama onlar aptal. Onlara dairemi göstererek etkilemek zorunda değilim."

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Yanakları kızarıyor ve boğazını temizliyor. "Daha fazlasını görmek ister misin?"

Başımı sallayıp mutfaktan oturma odasına geçmesine izin veriyorum, ellerimizde cennet limonatası kupalarımız. Şaşırtıcı bir şekilde, duvarlarda birkaç resim asılı, bir erkeğin evinde gördüğümü sanmadığım bir şey... yani, hiç. Çıktığım erkeklerin hepsinin duvarında film posterleri ya da az giyimli kadınlar vardı, onunki gibi modern tasarımlar yoktu.

"Vay canına, bunlara bayıldım," diyorum mavinin birçok tonunu içeren bir tanesine yaklaşırken.

"Bunun için övgü alamam. Ailem bana Artie diyebilir ama asıl sanatçı olan kız kardeşim. Bunları o yaptı. İnanılmaz, değil mi?"

"Sorularım var. Birincisi, aileniz size *Artie* mi diyor?" "Maalesef."

Yüzündeki acı dolu ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Çok şirin."

"Bu berbat bir şey ve sen de bunu

biliyorsun." "Hayır, ciddi. Ben

beğendim... *Artie*."

"Dikkat et," diyor, gözlerini kupasının kenarına dikmiş, dudaklarına götürürken ve biraz... sıcak.

Gerçekten kızgın değil ama huysuz bir Tilki görme fikri beni heyecanlandırıyor. Onu daha önce böyle gördüğümü sanmıyorum.

Bir içki alır ve dudaklarını şapırdatır. "İkincisi neydi?"

"Ha?" Ne hakkında konuştuğumuzu çoktan unutmuş, sevimli aile lakabı ve kaşlarını çatmasıyla dikkatim dağılmış bir halde soruyorum.

"Sorularınız olduğunu söylemişsiniz. İkincisi neydi?" "Ah! Nasıl

oldu da bana bir kız kardeşin olduğunu hiç söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Hiç gündeme gelmedi."

"Bu kesinlikle sahte nişanlının bilmesi gereken bir şey. Benden sakladığın başka bir şey var mı, *Artie*?"

Bir bakış daha ve ben bundan çok fazla zevk alıyorum. "Hayır. Sanırım hepsi bu kadar. Sadece iki küçük kardeş, bir kız ve bir erkek kardeş."

Tek söylediğim "Hmm", sonra odanın arka tarafına sıkışmış kitap rafını kaplayan fotoğrafları işaret ediyorum. Bu kadar büyük bir raf için çok az kitap var.

"Bunlar onlar mı?"

"Bu onlar olmalı." Sırtışı yine tüm gücüyle devam ediyor ve beni fotoğrafların yanına götürüyor. "Onlar ikiz, yani ailem için aykırı olan bendim. Bu Russ ve çocukları ve evet, onlar da ikiz." Birbirinin neredeyse aynısı iki çocuğun yanında çömelmiş bir adamı işaret ediyor. "Ve bu da köpeği Cricket ile Regan. On yedi yaşında falan ve hâlâ güçlü. Çok vahşi." Bir sonraki fotoğrafı işaret ediyor, adliyeye benzeyen bir yerde genç bir çift, ikisi de gündelik kıyafetler giyiyor ama belli ki evleniyorlar. "Ve bunlar da benim ailem, Bonnie ve Roy." Bir sonraki fotoğrafa geçiyor. "Bunlar da bu yıl Noel'de hepimiz."

Her resmi inceliyorum, özellikle de ailesinin geri kalanının kıyafetlerine uyan Noel pijamalarıyla Fox'u.

"Tüm ailen çok güzel," diyorum ona, gözlerimi onlardan alamadan.

Hepsi çok mutlu görünüyor, gerçek sevgi dolu bir aile gibi. Benimkilerin en son ne zaman gazete için olmayan bir fotoğraf çektiklerini hatırlamıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Kardeşim çok çirkin. Kız kardeşimin işaret parmağı da acayip uzun."

Gülüyorum çünkü sesi tam da bir ağabeyin duyması gerektiği gibi çıkıyor. Aynı şeyi Sadie için de söyledim ve Fox'la yaptığım anlaşma hakkında ne düşüneceğini kısaca merak ediyorum. Muhtemelen güler, sonra da binlerce kilometre öteden ailemize bulaştığım için bana çakardı.

Parmağımı raflarını süsleyen birkaç kitabın sırtında gezdiriyorum. "Okuyor musun?"

İç çekiyor. "Deniyorum."

Sesindeki bariz hayal kırıklığı karşısında başımı eğiyorum. "Denemek mi?"

"Ben, uh, çok hızlı okuyamıyorum." Omuz silktilti. "Benim için her zaman böyle olmuştur. Konsantre olmam ve sayfadakileri özümsemem uzun zaman alıyor. Çoğu insanın bir günde bitirebileceği bir kitabı bitirmem bazen bir ayımı alabiliyor, bu yüzden okul okuma ödevleri konusunda gerçekten zordu. Şimdi, bir yetişkin olarak, basılı kitaplardan çok sesli kitaplara yöneliyorum. Bu daha kolay."

İtirafı kalbimi sızlattı. Ona acıdığım için değil - söylediği hiçbir şey acımanı hak etmiyor - ama bunun kendisiyle ilgili onu rahatsız eden bir şey olduğu açık olduğu için. Mücadelesine rağmen pes etmemesini ve denemeye devam etmesini seviyorum. Bunun onu caydırmasına izin vermiyor. Sadece uyum sağlamanın bir yolunu buluyor. Takdire şayan.

"Yatak odamı görmek ister misin?" diye kaçırıyor. Durakladım. O da durakladı.

Sessizlik. Tam ve mutlak sessizlik, ki şu anda zihnimden süzülen tüm görüntüler düşünüldüğünde bu gerçekten yararsız, orada nasıl görüneceğimiz gibi, onun çarşafı etrafımızda bir karmaşadan başka bir şey değil. Keşke bu düşüncelere ilk kez kapıldığımı söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. Son birkaç gündür, özellikle de onun maçından beri bunu çok sık düşündüm.

Fox'un ısınma hareketlerini salonun her tarafındaki ekranlardan yayınladığının farkında olup olmadığından emin değilim. Fark etseydi muhtemelen geçen gece kalecinin esneme hareketlerini kaçırdığımla ilgili bir şaka yapmazdı, çünkü aslında kaçırmadım. Onları gördüm ve her saniyesini izledim. Hatta kendimi o kadar kaptırmıştım ki, büfedeki görevlinin nacho'larına hafif yerine ateş sosu koyduğunu bile fark etmedim, ki bu da beni bütün gece terletti.

Yine de hareketlerini görmek için buna değdi. Bu esneme hareketlerinin onlara yardımcı olduğunu biliyorum, ama yine de çılgınca seksi görünmüyorlarsa ne olayım, özellikle de bu hareketleri yapanlardan birinin ne kadar iyi öpüştüğünü biliyorsanız. Ateş sosunu denemeden çok önce ateşli ve rahatsızdım ve şu anda da ateşli ve ve bunun elimdeki bir bardak jalapeño lime limonata ile hiçbir ilgisi yok.

Kalçalarımı elimden geldiğince ince bir şekilde sıkıyor, aralarında giderek büyüyen sızıyı kovmaya çalışıyorum. Fox gülerek gerilimi azaltıyor, sonra elini tekrar çenesinin üzerinde gezdiriyor, bu tiki çok sevimli buluyorum.

Kulaklarının uçları kızarmış bir halde, "Niyet ettiğimden çok daha seksi oldu," diyor.

Ben de gülüyorum, onunla söz konusu yatak odasında yapmak istediğim her şeyi *gibi* davranıyorum.

Hayır. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Hadi gel." Bana dokunmamaya dikkat ederek yanımdan geçiyor, sonra beni üç kapılı kısa koridora götürüyor.

Önce banyoyu, sonra da en sondaki yatak odasını işaret ediyor. Kapıyı iterek açtığına, onunla özdeşleştirdiğim o sıcak maun ve İrlanda Baharı kokusuyla karşılaşıyorum. Hangi kolonyayı kullandığını bilmiyorum ama resmen favorim oldu.

Gıcır gıcır siyah bir battaniye, özenle yapılmış yatağını örtüyor ve merak ediyorum, acaba benim geleceğimi bildiği için mi yaptı yoksa sadece o kadar düzenli mi? Dairesinin geri kalanının durumu göz önüne alındığında, ikincisi üzerine bahse giriyorum. Ona baktığım kadar çabuk gözlerimi ondan ayırıyorum, ona çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum, bu görüntülerin zihnimin ön saflarına geri dönmekten korkuyorum ve odanın geri kalanına odaklanıyorum: temiz ve düzenli, tam da beklediğim gibi.

Koridordan geri döndüğümüzde, çıkış yolunda koridorda kalan kapının önünden geçiyor ve ben duruyorum.

İşaret ediyorum. "Bu beni bir aslan ve cadı bulacağım Narnia'ya götürecek mi?"

Kıkırdıyor. "Uh, hayır. Orası sadece benim ofisim. Orada görülecek bir şey yok."

Sesindeki titreklik karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Fox, az önce bana yatak odanı gösterdin, kapının eşiğinde durmaktan başka bir şey yapmadık, eğlenceli bir cinsel imada bulunmadın ya da benden faydalanmaya çalışmadın. Şimdi de orada görecektik bir şey olmadığı için 'ofisinin' önünden mi geçmek istiyorsun? Hiç şansın yok."

Kolu tutup kapıyı iterek açıyorum ve o bana doğru hamle yapıyor.

"Hayır! Bekle! Ben-"

Ama itirazları nafile. Kapıyı çoktan açtım ve Fox'u buldum - bir sineği bile incitmeyeceğinden emin olduğum tatlı, Güneyli beyefendi

-Bana yalan söyledi.

"*bu* bir sır," diyorum ofis olmayan odaya adım atarken. Hayır. Daha çok ofisle karışık bir tapınak gibi. Ya da görünüşe bakılırsa bir oyun odası. "Nedir bütün bunlar? Oyun oynadığın için inek olduğunu düşüneceğimden mi korkuyorsun?"

"Bunun bir oyun bilgisayarı olduğunu biliyor musun?"

"Ben sırlarla doluyum Artie." Ona göz kırpmıyorum, bu da kızarıklığının daha da derinleşmesine neden oluyor.

"Bak," diyor beni odaya kadar takip ederek, "bunun muhtemelen çok tuhaf görüldüğünü biliyorum, ama yemin ederim tüm bunların iyi bir nedeni var."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten mi? Çünkü bunu duymayı çok isterim." "Şey..."

"Ofisinin" bütün bir duvarını kaplayan raflardaki yüzlerce cam ve seramik kaplumbağadan birini alıyor. Bana uzatıyor ve ben de alıyorum. Küçük heykelciği dikkatle inceliyorum, yeşil ve kahverenginin detaylarına bayılıyorum. Neredeyse gerçekçi görünüyor, sanki her an kafasını kabuğuna geri sokabilirmiş gibi.

"Okulda bize gösterdikleri plastiğin okyanus için ne kadar korkunç olduğuna dair videoları hatırlıyor musunuz? Burunlarına pipet sokulmuş zavallı deniz kaplumbağalarını ya da gazoz kutularını bir arada tutan altılı paket halkalarını? Bunları geri dönüştürerek ve keserek 'Kaplumbağaları Kurtarmamız' mı gerekiyordu?"

"Hatırlıyorum." Küçük kaplumbağayı yere bırakıp başka bir heykelciği elime alıyorum ve detaylarına hayranlıkla bakıyorum. "Travma yaratıyorlardı. Bu yüzden beş dakika içinde tamamen berbat olup parçalanmalarına rağmen sadece kağıt pipet kullanıyorum." Aklıma geldi ve nefesim kesildi. "Lütfen bana küçük bebek Fox'un bunu ciddiye aldığını ve tüm kaplumbağaları kurtarmaya karar verdiğini söyle?"

Başını salladı. "O . *Ben* kurtardım. Ailem yeter diyene ve hokey ya da kaplumbağaları seçmem gerekene kadar yıllar boyunca pek çok kaplumbağa kurtardım. Elbette hokeyi seçtim ama bu küçük adamları toplayarak kaplumbağaları başka şekillerde kurtarmaya devam ettim." Raftan başka bir heykelcik alıyor, onu çok nazikçe tutuyor ve ben onun dev ellerinde ne kadar küçük görüldüğüne gülümsüyorum. "Sonra annemle babam ve en sonunda kardeşlerim de bu işe dahil oldu. Kendi kendine bir hayat kurdu, şimdi de bu var."

Kaplumbağayı rafa geri koyuyor, sonra elimdekini alıp yerine koyuyor, hafif ve sevgi dolu bir dokunuşla. Çok tatlı ve nazik ve sanırım bu Fox'la şimdiye kadar en sevdiğim an olabilir. Her zaman biraz yumuşaktı, ama onun bu yönünü görmek, tüm bu heykelcikleri kendince "kaplumbağaları kurtarmak" için sakladığını bilmek... Bilmiyorum. Bu onu zaten sevdiğimden daha çok sevmeme neden oldu ve onu zaten çok seviyordum.

beni öpebilirsin.

Ve bu gece ikinci kez istiyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırmak ve bu harika adamı öpmek istiyorum. O çok iyi, çok saf ve düşündüğümde çok daha fazlası. Hokey oyuncularının et kafalı olduğuna dair bazı önyargılarım olduğunu kabul ediyorum. Hutch uzun zaman önce aksini kanıtladığında bu konuda yanıldığımı biliyordum ama şimdi Fox'la vakit geçirirken ne kadar yanıldığımı görebiliyorum.

Ve bu onu tekrar öpmek istememden daha tehlikeli olabilir. "Ne?" diye soruyor bana baktığında ve biliyorum ki ona tam bir aptal gibi bakıyordu.

"Sen, Arthur Fox, bir şekilde düşündüğüm gibi hem hiçbir şey hem de her şeydin."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu iyi bir şey. Çok, çok iyi bir şey." Sırıttırıyor ve yemin ederim sıcaklığını ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Hadi," diyor, elini bana doğru uzatarak. Benimkini onunkinin içine sokuyorum, parmaklarımızı sanki ikinci doğamızmış gibi birbirine kıvırıyoruz. "Hadi gidip biraz nachos yiyelim."

BÖLÜM 12

FOX

"Yani?"

Lilah dağınık peynir ve ekşi krema kaplı parmağını kaldırıyor, çiğniyor ve yutuyor. Ama sonra bana cevap vermiyor. Önce köpüklü jalapeño lime limonatasından bir yudum alıyor, abartılı bir *Ahhh* çektikten sonra geri bırakıyor ve peçeteyle dudaklarını kuruluyor.

Sandalyemin kenarında oturup onun tepkisini büyük bir hevesle beklememden keyif aldığını hissediyorum.

Sonunda peçetesini yere bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Bence evlenmeliyiz."

Gülüyorum. "Görünüşe göre çoktan evleniyoruz şekerim."

"Ah, doğru." Dilini yanağına sokuyor, düşünüyor. "O zaman seks yapalım."

Eğlenceli gerçek: Jalapeño lime limonata gerçekten de burnunuzdan çıktığında yanar.

Lilah sırtıma vuruyor, ben *de* onun ani seks önerisi sayesinde boğuluyorum. Bu öneri pantolonumu sıkılaştırıyor ve ben nefes almakta zorlanırken bile bu oluyor. Bunun yeni bir sapkınlık olup olmadığından emin değilim, ama ölmemeye çalışırken kesinlikle yeni bir gelişme.

"Özür dilerim," diyor ama sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor; kahkahaları arasında kelimeyi zar zor çıkarabiliyor.

Öksürüyorum, bana uzattığı bir bardak suya titreyerek uzanıyorum. Akşam yemeğinin fazla baharatlı olması ihtimaline karşı suyu alacak kadar ileri görüşlü olduğum için şükrediyorum.

Onu. Yarısını içtikten sonra, saniyeler yerine saatler gibi gelen ilk gerçek nefesimi alıyorum ve iç çekiyorum.

"Ben... bunu... beklemiyordum," diye zorlukla aldığım nefesle idare ediyorum. Kıkırdıyor ve bu o kadar tatlı ki neredeyse beni öldürmek üzere olduğunu unutuyorum.

"Sana borcumu ödemek için düşünebildiğim tek şey bu çünkü bu nacholar hayatımın en iyi nachoları olabilir."

"İyi nacho için seks. Anladım." Sudan uzun bir yudum daha aldıktan sonra bırakıyorum. "Bunun eşit bir ödeme olduğundan emin değilim, ama ısrar ediyorsan..."

Kotumun düğmesine uzanıyorum, çözüyormuş gibi yapıyorum ve o beni durdurmak için acele ederek bağırıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Dur, dur! Şaka yapıyordum!"

Ona sahte bir bakış fırlattım. "Hadi ama Lilah. Dalga geçme."

"Ama alay etmek en sevdiğim şey," diyor bana göz kırparak ve ben ciddi olabileceğini düşünüyorum. Bence Lilah dalga geçmeyi seviyor. *Hem de çok.* Ve ben de bundan muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum.

Çok yakınız. O kadar yakınız ki parfümünün kokusunu alabiliyorum - hafızamda yer etmiş olan yılbaşı gecesinden kalma o hafif çiçek kokusu - ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor, bakışları gözlerim ve ağzım arasında gidip gelirken nefesleri düzensiz.

beni öpebilirsin.

Geçen geceki sözlerimi hatırlıyorum ve onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Şu anda beni öpecek olsa, izin verirdim. Vermemeliyim. *Öpüşmemeliyiz.* Ama kendimi durdurabileceğimden emin değilim.

Gözleri aşağıya, ellerinin *hâlâ* benimkilerin üzerinde olduğu yere, fermuarıma bastıran sikime tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ve eminim ki yakınlığımız konusunda kızgın olmadığımı *kesinlikle* görebiliyor.

Sikeyim. Güzel bir kadına yakın oturduğum için ereksiyon olduğum için ne kadar zavallıyım? Sanki yeniden 16 yaşındaymışım gibi.

Boğazımı temizliyorum ve o da ellerini çekip benden olabildiğince uzaklaşıyor, başını eğiyor. Odadaki gerginlik hissediliyor, sessizliğimiz sağır edici. Bu aramızdaki en garip durumdu ve ben onun çıplak kığını görmüştüm.

Kahretsin. Neden gidip bunu düşünmek zorundaydım ki? Onun mükemmel kığını hayal etmek, pantolonumun içinde *büyüyen* duruma yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor.

Başka bir şey düşün, Fox. Başka bir şey. Bu yılki kurtuluş yüzdeni düşün. Dün gece o yumuşak gole nasıl izin verdiğini düşün.

Yemeklerimize geri döndüğümüzde bu benim horozumu biraz sakinleştirmeye yetiyor. Uzun bir süre sessizce yiyoruz, Lilah bu sabah antrenmanın nasıl geçtiğini sorduğunda iki tabak da neredeyse boş.

Uzanıp hokeyden bahsedince gerginleşen boynuma masaj yapıyorum. "İyiymi." "

"İyi mi?" diye soruyor, et ve peynir yüklü bir tortilla cipsini ağzına atarken küçük bir inilti çıkarıyor.

Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Evet, sadece tam olarak hazır değildim. Son zamanlarda antrenmanlarda bile pek iyi değildim."

"Siz kendi bölümünüzde üçüncü değil misiniz?"

"Dördüncü." Bir sıra geriledik ve bu tamamen benim berbat kaleciliğim sayesinde oldu, bu da bitime beş dakikadan az bir süre kala iki gollü bir üstünlükten vazgeçtiğimiz anlamına geliyordu. Keller bizi kurtarmak için kendini sattı ama yeterli olmadı.

"O zaman bu kadar büyütecek ne var? Yani, oyunda yeni olduğumu biliyorum ama bu iyi bir şey değil mi?"

"Fena değil ama daha iyi bir konumda olabilirdik, özellikle de playofflar bu kadar yakinken. Yapabiliyorken puan toplamamız gerekiyor çünkü diğer takımlar bizi zorlayacak."

"Daha oynanacak çok hokey var."

Sırıtiyorum. "Bu oyunda yeni olduğuna emin misin? Kulağa tecrübeli bir yaklaşım gibi geliyor."

Omuz silkiyor. "Bu hafta bir iki maç izlerken kapmış olabilirim."

Maçlarımı mı izliyormuş? Sikimin sakinleşmesi için çok fazla. Lilah'nın dairesinde oturup, pembe kanepesine kıvrılıp benim oyunlarımı izlemesi fikri beni çok heyecanlandırıyor.

"Beni takip mi ediyordun, şekerim?" Alay ediyorum.

Bu lakapla irkiliyor, elindeki mükemmel cipsi tabağına geri bırakıyor ve ben de sırtıtiyorum, onu etkilemesi çok hoşuma gidiyor.

Omuzlarını geriye iterek çabucak toparlanıyor. "Peki, bunu düzeltmek için ne yapacaksın?"

Bana moral vermeye çalışmaması, iyi olduğumu ve bunu aşmamı söylemesi hoşuma gidiyor. Bunun ve sadece benim için mücadele olduğunu görüyor, hiçbir güzel sözün beni daha iyi oynatmayacağını görüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Ve gerçekten istemiyorum. Genelde nasıl gevşemeye çalıştığımı biliyorum ama Lilah'la "çıkarken" seks şu anda masada değil. Aramızdaki bu şeyi seksle daha da karmaşık hale getirmemize gerek yok.

"O zaman seks yapalım," diye tekrar anons ediyor.

Pantolonum daha da sıkılaşsa da sözlerine gülüp geçiyorum. "İyi denemeydi Lilah. Beni bununla ikinci kez kandıramazsın."

Sandalyemden kalkıp boş tabağımı alıyorum ve onunkine uzanıyorum. Başıyla onaylıyor ve ben de onun tabağını alıp tezgâha taşıyorum. Artıklarımızı çöpe attıktan sonra bulaşıkları daha sonra uğraşmak üzere lavaboya döküyorum ve mutfağı temizlemeye yöneliyorum. Lilah'nın arkamda olduğunun farkındayım. Üstümdeki dolaptan tavuk artıkları için cam bir tabak alırken bana baktığını hissedebiliyorum.

Daha önceki hafif ve eğlenceli havadan eser yok, kahkaha yok. Hiç eğlence yok. Durağan. Durağan. Lilah'nın sandalyesi yere sürtünüyor ve ben bu sese tepki vermemeye, elimdeki görevden başka hiçbir şeye odaklanmamaya çalışıyorum ama nafi. Tek yapabildiğim yaklaştıkça adımlarını saymak.

Sekiz.

Dokuz

. On.

Şu anda arkamda, sıcaklığı sırtıma baskı yapıyor ve ben o değilmiş gibi davranıyorum. Şu anda kendime güvenmiyorum; arkamı dönüp onu öpmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapabilirim.

"Fox," diyor, ismim sadece bir fısıltı. "Şaka yapmıyordum."

Yutkunuyorum. Sertçe.

Çünkü öyle olmadığını biliyordum. Derinlerde bir yerde, hiç de şaka yapmadığını biliyordum. Her kelimesinde ciddiydi ve her ne kadar her birini sevmek istemesem de sevdim. *Sevdim*. Gerçekten seviyorum.

"Fox," diyor tekrar, kolumdan çekiştirerek ve yüzüm ona dönük olana kadar beni döndürmesine izin .

Tanrım, çok güzel. Mavi gözleri gömleğinin koyu kırmızısına vuruyor. Saçları omuzlarından gevşekçe sarkıyor ve ben bütün gece saçlarını parmaklarıma dolama dürtüsüyle savaştım, görüldüğü kadar ipeksi olup olmadığını görmek istedim. Öpüştüğümüzden beri hayalini kurduğum dudaklarındaki soluk pembe rujun her zerresini öpmek istiyorum.

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım eder misin?" Kelimeler sanki biri boğazımı tutup nefes almamı engelliyormuş gibi boğuk boğuk çıkıyor. Garip çünkü şu anda bana bakarken ve benimle seks yaparak bana yardım etmek istediğini söylerken böyle hissediyorum.

"Evet. Sana yardım edeyim. Rahatlamaya ihtiyacın olduğunu söylüyorsun, değil mi? *Bu* sana yardımcı olabilir. Bana yardım ediyorsun, bu yüzden adil, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır Lilah, bu adil değil. Benimle yatasın diye sana yardım etmiyorum. Sana yardım ediyorum çünkü istiyorum."

"Bunu biliyorum. Ve gerçekten seninle yatmak istediğimi söylemiyorum çünkü oyununda sana yardım etmek istiyorum. Buna paravan deniyor."

"Cephe mi?"

"Evet, bir paravan. Bir sis perdesi. Numara." Kıkırdıyor, yaklaşıyor. "Scrabble seven kafamdan bir sürü başka kelime çıkarabilirim ama hiçbirisi bundan daha iyi işe yaramaz. Fox, seninle yatmak istiyorum çünkü seninle yatmak istiyorum." Bir adım daha. "Çünkü öpüşmemizi ve seni tekrar öpmek istediğimi düşünmeden edemiyorum. Çünkü lanet kaleci uzuvların beni etkiledi. Çünkü bana bir kupada *ev yapımı* köpüklü jalapeño lime limonata ikram ettin. Çünkü sen kaplumbağaları kurtarıyorsun." Parmak uçlarında yükselirken bir adım daha atıyor, nefesi dudaklarımda geziniyor. "Çünkü senden *hoşlanıyorum* Arthur Fox."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kan kulaklarımda uğulduyor.

Çünkü senden hoşlanıyorum, Arthur Fox.

Arthur.

Dilimi dudaklarıma götürüyorum, onunkini zar zor kaçırıyorum.

"Sen... benden hoşlanıyor musun?"

Başımı sallıyor, bakışları ağzımda. "İstiyorum."

Sert bir yudum daha. Bu itirafla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben de Lilah'ı seviyorum. Hem de çok. Havasız bir doğum günü partisine gitmenin ya da onu formamla görmenin ya da onunla Top Shelf'te takılmanın ya da onun için nachos yapmanın bana böyle hissettireceğini düşünmemiştim ama işte buradayız.

"seni öpebileceğimi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Hatırlıyorum."

"İstiyorum Fox. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Ne ?" gibi havalı bir şey söylemek istiyorum. Ama içimden gelmiyor.

Tek yapabildiğim "Lilah" demek.

Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce söylediğim son şey bu ve tüm dünyam alt üst oluyor. Ellerim içgüdüsel olarak kalçalarına düşüyor ve onu kendime çekiyorum, beni hararetle öperken ayak parmakları yere değene kadar onu yukarı sürüklüyorum. Elleri saçlarıma çarpıyor, beni kendine çekiyor ve sanki her şeyin yakında yok olacağından korkuyormuş gibi benim kadar sıkı tutunuyor.

Ve ortadan kalkmalı. Bunu yapmamalıyız. Bu çok ama çok iyi hissettiren çok ama çok kötü bir fikir.

Kes şunu, Fox. Çok geç olmadan durdur.

Ama kendimi dinlemiyorum. Dinleyemiyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok doğru. Çok fazla *benim* gibi.

Bu beni gerçeğe geri götürüyor çünkü o benim değil. Hissettiklerimiz, kendimizi içine soktuğumuz durum yüzünden. Bu kadar.

"Bekle, bekle, bekle," diye fısıldıyorum, her parçam yapmamamı söylese de geri çekiliyorum çünkü bu hayatımda yaşadığım her şeyden daha iyi hissettiriyor ve daha fazlasını o kadar çok istiyorum ki ellerim titriyor.

Yine de, bu şu anda büyük bir olay. Her şeyin sahte olması gerekiyordu, sadece bir iyilikti ve onun dudakları benimkilerde hiç de sahte hissettirmiyor. Önerdiği şey sahte değil. Hepsi çok gerçek ve çok iyi hissettiriyor, sanki kendime izin verirsem tehlikeli bir şekilde bağımlı olabileceğim bir şey gibi. Kendime gerçekten izin vermek istesem de, yapmamam gerektiğini biliyorum.

"Yapmamalıyız."

Alt dudağını somurtarak dışarı çıkarıyor ve öne doğru eğilip dişlerimi dudağına geçirmek istememden nefret ediyorum. "Neden olmasın?"

"Neden olmadığını biliyorsun, şekerim."

"Ama ben istemiyorum," diyerek tekrar bana yaklaşıyor ve ben inliyorum. Sıcak ve yumuşak ve şu anda istediğim her şeyi hissettiriyor. "Neden olmadığını anlamıyorum. Bunun ne olduğunu biliyoruz Fox. Başka bir beklentimiz olmadığını biliyoruz. Neden biraz eğlenmeyelim?" Parmaklarını göğsümün üzerinde dans ettiriyor, sanki şu anda bana dokunmaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi. "Çünkü bütün bunların olması gereken şey bu değil mi? Eğlenmek mi?"

"Ailenle dalga geçerek eğleniyorsun. Böyle eğlenmek değil."

Parmaklarını göğsümden aşağı sürüklüyor, karın kaslarımda üzerinde gezdiriyor, kot pantolonumun kenarına değene kadar durmuyor. "İkisi de olabilir."

Gömleğimi çekiştiriyor, yumuşak dokunuşu çıplak tenimi gıcıkıyor ve bu gece baharatı fazla kaçırmış olabilirim. İçmiş olmalıyım. Bu kadar küçük bir dokunuştan neden bu kadar terlediğimin tek açıklaması bu.

"Lilah..." Ben de diyorum ki. Hayır, *yalvarıyorum*. "Bu kötü bir fikir."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence bunun kötü bir fikir olmasını istiyorsun çünkü öyle olmazsa, her zaman bir centilmen olmadığını kabul etmek zorunda kalabilirsin, bunu istediğini ve bana kirli, kirli şeyler yapmak istediğini kabul edebilirsin... beni kullanmak. Beni becermek ve daha iyi hokey oynayabilmek için tutunduğun tüm bu gerilimi serbest bırakmak istiyorsun." Kot pantolonumu çekiştirerek beni daha yakına sürüklüyor, dudakları benimkinden sadece santimetre uzakta. "Ve dürüst olmak gerekirse Fox, bunu yapmanı istiyorum."

O haklı. Ona çok pis şeyler yapmak istiyorum. Onu bu tezgahın üzerine eğmek ve kışını çok güzel gösteren o kotu bacaklarından aşağı çekmek istiyorum. Kendimi kalçalarının arasına sokmak ve adımı haykırana kadar onu tatmak istiyorum. Sonra ona çarpmak, bacakları jöleden başka bir şey olmayana kadar onu becermek istiyorum ve yarın boruların arasındayken tek hissettiği ben olacağım, bize bir oyun kazandıracağım. Çünkü bunun oyunuma yardımcı olacağını düşünüyorum. Son derece, aslında.

Yani evet, bunu istiyorum ama bu yapmamam gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. "Lütfen Arthur. Sana yardım etmeme izin ver. Bunu senin için yapmama izin ver."

Beni neyin etkilediğini bilmiyorum, adımı söyleme şekli mi yoksa yalvarması mı bilmiyorum ama umurumda değil. Kapüşonlu gözlerle bana bakarken, elleri hala tehlikeli bir şekilde kot pantolonumun düğmesine yakın oynarken değil. Özellikle de ona daha fazla direnmek istemediğimde.

"Oh, bu ne?" Mırıldanıyorum. "Siktir ."

Sonra onu yakalıyorum, ellerimi umduğum kadar ipeksi olan saçlarının arasına sokuyorum ve o yumuşak, dolgun dudaklarını kendime doğru çekerek onu öpüyorum. Ağzımın içinde nefesi kesiliyor, sonra onu kollarıma alıp ikimizi de döndürdüğümde, onu tezgâhın üzerine bırakıp dizlerinin arasına bastırduğımda tekrar nefesi kesiliyor. Onu taşın kenarına sürüklüyorum, kendimi ona yaslıyorum, bana yaptıklarını onun da hissetmesini istiyorum.

Ondan çıkan yumuşak inilti herhangi bir gösterge ise, kesinlikle bunu hissediyor. "Bu kötü bir fikir," diyorum ona, dudaklarımı onunkilerden ayırıp aşağıya doğru çenesini, boynunu emiyor.

"Belki, ama iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Mmm," diye mırıldanıyorum, dişlerimi yumuşak etine batırıyorum.

"Sadece eğlenceli," diyor ve bana mı söylüyor yoksa kendine mi hatırlatıyor emin değilim ama gerçekten umurumda değil.

Gömleğinin eteklerini tutuyorum, başının üzerinden çekiştiriyorum ve sert meme uçlarını gizlemek için hiçbir şey yapmayan dantelli siyah sütyenine hayranlıkla bakarken bir kenara fırlatıyorum.

"Daha sonra söylemeyi unutursam diye söylüyorum, görünüyorsun Lilah."

Şaşkınlıktan nefesi kesiliyor ama aldırış etmiyorum, dudaklarımı tekrar üzerine koyup kalbinin çılgınca attığı yerin hemen üzerinden usulca öpüyorum. Parmakları bir kez daha saçlarımın arasına giriyor ve başı geriye doğru kayarken beni kendisine bağlıyor. Sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıkıyor.

Benim de olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok - belki de bacaklarının arasında, merhamet için yalvarana kadar dilimle alay etmem dışında.

"Arthur..." diye nefes alıyor.

"Neye ihtiyacın var Lilah?" Hâlâ göğsüne öpücükler kondurarak soruyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Benden ne istediğini söyle."

"Her şey." Bir kahkaha attı. "Her şeyi istiyorum. İstiyorum..."

Ama başka bir şey söylemiyor ve kesinlikle bir şey istediği ama bunu istemekten korktuğu hissine kapılıyorum ve Lilah asla korkmaz. Korkmasını istemiyorum. Kendisi olmasını istiyorum. Aradığı her şeyi elde etmesini istiyorum.

"O zaman benden al, Lilah. Ne istiyorsan al."

Saçlarımdan çekştirerek beni kendisinden uzaklaştırıyor, sonra tezgâhtan atlıyor, vücudu doğru yerlerden benimkine sürtünüyor.

tekrar "Al ," diyorum ve sanki içinde bir şey kopuyor.

Omuzlarını geriye atıyor ve göğsümü itiyor. Bu hareketle geriye doğru tökezliyorum, ona çok yakışan bu yönünü şimdiden seviyorum. Lilah her zaman hesaba katılması gereken bir güç olmuştur. Yatak odasında da aynı olması bana mantıklı geliyor.

"Kanepeye git ve otur."

Onu sorgulamaya cesaret edemiyorum. Bana söyleneni yapıyorum, yanından geçip oturma odasına doğru koşuyorum. Söylendiği gibi koyu gri deri kanepeye oturuyorum ve onun odaya girişini izliyorum, ıslak bir rüyanın her parçası gibi görünüyor. Dizleri benimkilere değene kadar devam ediyor, ağırlaşmış gözlerle bana bakıyor.

Öne doğru uzanıyor, elini usulca saçlarımda gezdiriyor. Aniden, bacaklarını üstümden geçirip kucağıma tırmanırken tutuşu acıtacak kadar sertleşiyor ama yine de zevkli oluyor. Birbirimize mükemmel bir şekilde oturana kadar kayıyor, ağrıyan sikim onun sıcak merkezine baskı yapıyor ve ellerimi beline koyuyorum ama başka bir şey yapmıyorum, burada hızı onun belirlemesine izin veriyorum.

Başparmağını dudaklarımın üzerine koyuyor, sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi hafifçe gezdiriyor. Onu tatma ihtiyacıyla dilimi dışarı kaydırıyorum,

parmak ucuna değiyor ve gözleri sanki başım beladaymış gibi kısılıyor.

Sanırım ilk defa başımın belada olmasından hoşlanıyorum.

"Emmek için bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"O zaman memelerimi çıkar ve ağzını iyi kullan Arthur."

Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı hareket ettiğimi hatırlamıyorum ve buna New York'un konferans karşılaşmasının beşinci maçında kazandığı penaltı atışında tüm zamanların en iyi oyuncularından birine karşı yaptığım kurtarış da dahil. Sütyenin kuplarını aşağı doğru çekerek uzun zamandır görmek istediğim göğüslerini ortaya çıkardım ve hiç vakit kaybetmeden öne doğru eğilerek pembe bir meme ucunu ağzıma aldım ve dilimle acıyı kovalamadan önce dişlerimi etrafına kapattım.

Lilah inliyor, kalçalarını bu noktada herhangi bir rahatlama için yalvaran horozuma karşı hafifçe sallıyor. Yeterli değil ama lanet olsun, iyi hissettiriyor. Onu kızdırıyorum, bana karşı kıpırdanana, beni arayana kadar yumuşakça emmek ve onu ısırmak arasında hareket ediyorum.

"Al şunu," diye hatırlatıyorum ve bir kez daha mavi gözlerinde bir kıvılcım beliriyor. "Sadece bana yapmamı söylediğin şeyi yapacağım."

"Sana dokunmak istiyorum." "O zaman dokun bana, şekerim."

Ellerini mutfakta yaptığı gibi göğsümün üzerinde gezdiriyor, sonra etek ucunu çekene kadar aşağı indiriyor. Öne doğru oturuyorum, tıpkı ona daha önce yaptığım gibi elbiseyi üzerimden çekmesine izin veriyorum. Parmak uçlarını bir kez daha üzerimde kanepeye yaslanıyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, gözlerini benden ayırmadan ve gözlerindeki takdir muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor. Aptal değilim; iyi görüdüğümü biliyorum. Hokey antrenmanları için çok zaman harcıyorum. Yine de, bir pastane vitrinindeki son çörekmişim gibi bana bakılması iyi hissettiriyor.

"Daha önce kimsenin benim hakkımda böyle bir şey söylediğini sanmıyorum."

Bir omzunu kaldırıyor, sonra kotumun düğmesini açıyor. "Bu doğru." Fermuarı indirirken "Teşekkür ederim," diye kekeliyorum.

Elini boxer külotumun içine sokup ağır sikimi avuçlarının arasına aldığında hiçbir numara yapmıyor. Hangimiz daha yüksek sesle iç çekiyor bilmiyorum ama dokunuşu kuralları çiğnememe yetiyor ve onu tekrar öpmek için öne uzanıyorum. Elimde değil ve zaten onun da umursadığını sanmıyorum, bana yavaş, neredeyse acı verici vuruşlarla dokunurken dili anında benimkine doğru kayıyor. Bir kez daha, yeterli değil, ama kotumun sınırları bizi daha fazlasından alıkoyduğu için bunu yapmak zorunda kalacağım.

"Off," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Hmm?"

Ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi, "Pantolonunu çıkar," diye talimat veriyor.

Kucağımdan kayıyor, ayaklarımın dibinde yere düşerken kot pantolonumu da kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Onu böyle görmek çok ateşli, saçları omuzlarına dökülmüş, bana saf bir istekle bakarken dudakları benimkilerden kabarmış.

"Sikini emmemi ister misin Fox?"

İnlememek için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve başımı sallıyorum. O da sırtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Öne doğru eğilip kalçamın iç kısmını öpüyor ve ben titrek bir nefes alıyorum.

"Yapacağım." Bir öpücük daha, bu sefer daha yukarıdan. "Boğazımdan aşağı dökülene kadar seni emeyeceğim, Arthur." Bir öpücük daha ve dudakları sikime o kadar yakın ki ağlayabilirim. "Yükünü yutacağım ve her saniyesini seveceğim."

Ben de bunu istiyorum. Hem de çok. En son ne zaman daha fazla bir şey istediğimi hatırlamıyorum aslında. Beni tekrar öpüyor, burnu gerçekten dokunmasını istediğim tek yerime değiyor ve ben iç çekişimi zor tutuyorum.

"Sen de mi bunu istiyorsun Arthur? Beni döllerinle doldurmak mı istiyorsun? Çenemden aşağı damladığını görmek ister misin? Dudaklarımda kendini tatmak ister misin?"

Hararetle başımı sallıyorum ve o da hafifçe gülüyor.

"Güzel. Ben de bunu istiyorum." Ellerini boxer külotumun içine soktu, gözleri benimkilere kilitlendi. "Ve alacağım şey de tam olarak bu."

Başka hiçbir uyarıda bulunmadan beni serbest bıraktı ve ağzı üzerimdeydi. Ölüyorum. Ölmek zorundayım. Gözlerimin arkasındaki kör edici beyaz ışığın başka bir nedeni yok. Sonunda nalları diktim ve bunun şu anda beni saran dudaklarla bir ilgisi var.

"Vay anasını, vay anasını, vay anasını," diyorum dudaklarını ustalıkla üzerimde gezdirirken.

Kıkırdıyor ve ben bunu her yerde hissediyorum. Elimini saçlarının arasına sokuyorum, yüzüne düştüğünde saçlarını tutuyorum ve o da beni çekiyor.

Lilah bana sert bir bakış fırlattı. "Sakın ele almaya kalkma. Sen yaparsan, ben de dururum. Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum.

Gülümsüyor, dudakları sikimin başına değiyor. "İyi çocuk."

Aferin oğlum.

Hayatım boyunca bana çok kez "iyi çocuk" dendi ama bunu hiç şimdiki kadar sevmemiştim.

Lilah beni boğazının arkasına kadar emiyor, ağzı beni çalıştırırken mükemmel bir basınç ve ben de ona izin veriyorum. Kontrolü ele almaya ya da alttan pompalamaya alışmıyorum. Tıpkı söylediği gibi iyi ocuk gibi ne isterse yapmasına izin veriyorum. Tırnaklarını uyluğumun iç kısmında hafifçe gezdiriyor, taşaklarını avuluyor ve avucunun içinde nazikçe yuvarlıyor ve ben inliyorum çünkü Tanrım, nasıl biliyor? Tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu nereden biliyor? Lilah bacaklarımı daha da açıyor ve ben de ona izin veriyorum, parmağını aşağıya, daha önce hiç hissetmediğim kadar sıkı olan taşaklarımın arkasındaki noktaya doğru kaydırırken deri koltuğumda daha aşağıya kayıyorum. Bana karşı bastırıyor ve ben

Daha önce yanlıştı. *şimdi* öldüm çünkü *lanet* olsun bu çok iyi hissettiriyor.

"Siktir," diyorum, ama daha çok bir inilti gibi çıkıyor ve o yine gülüyor. Bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum. "Beni öldürüyorsun."

Umursuyor gibi görünmüyor. Sadece beni emmeye ve o noktaya bastırmaya devam ediyor. Orgazmım artıyor ve artıyor, omurgamın tabanı beklentiyle karıncalanıyor. Sonra bir kez daha bastırarak -bu sefer daha önce hiç kimsenin dokunmadığı dar halkama doğru- tam olarak istediği şeyi yapıyorum ve hiçbir uyarı olmadan boğazından aşağı dökölüyorum.

Lilah da benim kadar hazırlıksız yakalanıyor ama bunun onu durdurmasına izin vermiyor. Döllerimi geri yutuyor, hepsini yakalamaya çalışıyor ama bu sonuçsuz bir çaba. Çok fazla var ve çenesinden aşağı kayıyor. Kendime engel olamıyorum, onu saçlarından tutup kucağıma geri çekiyorum, onu öpüyorum ve tıpkı istediği gibi dudaklarında kendimi tadıyorum.

"Bu inanılmazdı," diyorum ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken onun ağzına karşı.

"Ve düşünsene, seninle işim bitmedi bile."

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu söz, sikimin kalçama doğru seğirmesine neden oldu. Daha önce hiç bu kadar çabuk tekrar gitmeye hazır olmamıştım. Tabii ki Lilah ile farklı olacaktı.

"şimdi ne istiyorsun?" Burnumu boynuna dayarken sesim boğuk bir şekilde soruyorum, şu anda ona herhangi bir şekilde dokunmaya ihtiyacım var.

"Beni yatak odana götürebileceğini ve düzgün yürüyemeyinceye kadar becerebileceğini düşünüyordum."

Takdirle homurdanıyorum, o da gülüyor.

"Sanırım bu ses hoşuna gitti."

Başımı salladım. "Hem çok."

"O zaman ne ? Sik beni Arthur Fox."

O daha cümlesini tamamlayamadan ayağa kalkıyorum, iç çamaşırımı çıkarıp koridordan yatak odama doğru yürürken onu da yanıma çekiyorum ve o yol boyunca kıkırdıyor.

"Acelen mi var?" diye soruyor. "Elbette."

Onu yatağıma bırakıp üzerine süründüğümde bir kıkırdama daha hızla nefessiz kalmaya dönüşüyor. Artık gülmüyor, onu sert ve hızlı bir şekilde ya da ellerimi kot pantolonunun üstüne indirdiğimde ve kesinlikle fermuarını açıp aşağı sürüklediğimde, aksi takdirde sessiz odada yüksek sesle gülmüyor. Bu artık olabildiğince gerçek ve geri dönemeyeceğimiz anlara az kaldı.

Ve lanet olsun, istemiyorum. Ondan uzaklaşmak istemiyorum. Şimdi değil, hala bunun berbat bir fikir olduğunu düşünsem bile. Bunu çok istiyorum. *Onu* çok kötü istiyorum.

"Dur," diyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. "Bunu fazla düşünmeyi bırak. Bu sadece eğlence, değil mi?"

Elimi kotunun içine sokup onu ilk kez hissederken, "Sadece eğlence," diye yankılandım.

Islak. O kadar ıslak ki bunu *duyabiliyorum* ve bu dünyadaki en tatlı ses, tıklım tıklım dolu bir arenanın adımı haykırmasından bile daha iyi.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona. "Seni tatmak istiyorum." "Lütfen," diye yalvarıyor.

Söylemesi gereken tek şey bu. Dizlerimin üzerine çöküp kot pantolonunu ve külotunu bedeninden çekiyorum, kendimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum ve aramızda hiçbir şey konuşmadan dilimi üzerinde gezdiriyorum. Sanki her zaman istediği buymuş gibi yüksek sesle iç çekerek sırtını yatağa yaslıyor.

Sanırım bu benim de her zaman istediğim şey olabilir.

Elleri tekrar saçlarımın arasına giriyor ve beni kontrol etmesine, bana ne istediğini söylemesine izin veriyorum. Kontrolü Lilah'a bırakmayı seviyorum; onun kontrolde olmasını seviyorum. Tıpkı çıkardığı sesleri, bacaklarının etrafımda titremesini, nefesleri gittikçe düzensizleşirken saçlarımı çekiştirmesinin gittikçe sertleşmesini sevdiğim gibi.

"Çok yakınım," diyor sert nefesler alarak. "Neye ihtiyacın var?" Ona soruyorum.

"Sen. Sadece sen."

Ben de ona bunu verdim. Dilimi damlayan ıslak amcığının üzerinde gezdiriyorum ve klitorisini ağzıma alıyorum. Parmaklarımı içinde kıvırıyorum, seveceğini hissettiğim bir noktaya baskı uyguluyorum. Beni daha fazla pantolonla ödüllendiriyor. Daha fazla çekiştirme. Kulaklarıma müzik gibi gelen daha muhtaç iniltiler.

"Arthur, Arthur, ," diye bağılıyor ve ben de sırtarak dolanıyorum, kelimeler kalmayana kadar biraz daha ekliyorum, sadece etrafımda parçalanırken çıkan sesler.

Beni yukarı çekip ağzını ağzıma bastırmadan önce nefesimi zar zor yakaladım. Beni sırtüstü yatırıyor ve üstüme çıkıyor, sikim bacaklarının arasında az önce olduğum yere yerleşiyor ve daha fazlası için şimdiden çaresiz bir şekilde bana sürtünüyor. Ben de çaresizim.

"Prezervatif mi?" diye soruyor.

"Uh..." Onları nereye sakladığımı bulmak için beynimi zorluyorum. Bunu yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, elimde var mı onu bile bilmiyorum.

" değil. Çantamda biraz var."

Üzerimden kayıyor ve aceleyle odadan çıkıyor, ben de ona izin veriyorum, arkama yaslanıp nefesimi tutmaya çalışıyorum. Şu anda neler oluyor? Sahte nişanım Lilah Maddison ile seks yapmak üzereyim. Bir çizgiyi aşıyoruz ve bunu umursayacak kadar içimde bir şey yok.

Lilah rekor bir sürede odaya geri dönüyor, prezervatifi dişleriyle yırtarak açıyor ve kucığındaki yerine geçmeden önce üzerime kaydırıyor.

Onu orada seviyorum. O uyuyor. *Biz* uyuyoruz.

Beni usulca öpüyor, kalçaları benimkilere doğru kayıyor, artık dayanamayacak hale gelene kadar beni kızdırıyor.

"Al şunu," diye hatırlatıyorum ona.

Ve yapıyor da. Bekleyen sikimin üzerine doğru batıyor ve ilk kez içine girdiğimde ikimiz de rahatlayarak iç çekiyoruz.

"Oh, *lanet olsun*," diye mırıldanıyor, beni santim santim alıyor, yavaş ve işkenceli. "Katılıyorum."

"Öyle hissediyorsun ki..." Bir santim daha alıyor. "Çok büyüksün Arthur. Hepsini alamam."

"Yapabilirsin," diyorum ona, meme uçlarını koparmak için uzanırken. "Alabilirsin, şekerim."

Başını sallıyor ama kucağıma tamamen oturana kadar biraz daha aşağı kayıyor, aramızda yarım santim bile boşluk kalmıyor.

"İşte böyle," diyorum ona, dudaklarını dudaklarımla buluşturmak için aşağı indirirken. "Çok iyiydin."

"Yaptım." Kalçalarını yavaşça ve metodik olarak hareket ettirirken başını sallıyor, bana uyum sağlamaya çalışıyor.

Kendini daha rahat hissettiğinde -ya da belki daha fazlasına ihtiyaç duymaktan rahatsız olduğunda- yukarı doğru itiyor, arkasına oturuyor, açısı o kadar değişiyor ki daha da sıkı hissediyor ve nefes almak için daha çok çalışmam gerekiyor. Lilah başını arkaya atıyor, bir ritim bulduğunda gözlerini kapatıyor ve beni başka bir orgazma daha yaklaştırarak bana binmesini huşu içinde izliyorum.

Bu haliyle muhteşem, yanakları efordan kızarmış, alnında ter lekeleri var. Hâlâ sütyenini giyiyor, göğüsleri hâlâ kuplardan taşıyor, sanki bunu o kadar çok istiyor ki tamamen soyunmaya bile zahmet edememiş ve benim için hiç sorun değil. Ben kendimi tutmak ve çok erken boşalmamak için elimden geleni yaparken, onun hareketleri sanki ulaşamayacağı bir şeyin peşindeymiş gibi daha aceleci, daha çılgınca bir hal alıyor.

"Lilah..." Gözleri gibi açılıyor ve gözlerini ayıramadığım o lanet mavi gözleriyle bana bakıyor. "İhtiyacın olanı al," diye hatırlatıyorum ona.

"Beni becermeni istiyorum, Arthur. *Sertçe.*"

Bana iki kere söylemesine gerek yok. O altımda olana kadar bizi çeviriyorum ve ona öyle bir çarpıyorum ki memnun bir çılgılık atıyor. Durmuyorum. İsteddiği gibi içine giriyorum. Neredeyse cezalandırırçasına ve nedenini bilmiyorum. Belki ellerimi kendime saklamamı istediği için. Belki de daha önce mutfakta benimle alay ettiği için. Ya da belki de ona bu kadar kolay teslim olduğum ve muhtemelen her şeyi mahvettiğim için kendime kızdığım için. Her neyse, durmuyorum ve o da benden durmamı istemiyor.

Hayır, daha fazlasını istiyor. Hatta bunun için *yalvarıyor*. Ve ben de ona adımı söyleyene ve boşalırken sikimi sıkana kadar veriyorum. Artık kendimi tutamayarak hemen peşinden gidiyorum, sonra üzerine yığılıyorum, başım göğsünde. Lilah beni kollarının arasında tutarken, tırnakları sırtımda hafifçe gezinirken ve başımın üstünü öperken onun kalp atışlarını dinleyerek uzanıyorum.

"İşte *bu* çok iyi bir çocuktu" diyor ve ben gülüyorum. Ama o haklı. Ben iyi bir çocuğum. *Onun* iyi çocuğu.

Ve her ne kadar yapmamam gerekse de, onun için tekrar o olmak için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 13

LİLAH

Bunu yapmak istemiyorum. Bunu hiç yapmak istemiyorum. Şu an buradan başka bir yerde olmak istiyorum.

Hayır. Bu doğru değil. *Hiçbir yerde* değil. Şu anda tam olarak nerede olmak istediğimi biliyorum: Fox'un yatağında, hayatımın en iyi orgazmlarından sonra onun yanına sokulmuş olarak.

Batı'nın Kötü Cadısı ile bir öğle yemeği randevusu için istemediğim kadar lüks bir restoranda olmak yerine orada olmayı dilerdim. Ama yine de buradayım, sanki gibi "katılımımı sağlamak" için habersizce geldikten sonra annemin evime getirdiği bir elbisenin içindeyim. Annem, kendisine beyaz şarap yerine kırmızı şarap sunmaya cüret ettikleri için zavallı garsonu azarlarken ellerim kucağımda oturuyorum. Neden şikayet ettiğini anlamıyorum, ikimiz de biliyoruz ki ikisinden de bir şişe içecektir.

O dalgınken telefonumu kontrol ediyorum, Fox'tan bir mesaj gelmesini umuyorum ama hiçbir şey yok. Geç kaldı ve geç kalmasından nefret ediyorum. Umursadığımdan değil -anlıyorum, programı biraz çılgınca- ama tüm bunlara annemle yalnız ve tampon olmadan katlanmak zorunda olduğum anlamına geldiği için. Ve buraya gelmeden önce bir anlığına da olsa onu görmek istediğim için.

Onun evindeki randevumuzdan bu yana pek konuşma fırsatımız olmadı, bu da günler sonra bile *hala* hissedebildiğim bir seks maratonuyla sona erdi. İlk kez seks teklif ettiğimde yüzde yüz onunla dalga geçiyordum. İkincisinde? Ciddiydim, ama ilk söylediğimde bunu fark etmemiştim bile. O sadece

Oyunu hakkında çok üzgün görünüyordu ve genellikle böyle rahatladığını söylediğini hatırladım ve bilmiyorum... Onun için böyle olmak istedim. Ona yardım etmek istedim.

Kimi kandırıyorum ki? Sadece onu istedim.

Bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama tüm küçük şeyler aniden birikti. Yılbaşında beni eve götürmesi, ertesi sabah bana ibuprofen ve yağlı bir kahvaltı getirmesi, partide benim için ayağa kalkması, sevdiğimi bildiği için bana nachos yapması... Pek çok küçük şey büyük bir şeye dönüştü ve ben hissettiğim her şeye teslim oldum. Bana istediğimi almamı söyledi, ben de aldım.

Daha önce hiç kimse böyle sorumlu olmama izin vermemişti. Sanki Fox istediğimin, *ihtiyacımın* bu olduğunu biliyordu. Ve beni yargılamadı. Sadece kendim olmama izin verdi. Keşke burada olsaydı da bunun için ona teşekkür edebilseydim.

"*Nişanlın* gecikti," diyor annem, sanki bu öğle yemeğini yememizin tek sebebinin orada bulunmamak olduğunu bilmiyormuşum gibi.

"Hokey programı onu çok meşgul ediyor. Bu öğle yemeğini bugün için ayarlamaya karar verdiğinizde, bu nedenle geç kalabileceği konusunda sizi uyarmıştım."

Fox ve ben birlikte uyuduktan sonraki sabah annem aradı ve öğle yemeği için burada olmamızı istedi. Fox'un bu akşamki maçından önce antrenmanı olması onun için önemli değildi. İsteddiği şey buydu ve Fox da böyle olduğu için, ben onu susturmaya çalışsam bile ona uyum sağladı.

"Doğru. *Hokey*. Çok vahşi bir oyun." Bunu büyük bir tiksintiyle söylüyor. Belki ne kadar çok çalıştığını ya da bu uğurda yaptığı fedakârlıkları bilseydi daha çok takdir ederdi ama onu tanıdığım için takdir etmezdi. Bu yüzden ona açıklamaya çalışmakla uğraşmadım. "Peki hayatında ne yapmaya karar verdin canım? Hokey karısı mı olacaksın? Auden şirketini bunun için bırakmadı mı?"

Dilimi ısırıyorum -kelimenin tam anlamıyla- çünkü ikimiz de Auden'ın hayatında annemin ona verdiğinden çok daha fazlasını yaptığını biliyoruz ve omuz silkiyorum. "Emin değilim. Sinclair Properties'i sattığından beri hâlâ bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Kabul ettiği korkunç bir anlaşmaydı. Biraz daha sabretseydi ve kendisine teklif edilen ilk şeyi kabul etmeseydi çok daha fazla para kazanabilirdi."

"Mesele para değildi anne. Satmaya karar verdiğinde zaten yeterince parası vardı. Sonunda kök salmakla ilgiliydi."

"Doğru. Çünkü babası onu sık sık oradan oraya taşıyordu. Ne tür bir adam böyle bir çocuk yetiştirir?"

Çok iyi bir tane demek isterdim ama buna fırsatım olmadı. Fox hızla restorana giriyor ve benimki de dahil olmak üzere birkaç kafayı kendine doğru çekiyor.

İyi görünüyor. Onu birkaç kez takım elbise içinde görmüştüm ve her zaman ona mükemmel bir şekilde uyarlanmış görünüyorlardı, ama onun bu basit tarafıyla ilgili bir şeyi daha çok seviyorum. Pantolonu düzgünce ütülenmiş, üzerine yumuşak mavi bir kazak, altına da yakalı bir gömlek giymiş. görünüyor, giyinip kuşanmış bir öğrenci derneği çocuğu gibi ve normalde bundan hiç etkilenmezdim, ama etkilendim. O kadar çok etkilendim ki gözlerimi kaçıramıyorum. Beni o kadar sert sikerken içine baktığım kahverengi gözleri, benimkileri bulduktan sonra on dakika boyunca bacaklarımı titretti ve gülümsüyor.

Annem görüş alanımı takip ediyor, hoş bir şaşkınlıkla bakıyor. "Güzelce temizliyor. vermeliyim," diyor sanki annem Onu son gördüğünde takım elbise giyiyordu. Hiçbir şeyin onu gerçekten memnun edemeyeceğinin bir başka kanıtı.

Adam masaya yaklaştığında ayağa kalkıyor ama adam onu selamlamak için durmuyor. Hayır, hemen yanından geçip beni kollarına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak iffetli ama yakıcı bir öpücük konduruyor. Çekildiğinde nefes nefese kaldığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum.

"Merhaba," diyor basitçe, o çok tanıdık gülümseme dudaklarını çekiştirerek.

"Sana da merhaba," diyorum, söz konusu o olduğunda bir türlü kurtulamadığım sırtışı yüzümde sabit bir şekilde duruyor.

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve sonunda anneme dönüyor. "Selene," diyor, annemin elini tutup parmak eklemlerinin arkasını öperken Güneyli çekik sesinden bir parça ortaya çıkıyor. "Seni tekrar görmek harika." Bir an için küsmüş gibi görünse de kısa süre sonra adamın sırtışı karşısında eriyor. "Arthur, Gelebilmenize çok sevindim."

"Geç kaldığım için özür dilerim." Kadın yerleşirken sandalyenin arkalığını tutuyor, sonra öne doğru kaydırıyor. "Antrenman beklediğimden biraz uzun sürdü."

"Oh, değil," diyor annem, sanki az önce dakikalar önce mesleğinden şikayet ediyordu.

Fox bana doğru geliyor ve tıpkı annemin sandalyesini çektiği gibi benim sandalyemi de çekiyor. Ancak sandalyemi masaya doğru kaydırırken eli enseme değiyor, bu da onu son gördüğümde boğazımdan aşağı dökülürken beni kendisine nasıl tuttuğunu hatırlatıyor.

Seks gecemizin ertesi sabahının garipleşmesini bekledim ama hiç garipleşmedi. Aksine, aramızdaki ilişkiyi daha da kolaylaştırdı. Artık birbirimizden etkilenmiyormuş gibi davranmıyorduk.

Fox yanımdaki sandalyeye yerleşiyor, kalçasını benimkine bastırıyor - *biri burayı ısıttı mı?* - ve yemin ederim sandalyesini daha da yaklaştırıyor.

"Başlangıçlar ve bir şişe şarap sipariş ettim bile," diyor annem.

"Ne yazık ki bu öğle yemeğinde suyla idare etmek zorundayım. Bu akşam oynamam gereken bir maç var."

Annem onaylamaz bir tavırla mırıldanıyor ve yarısı boşalmış sauvignon blanc bardağını dudaklarına götürüyor. "Benim için daha fazla o zaman. Lilah, muhtemelen biraz azaltmalısın, değil mi? Çok tıknaz bir kızdın. Kolayca şiştiğini biliyorum. Düğün için şişkin olmak istemezsin."

Utanç . Cidden şu anda bunu yapıyor mu? Fox'un önünde? Ugh. Bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Benimle konuşmasına izin verdiğim için zayıf olduğumu mu düşünüyor? Ya da daha kötüsü, onunla aynı fikirde mi? Fox'un eli yine enseme buluyor, masaj yapıyor, dikkatimi çekmek istiyor ve ben de ona dönüyorum. Gözlerinde yargılama yok, ama başka bir şey var, parmağımı tam koyamadığım bir şey. Sanki

Tanıdık ama ulaşılmaz.

"Daha sonra söylemeyi unutursam diye söylüyorum, görünüyorsun Lilah."

Bu sözleri bana en son söylediği zamana geri döndüm, sutyenimden başka bir şey giymeden tezgahının üzerinde oturuyordum.

"Teşekkür ," diyorum ona, yanaklarım şu anda yanmıyormuş gibi davranarak.

Anneme bakıyorum. Sert gözlerle bizi izliyor ve umduğu gibi yemini yutmadığım için kızgın mı yoksa dış görünüşümüzde bir çatlak mı arıyor . Doğrusu, bir çatlak bulacağını sanmıyorum çünkü ben bile bulmakta zorlanıyorum.

Sandalyesinin arkasından sarkan büyük boy çantasına uzanıyor. "Büyükannenin yüzüğünü getirdim. Bunu sana vermemin zamanı gelmişti. Hiç yuva kuramayacağını düşünmüştüm."

Devasa kahverengi bir kutuyu gösterirken yaptığı iğnelemeyi görmezden geliyorum. Çocukken bana sayısız kez ona dokunmamam söylenmişti. Kapağı çevirip açıyor ve takmam gereken yüzük orada duruyor. Tıpkı hatırladığım kadar gösterişli. Ona uzanıyorum ve annem kapağı kapatmadan önce parmağımı zorlukla çekmeyi başarıyorum.

"Arthur'un bunu sana vermesini istiyorum." "Elbette," diyor Fox. "Bunu yapabilirim."

"*Düzgünce*," diyor annem, kaşları çatılmış bir halde. Düzgün mü? Şunu mu demek istiyor...

Tanrım. "Ne? Anne, hayır. Bu-"

"Lilah Jane, ilk evlenme teklifini yüzüksüz yaptığından beri bu doğru görünüyor. Bir gün çocukların için güzel bir hikâye istemiyor musun? Yoksa onlara babalarının bir plan ya da yüzük olmadan nasıl evlenme teklif ettiğini anlatmayı mı tercih edersin?"

Bunların hiçbirisi. Gelecekteki çocuklarıma bunların hiçbirini söylemek istemiyorum çünkü çocuk *isteyip istemediğimi* bile bilmiyorum. Ama bunu söylemek, şu anda tartışmak istemediğim yepyeni bir solucan kutusu açacaktır.

"Annen haklı Lilah."

Başımı Fox'a doğru çeviriyorum. "Öyle mi?"

Bana doğru eğilerek başını sallıyor. "Düzgün bir teklifi hak ediyorsun. İzin ver sana bir tane vereyim."

Çılgılık atmak, bunun uygun bir teklif olmadığını çünkü gerçek olmadığını söylemek istiyorum ama bu her şeyi mahveder. O yüzden başımı sallıyorum.

Fox sandalyesini geriye itiyor ve annemin elinden kutuyu alıyor. Sanki bu, tüm dolandırıcılığımızı yerle bir edecek dumanı tüten bir silahmış gibi kendini beğenmiş görünüyor. Ama sanırım Fox'un ne kadar iyi bir adam olduğuna dair bahse girmiyor.

Cafcaflı kutuyu elinde tutuyor, derin bir nefes alıp önümde diz çökmeden önce parmaklarını üzerinde gezdiriyor. Şık restoranın etrafına bakıyorum. Herkes bize bakıyor, olan bitenin büyüüne kapılmış, sessiz sinema oynadığımızdan habersiz.

Sandalyemi çekip yüzümü ona dönüyorum, gözlerimle *bunu yapmak zorunda olmadığını* söylemeye çalışıyorum.

Bir yandan da "*İzin ver bunu senin için yapayım*" diyor.

"Fox, ben-"

"Lilah Jane Maddison," diye yüksek sesle anons ediyor, sesi benimkinden daha gür çıkıyor ve itirazlarımı susturuyor. "Sana ilk randevumuzda aşık oldum."

Dudaklarımı birbirine dolayarak gülümsememi gizlemeye çalışıyorum çünkü ilk buluşmamızın sadece birkaç gün önce olduğunu ben de onun kadar iyi biliyorum.

"O eşeğin üstünde oturmuş, çorbaya batırdığın sosisliyi yerken göz kamaştırıcıydın," diyor, gözleri kahkahalarla dans ediyor, o çok sevdiğim gülümsemesi dudaklarının kenarıyla alay ediyor. "O zaman aşkımızın peri masallarında anlatılan türden olduğunu anlamıştım."

Anneme bakmaya cesaret edemiyorum çünkü onu kaybedeceğimi biliyorum.

"Sonsuzluğu aramıyordum ama sende tam olarak bunu buldum. Sen..." Gözleri yumuşuyor, içindeki mizah sönüyor ve bu o kadar ani oluyor ki ona bakarken boğazım düğümleniyor. "Hayatıma eksik olduğunu bilmediğim bir şey kattın."

Sesinde bir şeyler değişmeye başlıyor, sessizleşiyor ve odanın geri kalanı kayboluyor. Artık sadece biz varız: Fox tek dizinin üzerinde, elimi tutuyor ve acımaya başlayan gözlerimin içine bakıyor.

"Zeki, nazık ve güzelsin. Ve zekan seninle ilgili en sevdiğim şey olabilir. Beni güldürüyor ve gülümsetiyorsun. Ve beni gerçekten çok mutlu ediyorsun. Senin kocan olmak benim için bir onurdur. Ne diyorsun Lilah? Benimle evlenir misin?"

Boğazım yanıyor ve hava almakta zorlanıyorum. Bundan ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. Fox'un bana harika ya da güzel demesi değildi. Hayır. Daha fazlasıydı. Özlediği şeyin ben olduğumu söylerken sesindeki çığlıktı çünkü kulağa çok gerçek geliyordu. Sanki gerçekten bir şeyleri özlüyormuş gibi.

Birine sahip olmanın güzel olduğunu itiraf etmesini hatırlatıyor. Fox düşündüğümünden daha mı yalnız? Bu onun için söylediğinden daha mı önemli?

"Ee, Lilah?" diye soruyor annem, dikkatimi çekerek ve bakıyorum *ki onun* bile gözleri yaşarmış. "Adama cevap ver!"

Bana umutla bakan ve her zamanki gibi sabırla bekleyen Fox'a dönüyorum.

"Evet Fox," diyorum sessizce, sesimdeki titremeyi duymaması için dua ederek. "Evet, seninle evleneceğim."

Endişeli bir erkek arkadaş rolünü mükemmel bir şekilde oynayarak rahatlamış bir nefes üflüyor.

"Evet dedi!" diye bağıyor ve restoranın geri kalanı alkışlıyor.

Fox kutuyu açıyor ve gözlerini ayıramadığı iğrenç yüzüğü ortaya çıkarıyor. Ben yüzüğü görünce irkilmemek için kendimi zor tutarken, o yüzüğü ipek astarlı kutusundan çekip çıkarıyor ve parmağıma takıyor. Bir zamanlar, çok küçük bir kızken ve aşk ve evlilik hakkında çok daha farklı düşüncelerim varken, bir yüzük hayal etmiştim. Bu şey mi? Benim istediğime hiç benzemiyor. Yüzlerce küçük elmas, ortadaki dört karatlık kare bir elması çevreliyor. Bandın içinde, her iki yanda ikişer tane olmak üzere yakutu andıran dört küçük taş var.

Eğer bu gerçekten parmağımda bir yüzük olmasını istediğim alternatif bir gerçeklik olsaydı, basit bir şey olurdu ve bunun kadar abartılı olmazdı. Ama bu alternatif bir gerçeklik değil. *Bu* benim gerçekliğim, benim geleceğim, eğer aileme karşı koyacak cesareti bulamazsam.

Dudaklarını yanağıma bastırıp yanımdaki yerine geçerken annem, "Çok güzeldi Arthur," diyor. "Yüzük hakkında ne düşünüyorsun? Muhteşem, değil mi?"

Ona gülümsüyor ve eğer onu daha iyi tanımasaydım - ki kesinlikle tanıyorum -Gerçek olduğuna inanırdım. "Çok güzel, Selene."

Kadehini kaldırıyor ve cevabından memnun olmuş gibi görünerek bardağın kenarından ona sırtıyor. "Artık bu konuyu kapattığımıza göre, nişan partinizi konuşmalıyız."

"Neyimiz?!"

Patlamam birçok insanın bize bakmasına neden oldu.

"Sesini alçalt canım," diyor annem, gözleri kısılıyor. "Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Kız kardeşin için bir tane ağırladık. Senin için de aynısını yapacağız."

Ah, evet. Sadie'nin nişan partisi. Nasıl unutabilirim ki? Nişanlısının arkadaşlarından biriyle tuvalette öpüşürken yakalanmışım. , bu ailemin "Yuva kurmalısın" görevine çıkmasına neden olan katalizördü.

"Belki bu sefer kıyafetlerini çıkarmazsın," diyor ve bardağından bir yudum daha alıp rekor bir sürede boşaltıyor.

Kaşlarını kaldırmış olan Fox'a bakıyorum. Omuz silkiyorum, o da sırtarak bana hafifçe kafa sallıyor ama gözlerinde yargılayıcı bir ifade yok. Bunu da onun hakkında sevdiğim şeyler listesine ekliyorum. Geçmişimi bana karşı kullanmıyor, ki bunu annem için kesinlikle söyleyemem.

Bir garson beliriyor ve annemin bardağını doldururken soruyor: "Bahar hakkında ne düşünüyorsunuz? Bir partiye ev sahipliği yapmak için çok güzel bir zaman."

"Anne, ben-"

Fox, "Bence bahar çok güzel," diyerek ona katılıyor.

"Harika. Partiyi o zaman için planlarız. Asistanımı görevlendireceğim ve davetiyeleri en kısa sürede dağıtabiliriz. Umarım insanlar bu kadar kısa sürede bile cevap verirler." Bize sert bir bakış attı. "Şimdi, beyaz mı yoksa kirli beyaz keten mi istersiniz?"

Yemeğin geri kalanını bu şekilde, şu anda yattığım sahte nişanlımla yaklaşan nişan partimi planlayarak geçiriyoruz.

Bu nasıl daha da kötüleşebilir?

"Bu... bir şeydi."

Nedenini bilmesem de Fox'a ters ters bakıyorum.

Unut gitsin. *Tam olarak* nedenini biliyorum.

"*Bence bahar güzel.* Gerçekten mi, Fox? Ona bunu mu söylüyorsun?" Yüzünü buruşturdu. "Sadece nazik olmaya çalışıyordum."

"Bu kadar nazik olmayı bırak!"

İstediğimden daha yüksek sesle çıkıyor. Sanırım.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda bilmiyorum. Belki de ciddiym. Belki de bu kadar iyi, sakın, uzlaşmacı ve yardımsever olmayı bırakmasını istiyorum. Bana bunun çok fazla *olduğunu* söylemesini istiyorum çünkü bu çok fazla.

Ama yapmayacak. Yapmayacağını biliyorum.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye soruyor sessizce, daireme doğru ilerlerken, çünkü onunla gitmem için ısrar eden annem beni eve götürmekten daha önemli işleri olduğuna karar verdikten sonra *elbette* beni eve bırakmayı teklif etti.

"Hayır," diyorum, aynı sessizlikle. "İyi biri olmanı seviyorum Fox. Seninle ilgili en sevdiğim şey bu. Ben sadece... Bu çok ileri gitmiyor mu? Önce bir evlenme teklifi, şimdi de bir parti?"

"Bilmiyorum. Belki de? Ama başka ne yapmamız gerekiyor? Ona hayır mı diyelim? İçimden bir ses bunu pek hoş karşılamayacağını ve saçmalıklarımızı yüzümüze vuracağını söylüyor. Bunun işe yaramasını istiyorsun, değil mi?"

Bunun işe yaramasını istiyorum. Annemin arayıp beni azarlamaması güzel bir değişiklik oldu. Tabii, şimdi de parti planlaması için arayacak ama bununla başa çıkabilirim. Planlamayı severim. Sevmediğim diğer şeyler. Tüm bunların sahte olduğunu ağızından kaçırma korkusuyla zar zor konuştuğum Auden gibi değer verdiğim insanlara yalan söylemek.

"Evet, bunun işe yaramasını istiyorum."

"O zaman . Parti yaparız ve sonra . Nişan partisinden sonra beni terk edebilirsin. Ailenin cüzdanı dışında bir zararı olmaz."

Gülümsüyor ama düşününce midem bulanıyor. Ailemi değil.

-Ama ondan ayrılmayı hiç umursamadım. İşte bu

Başından beri plan buydu, ama şimdi bir zaman çizelgesine sahip olmak her şeyi çok daha gerçek hissettiriyor.

"Peki ya ailen? Tüm bunlar hakkında onlara ne söyleyeceksin?" Bu işe başladığımızdan beri ilk kez sorum karşısında paniğe kapılmış görünüyor. "Gerçekten nişanlı olduğumuza inanmalarına izin verecek misin, yoksa onlara da yalan söyleyecek misin?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bütün bu olaylarda onları hiç düşünmemiştim."

Hayır, eminim yapmamıştır. hiçbirini düşünmedik. "Bunu iptal etmeliyiz."

Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Sen ciddi misin?"

Kahretsin. Ciddi miyim ben? Bunu bırakıp ailemin bana tuzak kurmaya çalışmasına geri dönmek mi istiyorum? Bana hafifçe değil de tamamen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bakmalarına geri mi döneyim? Cevaplarımın hayır ve hayır olmasından nefret ediyorum. Bu ilişkiyi bitirmem *gerekirken*, şu anda bencilce davranışım için bitirmeme ihtimalimin yüksek olmasından nefret ediyorum.

İnledim. "Bunun bu kadar stresli olmaması gerekiyordu."

Fox uzanıyor, eli kalçama iniyor ve ben onun ağırlığından çok hoşlanıyorum.

Beni güven verici bir şekilde sıkıyor. "Hey, sorun yok. Her şeyi . Eğer seni daha iyi hissettirecekse, annemle babam tüm bu olanlara yüzde yüz gülerler."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kesinlikle. Üç tane gürültücü çocukları var. Bu noktada hiçbir şey onları şaşırtmaz."

"Sahte bir nişan bile mi?"

"Regan lezbiyen olduğunu açıklamadan önce *üç yıl* boyunca bir erkekle çıkıyormuş gibi yaptı. Bence sahte bir nişan onları zerre kadar korkutmaz."

"Üç yıl mı?"

"Evet. Birlikte yaşamaya başladılar." "Bu..."

"Lanet olası deli mi? Biliyorum ama korkmuştu. Komik olan şu ki, bu tamamen gereksizdi çünkü sonunda itiraf edip ortaya çıktığında ailem hiç umursamadı. Artık bu konuda sürekli şakalaşıyoruz." Kalçamı tekrar sıkıyor. "Bu, önümüzdeki on ila yirmi yıl boyunca tatil toplantılarında gündeme getireceğimiz başka bir hikaye olacak."

Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor, ama yine de Tanıdığımız ve sevdiğimiz *herkes*.

"Bence Auden'a söylemeliyiz."

Fox kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Emin misin?" ". Ona yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. O bilmeli." "Pekâlâ. O zaman ona söyleriz."

"O zaman Hutch da bilecek. Birbirlerine her şeyi anlatırlar." Yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor. "Tamam."

İçimde yine bu kadar uyumlu davranmasına sinirlenen küçük bir parça var, ama elini kalçamda sıkılaştırdığı anda ezildi, tutuşu ben fark etmeden iki inç daha yukarı kaymıştı. Elbisem tehlikeli bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyor. Eğer hareket edecek olsaydım, neredeyse onu teşhir ediyor olacaktım.

Fox da fark etmiş olmalı, çünkü arabadaki havanın değiştiğine yemin edebilirim. İkimiz de yakın olduğumuzun ve en son baş başa kaldığımızda neler olduğunun farkındayız. Onu bilmem ama ben sonrasında kendimi çok rahatlamış hissettim. Şu anda bundan daha fazlasını kullanabilirim ve bahse girerim o da kullanabilir.

"Bugünkü maça hazır mısınız? Kendini rahatlamış hissediyor musun?"

Sertçe yutkunuyor. "Daha rahat olabilirim."

Sözlerimizdeki çift anlamlılık açık ve net, bu yüzden Fox arabasını apartmanımın önüne park ettiğinde tek kelime etmeden beni içeri kadar takip etmesi şaşırtıcı değil. Kapım kapanır kapanmaz beni belimden kavırıyor, kendine doğru çekiyor ve dudaklarını sert bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor. Bana restorandaki öpücüğü hatırlatıyor, ama bu sefer, burada buna tanıklık edecek kimse yok. Bu öpücük tamamen bize ait. Göstermelik değil.

Bu *gerçek*.

Sırtımı kapıya yaslayarak, ben nefes nefese kalana kadar beni öpüyor. O zaman bile durmuyor. Dudaklarını çenemde, boynumda ve köprücük kemiklerimi öpen elbisemin üst kısmına kadar takip ederek aşağıya doğru sürüklüyor.

"Bu elbise çok fazla yerinizi kapatıyor," diye yakınıyor. "Daha fazlasını istiyorum." "O zaman çıkar."

Hızlı parmaklarıyla boğazıma kadar gelen düğmeleri açıyor, bileğinin her hareketiyle birlikte ağzı da onu takip ediyor. Dilini karnımın üzerinde gezdiriyor ve sıcaklığın ardından gelen serin hava omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

Düğmelerin sonuna ulaştığında dizlerinin üzerine çöküyor ve elbisenin eteğini belime doluyor. Baş elbisenin altında kayboluyor ve kaldığı yerden devam ediyor. Basit beyaz pamuklu tangama ulaştığında bile durmuyor. Hayır, sadece ağzını iç çamaşırımın ve her şeyin üzerinden geçiriyor ve yalıyor.

"Kutsal..."

Tüm söyleyebildiğim bu çünkü sadece onun dilini üzerimde gezdirmesine konsantre olabiliyorum, aramızdaki malzeme her şeyi çok daha ateşli hale getiren lezzetli ve eğlenceli bir bariyer oluşturuyor.

"Siktir," diyor dudakları bana değerken. "Senin tadını özledim."

Soru olmasa da başımı sallıyorum çünkü bunu ben de kaçırdım, düşününce çok saçma geliyor. Bunu kaçırmaya hiç hakkımız yoktu, ama işte buradayız, kendimizi kontrol edemiyormuşuz gibi birbirimizi mıcıkıyoruz.

Fox elimi tutup başına götürüyor. "Bana nasıl sevdiğini göster Lilah. Bana şu anda neye ihtiyacın olduğunu göster."

Ne yaptığını biliyorum. Kontrolü tekrar ele almam için bana izin veriyor. Ve bu onu daha çok sevmeme neden olmuyorsa ne olayım.

Saçlarını sıkıca kavıyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye yatırıyorum. "İhtiyacım olan şey, konuşmayı bırakman ve olabileceğini bildiğim iyi bir çocuk gibi beni yemen."

Kahve rengi bakışları kıvılcımlar saçıyor ve bu, ağzını tekrar bana doğru zorlamadan ve tamamen kendimden geçmeden önce gördüğüm son şey oluyor. Fox dilini bana doğru sürüyor, tekrar tekrar üzerimde gezdiriyor ve bu muhteşem bir şey. Ona neyi sevdiğimi söylememe ya da göstermeme gerek yok. O biliyor. Yine de elimi saçlarında tutuyorum, onu kendime sıkıca bağlıyorum, içimde hızla akan bu duyguyu kaybetmek istemiyorum.

Dokunuşu sadece doğru miktarda basınç ve doğru hızda ve beni sadece tatmıyor. Bana tapıyor, ciğerlerimdeki tüm nefesi çalıyor. İç çamaşırım ne zaman yoldan çektiğini bilmiyorum ama aniden çıplak klitorisimi dudaklarının arasına alıyor ve orgazmım bir anda içimde patlıyor. Kalçalarım kapıya çarpıyor, ama Fox rahatlamaya cesaret edemiyor ve içimden geçen her bir dalga boyunca yüzüne biniyorum. Hepsini alıyor, eğer içinden gelen zevk dolu hırıltı bir şey ifade ediyorsa, bundan biraz zevk alıyor.

Titremelerimin sonuncusu da dindiğinde Fox nihayet beni biraz rahatlatıyor, nefesini toparlamaya çalışırken kalçamın iç kısmına yumuşak öpücükler konduruyor.

"Bu..." Ama bitirmiyor. Bitirmek zorunda değil. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

Yine de başımı salladım ve "Evet. Öyleydi."

Fox sonunda ayağa kalkıp dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Tadının bana benzemesi umurumda bile değil. Öpüşmemiz öncekinden daha yavaş ve yumuşak ama bu onu daha az istememe neden olmuyor. Parmaklarımı güzel gömleğinin pantolonunun içine soktuğu yere götürüyorum ve çekiştirerek çıkarıyorum, ona herhangi bir şekilde dokunmak istiyorum. Ellerim gömleğin altından kayınca tıslıyor ve tırnaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum.

"Yine dalga geçiyorsun şekerim," diyor, sadece arada bir ortaya çıkan o kalın ses tonuyla.

"Alay mı ediyorum? Az önce amımı son yemeğimiş gibi yedin."

"Evet, ama tüm zamanım buydu. Benim oyunum."

Kahretsin. Doğru ya. Bu akşam maçı olduğunu tamamen unutmuşum. Muhtemelen maçtan önce yapması gereken milyonlarca şey vardır ve ben zaten bugün yeterince zamanını aldım.

"Ama sen yapmadın..." Elimini aşağıya kaydırıp kalçasına yaslanmış olan sikini avuçluyorum.

Bileğimi tutuyor ve başını sallayarak beni durduruyor. "Sorun . Ben iyiyim. Bu kadarı yeter."

"Fox-"

Ama itirazımı dudaklarıyla susturuyor, beni sertçe öpüyor. O kadar sert ki göğsümde hissedebiliyorum.

Ba-boom.

Ba-boom.

Ba-boom.

Bekle. O benim kalbim değil.

O benim kapım.

"Lilah Jane Maddison! Hemen şu kapıyı aç!"

Auden.

Fox'un gözleri açılarak yüzümdeki şaşkınlığı yansıttı.

"Onun burada ne işi var?" Fısıldıyorum.

Omuz silkiyor. "Nereden bilebilirim ki?"

"Nişanlandın mı?!" diye bağıyor kapıdan, hemen ardından tekrar vuruyor. "Erkek arkadaşımın kalecisiyle mi?! Kapıyı açsan iyi olur yoksa anahtarımı kullanacağım! Beş!"

"Oh, lanet olsun." Fox'un göğsünü itiyorum, parmaklarım elbisemin düğmelerinin üzerinde uçuşuyor, az önce yaşadığım orgazmdan sonra kendimi olabildiğince prezentabl hale getirmeye çalışıyorum. "Ciddiydi."

Fox yüksek sesle yutkunur ve gömleğini aceleyle pantolonunun içine sokar.

Ağzını sildim, hala orgazmımdan dolayı parlıyordu. "Git yüzünü yıka."

Başını sallayarak daireme doğru gürleyerek ilerliyor.

"Sola, sola!" Sola, banyoya gitmek yerine sağa, boş yatak odama doğru gittiğinde fısıldayarak bağıyorum.

Bir elini kaldırıyor, sonra kendini içeri atıyor. Bir nefes veriyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve bunun yeterli olmasını umuyorum. Yanaklarımın kırmızıya boyandığından ve dudaklarımın şiştiğinden eminim ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

"Hadi Lilah. Orada olduğunu biliyorum. Seni duyamadığımı mı sanıyorsun?" Auden bu kez çok daha sessiz, neredeyse yalvarırcasına söylüyor.

Sesindeki ihaneti duyabiliyorum ve bu beni neredeyse öldürüyor. Ondan çok büyük bir şey saklıyordum. Bunu düzeltmek zorundayım. Son bir güçlendirici nefesle kapıyı çekip açıyorum ve çok incinmiş görünen en iyi arkadaşımın yüzüne geliyorum.

"Auden, bak, yapabilirim-"

"Açıklamak mı? Emin ol açıklayacaksın." Yanımdan geçip gidiyor, bana çarpmaktan kıl payı kurtuluyor -ama niyetinin bu olduğunu sanmıyorum- ve dönüp telefonunu suratıma tutuyor. "Ne oluyor Lilah?"

Gözlerimin odaklanması bir saniye sürüyor ve odaklandıklarında gördüklerime inanamıyorum.

Maddison Holding İmparatorluğu'nun Varisi Lilah Maddison, Seattle Serpents'in Kalecisi Arthur Fox ile Nişanlandı

İki saat öncesine ait bir fotoğrafımız var, Fox önümde diz çökmüş, yüzüğü parmağıma takıyor. Fotoğrafi kimin çektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Fotoğraf makinesi olan kimseyi görmedim. Ama yine de, Fox'a ve onun güzel sözlerine o kadar odaklanmışım ki, bunu kaçırmış olma ihtimalim çok yüksek.

Bilmek istediğim şey, bu bilginin *nasıl* bu kadar çabuk yayıldığı. Kim bu kadar önemsemiş olabilir? Kim bu fotoğrafı satmak için bu kadar acele etmiş olabilir? Kim-

"Annem."

Auden'ın kaşları birbirine çarptı. "Ne?"

"Annem!" Dişlerimi gıcırdatarak tekrar söylüyorum. Tabii ki bunu o yaptı. O restoranda öğle yemeği yemek için bu kadar ısrarcı olmasının nedeni buydu. Bu işten bir şekilde kâr elde edebilmek için birilerini planlamış ve çekime hazır hale getirmişti. "Bunların hepsi onun tarafından planlandı."

"Fox'la onun yüzünden mi nişanlandığını söylüyorsun?"

"Evet!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. Teknik olarak bu doğru, ama belki de şu anda izin verdiğim şekilde değil.

"I..." Auden başını sallar. "Kafam karıştı. Annen Fox'u nereden tanıyor ki?"

"Bu... Ben..." Öfkelendim. "miyiz?"

Cevap vermiyor, sadece topuklarının üzerinde dönüyor ve oturma odama doğru ilerleyip kanepeye oturuyor. Kollarını ve bacaklarını aynı anda kavuşturuyor ve sabırla bekliyor gibi görünebilir ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Ben de onu takip ediyorum, diğer uca oturuyorum, ona söyleyeceklerim karşısında çılgına dönme ihtimaline karşı, vuruş mesafesinden birkaç santim daha uzağa.

"Fox ile nişanlıyım."

Nefes nefese kaldı. "Ne oluyor be?! I-"

"Ama düşündüğün gibi değil," diye araya giriyorum o daha fazla patlamadan.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını dikkatle kaldırıyor. "Çünkü bu fotoğrafta sana evlenme teklif ediyormuş gibi görünüyor ve sen de parmağında hep nefret ettiğin o dandik yüzüğü takıyorsun. Fox'tan hoşlanmadığını sanıyordum. Ona aşık *olmadığını* sanıyordum. Bu konuda da mı yalan söylüyordun?"

Fox taktığından beri sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissettiren yüzüğümle oynarken irkiliyorum. "Evet, sanırım bu oldukça kötü görünüyor. Ama hikâyenin devamı var."

"O zaman anlatmaya başlasan iyi olur çünkü taşıyor. Daha önce de senden bir şeyler sakladığımı biliyorum," diyor, resmi olarak bir araya gelmeden önce Hutch'a gizlice yaklaştığı zamanları kastederek, "ama bu *evlilik*, Lilah. Benden bu kadar büyük bir şeyi saklayacağını düşünmemiştim."

"Bunu saklamıyorum. Kasıtlı olarak değil. Sadece bir şekilde... bizden uzaklaştı ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Başını eğiyor. "Pekala, şimdi dinliyorum."

"Anneme bir erkek arkadaşım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun, çünkü babamın doğum günü partisi için bir randevu ayarlamam konusunda başımın etini yiyordu?"

"Elbette hatırlıyorum. Bana birini bulduğunu söylemiştin. Ancak o kişinin Fox olduğundan bahsetmemiştin." Bana tamamen hak ettiğim kötü bir bakış attı.

"Sürpriz mi?" Ofluyor ve ben devam ediyorum. "Biz... bu kadar büyük olmasını istememiştik."

"*Nasıl* bu kadar büyüdü? Bu nasıl başladı?"

"Yılbaşı gecesi. Annemle telefondaydım"- araya girmeye çalıştığında elimi kaldırıyorum, muhtemelen annemin aramasına cevap vermem konusunda bana ders verecekti-"ve Fox onun beni sorguya çektiğini ve her zamanki sümüklü halini takınarak erkek arkadaşım olduğuna inanmadığını söylediğini duydu."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Auden ve haklıydı. Bana öyle demişti. Belki de o zaman onu dinlemiş olsaydım, şimdi bu durumda olmazdım. "Dur tahmin edeyim, o zaman: sana yardım etmek için devreye girdi ve bu gece seninle çıkmayı kabul etti, öyle mi?"

"Evet."

"Yani, anlıyorum. Bu Fox. O yaşayan en tatlı adam. Sana yardım etmek istemesine şaşırmadım. Bahse girerim bir kaplumbağanın karşıdan karşıya geçmesine yardım etmek için trafiğin yoğun olduğu saatlerde I-5'teki tüm şeritleri durdururdu."

Gülümsüyorum. Hiçbir fikri yok.

"Bir randevudan nişana nasıl geçti anlamıyorum."

"*Sahte* nişan. Gerçekten evlenmiyoruz." Şatafatlı yüzüğü gösteriyorum. "Hepsi ailemi benden uzak tutmak için. Sana yalan söylemek istemedim, Auden. Yemin ederim. Ama anneme gerçeği söylemekten çok korkuyorum çünkü onun gibi acı çeken yaşlı bir kadına dönüşmek istemiyorum."

İtirafı durduramadan son kısım ağzımdan dökülüverdi. Bunu söylemek istememiştim ama şimdi ortaya çıkması iyi hissettiriyor. Özellikle de tam olarak bu yüzden Fox'la bu oyunu oynamama izin veriyorum.

Sonumun yalnız ve acı olmasını istemiyorum. Evlilik fikri beni hâlâ ama bir ilişki fikri... Artık o kadar da çılgınca gelmiyor. Bu rol yapma işi bana kesinlikle avantajları olduğunu fark ettirdi. Beni önemseyen ve hatırlayan birine sahip olmak güzel.

Sizinle ilgili tüm küçük şeyleri ve tuhaflıklarınızı tuhaf değil, aksine sevimli bulur.

Fox gibi biri.

Bu düşünceden sıyrılıyorum, gözlerim şu anda saklandığı banyonun kapısına kayıyor. Auden öyle bir alevle içeri girdi ki neredeyse burada olduğunu unutuyordum. Tüm bunları duyabiliyor mu? Kabulüm hakkında ne düşünüyor?

"Yani..." Auden iç çeker. "Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey." Şaşırmış bir halde başımı geriye atıyorum. "Ne?"

"Her şeyden önce, o yaşlı... o yaşlı... sürtük gibi acı ve yalnız kalmayacaksın!"

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Az önce anneme sürtük dedin." "Peki, haksız mıyım?"

Hâlâ gülerek başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır, hiç de haksız değilsin. O tam bir sürtük."

"İkinci olarak, ikinizin bu planı yapacak kadar aptal olduğunuza inanamıyorum. Yani, ciddi mi? Resmen Fox'u köpekbalıklarına yem ediyorsunuz. Ailenize bir santim verirsiniz, bir milim alacaklarını biliyorsunuz. Bunun olacağını nasıl göremediniz?"

"Bilmiyorum. Bunun onları biraz rahatlatacağını düşündüm. Benden nefret ettiklerini, bu yüzden Sadie söz konusu olduğunda olduğu gibi yatırım yapmayacaklarını düşündüm."

"Lütfen. Annen kontrolü ele geçirmek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor."

Bununla ilgili bir şey omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Ondan düşündüğümünden daha çok mu hoşlanıyorum? Yatak odasında kontrol sahibi olmak istediğim için mi? Ve muhtemelen toplantı odasında bile?

"Yani, gerçekten evleniyor musun?"

"Hayır!" Tek kelime hızla ağzımdan dökülüyor. "Hayır," diyorum, bu sefer daha yumuşak.

Başını sallıyor, bu cevaptan memnun. "Sence annen bunun sahte olduğunu biliyor mu?"

"Bunu bana bugünden önce sormuş olsaydınız, evet diyebilirdim. Ama şu anda konuştuğumuz gibi nişan partimizi planladığını düşünürsek, hayır."

"Parti mi? Herkesin önünde numara mı yapacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Başka ne seçeneğimiz var? Herkese bunun büyük bir aldatmaca olduğunu mu söyleyeceğiz? Ortaya çıkıp 'Tüh. Kötü mü? Hayır.

parti, sonra . Planımız bu."

"En azından senin bir planın var. Hutch'la kesinlikle yapmadım. Bir gün biraz eğleniyorduk, birlikte uyuyorduk ve-" Gözleri büyüdü. "Hayır."

"Ne?"

"Bana onunla yatmadığını söyle."

"Ne?" Gülmeye zorluyorum. "Tabii ki hayır. Ben... Biz..." İnledim. "Oh, kimi kandırıyorum? Evet, birlikte yattık. Ama sadece bir kez!"

Ve bir buçuk. Ama bunu ona söylemedim.

Az önce kapımın önünde olanları hatırlatırcasına kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Orgazmın etkisinin çoktan geçtiğini söylemek yanlış olmaz ve omuzlarıma tekrar yerleşen gerginliği atmak için kesinlikle bir tane daha alabilirim.

"Lilah..." Titriyor, oturduğumuzdan beri ilk kez koltuğa geri yaslanıyor. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, bunu biliyorsun değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Elbette tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyorum. Bunun çok iyi farkındayım. Ama bunu durduramıyorum.

Acaba bunu durdurmak istemediğim için mi böyle ?

"Bak," diyor ellerini kucağında kavuşturarak. "Siz bir yetişkinsiniz. İkiniz de öylesiniz, yani ne yaparsanız yapın bu tamamen sizin kararınız. Ben sadece... Bence dikkatli olmalısın Lilah. Aşka, ilişkilere ya da bu tür şeylere inanmadığını biliyorum ama Fox inanıyor. Yılanlar Bekarlar Kulübü'ndeki diğer erkekler gibi davranıyor ama ben buna inanmıyorum. O bunun için fazla tatlı. Kocaman bir kalbi var ve onun incindiğini görmek istemiyorum."

Ona zarar *verdiğimi* görmek istemediğini açıklamak zorunda değil ama Fox ve ben bunun sahte olduğunu biliyoruz ve başka bir şeymiş gibi davranmıyoruz. İncinmeyeceğiz çünkü işin içinde duygular yok.

"Teşekkür ederim. Sözlerinizi ciddiye alacağıma söz veriyorum."

Başını sallıyor. ". Tek istediğim bu. Sadie'ye söyledin mi?"

Başımı salladım. "Henüz değil, ama sanırım bu da yapmam bir başka telefon görüşmesi. Eminim annem haberi çoktan tüm göle yaymıştır."

"O kadın. Yemin ederim," diye mırıldanıyor Auden.

Sonra sessizleşiyoruz. Uzun bir süre bu şekilde kalıyoruz, gerçekten hiçbir şey söylemiyoruz ve Fox'un hala dairemde olduğunun ve muhtemelen tüm bunları dinlediğinin farkındayım.

Auden bir süre sonra, "Gitsem iyi olacak," diyor. Çantasını omzuna atarak ayağa kalkıyor. "Yapmam gereken bazı işler var ve görünüşe göre nişan partin için almam gereken yeni bir elbise var."

Onu takip edip kapıya kadar yürürken iniltimi tutmaya çalışıyorum, o da kollarını bana doluyor. Ona sıkıca sarılıyorum, buna tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım var. Auden'in bunu benden birinden öğrenmiş olmasından nefret ediyorum ama sırrın artık ortaya çıkmış olmasından memnunum. Bunu ondan saklamak beni öldürüyordu. Ayrıca, Fox dışında bu konuyu konuşabileceğim birinin olması da iyi olacak.

"Hutch'a bundan bahsedecek misin?" Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak soruyorum.

"Evet. O benim ortağım. Ondan bir şey saklamam."

Başımı salladım, anladım. "Bu adil."

"Ama başka kimseye söylemeyeceğim. Rory'ye bile."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Teşekkür . Sen dünyadaki iyi en iyi arkadaşsın."

"Biliyorum," diyor soğukkanlılıkla.

Tekrar sarılıyoruz ve Auden ayrılıyor, uyarısı kulaklarımda yüksek sesle çınlıyor.

Dikkatli ol Lilah. Onun incindiğini görmek istemiyorum.

Dikkatli davranıyorum. Ona zarar vermeyeceğim. Bunun ne olduğunu biliyoruz. Sahte olduğunu biliyoruz. Biz iyiyiz. Sorun yok, değil mi?

Sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu anın, yarım saat önce aynı pozisyonda, bacaklarımın arasında Fox varkenki halimden ne kadar farklı olduğuna gülmekten kendimi alamıyorum.

Tatlı Tilki. Nazik Tilki. Aşka inanan Tilki.

Her şey yolunda. Biz iyiyiz, diyorum kendime, ama düşüncelerimin kenarından sızan küçük bir endişeye engel olamıyorum. Ya iyi değilsek? Ya çizgileri çok fazla bulanıklaştırıyorsak?

Peki ya... ya en aptalca şeyi yapar ve sahte nişanlıma aşık olursam?

BÖLÜM 14

FOX

Doğruca cehenneme gideceğim.

Lilah ve Auden arasındaki her kelimeyi duydum ve bir kez bile onları duymamak için bir şey yapmadım.

Anneme gerçeği söylemekten çok korkuyorum çünkü onun gibi acı çeken yaşlı bir kadına dönüşmek istemiyorum.

Lilah böyle olacağını mı düşünüyor? Ne kadar inanılmaz olduğunu görmüyor mu? Ne yaparsa yapsın yeterince iyi olmadığına inanan onunki gibi ebeveynlerle, bahse girerim hayır.

Yine de annesi gibi olduğuna inanıyorsa, yıllar boyunca ona gerçekten bir numara yapmış olmalılar. Benzemiyor. Kadınla fazla vakit geçirmediğimi biliyorum ama Lilah'ın ona hiç benzemediğini biliyorum. Elbette kontrolü seviyor, annesinin de öyle olduğu açık ama bu farklı. Lilah *diğer* insanları kontrol etmek istemiyor. Sadece kontrolün *kendisinde* olmasını istiyor ve bunu kim istemez ki? Kim kendi hayatında söz sahibi olmak istemez ki?

Küvetin çıkıntısını itip ilk kez aynaya bakıyorum. Kahretsin, berbat görünüyorum. Lilah'nın elleri sağ olsun, saçlarım her yere yapışmış ve yorgun görünüyorum, muhtemelen bu saatlerde banyoda saklanmayıp maç öncesi kestirdiğim içindir. Bütün bunlar düşündüğümde çok daha fazla kontrolden çıktı. Sadece bir parti, numara yapacağımız bir akşam olması gerekiyordu. Şimdi, bir nişan partisine ev sahipliği yapıyoruz.

Yine de hayır diyebilirdim. Herhangi bir noktada, Selene'e siktirip gitmesini söyleyebilirdim ve Lilah'ya da gittiğimi söyleyebilirdim. Ama yapamadım. Yanımda oturan kadına bir kez baktım ve annesi onun hakkında küçümseyici sözler söylerken gözlerindeki yenilgiyi gördüm ve bunu yapamazdım. Onu onlarla tek başına savaşmaya bırakamazdım.

Ben de dizlerimin üzerine çöktüm, içimden geldiği gibi konuştum ve Lilah'ya evlenme teklif ettim. Elbette sahteydi ama o anın içinde kaybolan küçük bir parçam olduğunu kabul etmezsem aptallık etmiş olurum. Neredeyse bir saniyeliğine gerçek gibiydi.

Parti vereceğiz, sonra da . Planımız bu.

Başından beri planımız buydu ve ben bununla iyiydim, ama şimdi? Şimdi ne istediğimi bilmiyorum. Göğsümü ovuşturuyorum, Lilah'dan ayrılma fikrinden hiç hoşlanmıyorum, ki bu çok saçma.

Düşüncelerimden sıyrılıp işimi yapıyorum, yüzümü temizliyorum ve ellerimi yıkıyorum. Auden gittikten sonra bile banyoda çok fazla zaman geçirdikten sonra, aklımı başıma toplamak için elimden geleni yapıyorum ve kapıyı yavaşça çekerek açıyorum. Kafamı çerçevenin etrafından dolaştırıyorum ve Lilah'yı sırtını ön kapıya dayamış, tam da daha önce onu tuttuğum yerde dururken buluyorum.

Sarsılmış görünüyor, tamamen keyifsiz. Onu tekrar bir araya getirme dürtüsü beni güçlü bir şekilde etkiliyor ve tam da bunu yapmak niyetiyle ona doğru yürüyorum.

"İyi misin?" Ona usulca sordum.

Göz kapakları davetsiz misafirim karşısında titreyerek açıldı. Başını salladı. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Çünkü nişanlılığımızla ilgili 'sızıntının' sorumlusu kesinlikle annem. Şu anda tüm internete yayılmış durumda ve bunu bilen sadece Hutch olmayacak. Hepsi bilecek. Artık bunu saklamanın bir yolu yok."

O haklı. Bunu daha fazla saklayamayız. Ama nişan partisiyle birlikte bu zaten olacaktı, değil mi? Bunu daha fazla saklayamazdık.

"Tüm bunların ortaya çıkış şeklini seviyor muyum? Hayır ama zaten Auden ve Hutch'a söyleyecektik, değil mi?"

"Doğru. Ama-"

"O zaman sorun yok." Aramızda kalan mesafeyi kapatıyorum. Sadece onu rahatlatmak istediğim için değil, kendime engel olamadığım için. Ona dokunmam gerek. Çenesini kendime doğru kaldırıyorum, güzel mavi gözleri

Onu daha önce bıraktığımdan biraz daha donuk. " değil. Bu işte beraberiz, unuttun mu?"

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Bu kadar olmayı bırak." "Hayır. İyi olmam hoşuna gidiyor."

Nefes nefese kalıyor. "Evet, evet. Evet, biliyorum. Ben sadece... Sen hiç endişelenmiyor musun?"

"Hayır."

"Hayır mı? Sence Auden burada olduğunu biliyor muydu?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Şu anda endişelendiğim tek şey bu elbiseyi üzerinden çıkarmak."

Kaşları birbirine çarpıyor ama bakışlarındaki kıvılcım hiç de yanlış anlaşılıyor. "Peki ya senin oyunun ne olacak? Şu anda genelde uyuklamıyor musun?"

Genelde bu saatlerde uyuklarım ama zaten bütün günüm berbat oldu. Neden bunu da pencereden dışarı atmayalım? "Benimle uyu."

"Seninle mi?"

"Evet. Takım elbisem zaten kamyonetimde ve tek ihtiyacım olan da bu. Ben iyiyim. Burada istediğiniz kadar kalabilirim."

Gözleri parlıyor, sanki şu anda ihtiyacı olan şeyin yalnız olmamak olduğunu bilmeme şaşırmış gibi. Ama şaşırmamalı. Doğru şeyleri ararsanız Lilah'ı okumak o kadar da zor değil.

"Emin misin?" diye sorar.

"Şekerim, eğer bana seninle yatmak istediğimden emin olup olmadığımı soruyorsan, evet, bundan çok ama çok eminim."

Sırıttıyor. "Sanırım ikimiz de odama dönersek uyuyamayacağımızı biliyoruz."

"Oh, hayır. Ne kadar üzücü."

Monoton sesime gülüyor ve ben de onu kendime çekip kahkahasını öpüyorum. Çok geçmeden daha fazla bir şeye dönüştü ve onu kaldırıyorum, bacakları belimin etrafında birbirine bağlanıyor. Aletim klitorisine sürtünüyor, ki klitorisinin bir parça kumaştan başka bir şeyle kaplı olmadığını biliyorum.

"Arthur..." Adımı inliyor, bana karşı kıvranıyor. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyorum ve dönüp onu dairesinden yatak odasına götürüyorum, dudakları sürekli boynumda.

Onu usulca yatağına bırakıyorum, Auden'ı selamlamak için aceleyle yeniden yaptığı düğmeleri çözüyorum ve kaç tanesini yanlış yaptığını görünce kıkırdamama engel olamıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, gözleri yarı açık, çoktan zevkin içinde kaybolmuş.

"Düğmelerin. Onlar cattywampus." "Cattywampus?"

Kıkırdıyor.

"Ne? Biz Güney'de böyle deriz."

Gözlerini devirerek başını sallıyor. "Saçmalıyorsun."

"Evet," diyorum, son düğmelerini de çözüp dudaklarımı tam göbek deliğinin üzerine bastırarak. "Yine de hoşuna gitti."

İç çekiyor. "boyunca nedenini anlayamadım ama biliyorum."

"Sana söylüyorum..." Dudaklarımı daha da yukarı kaldırıp göğüslerinin arasını öpüyorum. "Bu kaleci esnemeleri."

"olsun"-ağzımı göğüs ucuna kapatırken uzun bir iç çekiş

-"Kaleci uzanıyor."

Dantelin dilime verdiği hissi severek sütyeninin üzerinden onu kızdırıyorum. Her zaman böyle dantelli sütyenler giyiyor mu bilmiyorum ama umarım öyledir.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor diğer meme ucunu ağzımın içine çekerken.

Öyle. Çok iyi hissettiriyor. *O* iyi hissediyor.

Onunla ne kadar süre alay ettiğimi bile bilmiyorum ama bu geceki maçtan önce kestiremeyeceğimden eminim. Yine de buna değiyor, özellikle de elimi elbisesinin altından geçirip başparmağımla klitorisinin etrafında dolaşırken onun küçük iç çekişlerini ve inlemelerini duymak.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Benim için çok ıslaksın, şekerim."

"Hepsi senin için," diye kabul ediyor, nefes nefese ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak dokunuşumu karşılamak için kalçalarını eğiyor.

Sanki beni daha da yakınımaya çekmeye çalışıyormuş gibi çekiyor.
am.

Dudaklarım dudaklarına değene kadar öpüyorum. "Ne yapıyorsun ihtiyacın var mı,

Lilah?"

"Sikine."

Ona karşı sırtıyorum, açık sözlülüğünü seviyorum. Neden ailesi dışında kimseye fikrini söylemekte bir sakınca görmüyor?

"Evet, hanımefendi," diyorum ve o da mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

"Bu hoşuma gitti."

Olabilir diye düşündüm ama bunu söylemedim. Onun yerine, istediği gibi yapıyorum, pantolonumdan kurtulmaya çalışıyorum, ona doğru bastırmadan önce tamamen soyunmaya zahmet etmiyorum. Bana yer açmak için bacaklarını açıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, ağzının kenarını öperek. "Aramızda bir şey varken nasıl bu kadar iyi hissediyorsun?"

"Sen nasılsın?" diye soruyor, sırlıklam olmuş amını bana doğru kaydırarak.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde ona karşı tekrar sallanıyorum. Prezervatife ihtiyacım var, ama yapmak istediğim son şey hareket etmek. Sadece onu hissetmek istiyorum. Her şeyini.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Sik beni artık, Fox."

"Prezervatif," diyorum ve başını sallıyor. "Hayır mı?" "RİA."

Altı aydır kimseyle birlikte olmadım."

"Ben de." Aslında daha uzun, ama bunu ona söylemiyorum. "Son sınavım iyiydi."

"O zaman ne bekliyorsun? İhtiyacım var-"

Lilah cümlesini bitirmez. Bitiremiyor. İç çamaşırını kenara çekip hiçbir uyarıda bulunmadan içine girdiğimde nefes almamakla meşgul.

"Lanet olsun."

Bir iniltiyle başımı boynuna gömüyorum, hareket edemiyorum. Hareket edersem anında boşalacağımdan korkuyorum. O kadar sıcak, sıkı ve kesinlikle mükemmel ki. Hiçbir şey bundan daha iyi olamaz.

"Kımılda," diye kulağıma yalvarıyor. "Hareket etmene ihtiyacım var." "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Lilah, amın beni bir mengene gibi sarmış durumda ve eğer kımıldarsam boşalacağım." Nefesi kulağımda kekeliyor ve ben geri çekilip ona bakıyorum. "İstediğin bu mu? Seni doldurmamı mı istiyorsun şekerim?"

"Tanrım, evet," diyor ben hafifçe içine doğru sallanırken. "Doldur beni Arthur. Beni sertçe becer ve döllerinle doldur."

Ben de öyle yapıyorum. Sikimin ucu içine oturana kadar çekiyorum, sonra tekrar sokuyorum. Tekrar tekrar, tırnakları sırtıma batana ve kulağıma adımı haykırarak içime girene kadar hiç pişmanlık duymadan onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum.

"Gel," diyor. "Benimle gel."

Tekrar tekrar içine ve sonra söz verdiğim gibi yapıyorum.

-İçinden sızdığımı hissedene kadar onu dolduruyorum. Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki o anın sıcaklığı ya da içimdeki başka bir hayvani şey, ama ondan çekiliyorum ve sikimi parmaklarımla değiştiriyorum, tüm o spermi içine geri itiyorum, bu gece ben ağdayken, onun evde oturduğunu bilmek istiyorum. onun içinde benden bir parça var.

Dölle ıslanmış parmaklarımı ondan çekip doğrudan ağzına götürüyorum. İsteyerek açıyor, ikimizin birlikte tadına bakıyor, parmaklarımın etrafında takdirle inliyor. Sikimin bacağına doğru seğirdiğini hissedince kıkırdıyor.

"Bu kadar çabuk tekrar hazır mısın?" diye soruyor, dili hâlâ benimle alay ediyor. Gözlerimi onunkilere kaydırdım. "Az önce parmaklarımdan dölleri yemeni izledim.

Evet, kesinlikle yeniden hazırım."

Beni öpmek için aşağı çekerken bir kahkaha daha atıyor ve ben de izin veriyorum çünkü onu tekrar öpmem gerekiyor. Uzun bir süre böyle kalıyoruz, ağızlarımız son dakikaya kadar birlikte hareket ediyor, kesinlikle hareket etmem gerekiyor yoksa oyuna geç kalacağım.

"Kestirmek için çok fazla," diyor ben uzaklaşırken, bir şekilde bir sonraki adımın ne olacağını biliyor.

"Belki de en iyisi budur. Daha önce çok iyi oynamıyordum. Bu yeni bir gelenek olabilir."

"Her zaman birinin iyi şans olmak istemişimdir." "Benim olabilirsin, Lilah."

Onu tekrar öpüyorum, sonra onu itiyorum ve sikimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum. Onu yukarı çekiyorum, sonra bitişikteki banyoya gidiyorum ve orada elimden geldiğince yıkıyorum.

"Hey, Fox?" diye sesleniyor ve kafamı odaya doğru uzatıyorum.

Yatağın kenarında oturuyor, elbisesi hala açık, sütyeninin dantelinden göğüsleri görünüyor. Saçları darmadağın ve yeterince yakından bakarsam, onu becerirken boynunu ısırığımı noktaları görebiliyorum. Bu izlerin kalmasını istemem yanlış mı?

"Evet?" Dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Neyi bildim?"

"Nereden bildin sevdiğimi..." Ağır ağır nefes veriyor. "Kontrolün bende olmasını sevdiğimi mi?"

Nasıl bildiğimi bilmiyorum. Belki de sadece sezgilerimdi. Belki de yol boyunca başka bir şeydi. Ya da belki de bu kontrolü bırakmak isteyen *bendim*. Her iki durumda da içimden bir ses bunun ikimizin de ihtiyacı olan bir şey olduğunu söylüyordu.

Ellerimi kurulumak için kapının yanında asılı duran havluyu kullanıyorum, sonra ona doğru ilerliyorum ve ayaklarının dibinde duruyorum. Bana bakana kadar başını geriye doğru eğiyorum.

"Bilmiyorum. Ama hoşuna gidiyor, değil mi?"

Biraz zaman alıyor ama başını sallıyor. "Anlıyorum. Ya sen?"

"İstiyorum." Omuzları onayıyla rahatlıyor. "Ve önemli olan da bu, değil mi?"

Tekrar başını sallıyor, omuzlarını geriye itiyor, o çok hayran olduğum kendine güveni tüm gücüyle geri geliyor. "Evet, önemli olan tek şey bu."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer kısa tutuyorum ve maçı izleyeceğine dair söz vererek beni kapısına kadar geçiriyor. Asansörün içine sıkışana kadar ne kadar iyi ve gerçekten sikilmiş olduğumu fark etmiyorum.

Çünkü Lilah'la olan bu şey? Gittikçe daha az sahte hissetmeye başlıyorum ve bu beni korkutmuyorsa lanet olsun.

"anasını."

Her zamanki varış saatimden yaklaşık yirmi dakika sonra soyunma odasına adım atarken içimden inliyorum, Lilah'nın yaptığı gibi altımda parçalandığını hissetmek anlamına gelseydi memnuniyetle tekrar yapacağım bir şey. Beklediğim gibi Lawson, Hayes, Keller, Hutch ve Locke benim kabininin yanında bir daire oluşturmuş duruyorlardı.

Ve hepsi bana bakıyor. "Sanırım duydunuz."

Nasıl yapmasınlar ki? Rekor bir sürede tüm internete yayıldı. Erkek kardeşim ve kız kardeşim beni aradı, ikisini de görmezden geldim.

Lawson, görünüşe göre herkes adına konuşarak, "Oh, doğru duyduk," diyor. "Bize hiçbir şey söylemeyen bir yılan olduğunu duyduk. Partide dans pistinde yaptığın tüm o çarpma ve sürtünmelerden bir şeyler döndüğünü anlamıştım."

Keller onun kafasının arkasına vurur. "Şunu söylemeyi kes. Çok ezikçe."
Lawson, Keller'ın az önce vurduğu yeri ovuşturarak, ", " diye karşılık verir.
Bana geri döndü. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"
"Annenin selamı var mı?"
Hayes kıs kıs gülüyor ve yumruğunu çarpmam için uzatıyor. "Güzel."
Lawson ikimizi de görmezden geliyor, hızla ilerliyor. "Bize evleneceğini söylemediğine inanamıyorum. *Lilah* ile. Onu tanıyor gibiyiz."
Omuz silkiyorum. "Planladığım bir şey değildi. Bir anda oluverdi."
Bir homurtu dikkatimi çekiyor ve ilk kez doğrudan Hutch'a bakıyorum. Dudaklarındaki sırıtış bana kız arkadaşıyla çoktan konuştuğunu ve Lilah ile benim içinde bulunduğumuz çıkmazın farkında olduğunu söylüyor. Bakışlarımı ondan kaçırıyorum, bunu yapmazsam yıkılıp her şeyi itiraf etmekten korkuyorum.
"Planlamıyordum da ne demek? Rastgele mi evlenme teklif ettin? Bu pek romantik değil."
"Sen romantizm hakkında ne bilirsin ki Lawsy?" "Senden daha fazlasını bildiğimi garanti ederim, Bay Hiç Öpülmemiş."
Keller cevap vermek için ağzını açıyor ama aynı hızla kapatıyor, Lawson'la tartışmaya değmezmiş gibi başını sallıyor.
"Bekle. Lanet olsun!" Lawson'ın gözleri kocaman. "Bu senin mi? Bakire misin?"
"Hayır, annen de bunu doğrulayabilir."
Lawson ona doğru bir adım atıyor ve Keller sırtarak, dövüşmekten biraz fazla hoşlandığı teorimi daha da kanıtıyor.
Locke ikisini de tutup birbirinden ayırır. "Pekâlâ, pekâlâ. Bu kadar yeter. Maçtan önce kavgaya gerek yok. Ayrıca, önemli soruları sormuyoruz." Bana baktı. "Sen ve Lilah ne zaman çıkmaya başladınız?"
"Bir süre önce," diyorum, Lilah'nın daha önce yaptığı gibi belirsiz tutarak.
"*Bu* yüzden mi çarpıp sırtıyıyordun?" Lawson, Keller'ın karnına indirdiği yumrukla iki büklüm oluyor. Yüzünü buruşturarak ve huysuz takım arkadaşımıza hançerler fırlatarak karnını ovuşturuyor. "Bu yüzden mi yeni yılda birlikte dans ediyordunuz?"
"Evet, işte bu yüzden."
"O zaman neden bize söylemedin?" Lawson'ın sesi gerçekten incinmiş gibi geliyor ve içime işleyen suçluluk duygusundan nefret ediyorum.

Yalanlardan da nefret ediyorum.

Bunu Lilah için yapıyorsun, kendime hatırlatıyorum. Sadece rolünü oyna.

"Yeni bir şeydi," diye açıklıyorum. "Bir süredir sessizce görüşüyorduk ve yılbaşı gecesi bir an yaşadım, musun? O 'siktir et' anlarından biri gibi. Ona baktım ve aradığım kişinin o olduğunu anladım."

Tamamen yalan değil. Lilah'a yardım etmek için araya girdiğimde ona baktım ve "siktir et" dedim. Gerisi yalan ama.

Hutch yine homurdanıyor ama ona doğru bakarsam gerçeğin yüzümden okunacağından endişelenerek onu görmezden geliyorum ama Locke onu görmezden gelmiyor. Hayır, kaptanımıza bakıyor ve ben de aralarında geçen sessiz konuşmayı izliyorum. Söyledikleri şey gün gibi ortada.

Locke'un bakışları *bir şey* söylüyor.

Emin olabilirsin, Hutch cevap veriyor.

Yalan mı söylüyor? Locke soruyor.

Büyük yalan söylüyor, Hutch doğruluyor.

Keller, Lawson ve Hayes'in doğaçlama evlenme teklifimin romantik mi yoksa aptalca mı olduğu konusunda bir tartışmaya kilitlenmiş olmalarına sevinerek yutkundum. Bana sorarsanız, hiçbirinin romantizmden anladığını sanmıyorum, özellikle de Lawson'ın. Belki de Rory bu yüzden ondan bu kadar hoşlanıyor. Dokunaklı biri değil ve Lawson da hiç romantik değil.

Lawson sonunda her şeyden bıkmış bir halde ellerini havaya kaldırıyor ve öne doğru bir adım atarak kollarını bana doluyor ve ben de ona sarılmak zorunda kalana kadar bana sarılıyor.

"Tamamen aptalca ya da değil, senin adına mutluyuz dostum. Ve ben, kendi adıma, sağdıcın olmak için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkürler," dedim ona. "sen benim sağdıcım değilsin."

Yüzü acı içinde buruşmuş bir halde geri çekiliyor. "Ama... ama... en iyi arkadaşlar." "Tanrı aşkına." Keller inleyerek gözlerini devirir. "Git hazırlan oyun."

Lawson, arkadaşlık hiyerarşisi hakkında bir şeyler homurdanarak uzaklaşıyor ve bu konudaki son hislerini duymadığımdan eminim.

Keller ayağa kalktı ve omzuma bir kez vurdu. "Tebrikler dostum. Bence evlendiğin için çok aptalsın çünkü hayatını mahvediyor ama yine de tebrikler."

"Teşekkür ederim. Sanırım."

Omuz silkiyor, sonra beni iterek geçiyor. Hazırlanmak için kabine yöneldi, kaşları uzun zamandır görmediğim kadar birbirine yaklaşmıştı, sanki bir şey varmış gibi

onu üzdü. Onu daha sonra kontrol etmek için aklıma bir not aldım.

"Senin adına sevindim," diyor Hayes ve başımı garip bir şekilde okşuyor. "Quinn Lilah'dan hoşlanıyor, bu da benim için yeterli."

O uzaklaşırken ona başımı salladım. Sonra sadece ben, Hutch ve Locke kaldık, ikisi de kendini beğenmiş görünüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Birbirlerine bakıyorlar. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Locke sırtarak ilk molayı verir. "Yok bir şey dostum. Olayların bu ani dönüşüne senin adına çok sevindim."

Ama *sesi* mutlu gelmiyor. Sesi bir şey biliyormuş gibi geliyor ve bu beni çok geriyor.

"Bence sen ve Lilah birlikte mükemmelsiniz."

"Öyle mi?"

"Elbette." Yine emin görünmüyor ama o uzaklaşıp beni Hutch'la baş başa bırakmadan önce başka bir şey söyleme şansım olmuyor.

Sonunda kaptanımın gözlerinin içine bakacak cesareti bulduğumda, büyük bir dayak yiyeceğimi biliyorum.

İç çektim. "Sadece devam et."

"Neye devam edeyim? Bir şey söylemeyecektim."

Azı dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Evet, öyleydin, sadece söyle."

Bir omzunu kaldırıyor. "Gerçekten söyleyecek bir şeyim yok Fox ve eğer olsaydı bile, eminim daha önce Auden'dan duymadığın bir şey olmazdı."

Hay sikeyim. Sanırım bu Auden'ın Lilah'nın dairesinde olduğumu bildiğini doğruluyor. "Bakın," diyorum, yaklaşıyorum ve diğer çocuklar duymasın diye sesimi alçaltıyorum, "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bu tamamen sahte, tamam mı? Biz biliyoruz

Burada ne yapıyoruz?"

Bir sırtıma daha ve ilk defa Keller'ın kitabından bir sayfa alıp bir yumruk atarak onu yok etmek istiyorum. Genelde şiddet yanlısı bir adam değilimdir ama sanki Hutch benden bir adım öndeymiş gibi hissetmekten nefret ediyorum. Lilah ve bana ihanet edip kimseye söyleyecek bir şey yapacağını sanmıyorum ama yine de. Bu beni çok kötü hissettiriyor.

Kötü hissetmekten nefret ediyorum. İyi olmak istiyorum.

Aferin oğlum.

Lilah'nın sözleri kafamın içinde çınılıyor ve onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Şu anda böyle düşüncelere ihtiyacım yok. Odaklanmam gereken tek şey bu oyun. O kadar.

"Bu her neyse oyununun önüne geçmesine izin vermediğin sürece, boş zamanlarında ne yaptığın umurumda değil Fox. Hayatımda gördüğüm en büyük tavuk oyununu oynadığını ve bunun seni tamamen kışından ısıracığını düşünsem bile. Bu senin oyunun ve senin kışın. Ben bu işin dışında kalıyorum."

Sözleri tam olarak cesaret verici olmasa da, esasen yaptığımız şeyin muazzam derecede aptalca olduğunu düşündüğü için, yine de beni rahatlatıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Ama şunu söyleyeceğim." Hutch bana doğru bir adım atıyor, o kadar yaklaşmış ki çok fazla para harcadığını bildiğim süslü Armani kolonyasının kokusunu alabiliyorum. "Eğer Lilah'yı herhangi bir şekilde incitirsen, bacaklarındaki tüm kemikleri kırarım ve bunu yaparken de gülerim. Canını öyle bir yakarım ki bir daha asla hokey oynayamazsın. Anladın mı?"

Sözleri beni kızdırıyor ve muhtemelen beklediği şekilde değil.

"Onu incitecek hiçbir şey yapmam. *Asla*. Ona bir iyilik yapıyorum, tamam mı? Bunu onun için yapmak *istiyorum*. Yani ona zarar vermem konusunda endişelenmene gerek yok. Lilah..." Başımı salladım. "Ona asla zarar vermem, Hutch. Asla. Her şeyim üzerine yemin ederim."

Kalın kaşları yavaşça yukarı doğru kalkıyor, yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Ne?" Ona bağıríyorum.

Başımı sallarken yine sırtıyor. "Hiçbir şey, Fox. Hiçbir şey yok."

Sonra benimkinin yanındaki kabine oturuyor ve maça hazırlanmak için o çok bilindik rutinine başlıyor, beni de arkasından öylece bırakıyor. Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama o kadar uzun sürdü ki Koç odaya geldi ve bana ne halt ettiğimi sordu.

"Kusura bakma Koç," diyorum, sonunda yerime oturup oyun öncesi işlemlerime başlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Takım elbisemi giydiğim yerde, kamyonetimde değiştirdiğim süslü elbise ayakkabılarımı çıkarmaya başlarken başımı sallıyorum. Muhtemelen üstümü değiştirmek için Lilah'nın evine geri götürmeliydim ama oraya gidersem bir daha çıkamayacağımdan çok korkuyordum. "Evet, ben iyiyim."

Odaya doğru ilerlemeden önce bana son bir kez bakıyor ve ben de elimdeki işe odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Yine de zor. Düşüncelerim

Lilah'tan Hutch'a, Locke'tan Koç'a ve tekrar Lilah'a. D n yorlar ve dönüyorlar.

Giyinip ısınmak için buza çıktığımızda, milli marş boyunca ve hatta ilk periyot boyunca bile orada kalıyorlar. Son düdük aldıktan sonra soyunma odasına gittiğimizde çocuklar kırk bir kurtarışla maçı kapatmamı kutlamak için çılgına döndüklerinde mala ilgili bir kez bile paniklemediğimi fark ettim. Uzun zamandır ilk kez tamamen kafamın içinde sıkışıp kalmamıştım ve takımı tüm süre boyunca topuklarının üzerinde oynamaya zorlamamıştım.

Kamyonetime bindiğimde, aklım hâlâ başımda, eve doğru gitmiyorum. Lilah'ya gidiyorum... ve sanırım tam olarak olmam gereken yer orası.

BÖLÜM 15

LILAH

"Sadie bunu kaçırdığı için çok üzülecek."

"Nişanlandığınızı annenizden duymak zorunda kaldığı için size kızgın olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama kız kardeşler arasında nasıl olduğunu bilirsin. Kızgınız ama ortak bir düşman varsa, o zaman..."

Auden mükemmel bir şekilde anlayarak başını sallar. "*Ona anlattın mı? Hani şu sahteliği?*" Son kelimeyi ağzından kaçırdı ama buna gerek yoktu. Nereye varmak istediğini çok iyi biliyordum.

". Bunun çok aptalca düşünüyor, her ne demekse."

Auden tam olarak çözemediğim bir ses çıkarıyor, ama onu bu konuda şımartmıyorum. Annemin tüm hayatımı gözlerimin önünde planlamasını izlemekle meşgulüm. İçimi çekiyorum ve Auden bakışlarını takip ediyor.

"Bunu neden yaptığınızı bana tekrar hatırlatır mısın?"

diye soruyor. "Eğlenceli olduğu için mi?"

Auden'ın gözleri yaklaşık otuz metre ötede nişanım için davetiye seçeneklerine göz atan annemin olduğu yere kayıyor. "Eğlenceli olduğunu söyleyebileceğim pek çok şey var ve annenle düğün alışverişine çıkmak bunlardan biri değil. Özellikle de sahte bir düğün için."

"Şşşt!" Bizi hiç dikkate almayan anneme bakarak uyarıyorum. Tüm öğleden sonra aşağı yukarı böyle geçti ve ben neden burada olduğumu bile merak etmeye başladım.

"Burada olduğumuzu bile bilmiyor. Muhtemelen bu dükkandan çıkıp gidebiliriz ve ondan bir saat ya da daha uzun süre haber alamazsınız."

"Ve ne? Kaçınılmaz olarak çöpe gidecek olan mükemmel nişan partisi kırtasiye malzemelerini seçmeyi mi özledin?" Parmağımı kağıt örnekleriyle dolu panonun üzerinde gezdiriyorum. "Bu pek çevreci görünmüyor. Herkese bir e-davetiye gönderemez miyim?"

Auden yüksek sesle homurdanıyor, *sonunda* annemin dikkatini çekiyor, ama tek yaptığı bize ters ters bakmak. Auden, Auden olarak, anneme el sallıyor. Bakışları derinleşiyor ve gülümsememi görmemesi için elimle dudaklarımı kapatarak başımı çevirmek zorunda kalıyorum. Annem tekrar kâğıt seçeneklerine dönüyor, bizi görmezden gelmeye devam ediyor.

"Cidden, neden buradayız? Bu ilişki bu partiden sonra da devam edecek gibi değil," diye yakınıyor Auden en az dördüncü kez. "Hadi gidip burrito alalım."

Midem sanki bir işaretmiş gibi gurulduyor. "Kulağa çok güzel geliyor. Açlıktan ölüyorum."

"O zaman gizlice kaçalım. Asla haberi olmaz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Selene her şeyi biliyor."

"Kaleciye numara yaptığını bilmiyor." "Auden!" Ona tıslıyorum ve tek yaptığı sırtıtmak oluyor.

Fox ve beni öğrendiğinden beri benimle dalga geçmek onun en sevdiği eğlence haline geldi. Yılanların bay haftasında olduğu ve benim tüm zamanımı *çok* esnek sahte nişanlımla çarşafın etrafında yuvarlanarak geçirdiğim zamanlarda bile bana her gün şakalar, GIF'ler ve memlemlerle mesaj atmaya devam ediyordu. Şimdi, takım altı günlük bir yolculuğa çıkarken, Hutch'ın yokluğunda onun odak noktası ben oldum. Fox'la olan biten her şeyi bana en az on kez anlattırdı. Bu konuda konuşmadığımız zamanlarda, aniden *çok* ilgili olan ve her anın bir parçası olmak isteyen, özellikle de nişan partimizi planlayan annemle konuşuyorum. Şahsen, hayatımın bir başka yönünü daha kontrol edebilme fikrinin hoşuna gittiğini düşünüyorum. Eğer kiminle evleneceğimi seçemiyorsa, emin olun diğer her şeyde söz sahibi olacaktır.

Bir şekilde Fox'un yokluğunu daha da zorlaştırıyor çünkü artık tüm bu stresi azaltacak kimsem bile yok ve şu anda gerçekten biraz stres azaltabilirim. Ve belki biraz da onun sevimsiz şakalarından. Güneyli şivesi. İyi yerleştirilmiş birkaç *şeker*. Gerçekten, hayatımın en tuhaf sözleşme müzakeresinin sonunu işaret etmekten başka hiçbir anlamı olmayan bir parti planladığımız gerçeğinden beni uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Onu , değil mi?" Auden'a bakıyorum.

"Ne?"

"Fox. Onu düşünüyorsun."

Bir kahkaha . "Uh, hayır. Ben değilim."

"Evet, öylesin. Yaramaz düşünceler de." Yanağımı dürtüyor. "Kızarıyorsun."

Elini geri çektim. "Kes şunu. Hayır, yapmayacağım."

"Öylesin. Öylesin ve ondan hoşlanıyorsun. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." Bu şarkıyı söylerken onu kimin duyduğunu umursamıyor. "You wanna fu-"

"Bayan Sinclair!"

Auden'ın sırtı dikleşiyor ve gözleri açılıyor. Yavaşça dönüp tam arkasında duran anneme bakıyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var. "Merhaba, Selene."

Annem gözlerini ona diyor. "Burada işimiz bitti. Hadi gidip yemek yiyelim."

"Bekle," dedim. "İşimiz bitti mi?"

"Evet," diye sesleniyor annem omzunun üzerinden, çoktan yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyor. "Nişan partisi için sedefli krem rengi yapıyorsun. Nişan davetiyeleri için klasik gümüş bir kurdele var. Düğün davetiyelerini de bugün halletmeyi çok isterdim ama tarih belirleme konusunda ayak sürüdüğün için bu kadarla yetinmek zorundayım."

Auden kıs kıs gülüyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Son kararı vermek için Fo-Arthur'u beklememiz gerekmez mi?" Anneme sordum.

Ofluyor. "Bu bir evi dekore etmek gibi. Erkekler bu tür şeylerin bir parçası olmak istemez. Güven bana."

Auden, "Aslında Reed evimizin inşası için karar verme sürecine, özellikle de dekorasyona büyük ölçüde dahil oldu," diyor.

"Tekrar ne zaman evleniyorsun canım?"

Auden'ı yemliyor ve en iyi arkadaşım ısırılmamak için elinden geleni yapıyor. "Biz nişanlı değiliz."

"Ah, doğru." Annem omzunun üzerinden muzaffer bir edayla gülümseyerek tartışmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Kötü Cadı'nın peşinden tepeye tırmanırken Auden ve ben birbirimize bakıp aynı anda gözlerimizi deviriyoruz. Nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok, ama sanırım tüm bunlar bugünkü gezisinin bir parçası olarak planlanmıştı. Bu sabah arayıp davetiyelere bakıp bakmadığımı sorduğunda ona şunu sordum

Saat sabahın altısı olduğu için tamamen delirmiş olabilirdi ama bunun günü birlikte geçirmemize yol açmasını hiç beklemiyordum. Ama işte buradayız.

Ama yanılıyor. Bence bu gerçek olsaydı, Fox ne tür davetler verdiğimizi önemserdi. Belki tam olarak öyle değil ama dahil olmak isterdi. Öylece arkasına yaslanıp oturacak birine benzemiyor. Kendi düğününde söz sahibi olmak isterdi.

Suçluluk duygusu boğazıma tırmanıyor ve bu bugün ilk kez olmuyor. Düğünle ilgili herhangi bir şey yapmak çok yanlış geliyor. Sadece bu sahte olduğu için değil, Fox'un gerçekte nasıl hissettiğini bildiğim için. Benim aksime, onun bir gün bir ilişki, bir düğün istediğini biliyorum - *gerçek* bir düğün, bunun dönüştüğü şey değil.

Parti yap, sonra ayrıl, kendime hatırlatıyorum. Ondan bir şey çalmıyorum. Bu sadece bir parti.

Bir mağazanın önünden geçerken, vitrindeki cam rafta duran bir şey beni durduruyor. Auden'ın durduğumu fark etmesi biraz zaman alıyor, annemin fark etmesi ise daha da uzun.

"Ne yapıyorsun, Lilah Jane? Yapmamız gereken bir rezervasyon var."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. İhtiyacım var..."

Dükkanın kapısını çekip açıyorum ve sokakta gördüğüm sergiye doğru ilerliyorum. Camdan, taştan, ahşaptan ve başka nelerden yapıldığını bile bilmediğim kaplumbağa heykelciğini yavaşça elime alıyorum. O kadar eşsiz ve o kadar Fox ki, onu almalıyım. Onu dükkanın arka tarafındaki kasaya taşıyorum, Auden hep arkamda, annem ise dünyanın başka bir yerinde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen küçük, kitsch dükkanın kapısında duruyor.

"Bu da ne?" Auden, kasanın arkasındaki kişiye uzatırken arkamda durup soruyor.

"Alki Sahili'nde bulunan malzemelerden yapılmış bir kaplumbağa. Güzel, değil mi?"

Bu

mu "Çok," diyorum ve ödeme yapmak için kartıma

?" dokunuyorum. "Paketlenmiş mi istersiniz?"

"Bu harika olur."

"Ne zamandan beri kaplumbağalarla ilgileniyorsun?" Auden kaplumbağaları sararlarken sorar.

Fox'un bildiğim sevimli bir heykelcik. "Bu benim için değil."

Kaşları birbirine çarpıyor. "O zaman kim-" Yüzü aydınlanıyor. "Oh."

"Ne?" Bana attığı bakıştan hiç hoşlanmadığımı söylüyorum. İğrenç bir şekilde bilen bakışlardan biri. Keşke onun bildiklerini ben de bilseydim.

"Hiçbir şey," diyor omuz silkerek.

"Buyurun," diyor işçi, paketlenmiş hediye bana uzatırken.

Auden'a dönmeden önce onlara "Teşekkür ederim," diyorum. "Ne söyleyecektin?"

"Bir şey söylemeyecektim."

Sinirli iniltimi tutuyorum. "Evet, öyleydin. Kaplumbağa hakkında." "Çok güzel bir kaplumbağa. Hepsi bu."

Ona ters ters bakıyorum ama yerinden kıpırdamıyor, söyleyeceği şeyi söylemeyi reddediyor. Hayır, sadece gülümsüyor ve bu dünyadaki en sinir bozucu gülümseme.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, çalışana bir teşekkür daha ederek ve annemden bir pis bakış daha alarak dükkândan çıkıyorum.

Restorana doğru yolumuza devam ederken Auden ve benim önümde hızlanıyor -cidden, bu tepelerde o topuklularla nasıl bu kadar hızlı yürüyebiliyor? Konuşmuyoruz, sadece yürümeye devam ediyoruz, annem ne kadar geç kaldığımızdan şikayet ediyor çünkü küçük bir biblo için durmak *zorunda kaldım*.

Onu görmezden geliyorum, aklım binlerce kilometre ötede, ta Toronto'da. Keşke bunun Fox gittiğinden beri aldığım ilk kaplumbağa olduğunu söyleyebilseydim, ama değil. Bu sadece Auden'ın beni satın alırken gördüğü ilk kaplumbağa. Yine de kendimi durduramıyorum. Artık ne zaman bir kaplumbağayla karşılaşsam, tek düşünebildiğim her birini kurtarmayı kendine görev edinmiş tatlı Güneyli çocuk oluyor.

Restoranın içinde dururken Auden'a sessizce "Fox için," diyorum, annem şef garsonla konuşuyor ve onlara kızı yüzünden geç kaldığımızı açıklıyor. *Hâlâ* o lanet sırtışını sürdüren Auden olmasa, beni otobüsün altına atmasından rahatsız olurdum.

"Tahmin etmiştim."

"Onları topluyor."

"Çok şirin." Hâlâ sırtıyor.

"Önemli bir şey değil."

"Tamam," diyor ama sesi bana inanıyormuş gibi çıkmıyor. Aksine, bunun büyük bir mesele *olduğunu* düşünüyor gibi. Çok büyük bir mesele.

Ve daha kötüsü? Sanırım haklı olabilir.

"Hadi, hadi, hadi!" Televizyona bağıyorum, Lawson'ın buzda uçarken beni duyamayacağını çok iyi biliyorum, pak sopasının üzerinde rakipten gittikçe daha kayıyor.

Pakı geriye doğru sürüklüyor ve top kalecinin omzunun üzerinden geçip ağlara gidiyor.

"Evet!" Kamera, diğer oyuncuların çılgına döndüğü yedek kulübesine doğru kayan Fox'a dönerken, heyecanla ayaklarımı yere vurarak koltuğumdan zıplıyorum.

Yılanlar üç gol önde, Minnesota'nın tek golü Fox'un durdurma şansının olmadığı bir şuttan geldi. Ya da en azından yorumcuların söylediği buydu ve hokey hakkında hala pek bir şey bilmediğim, sadece izlemeyi sevmeye için onların kararlarına kendiminkinden daha fazla güveniyorum. Fox yola çıktığından beri kendimi televizyonumun başında buldum, maçlarının tek bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordum. Bu konuda çok fazla yorum yapmamaya çalıştım.

Buzdaki oyuncular yedek kulübesi boyunca kayıyor, neşeli görünen takım arkadaşlarına beşlik çakıyor ve her biri Fox'a hafifçe vuruyor. Üzerinde Gandalf'ın çizimi olan ve elf tarzı yazı tipiyle "You Shall Not Pass" (Geçemezsin) yazan inek *Yüzüklerin Efendisi* maskesiyle bile gülümsediğini görebilirsiniz.

Eğleniyor. Çok eğleniyor. Birkaç hafta önce izlediğim Fox'tan çok farklı. Rahatlamış görünüyor, tamamen rahat. Takımlar onun önünde savaşmaya başladığında, sopalarını alabildikleri her yere soktuklarında bile, dünyadaki hiçbir şey ona dokunamazmış gibi sakin ve toparlanmış görünüyor.

Bunun "rahatlama" seanslarımızla bir ilgisi olup olmadığını kesin olarak bilmiyorum, ancak kesinlikle bir şeylere zarar verdiklerini düşünmüyorum. Gittiğinden beri her gece görüntülü konuştuk. Her şey ona son bir türlü bulamadığı çorabının fotoğrafını göndermemle başladı. Şifonyerimin arkasına sıkışmıştı ve ona yaklaşmadığımız için oraya nasıl geldiğine dair hala hiçbir fikrim yok. Yine de bir gece maçtan sonra ona fotoğrafı gönderdim ve o da hemen beni aradı. Her şey birbirini izledi ve sonunda ikimiz de telefonda nefes nefese kalmıştık.

O zamandan beri her maçı kazandılar.

Pak buzun ortasına bırakılıyor ve bu kez Minnesota topu geri kazanıyor. Pakı Yılanlar'ın sahasına atıyorlar, sonra da kovalayıp sonunda kazanıyorlar. Her şey o kadar hızlı oluyor ki Fox sakin, kurtarış üstüne kurtarış yapıyor.

defalarca topu ağırlara atıyorlar, sonra bir bakıyorsunuz kış üstü yatmış ve gol düdüğü tüm salonda çalıyor.

Kalabalık çılgına dönüyor ve Yılanlar sersemlemiş bir şekilde orada duruyor.

Ben de öyle. "Bu bir müdahaleydi! Bu kalecinin müdahalesiydi!"

Yılanlar'ın yorumcusu ısrarla şöyle diyor. "O golün geri gelmemesine imkan yok."

Diğer mikrofondaki kadın da ona katılıyor ve kurallar ve mavi boya hakkında konuşmaya başlıyorlar ve hatta buzdaki görevliler penaltının yanında toplanıp tablettten oyunu tekrar tekrar izlerken eskiden hakemlik yapmış bir analisti getiriyorlar. Klibi televizyonda gösteriyorlar, yorumcular golün tam olarak neden iptal edileceğini açıklıyorlar ve ben de aynı fikirdeyim. Golün geçerli olmasına imkan yok.

"Oh, oh. Bir kararımız var. Bir kararımız var," diye anons ediyor kadın yorumcu, hakem buzun ortasına doğru kayarken.

"Oyun incelendikten sonra, kalecinin müdahalesi *olmadığı* tespit edildi. İyi bir gol attık."

Arena patlar ve kamera Yılanların sırasına geçer. Çok kızgınlar. Kahretsin, *ben de kızgınım* ve oyunu oynamıyorum bile.

"Bu saçmalıktı!" Televizyonuma bağıyorum, yine beni duyamamalarını umursamıyorum.

Ancak tüm tartışmalarımız anlamsız. Oyun devam ediyor ve o golü yedikten sonra bile Serpents boş kaleye gol atmayı başarıyor ve farkı artırıyor. Gülümseyerek uzaklaşıyorlar çünkü üst üste beşinci galibiyetlerini aldılar.

Bunu kimseye itiraf etmedim - Auden'a bile - ama sonraki iki buçuk saatimi dairemde volta atarak, telefonum elimde onun aramasını bekleyerek geçirdim. Telefonum başucumdaki sehpaye çarptığında pes etmiş, yatağıma iyice gömülmüş ve neredeyse uyumak üzereydim. Işığı açıyorum ve ekrandaki ismi görünce sırtıyorum.

"Bu yüzde yüz bir müdahaleydi."

Fox selamına gülüyor ve otel odasındaki yatak başlığına yaslanıyor. "Öyle mi? Şimdi de kural uzmanı mı oldun?"

"Elbette öyleyim. Benim de gözlerim var. Kendi takım arkadaşı onu sana doğru itti. Geri çağırımları gerekirdi."

Yanağındaki kirli sakalı kaşıyor, ben de bacaklarımın arasındaki hissi özlemiyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum. "Evet, muhtemelen. Ama yine de biz kazandık."

Gülümseyorum. "Yine de kazandın." Kendi yatağıma yerleşiyorum. "Neredesin sen?"

"Sinclair St. Louis. Daha yeni geldik. Hızlı bir uçuş oldu." Esnedi. "Günün nasıl geçti?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Çok basit bir soru ama yine hoşuma gitti. Daha önce hiç günümün nasıl geçtiğini önemseyen biri olmamıştı.

Hepsi sahte, Lilah. Buna alışma.

"İyiymi," diyorum ona, aklımdan geçmeye çalışan düşünceleri görmezden gelerek. "Auden ve ben pedikür yaptırдық."

"Kulağa hoş geliyor. Bir tane içmeyeli uzun zaman oldu."

Kaşlarım kalktı. "Pedikür mü yaptırıyorsun?"

"Evet. Bu seni neden şaşırttı?"

"Bilmiyorum. Bunu itiraf eden bir erkekle çıktığımı hiç sanmıyorum," diyorum o yatakta dönüp rahatlamaya çalışırken.

Hafif bir duraklama oluyor ve buna neyin sebep olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Bunu itiraf eden bir erkekle çıktığımı hiç sanmıyorum.

Lanet olsun. Yaptığımız şey gerçekmiş gibi oldu. Neden öyle ifade ettiğimi bilmiyorum. Belki sadece bir dil sürçmesi, belki de daha fazlası. Her iki durumda da Fox hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ediyor ve içimi kaplayan rahatlama beni şaşırtıyor.

"Yeterince erkeksi değil miyim?"

"Hayır, hayır." Başımı sallıyorum. "Aksine, bunu kabul etmen hoşuma gidiyor. Çoğu erkek kabul etmezdi. Dükkâna gizlice girip çıkarlar, sonra da diğer erkekler konuyu açtığında alay ederler."

"Eskiden annemle giderdim."

"Eskiden annenle pedikür mü yaptırırdın?"

"Bana öyle bakmayı kes." Nadir görülen kaş çatmalarından biriyle daha ödüllendirildim ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bundan çok fazla zevk alıyorum.

"Ne gibi?"

"Sanki bu duyduğun en tatlı şeymiş gibi." "Evet, bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey." "Kaplumbağaları kurtarmaya çalışmamdan bile daha mı tatlı?"

Yokluğunda onun için topladığım üç heykelciğin durduğu komodinine bakıyorum. Onları ona vereceğim için ne kadar heyecanlı olduğuma inanamıyorum.

"Eh, onu bilemem," diyorum kameraya dönüp bakarak.

O kendine has sırtışı geri geldi. Çenesini bana doğru çeviriyor. "Uyandırdım mı seni?"

Pembe zemin üzerine beyaz dairelerle noktalı pazen pijamalarımaya bakıyorum. "Hayır. Henüz uyumamıştım." Teknik olarak yalan sayılmaz. "O kötü çağrı yüzünden uyuyamayacak kadar gergindim."

Gülüyor. "Dikkatli ol, gerçek bir hokey hayranı gibi konuşmaya başladın."

Sanırım artık gerçek bir hokey hayranıyım ve bunun Missouri'den bana sırtan kahverengi gözlerle ilgisi var.

"Bu gece oynadığına göre yarın oynamayacaksın, değil mi?" "Hayır. Yarın gece Dash'in filesi var. Ama bu iyi bir şey. O daha iyi bir St. Louis'e karşı benden daha iyi."

"Tüm bu şeylerin kaydını tutuyor musun?"

"Eh, bazen. Genelde tüm istatistikleri falan görmezden gelmeye çalışırım ama bazen işe yarıyor. Bazı takımlar kaleciyi oluyor, anlıyor musunuz? Böyle bir durumda kaleye geçip iki sayı vermek istemem."

"Siz artık iki numarasınız, biliyorsunuz." "Bazı söylentiler duydum."

Dudaklarını okşayan gülümsemesinden bunun farkında olduğu ve bundan gurur duyduğu anlaşılıyor. Gurur duymalı da. Ne kadar sıkı çalıştığını gördüm. Yılın başlarında oynadıkları oyunun onu, özellikle de kendisini zorladığını biliyorum ama sonunda kendini bulmuş gibi görünüyor.

Öne doğru oturuyor, sonra tişörtünü başından çekip yatak başlığına yaslanıyor, saçları darmadağın. Onu sayısız kez gömleksiz görmüş olmama rağmen, otelin loş ışığı gölgelerin en lezzetlisini oluştururken, onu gördüğümde hâlâ ağzım kuruyor. Yorgun görünüyor, ama iyi bir yorgunluk. Sanki zamanını sevdiği şeyi yaparak geçiriyor ve bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezmiş gibi. Onu böyle seviyorum.

"Lilah?"

"Hmm?" Dikkatimi tekrar ona çekerek soruyorum.

Hafifçe kıkırdıyor. "Pedikürünü ne renk yaptırdığını sordum." Çok aptalca ama sorması, soracak kadar önemsemesi hoşuma gidiyor.

Sahte, Lilah, kendime hatırlatıyorum, son zamanlarda çok sık yapmak zorunda kaldığım bir şey.

"Allık. Sevgililer Günü yaklaştığı için kızlara uygun bir şeyler alalım dedik."

Kaşlarını çattı. "Yola çıkıyoruz o zaman."

"Ne zaman?"

"Sevgililer Günü."

Hayal kırıklığı içimde yuvarlanıyor ve onu geldiği gibi hızla uzaklaştırmaya çalışıyorum. Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum, özellikle de Sevgililer Günü'nü daha önce hiç önemsememişken.

Rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak bir omzumu kaldırıyorum. " değil." "Bunu telafî edeceğim."

"Fox, Sevgililer Günü'nde beni dışarı çıkarmanı beklemiyorum." "Ya istersem?" diye meydan okuyarak çenesini yukarı kaldırdı.

Başka biri olsaydı, bu konuda onlarla savaşırdım, ama bazı nedenlerden dolayı Fox'un beni dışarı çıkarmasını *istiyorum*.

"Peki," yumuşuyorum, *ona* iyilik yapıyormuşum gibi görünmek için gözlerimi deviriyorum. "Bir şeyler yapabiliriz."

"Güzel." Sırıttıyor ve ben yerimden kıpırdamak zorunda kalıyorum çünkü yemin ederim bu basit hareket tam bacaklarımdan arasından geçiyor. "Bir şeyler planlayacağım."

"Elmasları severim. Büyük olanları," diye takılıyorum. "Anlaşıldı," diyor ve biraz *ciddi*.

"Şaka yapıyorum. Sakın bana elmas getirmeye kalkma Arthur, göbek adın her neyse Tilki."

"Francis."

Elimde değil, gülüyorum ve bu Fox'un bir *kez daha* kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Özür dilerim, dilerim," diyorum nihayet . "Arthur Francis?"

Ailenin seni sevdiğinden emin misin?"

"Hem de çok. En sevilen çocuk bile olabilirim."

"Sen en yaşlısın, bu da otomatik olarak favori *olmadığın* anlamına geliyor. Güven bana, tecrübelerimden biliyorum." Hiçbir zaman ailemin gözdesi olmadım, Sadie gelmeden önceki onca zaman içinde bile, *özellikle* de sonrasında. "En genç olan her zaman favori tacını takar. Gerçi küçük kardeşleriniz ikizse bunun nasıl işlediğinden tam olarak emin değilim."

"O zaman Russ olmalı. Beş dakika farkla bebek o." Esniyor, göğsünü kaşımak için uzanıyor. "Ve işler her zaman böyle yürümez. Ailen berbat."

. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Tam da bunu yapmak için ağzını açıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. Gülüyor, ama başka bir esnemeye kısa kesiliyor.

"Üzgünüm," diyor elini yüzünde gezdirerek. "Bu uzun yolculuklar sonlara doğru beni yakalamaya başlıyor."

"Onları seviyor
musun?" "Eskiden
severdim."

"Ne değişti?"

Bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Yanaklarına alınan kırmızı, onun için her şeyi anlatıyor.

Ben değiştirdim. Onun için bunu değiştiren bendim. En ılgın kısmı da ne? Evi özlemesinin sebebi ben olmak istiyorum. Nefesim hızlanıyor ve gece telefon görüşmelerimiz başladığından beri ilk kez bunun seksi bir şeyle ilgisi yok.

Hayır, Fox'la aramızdaki bu şeyin sadece annemin bize bir nişan partisi planlamasıyla kontrolden çıkmadığını fark ettim. Kontrolden ıktı çünkü Fox'la vakit geçirmeyi çok ama çok seviyorum. Çünkü komik bir şey bulduğumda aramayı düşündüğüm ilk kişi o. Çünkü ona kaplumbağalar alıyorum.

"Yorgunum," diyorum aniden.

Bir an için Fox incinmiş görünüyor. Sonra başını sallar.

"Muhtemelen ben de yatmalıyım. Yarın ağda bana ihtiyaçları olup olmayacağını asla bilemeyiz."

"İzleyeceğim," diye söz veriyorum, kendime onun için değil, artık bir hokey hayranı olduğum için izlediğimi söylüyorum.

Sadece Yılanları sevdiğin için. Hepsi bu Lilah. Kanatlarda bekleyen Fox'un en ufak bir görüntüsünü bile yakalamak istemenle hiçbir ilgisi yok. Yok. Hiç alakası yok.

"Teşekkürler." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "İyi geceler, şekerim." "İyi geceler, Arthur...Francis."

İnliyor ve ben aramayı sonlandırmadan önce duyduğum son şey bu oluyor. Kendimi yatağı attığımda Fox'u ve onun beni özlediğı gerçeğini düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Daha da fazlası, onu ne kadar özlediğimi ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Gülümseyerek uykuya dalarken, her iki konuda da başarısız olduğumu biliyor ve garip bir şekilde rahatlıyorum.

BÖLÜM 16

SERPENTS SINGLES GRUP SOHBETİ

Lawson: Kafamı kurcalayan bir şey var ve onu içimden atmam gerekiyor.

Keller: Umurumda değil.

Lawson: Kapa çeneni, Kells.

Keller: İyiydi, Lawsy. Locke:

oluyor?

Hayes: Her şey yolunda mı dostum?

Keller: Tanrım, sen de mi yumuşadın, Hayesy? Hayes: Ben

yumuşak değilim. Sadece iyi bir arkadaş oluyorum, seni

pislik. Keller: Ve bununla gurur duyuyorum.

Lawson: Fox'un Lilah'la görüştüğünü bize söylememesine üzülen başka kimse var mı?

Lawson: Kanka olduğumuzu sanıyordum, Fox. Bu konuda bize nasıl güvenmezsin?!?!

Sen yetişkin bir adamsın, Lawson. Neden diğer yetişkin adamlara kankam diyorsun?

Adil olmak gerekirse, konuştuğunuz kişi Lawson. Gerçekten o kadar yetişkin mi?

Keller: Mükemmel bir nokta, Hayesy. Senden yine

hoşlandım. Hayes: Her neyse.

Locke: İlk defa Lawson'ın tarafındayım. Bize nasıl söylemezsin Fox?

Fox: Mahremiyet denen küçük bir şey.

Lawson: Takım arkadaşları arasında mahremiyet yoktur.

Tilki: Hutch'ın Auden'la yatıp kuralları çiğnediği zamanlar vardı.

Fox: Ve Rory ile gizlice görüştüğün zaman. Fox: Ve

Hayes onun dadısını becerirken.

Hayes: Hey şimdi...

Fox: Sadece söylüyorum. Aramızda bir sürü sır var. Fox: Eminim

Locke ve Keller da bir şeyler saklıyordu.

Locke: Ben açık bir kitabım. Bana her şeyi sorabilirsin.

Lawson: Keller?

Keller: Kimseye bir bok söylemiyorum.

Kesinlikle bir şeyler saklıyorsun. Hissedebiliyorum.

Keller: Ya da beni dinle: Senden hoşlanmıyorum ve sana hiçbir şey söylemek istemiyorum.

Ondan hoşlanmadığını söylemeyi bırakmalısın. İnsanlar sana inanmaya başlayacak.

Keller: Güzel. Bu doğru.

Locke: Eğer doğru olsaydı, onunla bu grup sohbetinde olmazdın. Ya da kulüpte.

Hutch: Biz bir kulüp değiliz.

Kapa çenenin, Hutch. Evet, öyle.

Lawson: Sen de beni seviyorsun, Kells. Sadece söyle.

Keller: Asla.

Hayes: Söylemesine gerek yok. O hiç itiraf etmese bile hepimiz doğru olduğunu biliyoruz.

Kendi adına konuş, Hayesy. Söylediğini duymak istiyorum. Keller: Tekrar söyleyeyim, asla.

Booo!

Tilki: Evet, booo!

Hey, hala buradasın. Güzel. Neden bize Lilah'dan bahsetmedin?

Tilki: Meşgul, meşgul, meşgul.

Meşgul değilsin! Buraya gel ve kendini açıkla!

Fox: Açıklanacak bir şey yok. Birbirimizi görüyorduk, iş ciddiye bindi ve şimdi evleniyoruz. Söyleyecek başka ne var ki?

Lawson: Çıktığınızı bize neden söylemedin?

Fox: P-R-I-V-A-C-Y

Lawson: N-O

Fox: Bu konuşmayla işim bitti.

Lawson: Sen de gitme.

Uyuyor olman gerekmiyor mu? Birkaç saat sonra maçımız var. Git uyu.

Lawson: Bunu benim kaptanım olarak mı söylüyorsun yoksa her zamanki huysuz halinle mi?

Vay canına. Ben yaşlı değilim. Bu Locke. Locke:

Teşekkürler, Hutchy.

Üzgünüm, değilim dostum.

Locke: Bilgin olsun, o kadar yaşlı değilim.

Lawson: LOLLOL

Lawson: Evet .

Lawson: Sen 80'lerde doğdun. Lawson: Bu çok eski.

Locke: Keller'ın senden neden nefret ettiğini anlamaya başlıyorum. Keller: SONUNDA!

Lawson: Pekala, . Yaşlı değilsin. Sadece tecrübelisin.

Locke: Bu beni biftek hissettiriyor.

Tilki: Mmm. Biftek kulağa hoş geliyor.

Lawson: Düşününüzde servis etmeniz gereken şey bu.

Tilki: Kulağa pahalı geliyor. Ucuz olduğunu sanıyordum.

Öyleyim. Benim . O senin . Ben ödemiyorum.

Fox: Sadece faydalarını mı topluyorsun?

Lawson: Şimdi .

Keller: Biftek olmadığı sürece düğüne gitmiyorum. Herkes düğünlerde iğrenç bir şekilde duygusallaşıyor.

Locke: Huh. Nedenini merak ediyorum. Sanki aşkı kutlayan bir tören gibi.

Hayes: Sadece kıskanıyor. Çok

kıskanç.

Lawson: Oooh. Belki de Keller'a düğün için bir tarih bulmaya çalışmalıyız.

Lawson: Hepimiz bir araya gelip onun huysuzluğuna tahammül edecek birini bulabiliriz.

Keller: bile geçirme.

Neden olmasın? Düzenli olarak sevişmek tavır problemine yardımcı olacaktır.

Keller: Bunu senden duymak cesaret ister. Seninkine faydası olmadı.

Hutch: Ya da biri beni otobüsün altına atmaya çalışmadan önce benimkini.

Locke: Bana yaşlı diyerek yaptığın gibi mi?

Tekrar söylüyorum, bunun için üzgün değilim dostum.

Hutch: Denemesi çok eğlenceli, değil mi Hayesy?

Hayes: Hem de çok.

Lawson: Evet, ben de denemeyi

seviyorum. Hayes: Kapa çeneni,

Lawson.

Kapa çeneni, Lawson. Locke:

Kapa çeneni, Lawson.

Lawson: Ne? Senden bir şey yok mu, Kells? Keller:

Yok. Onlar hallediyor.

Lawson: Fox mu?

Fox: Siz pisliklerden herhangi birinin düğününe davetli olduğunı kim söyledi?

Lawson: Tabii ki davetliyiz. Ben sağdıcım, unuttun ?

Tilki: Ama sen değilsin, hatırladın mı?

Tilki: Kardeşim olurdu.

Lawson: Biz kardeşiz, kardeşim.

Fox: Benim gerçek kardeşim.

Lawson: Ouch. Yalan söylemeyeceğim, bu acıttı.

Greer'in senin sağdıcın olamayacağını mı ? Lawson: Tabii ki Greer benim

sağdıcım olurdu, tıpkı benim onun sağdıcı olduğum gibi.

Lawson: Tanrım, keşke hepiniz Grady Miller'ın yüzündeki ifadeyi görebilseydiniz. Yıkılmıştı. Çok komikti.

Locke: Hala bu adamın evli olduğuna inanamıyorum. Hiç yuva kuramayacağını sanıyordum.

Keller: Yerleşmek zayıflar içindir. Alınma Fox.

Fox: Teşekkürler mi?

bırak, Kells.

Keller: Neden? Kaş çatmayı mükemmelleştirdim. Kullanmamam için bir sebep yok.

Lawson: Böyle bir kadını asla elde edemezsin. Kaşlarını çatmayı sevmezler.

Keller: Annenin dediği gibi değil.

Tam bastın, Lawsy.

Kaş çatma konusunda kendi adına konuş. Kadınlar bundan hoşlanıyor, Keller. Güven bana.

Lawson: Ah, evet, Bay Huysuz Kış. Auden'in sana taktığı küçük lakabı nasıl unutabilirim?

Hutch: Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan, bunu unutacaksın. Lawson: Senden korkmuyorum.

.

Fox: Çocuklar...

Evet, Hutchy, ol.

Fox: Ben de seninle konuşuyordum Lawson.

Hey, kibar ol yoksa olmam.

Tilki: Son kez söylüyorum, sen benim değilsin.

Lawson: Bunu göreceğiz.

BÖLÜM 17

FOX

"Arthur Francis Fox!"

Telefonu kulağımdan çekiyorum ama annemin bana ne kadar yüksek sesle bağırdığını düşününce pek bir işe yaramıyor. Buna soyunma odasında cevap vermediğim iyi oldu. Herkes onu duyabilirdi.

Sanırım buna hakkı var. Haftalardır nişanlıyım ve henüz ona bundan bahsetmedim. Dört cevapsız araması olduğunu gördüğüm an nişanlandığımı öğrendiğini anladım. O zamandan beri onu geri aramak için kendimi zorluyorum.

Olay ilk olduğunda onu aramalıydım. Bunu biliyorum. Ama bundan kaçınıyordum ve nedeninden tam olarak emin değilim. Belki de onu hayal kırıklığına uğratmak için umutlandığını duymak istemediğim içindir. Ya da belki de kendimi nasıl bir karmaşanın içine soktuğumu kabul etmeye hazır olmadığım için. Bilmiyorum. Tek bildiğim, müzikle yüzleşmenin zamanı geldi ve umarım annem daha sonra benden tamamen nefret etmez.

"Merhaba anne," diyorum antrenman ahırının otoparkında Denali'ne tırmanırken.

"Oğlum!" diye bağılıyor, sesi kamyonetimin her santimini dolduruyor. "Bana 'annelik' yapma. Açıkla kendini."

"Başımın belada olduğundan emin değilim." Aptal rolü yapıyorum ama anlamsız.

İkimiz de bu görüşmenin ne hakkında olduğunu biliyoruz.

"Saçmalık." Annem sık sık küfretmez, o yüzden küfrettiğinde ciddi olduğunu bilirim. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Bana kimseyle çıkmadığını söylemiştin, ama şimdi *bunu* görüyorum. Hem de internette!"

"*İnternet*, anne. İnternet değil."

"Adının ne olduğu umurumda değil! Bir açıklama istiyorum." "Anne, ben-"

"Yemin ederim, ağzından bir mazeret daha çıkarsa, hemen Seattle'a uçarım ve bunu yüz yüze hallederiz."

Kahretsin. Ben de ona inanıyorum.

Derin bir nefes veriyorum, sonra otoparktan çıkıp otoyolda tampon tampona trafikte bir yer bulurken Lilah'la ilgili her şeyi anlatıyorum. Onu durumumuz hakkında bilgilendirdikten sonra tam bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonra birden gülmeye başladı. Ve biraz daha gülüyor.

Aslında, trafik sadece yirmi beş adım kadar ilerlerken parmaklarım direksiyonda esneyerek nihayet kelime edebilmem için tam bir dakika daha gülüyor.

"İyi misin?" Ona sordum.

"Özür dilerim." Hafifçe öksürüyor, bir kıkırdama daha. "Ben de özür dilerim. Sadece sen ve Regan arasında, çocuklarımla aşk hayatları hakkında artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim." "Belli ki öyle değil."

"Delirdin mi sen?"

"Pek mutlu sayılmam. Nişanlandığında bunun sadece arkadaşına iyilik yapmak için değil, aşık olduğun için olacağını ama sanırım bunun için seni suçlayamam, değil mi? Özellikle de ailesinin ne kadar kötü olduğunu duyduktan sonra. Zavallı kız." İç çekiyor. "Kendini neyin içine soktun, Artie?"

Çocukluk lakabımdan rahatsız olmak bile içimden gelmiyor. Onunla aynı şeyi kendime sormakla meşgulüm. Haftalardır kendime sorduğum şey bu. Takım arkadaşlarım -çoğunlukla Lawson- bunu onlara neden daha önce söylemediğim konusunda başımın etini yiyorlar, Locke ve Hutch hala bana bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi bakıyorlar ve ben bir şekilde aniden hayatımın en iyi hokeyini oynuyorum. Tüm bunlar olurken Lilah'ın hayatına her geçen gün daha fazla dahil oluyorum.

Yani, hayır, kendimi neyin içine soktuğum hakkında hiçbir fikrim yok. Ama nefret etmediğimi biliyorum. Aslında, hoşuma gidiyor. Muhtemelen fazla bile.

"İyi bir kalbin var ve bunu bu yüzden yaptığını biliyorum. Sanırım sadece neden kendine yalan söylediğini anlayamıyorum."

Sözleri beni şok etti. Kendime yalan mı söylüyorum? Kendime ne hakkında yalan söylüyorum ki? "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu anlaşmanın ne kadar sahte olduğunu vurgulayıp duruyorsunuz ama sesinizden bu kıza karşı çok gerçek hisler beslediğinizi duyabiliyorum."

İnkâr edebilirim. Ona bir şeyler uydurduğunu ya da gerçekte olandan daha fazlasını gördüğünü söyleyebilirim, ama bu da bir yalan olur ve... lanet olsun, yalan söylemekten yoruldum.

Lilah'ya karşı bir şeyler hissediyorum. Yolculuğa çıkmadan önce bir şeyler hissediyordum ve gittiğimizden beri bu his daha da arttı. Sadece onunla konuştuğum neredeyse her gece inanılmaz bir telefon seksiyle bittiği için değil. Bundan daha fazlası var. Telefon konuşmaları, beni güldürme şekli ve oyunlarımı izlemesi. Gittiğimiz her restoranda sırf bana onu hatırlattığı için nachos sipariş ediyorum. Pek çok küçük şey ve hatta tüm büyük şeyler.

"Bu yüzden mi son zamanlarda beni aramadın? Bu kızdan hoşlandığın için mi?"

"Seni aradım."

"Son birkaç hafta içinde iki dakikalık üç telefon görüşmesi beni aramıyor. Doğru düzgün değil."

Kahretsin. O haklı. Sanırım onunla konuşmaktan kaçınıyordum. Lilah'la olanlardan dolayı beni yargılayacağını düşündüğüm için değil - ki annemin tepki verme olasılığı konusunda yalan söylemiyordum - ama sanırım şu anda tam olarak bu şeyden korktuğum için konuşmak istemedim. Annem beni herkesten daha iyi tanır. Kendimden saklıyor olsam bile bir şey sakladığımı bilirdi.

Lilah'nın en sevdiğim görüntüsünü gözümün önüne getirerek iç geçiriyorum: Dudağında bir parça nacho peyniri sosuyla mutfak masamda oturuyor ve bundan tamamen habersiz. Onu bu kadar çok sevmem çok saçma ama seviyorum. O kadar gerçek ki. Yani o.

Elbette aklıma *başka* görüntüler de geliyor ama şimdi annemle telefonda konuşurken onları düşünmeyeceğim.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?"

"Evet." Birden ağırlaşan boğazımı temizliyorum. "Evet, biliyorum. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama evet."

"O biliyor mu?"

"Hayır. Bir ilişkiyle ilgilenmiyor. Buna saygı duymak zorundayım." "Bu sana pek adil görünmüyor."

Yutkunuyorum. Bu benim için adil deęil, ama bunun için imza attım. Lilah'nın nasıl hissettięini biliyordum ve řu anda bu çıkmazda olmam kendimden başka kimsenin suçu deęil. Ve bu sorun deęil. Lilah'a dűřkűn niřanlı rolűnű oynayacaęım. Ne isterse yapacaęım ve duygularımı bu iřin dıřında tutacaęım. Elbette, partiden sonra iliřkimiz bittięinde canımız yanabilir ama ben koca adamım. Bunu kaldıracabilirim.

"Kendine zarar gelmesine izin vermeyeceğine söz ver."

Bunu garanti edemem ama yine de kendimi "Söz veriyorum anne" derken buluyorum. "Gűzel. Seni seviyorum, biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum."

"O zaman artık benden bir şey saklama. Anlaştık mı? Ne kadar çılgınca olursa olsun, bunları bilmek istiyorum. Merak etme, partinde bile sırrını saklayacağım."

"Teřekkűrler anne. Minnettarım."

Tam binamın otoparkına yanaştığım sırada konuşmamızı sonlandırıyoruz ve kartımı monitűre basıyorum. Annemin sözleri kulaklarımda çınlarken daireme doğru ilerliyorum.

Kendine zarar vermeyeceğine söz ver.

Söz verdim ve yalan söyledim.

Yalan söyledim űnkű sessiz dairemde on dakika kaldıktan ve kıyafetlerimi deęiřtirdikten sonra hemen kamyonetime geri dűndűm ve Lilah'nın evine doęru yűneldim. Yirmi dakika sonra asansűre binip onun katına çıkıyorum, sonra da parmaklarım kapısına vuruyor.

Hiçbir şey yok. Cevap yok.

Kapıyı tekrar çaldım ve sonuç aynı.

Kahretsin. Evde olmama ihtimalini dűřűnmemiřtim bile. Sadece onu gűrmem gerekiyordu, ki bu biraz saçma űnkű onu dűn gece, uçaęımız indikten kısa bir sűre sonra çarřaflarının altında sűrűnűrken gűrdűm. Bu sabah antrenman için gizlice dıřarı çıktığımda, uzak durmaya niyetliydim.

Bak ne kadar iyi sonuçlandı.

Asansűre geri dűnűyorum, kendime bunun en iyisi olduęunu sűylűyorum űnkű ona çok baęlanıyorum. Yine de arabanın gelmesini beklerken hayal kırıklıęına uęramadan edemiyorum. Zil çalıyor ve tam kapılar açılırken yukarı bakıyorum.

Cerulean. Tek gűrdűğűm bu.

Lilah.

Onu gördüğümde çenesi düşüyor: omzundan sarkan beyaz havlu, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan siyah tayt ve lavanta rengi üstünü ortaya çıkarmak için açık duran eşleşen bir ceket. Dizlerimin üzerine çöküp dudaklarımı bastırmak istediğim yumuşak karnını gösteren bir deri şeridi var. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Spor salonundan yeni geldiği belli ama yine de kesinlikle muhteşem görünüyor.

"Fox? Ne yapıyorsun burada?" -asansörün kapıları tekrar kapanmaya başlarken kapıları açmak için düğmeye basar- "Ne yapıyorsun burada?"

"Seni görmek istedim."

Kaşlarını çatıyor. "Beni daha bu sabah gördün." Omuz silkiyorum. "Seni tekrar görmek istedim."

"mi?" "Evet, öyle."

Sonunda dışarı çıkıyor ve ayakkabılarımızın uçları birbirine değecek kadar yaklaşarak duruyor. "Merhaba."

"Selam şekerim."

Elimi boynundan yukarı doğru kaydırduğımda titrediğine yemin edebilirim, parmak uçlarım dipleri hafif ıslak olan saçlarına dalıyor. Eğilip dudaklarımı yumuşak öpücüklerle onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve uzaklaşırken dudaklarından çıkan küçük sızlanmaya bayılıyorum.

"Beni görmek istemene sevindim," diyor. "Öyle mi?"

Zorlukla yutkunarak başını sallıyor. "Evet."

Onu tekrar öperim. "Başka bir randevuya çıkmaya ne dersin?"

Bana gülümsüyor. "Evet, sanırım bu hoşuma gider."

"Başka bir randevu dediğinde, akşam yemeğine çıkmayı kastettiğini düşünmüştüm."

"Akşam yemeği yiyeceğiz."

Lilah bana gözlerini deviriyor. "Ve bunun için bir feribot yolculuğu mu gerekiyor?"

"Hayatınızın en iyi pizzasını mı istersiniz, yoksa yeterli mi?"

Ceketini daha sıkı sararak oflayıp pufluyor. "Hayatımın en iyi pizzası kulağa hoş geliyor ama keşke bilseydim de daha sıcak bir pizza alsaydım."

Ceket. Tanrı aşkına, etek giyiyorum."

"Çok *seksi* bir etek, söylemem gerekirse." Elimi dar, ipeksi siyah bir etekle örtülü kalçasının üzerinde gezdiriyorum, koyu mavi uzun kollu gömleği eteğin içine sokulmuş. Kolumu ona doluyorum, titrerken onu kendime çekiyorum. "Daha iyi misin?"

"Çok." Daha da sokuluyor ve ben de başına bir öpücük konduruyorum. "Bunun çok aptalca olduğunu biliyorum çünkü burada büyüdüm ve feribota binmek birçok insan için günlük ulaşımın bir parçası ama ben feribot yolculuklarını *seviyorum*." Bunu söylerken gözlerinin parlaması sevimli.

"Öyle mi? Nasıl yani?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Belki de ailem bizi istediğimiz yere götürmek için her zaman bir araba servisi kullandığı ve toplu taşıma kullanmamızı yasakladığı içindir. Ya da belki de sadece manzaranın güzelliğindendir. Bilemiyorum. Sadece seviyorum."

"Burası gerçekten çok güzel."

"Balinalar için durduklarında hiç buraya geldin mi? Bu çok güzel."

"söyleyemem. Şimdi kendimi soyulmuş hissediyorum."

"Yapmalısın. Gerçek bir balina keşif turundan çok daha ucuz, orası kesin." Gülüyorum ve o da karnımı dürtüyor. "Ne var? Neden bana gülüyorsun?"

"Yok bir şey. Ben sadece senin... yani *senin*, bir tekne turunun fiyatından şikayet etmeni komik buluyorum."

"Zenginler böyle zengin kalır, bebeğim. Paralarını biriktirebildikleri yerde biriktirirler." "Lawson gibi konuşuyorsun."

"Ew. Beni onunla kıyaslama."

"O kadar da kötü değil." Bana kırılgan bir bakış atıyor ve ben yine gülüyorum. "Pekâlâ, tamam. İyi. O kadar kötü olabilir."

"Zavallı Rory."

"Şimdi annem gibi konuştun."

"Lawson'ı tanıyor mu? Ya da takım arkadaşlarından birini?"

"Hayır, ama onunla o kadar çok konuşuyorum ki sanki onları tanıyormuş gibi hissediyorum." Daha bu sabah onunla yaptığım konuşmayı düşünerek derin bir nefes veriyorum. "Annemden bahsetmişken..."

Lilah bana bakıyor, dişleri alt dudağına batıyor. "Bu ses neden hoşuma gitmiyor?"

"değil. Aslında ona bizden bahsettim."

"Öyle mi? O ne dedi?" "Beklediğim gibi güldü."

Lilah rahatlamış bir şekilde iç geçirir. "Güzel. Sanırım. Bizim deli olduğumuzu düşünüyor, değil mi?"

"Hem çok."

"Bu bir fikir birliği gibi görünüyor, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Evet, ama kimin ? Yaptığımız şeyden memnun musun?"

Tereddüt ediyor. Sadece bir anlığına, ama oluyor.

Sonunda, "Hayatımın en iyi orgazmlarını yaşıyorum. Nasıl olmayayım?"

Gülümsüyor ama sanki bir şey saklıymış gibi yalpalıyor. Ona bunu söylemek istiyorum ama bu beni ikiye bölüyor. Ben de bir şeyler saklıyorum. Yaptığımız şeyden sadece mutlu olmakla kalmayıp bunu gerçekten yapmak istediğim gerçeği gibi. Belki nişanlanma kısmı değil -bu çok hızlı olur- ama ilişki kısmı. Benim istediğim de bu.

Bunların hiçbirini ona söylemedim. Onu korkutmak istemediğim için derinlere gömüyorum. Lilah yaptığımız şeyin gerçeğe dönüştüğüne dair bir ipucu bile alsa kaçacağını hissediyorum. Kaçmasını istemiyorum. Burada benimle kalmasını istiyorum.

"Güzel," diyorum tekrar bana sokulurken. "Güzel."

Feribot yolculuğumuzun sonuna geldiğimizde, büyük tekne küçük Kingston kasabasının kıyısındaki terminale yanaşırken fazla konuşmuyoruz.

"Burası çok şirin," diyor dükkânların sıralandığı caddeye bakarken. "Burayı nasıl buldun?"

"Oynamadığımız zamanlarda olabildiğince çok şey keşfetmeye çalışıyorum. Bazen sadece araba kullanıyorum ve yolun beni nereye götürdüğüne bakıyorum. Bu durumda, bir feribota atladım ve onu buldum."

"Sen benden çok daha cesursun. Ben o kadar çok keşfetmiyorum bile ve sonsuza dek burada yaşadım."

"Dürüst olmak gerekirse, son on yılını en iyi arkadaşınla birlikte büyüdü bir şey yaratmak için çalışarak geçirdin. Keşfetmek için pek vaktin olmadı."

Sözlerime şaşırmış gibi bakmasından nefret ediyorum, sanki övgü almaya alışık olmadığı bir şeymiş gibi.

"Bana öyle bakmayı kes." "Ne gibi?"

diye soruyor, hâlâ aynı şeyi yapıyor.

Duruyorum, onu kendime çekiyorum ve yumuşak bir nefes veriyor. Elimi yanağına koyuyorum ve bakmaya doyamadığım mavi gözlerine bakana kadar başını geriye doğru eğiyorum. Ciddi olduğumu, onu gördüğümü bilmesini istiyorum.

"Sanki sözlerimi hak etmediğini düşünüyorsun. Auden ile inanılmaz bir şey yaptın. Evet, onun şirketi olabilirdi ama sen de en az onun kadar bunun bir parçasıydın Lilah. Kimsenin bunu senden çalmaya çalışmasına izin verme. Özellikle de ailenin, tamam mı? Yaptığın, uğruna çalıştığın her şeyi küçümsemelerine izin verme. Sen olmasaydın Auden şirketini kazandığının yarısına satamazdı ve en iyi arkadaşının da bunu bilmediğini sanıyorsan yanılıyorsun. Sen inanılmaz bir kadınsın. Umarım bunu biliyorsundur."

Bir, iki kez yutkunuyor. "Artık biliyorum."

Sonra parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını usulca benimkilere değdiriyor. Hızlı bir öpücük, iffetli bir öpücük, ama bir şekilde çok daha fazlasını hissettiriyor. "Bu ne içindi?" O uzaklaşırken soruyorum.

Omuz silkiyor. "Çünkü ben istedim."

Elimi tutuyor ve nereye gittiğimizi bilen biriymiş gibi bizi caddenin karşısına geçiriyor.

Sağ taraftaki krepçiyi gördüğünde gözleri açılıyor. "Lütfen bana yemekten sonra oraya gidebileceğimizi söyle."

Onun heyecanına sırtıyorum. "Planımız buydu."

"Tanrım, seni seviyorum."

Tökezledim. Düz zeminde ayağımı kaybediyorum, Lilah'ya doğru koşarken neredeyse ikimiz de kaldırıma yuvarlanıyorduk. İkimiz de onun ne demek istediğini biliyoruz ama içinde bulunduğumuz durum düşünüldüğünde bu çok gerçekçi geliyor.

Hangimiz önce toparlanıyor bilmiyorum ama hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ediyoruz. O az önce o üç kelimeyi söylememiş gibi davranıyor, ben de kalbimi göğsümde küt küt attırmamış gibi davranıyorum ve ikimiz de boyumuzdan büyük işlere kalkışmamışız gibi davranıyoruz.

"Haklıymışsın. Hayatımda yediğim en güzel pizzaydı," diyor Lilah, eli karnında vapurda otururken. Oturduğumuz anda eteğinin fermuarını açtı. "Peki ya o krep? Dondurma? Sanırım o benim en sevdiğim randevum olabilir."

"Nacholardan daha mı iyi?"

"Özür dilerim." Gerçi sesi hiç de üzgün gelmiyor ama benim için sorun değil. "Şu pesto ve sarımsaklı tavuklu pizza hakkında tekrar konuşabilir miyiz lütfen?"

"Dürüst olmak gerekirse, ilk ısırığınızdan beri konuştuğunuz tek şey bu."

"Beni suçlayabilir misiniz? İnanılmazdı. Şu anda aldığım sarımsaklı nefese değdi."

"Sarımsak nefesin hoşuma gidiyor."

"Sarımsak nefesi harika," diye katılıyor. "Ve o ekşi mayalı kabuk? Ugh. Mükemmeldi."

"Burada yaşamamın en sevdiğim yanlarından biri bu. Seattle ekşi mayayı çok seviyor ve bu benim en sevdiğim ekmek türü. Annem çocukken sürekli yapardı."

"Ailen hakkında konuşma şeklini seviyorum."

"Onlar benim dünyadaki en sevdiğim insanlar. Onlar olmasaydı şu anda olduğum yerde olamazdım."

"Güney'de yaşarken hokeye nasıl girdin? Orada çok büyük bir şey değil, değil mi?"

"Atlanta'da yıllar içinde birkaç kez profesyonel hokey oynandı ama genel olarak hayır, çok büyük bir hokey değil. Babam Kanadalı bir adamla üniversiteye gittikten sonra hokey hayranı olmuş. Babam onu hokeye alıştırdı ve ondan sonra hokeyin müptelası oldu. Televizyondaki hiçbir maçı kaçırmazdı. Oturma odasında oturur ve onunla birlikte izlerdim ve takıntım oradan büyüdü. Altı yaşındayken ilk patenlerimi istedim. Gerisi tarih oldu."

"Bu gerçekten çok tatlı, Fox. Eminim seninle gurur duyuyordur."

Son maçtan önce bana gönderdiği mesajı düşünüyorum, hızlı bir *İyi şanslar evlat*. Kaleye geçtiğim her maçtan önce aynısını gönderiyor.

"Son derece," diyorum ona. "Bunu unutmama da asla izin vermiyor."

Kalçamı sıkıyor. "Buna sahip olduğuna sevindim."

"İstemediğin için üzgünüm."

"Kulağa öyle geliyor-" Esniyor, sözlerinin geri kalanı

çalınıyor. Kıkırdıyorum. "Özür dilerim. Seni sıktım mı?"

"Hayır." Başını sallıyor, feribot karaya çıkarken yan dönüyor. Bacaklarını benimkilerin üzerine uzatıyor, ben de boş boş elimi onun üzerinde gezdiriyorum. "Kusura bakma. Sadece yorgunum. Peki, neden kalecisin? Her zaman kaleci olmak için biraz deli olman gerektiğini söylemezler mi?"

"Belki, ama ben senin biraz cesur olduğunu düşünmek istiyorum. Demek istediğim, o atışlarla yüzleşmek? Bu delilik değil. Bu cesurca."

"Bu şekilde düşünmen hoşuma gidiyor" -yine esniyor, göz kapakları ağırlaşıyor- "bu şekilde düşünmen hoşuma gidiyor."

Yine gülüyorum. "Dinlen, Lilah."

"Ha?"

"Dinlen."

"Hayır. Ya ?" diye soruyor, gözleri zar zor açılıyor ve uyuyakalacağından hiç şüphem yok.

"O zaman seni arabaya kadar taşıyayım."

Yarım ağız bir kahkaha attı. "Saçmalıyorsun." "Sadece sen söz konusu olduğunda."

Gülümsüyor, tam olarak anlayamadığım bir şeyler , uykuya dalarken nefesleri çoktan kesiliyor ve yolculuğun geri kalanında da öyle kalıyor. Vapurun varış noktasına yaklaştığı anonsu bile onu uykusundan uyandırmıyor. Ben de söz verdiğim gibi onu kollarıma alıyorum ve feribottan arabaya kadar taşıyorum. Onu koltuğa bağlayana kadar kıpırdamadı. Ancak o zaman gözlerini kırıştırarak açıyor.

"Beni sen mi taşıdın?"

"Tabii ki taşıdım, şekerim."

Gülümsüyor, gözleri dalgalanarak tekrar kapanıyor. Dairesine dönerken araba yolculuğu boyunca uyuyor ve ben onu kapısına kadar taşıyorum, kapının kilidini açmak için zar zor ayağa kaldırıyorum.

"Özür dilerim. Neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum." "Yemek yüzünden."

"Mmm," diye onaylıyor, kapıyı iterek açarken ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor. Dairesinin içine doğru ilerliyor, sanki benim de onu takip etmemi bekliyormuş gibi kapıyı aralık bırakıyor.

Kendime bunu sadece onun iyi olduğundan emin olmak için yaptığımı söylüyorum, ama gerçek şu ki, evime gitmek *istemiyorum*. Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Onunla birlikte olmak . Yatak odasına doğru ilerlerken arkasından takip ediyorum, yol boyunca ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor. Sırada gömleği vardı, sonra da eteği yere düştü.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudaklarında yorgun bir gülümseme oynuyor. "Geliyor musun?"

Hayır demeliyim. Gitmeliyim. Bir sürü şey yapmalıyım ama yapmıyorum. Bunun yerine, onunla birlikte kıyafetlerimi çıkararak devam ediyorum. Ne zaman ki

Sonunda yatak odasına varıyor ve arşıflarının altına giriyorum, onu olabildiğince yakınına çekiyorum.

"Kaplumbağa mı alıyordun?" "Hmm?" diye sorar, zaten yarı uykuludur. "Kaplumbağa mı alıyordun?"

"Ah. ." Omuz silkiyor. "Birkaç tane bulmuş olabilirim. Onlar senin için." "Benim için mi?"

"Tabii ki. Kaplumbağalara ne için ihtiyacım var?"

Halihazırda sahip olduğum sağlam koleksiyon göz önüne alındığında kaplumbağalara da ihtiyacım olmadığını belirtmek isterim, ancak yok.

Lilah bana kaplumbağa aldı.

Sırıtiyorum.

"Dur," diye . "Gülümsediğini *hissedebiliyorum*."

"Hayır, hissedemezsin."

"Evet, yapabilirim." Beni çimdikliyor, sonra aynı noktayı öpüyor. "Bu konuda garip davranmayı bırak."

"Garip davranmıyorum. Bence çok tatlı." "Onlar sadece kaplumbağa."

"Sadece kaplumbağalar" diyorum ama bundan çok daha fazlası gibi geliyorlar. Bunu biliyorum ve Lilah da biliyor.

Bana daha da sokuluyor, nefesleri başlıyor. "İyi geceler, Lilah Jane Maddison."

"İyi geceler, Arthur Francis Fox."

Birkaç dakika sonra uyuyor ama ben saatlerce uyanık kalıp ilişkilere ve aşka inanmayan Lilah'nın ben yokken benim hakkımda neler düşündüğünü düşünüyorum.

Ve ben de onu nasıl düşündüğümü.

BÖLÜM 18

LILAH

"Hiçbir şey beni bizzat hokey izlemek kadar azdıramaz."

beri gözlerini buzdan ayırmayan Rory'ye gülüyorum. Elindeki nacho'lara dokunmadı bile ve uzanıp bir tane yeme dürtüsü tüm oyun boyunca beni rahatsız etti, şimdiye kadar muhtemelen cehennem gibi ıslak olsalar bile.

"Ne? Bu doğru. Lawson maçtan sonra bambaşka biri oluyor," diyor, Yılanlar buzda topa sahip olmak için yarışırken gözlerini kaçırmadan.

Ama pakı izlemiyorum. Odaklandığım tek şey, takım arkadaşlarının farkı artırmak için gol atmaya çalışmasını izlerken nefesini tutmaya çalışan kaledeki adam.

Son zamanlarda takıma ne oldu bilmiyorum ama son beş maçlarını kazanarak ateşli bir seri yakaladılar. Evde izlemek eğlenceliydi ama burada arenada oturmak daha da güzel. Atmosfer elektrik gibi ve taraftarlar Fox'un yaptığı her inanılmaz kurtuluş için ayağa kalkıyor. Tüm maç boyunca bu böyleydi ve şimdi üçüncü periyodun başında Serpents bire karşı üç gol öndeyken, gerçekten çok heyecanlılar.

Lawson kalenin üstünden şutunu kaçırınca taraftarlar homurdanır ve Florida takımı topu buzun altına geri götürür. Fox pozisyonunu alıyor, eldiveni havada pakı takip ederken yaklaşıyorlar...yaklaşıyorlar...ve pak eldivenin ağına giriyor. Kalabalık tekrar kükrüyor ve ben de onlara katılıp onu alkışlamak için ayağa kalkıyorum. Rory haklı, hokeyi bizzat izlemek çok daha ateşli.

Ellerimi ağzıma götürüp kalabalıkla birlikte yüksek sesle bağıryorum. "Foxy, Foxy, Foxy!"

Fox'u tanıyan biri olarak, muhtemelen şu anda tüm bu ilgiden dolayı yüzü kızarıyordur ama bunun dikkatini dağıtmasına izin vermiyor. Florida bir pak daha ona doğru geliyor ve o da engelleyicisiyle durduruyor. Ribaundu alıp tekrar deniyorlar ama Fox hızlı davranıp bacağına dışarı çıkarıyor ve topu ağlara takıyor. Kurtarış üstüne kurtarış yapıyor ve salonun sesi kulakları sağır edecek kadar yüksek.

Tek düşünebildiğim *bu o. İşte benim adamım.* Ve bu konuda panik bile yapmıyorum, önümdeki muhteşem performansın büyüüne kapılmış durumdayım. Bir on beş dakika daha aynı şekilde oynadıktan sonra Yılanlar sadece bir gole izin vererek üst üste altıncı galibiyetlerini alıyorlar. Takım Fox'un etrafında toplanıyor, kalabalığı selamlamadan önce kafasına vuruyor ve kayarak uzaklaşıyor.

"Bu inanılmazdı! Lawson'ı gördün mü?!" Rory bağıryor, çılgınca alkışlıyor ve onu hiç görmediğim kadar sırtıyor. Kadının neredeyse hiç gülümsemediğini düşünürsek ilk başta garip geliyor ama onu bu kadar çok sevmesi çok tatlı.

Auden da farklı değil, özellikle Hutch'ın fotoğrafı ekranda gösterildiğinde yüzü heyecanla aydınlanıyor.

"Bu üçüncü yıldızı, iki asistle kaptanınız Reed Huuuuuutchtinson!"

Kalabalık anonsçuyla birlikte onun adını haykırıyor, seyirci orduları ritmik bir şekilde tepiniyor. Hutch kalabalığa el sallıyor ve doldurulmuş bir yılanı karşımızdaki insan denizine fırlatıyor.

"Bu gecenin ikinci yıldızı, iki gol atan ve 500^{üncü} NHL puanını kazanan Lucas Laaaaaawson!"

Kalabalık bir kez daha kükrer, Rory belki de en gürültülüsüdür, çünkü erkek arkadaşı bir tur atar, kalabalığa bir şekerleme fırlatır ve onlara bir öpücük verir, çünkü *tabii ki* yapar. O Lawson.

"Kırk yedi golün kırk altısını durdurmak-"

Arenanın sesi o kadar yükseliyor ki Fox'un adını anons ettiklerini bile duyamıyorum. "Foxy" tezahüratları bir kez daha başlayınca ses boğuldu. Herkesin onun adını bu haykırdığını duymak inanılmaz ve tek *düşünebildiğim, onun adını daha sonra haykıracağım.*

Fox kalabalığa el sallıyor, ellerini havaya kaldırıyor, hayranlarını daha da coşturmaya çalışıyor ve bizim oturduğumuz yere doğru kayarken daha da coşuyorlar. Durdu ve o espresso rengi gözleri benimkilere kilitlendi.

Yemin ederim zaman durdu... ya da en azından benim tek açıklamam bu çünkü orada durup bana baktığı sadece birkaç dakika olsa da saatler gibi geliyor. Doldurulmuş yılanı kalabalığın içine fırlatıyor, herkes onu almak için çılglık atıyor ama ben kıpırdamıyorum. Kımıldayamıyorum. Dudaklarında bir gülümseme kıvrılırken onunla bir bakış yarışına kilitlenmekle meşgulüm. Fox göz kırpmıyor ve yanaklarım kızarıyor.

Auden kayarak uzaklaşırken bana dirsek atıyor, herkes hâlâ etrafımızda tezahürat yapıyor. "Bunu gördüm."

"Neyi gördüm?"

Gözlerini deviriyor. "Ondan hoşlanıyorsun Lilah. Onunla mutlusun."

Onunla mutluyum. Annemin yaklaşan nişan partimizle ilgili iğrençliği bile moralimi bozmaya yetmiyor. Eminim bu konuda ne zaman strese girsem Fox beni seksle oyalayarak ya da evden dışarı çıkararak "rahatlamama" yardımcı oluyor. Makyajlı Sevgililer Günü randevumuzda olduğu gibi, beni Pike Place'e ve akvaryuma götürdü ve günü turistçilik oynayarak geçirdik. Ya da geçen hafta beni bir atari salonuna götürdüğünde, çok daha ucuza alabileceği dev bir pelüş kaplumbağayı kazanmak için dört yüz dolardan fazla para harcadı. Ya da dün gece, annemle birlikte keten alışverişi yaptığımız stresli bir günün ardından, elinde bir kutu cevizli dondurmayla kapıma geldiğinde. bile geçmedik. Sadece beni öptü ve ben ona ejderhalar ve cesaretle ilgili fantastik bir roman okurken kanepede bana sarıldı.

Yani Auden haklı. Onunla mutluyum, dürüst olmak gerekirse olabileceğimi düşündüğümde daha fazla. Bu çok garip. Hayatım boyunca seri flörtler yaşadım, asla biriyle bir aydan fazla kalmadım ve asla ciddi olmadım. Fox'la olan bu şey bundan daha uzun süredir devam ediyor, ayrıca kesinlikle ciddi hissettiriyor ve sadece nişandan bahsetmiyorum. Bundan daha *fazlası* var ve bu fazlanın ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum.

"Yani?"

"*Yani...*" Kelimeyi uzatıyor. "Sana söylediklerimi hatırla, tamam mı?"

"Biliyorum, biliyorum."

Dikkatli ol Lilah. Onun incindiğini görmek istemiyorum. Ama Auden'ın endişelenmesi gerekenin sadece Fox olmadığını anladığını sanmıyorum. Benim için de.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Çok güzel bir oyundu Artie."

Başını kaldırıyor, arabasının karşısında durduğumu görünce tüm yüzü aydınlanıyor. Ellerini ceplerine sokarak hızını yavaşlattı.

"Görünüşe göre güvenlikle konuşmam gerekiyor. Bugünlerde herkesi içeri alıyorlar, ha?"

"Herkes değil," diyorum, arabasını itip topuklarımın üzerinde geri sallanarak. "Sadece eşler, kız arkadaşlar ve *nişanlılar*."

Önümde durduğunda sırtışı daha da büyüyor. "Öyle mi?"

"Evet. Bu kötü çocuğu gösterdim ve beni içeri aldılar." Elimi kaldırdım ve son zamanlarda giderek daha fazla taktığım çirkin yüzüğümü gösterdim. Başlarda her çıkarıyor, sadece nişan partimizi planlamaya kendini fazlasıyla kaptırmış olan annemle buluşmam takıyordum. Sonra bir gün çıkarmayı unuttum ve o günden beri de çıkarmıyorum. Bunun hakkında, parmağımda ne kadar doğal durduğu hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

"Bu endişe verici. Herkes çirkin bir yüzük bulup gösterebilir."

"Hey! Çirkin değil." Kahkahalarımı iki saniye kadar içimde tutmayı başarıyorum, sonra hemen dışarı taşıyor. "Üzgünüm, rol bile yapamadım."

Fox başını sallıyor ve parmağını kotumun kemer köprüsünden geçiriyor. Henüz bana dokunmadı bile ama yine de yakınlığı vücudumu aydınlatıyor. "Şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç şey, ama üzerimde büyüyor."

"Öyle değil."

"O da." Beni öne doğru itiyor ve ona doğru düşüyorum. Beni kolayca yakalıyor, ben kendi ellerimi onun pazularının etrafında kıvrırken elleri belime iniyor. Onları sıkıyorum, belirgin kasların avuçlarımın altında verdiği hissi seviyorum, özellikle de içime girip kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken.

Eğiliyor, burnu burnuma değiyor, dudakları o kadar yakın ki nefesinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum. Onu daha önce hiç bu kadar çok öpmek istediğimi sanmıyorum, ama bunu oyundan arta kalan vızıltıya bağlıyorum.

Evet, hepsi bu. Başka bir şey değil.

"Değil," diye tekrar itiraz ediyorum.

"Güzelleştiriyorsun, Lilah."

Sonra beni öpüyor, sıcak dudakları yumuşak ama emredici bir şekilde dudaklarıma bastırıyor ve ben yanılıyorum. Hem de çok yanılmışım.

Oyundan gelen vızıltı değil. Fox. Hepsi o ve başka hiçbir şey .

O olduğunu bilmeliydim. Ocak ayındaki doğum günü partisinden beri yaşadığım, o zamandan beri yüzeyin hemen altında kaynayan aynı vızıltı. Fox beni daha da yakınına çekerken parmakları kalçalarımın gömülüyor, bedenlerimiz birbirine o kadar sıkı yapışıyor ki onun nerede bitip benim nerede başladığımı ya da tam tersini bilmiyorum. Bilmek de umurumda değil. Tek istediğim bu-Fox'un elleri ve ağzı üzerimde ve o zevk uğultusu içimde yuvarlanıyor.

Dokunuşu biraz daha yükseliyor, üzerimdeki, arkasında onun adı yazan Serpents formasının altından kayıyor ve çıplak tenime değdiğinde ürperiyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor, dudaklarımın kenarını öperek.

Başımı sallıyorum, boynumda tatmayı çok sevdiği noktaya erişmesini sağlamak için geriye yaslıyorum. "Tam tersi."

Dişlerini hafifçe içime batırıyor, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma götürmeden önce diliyle acıyı kovalıyor ve ağızlarımızı bir kez daha birbirine mühürlüyor. Ona karşı inliyorum, eğer bu mümkünse onu daha da yakınıma çekiyorum.

"Bunu izlemek ne kadar ateşli olsa da, sence idare edebilir miyim?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dudaklarımı Fox'un dudaklarından ayırdığımda Keller'ın yakınlarda durduğunu, kalçasını tanıdık bir kamyonu dayadığını görüyorum.

"Merhaba, Keller."

Keller'ın yapabildiği kadar sırtıyor. "Hey, Lilah. Kamyonetime binmemin bir sakıncası var mı?" Birkaç santim uzağında durduğumuz araca doğru başını sallıyor.

Dudakları birbirine sıkıca sarılmış olan Fox'a bakıyorum.

"Bunun benim kamyonetim olmadığını söylemeliyim."

"Ne?" Ona tekrar bakıyorum. "Emin misin?"

"Eminim." Keller'ın yaslandığı arabayı işaret ediyor. "O benim."

Aynı görünüyor. İki olduklarını nasıl fark etmedim? "Birbirinin aynısı kamyonlarınız mı var?"

Keller takım arkadaşını işaret ediyor. "Beni

kopyaladı." Fox omuz silkiyor. "Ben onu kopyaladım."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, kahkahalarla tityüzümü Fox'un göğsüne bastırıyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Biraz dikkatim dağılmıştı." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve beni çekiştiriyor. "Gel hadi. Keller'ın kamyonetini geri almasına izin verelim."

"Evet, bu harika olur," diyor sürekli huysuzlanan adam ve Fox'un arabasını iterek uzaklaşıyor.

İki adam yanlarından geçerken birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar ve ben bundan hem nefret ediyor hem de bayılıyorum, özellikle de Keller'ın yüzünde bir parça kıskançlık belirdiğinde.

Keller arabasına binip gözden kaybolmadan hemen önce omzunun üzerinden, "Seni görmek her zaman çok güzel Lilah," diye sesleniyor.

Kamyon gümbür gümbür çalışır ve garajdan hızla çıkar.

Fox takım arkadaşına gözlerini devirir ve *arabasının* yolcu kapısını tutar.

Benim için aracı aç. "Önden buyurun."

İçeri girerken ona ters ters bakıyorum. "Bunun bedelini ödeyeceksin." "Sözler, sözler," diyor sırtarak.

Fox daireme giderken elini kalçamın üzerinde tutuyor ve bu içimde akan arzuyu bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Onun tek elle araba kullandığını görmek beni hayal çok daha fazla azdırıyor ve birkaç dakikada bir bana gönderdiği bakışlardan o da bunu biliyor.

Arabayı park yerine çekti. Aceleyle binaya giriyoruz ve asansöre adım attığımız anda tüm kontrol duygumu kaybediyorum. Onu duvara doğru ittiğimde Fox gülüyor ama dudaklarımı onunkilere bastırıp aceleyle öptüğümde tüm espri ortadan kalkıyor. Bana karşı inliyor, dili dudaklarımın kenarında geziniyor, sonra içeri giriyor.

Araba benim katıma gelene kadar durmuyoruz. Ancak o zaman ayrılıyor, ama sadece asansörden çıkıp kapıma doğru tökezleyecek kadar uzun bir süre. Anahtarı kilide sokarken Fox bana doğru bastırıyor, dudakları ensemden, kapıyı açmak gibi basit bir işe konsantre olmamı zorlaştırıyor.

"Tadın çok tatlı," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Çok güzel. Seni daha fazla tatmak için sabırsızlanıyorum."

Bu sözle inliyorum, ona karşı geriye doğru eğiliyorum, kığım onun bariz ereksiyonuna doğru kayıyor.

Temas edince tıslıyor, dişleriyle beni ısırtıyor. "Kapıyı aç artık Lilah."

"Deniyorum!" Ellerimin titrediğini görmüyor mu? Şu anda pamuk ipliğine bağlı olduğumu fark etmiyor mu?

Sonunda kapıyı açıp dönüyorum ve Fox'u da benimle birlikte içeri çekiyorum. O da peşimden geliyor, beni bir duvara yaslayana kadar ellerim kalçalarımdaya. Benim dairem olmasına rağmen nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Fox'un dokunuşunda dikkat edemeyecek kadar kaybolmuştum.

Dudaklarımız tekrar birleşiyor, dili ağzımın içine giriyor ve ben inliyorum. Parmaklarım gömleğinin pantolonuyla birleştiği yeri bulduğunda takım elbise ceketini silkiyor ve ona düzgün bir şekilde dokunmak için gömleğini yukarı çekiyorum. Çıplak ellerim teniyle buluştuğunda inliyor ve bu onu teşvik ediyor, parmakları gömleğinin düğmelerinde uçuyor, ta ki gömleği tamamen açılana kadar. Ellerimi üzerinde gezdiriyorum, üzerinde çok çalıştığını bildiğim karın kaslarının çıkıntılarını izliyorum, her santimine hayranlıkla bakıyorum.

"Ellerin üzerimde çok iyi hissettiriyor."

"altında iyi hissediyorsun."

Avuç içleri kıkımın üzerinde kayıyor. "Önce seni nasıl istediğime karar veremiyorum."

"Bu kararı senin verebileceğini düşünmene bayılıyorum." Sırtını duvara dayayana kadar bizi aniden döndürüyorum.

Bana sırtıyor. "Öyle mi?"

"Öyle," diyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıp gövdesinden aşağıya doğru sürüklüyorum, önünde dizlerimin üzerine çökene kadar görünen her santimini öpüyorum.

"Fuuuuuck." Kemerini çekip çıkarmamı izlerken alt dudağını ısırarak kelimeyi uzatıyor. "Uzun sürmeyecek, Lilah."

"Sanki umurumdaymış gibi konuşuyorsun."

Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum, bu ses içime bir heyecan ürpertisi daha gönderiyor. Pantolonunu ve boxer külotunu tutup, siki serbest kalana kadar ikisini de aşağı indiriyorum.

"Sanki boğazımdan aşağı dökülme hissinden zevk gibi."

Öne doğru eğilip dilimi yarığı boyunca gezdiriyorum, prekumunun tuzluluğuna bayılıyorum.

"Sanki senin tadını sevmiyorum."

"Siktir. Siktir. Siktir." Her kelimeyi kafasını duvara vurarak noktılıyor ve ben de küçük bir sataşmayla ne kadar delirdiğine gülüyorum. "Beni şimdiden öldürüyorsun ve daha bana dokunmadın bile."

"geçilmeyi seviyorsun."

Başını sallıyor, gözleri kapalıyken bana bakıyor. "Sadece senin tarafından."

Onu tekrar yalıyorum ve başka bir yumuşak iniltiyle ödüllendiriliyorum. Onu böyle seviyorum, uyumlu ama isyan etme dürtüsüyle flört ediyor. Bunu yapmamasını, kendi zevkini engellemek anlamına gelse bile bana ihtiyacım olanı vermesini seviyorum.

Nefes nefese kalıyor. "Bu şekilde gelebileceğimi söylesem kötü mü olur?" "Hayır." Bir yalama daha. "Ama yapma."

"Bu bir emir mi?"

Başımı sallıyorum, tekrar tadına bakıyorum ve o da dişlerinin arasından hava emiyor. "Evet.

Bu bir emirdir."

Onu daha fazla kızdırıyorum, kelimenin tam anlamıyla titreyene kadar dilimi tekrar tekrar üzerinde gezdiriyorum, ama iyi yapıyor. Boşalmıyor ama yakın olduğunu söyleyebilirim, taşakları her geçişte sıkılaşıyor. Fox bir dizi küfür daha savururken çırpınan dokunuşlarla onlara dikkatimi veriyorum.

"Lilah..." İnliyor, gözleri sımsıkı kapalı, kendini tutarken boynundaki damarlar tam olarak ortaya çıkıyor.

Onu zorladığımı, şansımı denediğimi biliyorum.

"Çok iyi gidiyorsun," diye övüyorum. "Çok iyi bir çocuk oluyorsun."

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor, bakışları puslu, neredeyse sarhoş gibi. Bunu söylediğimde hoşuna gittiğini biliyordum ama ne kadar hoşuna gittiğini fark etmemiştim. Onu şimdi böyle görmek, tamamen benim merhametime kaldığını bilmek... sarhoş edici.

Başını sallıyor. "Senin," diyor, sesi arzuyla kalınlaşarak.

Tek bir kelime içimde bir şeylerin kilidini açıyor ve aniden, kendini zorlukla tutabilen kişi ben oluyorum ve artık bunu yapmak istemiyorum. Onu ağzıma alıyorum ve sonunda ona istediğini verdiğimde Fox bana karşı kükrüyor. Birkaç dakika içinde nefes nefese kalıyor, başımı tutup istediği gibi içime girmekten kendini alıkoyarken elleri iki yanında yumruk haline geliyor. Kendini tutması beni daha da teşvik ediyor.

"Sikişebilir miyim?"

Onu boğazımın arkasına doğru çekip konuşma yeteneğini tamamen kestiğimde inliyor. Üzerinde çalışırken sert nefesler ve tutarsız seslerden başka bir şey duymuyor.

"Lilah..." Bir inilti daha. "Boşalmam lazım."

Onu çekiyorum. "Benim için gel, Arthur. Gel bana."

Ve yapıyor da. Aletini tutuyor, önce bir kez, sonra iki kez pompalıyor, sonra da ağır yükünü dilimin üzerine döküyor. Yanağımın her yerine fışkırıyor, çenemden aşağı akıyor ama umurumda değil. Onun böyle çözüldüğünü görmeye bayılıyorum. Parmaklarımı yarattığı karmaşanın içinde sürüklüyorum, sonra bir damlasını bile kaçırmak istemeyerek teker teker ağzıma alıyorum. Fox nefes nefese, benim de alacağımı vaat eden gözlerle beni izliyor.

Dudaklarına doğru öpüyorum ve onlara dokunduğum anda yeniden canlanıyor, başımı neredeyse acıtacak kadar sert kavırıyor ama umurumda değil. Acıyı istiyorum. Onun vahşi tarafını istiyorum. Fox beni kolaylıkla kollarının arasına alıyor, dili benimkine karşı çalışıyor ve bizi

beni pembe koltuğumun koluna oturtuyor. Gömleğini omuz silkerek çıkaracak kadar uzun bir süre geri çekiliyor. Karşımda çırılçıplak durana kadar diğ r kıyafetlerinden de kurtuluyor ve ben hala tamamen giyinik durumdayım.

Aletini okşuyor, saçları dağınık ve dudakları  p şmelerimizden şişmiş halde çok ateşli görünüyor. Neredeyse dizlerimin üzerine çöküp onu tekrar emmek istiyorum.

"Arkanı d n, Lilah. Ellerini kanepeye koy," diye talimat veriyor.

Bir yanım meydan okumak istiyor, ama sikini tekrar pompaladığında, topuklarımdaki tüm isyank rlığı kaybediyorum ve söylediğı gibi yapıyorum, onu içimde hissetmeyi başka her ş yden daha çok istiyorum. Sıfır ustalıklı taytımı ve i   amaşıımı beni ona gösterecek kadar aşığı çekiyor. Çıplak k cımı avu layarak beni açıyor ve nefesini içine çekiyor.

"Tanrım, çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Bir parmağını yanaklarımdan arasından geçirip arka deliğimde gezdiriyor. "Hiç buradan sikildin mi?"

Başımı salladım. "Henüz değıl."

Kıkırdıyor. "Bu bana izin vereceğın anlamına mı geliyor?"

Omuz silkıyorum, parmağını ağızıma daha sert bastırırken kendimi zor tutuyor olsam da sakın davranmaya çalışıyorum. "Ne kadar iyi bir  ocuk olduğına bağılı."

K kr yor -kükrüyor- ve beni tek bir sert hamleyle dolduruyor, hiç beklemediğim bir şekilde nefesimi ciğ rlerimden s k yor.  ekip tekrar içime girdiğinde inliyorum. Parmağı hala deliğime dayanıyor, hareket sadece m kemm l miktarda baskı ekliyor.

Hissetmeden önce duyuyorum ve tükürüğü k cımın üst kısmına inip yanaklarımdan arasından aşığıya, parmağının bana doğıru bastırıldığı yere doğıru kayarken şehvetle titriyorum ve sadece ucunun kolaylıkla içeri girmesine izin veriyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, beni ele geçiren dolgunluk hissini severek ona karşı geri itiyorum. Henüz k cımın içinde bile değıl ama daha fazlasını isteyeceğimi şimdiden biliyorum.

Hızını yavaşlatıyor, ama sadece parmağının daha fazla gidemeyene kadar içimde daha fazla kaymasına yetecek kadar. Daha fazla tükürük ekliyor, sonra beni yavaşça sikiyor, az önce amıma nasıl girdiğinden çok farklı.

"Kahretsin, ş  anda ne kadar iyi g r nd ğ n hakkında hiçbir fikrin yok." Parmağını , sonra yavaşça geri itiyor. "Sırtında benim adım... benim

parmağımı kıcına sokmak... Tadına bakmak, dilimi deliğine gömmek istiyorum. Her şeyini tatmak istiyorum, Lilah."

Başımı sallıyorum. Böyle hissetmemi sağlayacaksa şu anda her şeyi kabul edebilirim.

"Ama sonra. Şu anda seni böyle boşaltmak istiyorum, küçük dar kıcın parmağımı sıkarken sikimin her yerine."

Tekrar başımı sallamaya çalışıyorum ama faydası yok. Beni acımasız bir güçle becermeye geri döndüğünde değil, kollarım pes etmek üzereymiş gibi hissedene ve orgazmımı tutarken bacaklarım titreyene kadar içime tekrar tekrar vuruyor. "Çok güzel amına koyayım." Bir sert itiş daha. "Keşke kendini görebilseydin sikimi alıyorsun."

Ne olduğunu bilmiyorum - onun cezalandırıcı hareketleri, benim kendimi tutmam ya da parmağının kıcımı germesiyle ne kadar dolu hissettiğimi - ama aniden gözlerim yaşlarla doluyor. Boşalmak istiyorum. O kadar çok boşalmak istiyorum ki dayanamıyorum ama yapamıyorum.

Kendini üzerime bırakıyor, dudakları kulağımı buluyor. "Bırak gitsin. Bırakman sorun değil. Seni tuttum, şekerim."

Bırakıyorum. Her şeyi bırakıyorum ve boşalırken gözlerimden düşen yaşlara engel olamıyorum, siki hâlâ içimde, parmağı hâlâ deliğimde. Neden ağladığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama Fox'un söylediklerinin bununla çok ilgisi olduğuna dair şüphelerim var.

Seninkiler.

O benim. Ne zaman oldu, nasıl oldu bilmiyorum ama Fox artık sadece benim sahte nişanlım değil. O *benim*, ben de *onun*.

korkutucu kısmı mı? Bunun farkına varmak beni düşündüğüm kadar korkutmuyor.

Beni hiç korkutmuyor ve bu beni her şeyden daha korkutuyor.

BÖLÜM 19

FOX

"Bu kadar. Artık resmi olarak randevularımızı planlamana izin yok."

Kıkırdıyorum, ellerim kalçalarımda, iki büküm olmuş, elleri dizlerinin üzerinde nefesini tutmaya çalışan kıza bakıyorum. Son bir buçuk saattir yürüyüş yapıyoruz ve en az on kez durduk. Her seferinde Lilah bana artık randevularımızı planlamama izin verilmediğini söyledi. Her seferinde gülüyorum çünkü şikayet etse de randevularımızı seviyor.

Bu noktada kollarımda uyuyakalacak kadar kaç kez eğlendiğinin sayısını unuttum. Onunla seks ne kadar seviyorsam -ki *gerçekten* çok seviyorum- bu randevuları ve üzerimde uyuyakaldığı geceleri daha da çok seviyorum, şu anda bana cinayetimi planlıyormuş gibi bakıyor olsa bile.

"Pilates yaptığını sanıyordum."

"Pilates . *Bu* pilates değil Fox. Bu işkence."

"Bu sadece küçük bir tepe. Seattle'da yürümekten bir farkı yok." "Seattleda yürüyerek dolaşmıyorum. Bunun için araba kullanıyorum ya da Uber kullanıyorum."

Sebep. Tepelerden inip çıkmak tam bir ıstırap." "Bence biraz dramatik davranıyorsun."

"Dramatiksın," diye karşı çıkıyor, tekrar tam boyuna yükseliyor, nefesleri hala hızlı geliyor. "Peki. Hadi şu işi bitirelim. Açlıktan ölüyorum ve kocaman, yağlı bir hamburger istiyorum. Hayır, bekle-peynirli patates kızartması. Hayır-tavuk şeritleri."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tüm menüyü sipariş edecek misin?" "Söyleyebilirim," diyor yanımdan geçerken.

Ona başımı sallıyorum, tırmanmaya devam ederken kolayca yetişiyorum. İlerlerken pek konuşmuyoruz ama umurumda değil. Burada, ormanda olmak hoşuma gidiyor. Ve tamam, bunun önümdeki manzarayla, Lilah'nın yontulmuş kıcına yapışan taytıyla bir ilgisi *olabilir*.

"bakmayı kes!" diye bağıyor omzunun üstünden, onu zahmetsizce yalayabilecekken onuncu kez geride kaldığımda.

"Böyle güzel bir popoya sahip olmayı bırak!" Ben de bağıyorum.

Burada başka biri olsaydı, eminim deli olduğumuzu düşünürlerdi ve benim için sorun yok.

Başka bir mola için durduğunda ona yetişiyorum, ancak bu sefer daha önce yaptığım gibi onu kızdırmıyorum. Bunun yerine, taşıdığım sırt çantasından suyu çıkarıp uzatıyorum ve o da dudaklarını benimkiyle aynı noktaya kapattığında utanç verici bir sesle yutkunuyorum. Birbirimizle yaptığımız her şey göz önüne alındığında bu çok saçma ama yine de bunu delicesine ateşli buluyorum.

Elinin tersiyle ağzını yokluyor, sonra suyu bana geri veriyor, şişe neredeyse boşalmış.

"Hepsini içtin."

Çenesini yukarı kaldırıyor. ". Hâlâ çok var." "Kime yetecek kadar? Bir fareye mi?"

Gözlerini deviriyor. "Daha fazla paketlemişsin. İkimiz de senin yaptığını biliyoruz."

O haklı. Daha fazlasını paketlemiştim. İhtiyacımız olup olmayacağı konusunda beş dakika boyunca tartıştık. O, yanında taşımadığı bir şişeyle idare edeceğimiz konusunda ısrar etti ama ben bir şişenin bırakın aşağı inmeyi, yukarı çıkarken bile bize yetmeyeceği konusunda kararlıydım.

Haklıydım.

Dayandığı ağacı itiyor ve yürüyüşümüze devam ediyor, hızı yavaş ve sabit. Bu sefer onun öne geçmesine izin vermiyorum. Yürüyüşün bu son küçük parçasının tadını çıkarmak isteyerek onun yanında kalıyorum. Varış noktamıza yaklaştık ve onu gördüğünde vereceği tepkiyi görmek istiyorum.

"Gelecek haftaki partimiz için hazır mısın?" diye soruyor. "Gelecek haftaki partimiz için hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar." Saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Açıkçası ailenle tanışacağım için her şeyden çok heyecanlıyım."

". Seni sevecekler. Bundan eminim." "Umarım öyledir," diyor, benim coşkumu paylaşmıyor.

Selene şaşırtıcı bir şekilde planlama yaparken ailemi de göz önünde bulundurdu ve herkes için uygun bir tarihte anlaşılabildik.

Elbette, başlangıçta istediği Cumartesi fantezisi yerine Cuma akşamı olacak, ama en azından ailem orada olacak. İkizler gelemeyecek ama düğünde orada olacaklarına yemin ediyorlar. Onlara düğün olmayacağını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Söz verdiği gibi, annem sözünü tuttu ve Lilah ile benim... anlaşmamızdan kimseye , hatta bu haber karşısında şok olan ama yeni bir gelini olduğu için heyecanlanan babama bile. Onunla bu konuda konuşmak işkenceydi çünkü çok samimiydi. Russ eve gelip bize baba olacağını söylediğinden beri onu bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum.

Partiyi dört gözle beklediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sabırsızlanmıyorum ama Lilah'nın iğrenç ailesiyle bir akşam daha geçireceğim ya da takım elbise giyip sahte bir nişan takacağım için değil. Çünkü sevdiğim herkese yalan söylemeye devam etmek beni yavaş yavaş yıpratıyor. Babama, kardeşlerime, kardeş gibi olan takım arkadaşlarıma, herkese. Burada bir partide ya da orada bir sohbetle birkaç dakika için bunu yapmak bir şeydir, ama hepsini bu kadar büyük ölçekte aldatmak? Midemi bulandırıyor.

"İyi misin?"

"Hmm?" Lilah'yı kaşlarını çatmış bana bakarken bulmak için dönüp soruyorum. "Ne?"

"Kusacakmış gibi . gerekiyor mu?" Son soruyu biraz fazla hevesle soruyor.

Başımı salladım. "Yok, ben iyiyim. Sadece açım."

Ama bu bir yalan ve bu da beni kötü hissettiriyor. Yalan söylemek istemediğim tek kişi o, ama söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum. Gerçeği bilmemeli, yoksa her şeyi kaybederim ve henüz buna hazır değilim.

"Vay anasını!"

"Ooof!" Lilah'nın kolu tam karnıma çarpıyor ve ani acıyla iki büklüm oluyorum.

Sonra *neden* korktuğunu anladım. sonuna gelmiştik ve manzara-

"Nefes kesici," diye fısıldıyor, karşıımızdaki şelaleyi seyrederken gözleri kocaman açılmış.

Yanına yaklaştım. "Buna değer, mi?"

Burnunu çekiyor ve omuz silkiyor, soğukkanlı davranmaya çalışıyor. "Evet, sanırım."

Ama gözlerinden onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu görebiliyorum. Mart sabahının erken saatlerinde orada sessizce duruyoruz. Güneş bulutlarla kaplı, sis

ağaçların etrafında dönüyor ve su karşımızdaki uçurumun kenarından aşağı akıyor. Çok güzel, şimdiye kadar en güzel manzaralardan biri. Yine de her nasılsa bunların hiçbirini yanımda duran kadınla kıyaslanamaz.

Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyor, şapkasının altından düzensiz bir şekilde çıkan siyah saçlarından, gözyaşlarıyla dolup taşan masmavi gözlerine, kalkık burnuna ve en lanet şeyleri söyleyen o lanet pembe dudaklarına kadar her santimini inceliyorum.

Seni seviyorum.

Bu üç kelime son birkaç haftadır olduğu gibi zihnimden süzülüyor. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen onun kanepesinde birbirimize sokulduğumuz akşamlardan birindeydi, ayaklarını bacağımın altına sokmuş ve ikimiz de uykuya dalana kadar diğer ucundan bana kitap okuyordu.

Yapmayı düşünebileceğim en aptalca şeyi yaptım. Sahte nişanlıma aşık oldum. Şansım varsa, o da bana aşık olur.

"Gelmiş geçmiş en büyük, en sulu tavuklu sandviçi sipariş edeceğim."

"Hamburger, peynirli patates kızartması ve tavuk şeritleri alacağını sanıyordum." "Oooh, haklısın. Hamburger kulağa hoş geliyor." Çenesine vuruyor.

"Belki de ikisini de almalıyım. Ya da bekle! Birini sen al, diğerini ben alayım. O zaman bölüşebiliriz. Evet, öyle yapalım."

Gülüyorum. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Hayır." Omzunu benimkine çarpıyor, sonra parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Ona tamamen inanıyorum ve en çılgın kısmı da ne isterse yapacağım.

Kamyona geri dönüşümüz çok daha kolay oldu, Lilah on yerine sadece üç kez durdu. Yukarı yürüyüşümüzden çok daha mutlu görünüyor ve bunun muhteşem şelaleden mi yoksa yemek için bu kadar heyecanlı olmasından mı kaynaklandığından emin değilim. Her iki durumda da, her anını seviyorum.

Nihayet kamyona vardığımızda Lilah önden koşuyor, beresindeki zıplayan ponpon kelimelere sığmayacak kadar sevimli.

"Gel ! Besle beni!" diye seslenerek beni yanına çağırıyor.

Yol boyunca kıkırdadım. "Kahvaltıda bir yığın krep ve patates kızartması yememiş ve pastırmamın yarısını çalmamış gibi davranıyorsun."

"Hey, bu senin hatan. Dün gece beni geç saatlere kadar ayakta tutup fazladan kalori yaktıran sendin."

"Başım bacaklarının arasındayken şikayet ettiğini görmedim."

Alt dudağını ısırıyor. "Hayır, kesinlikle bundan şikayetçi değildim."

Sırt çantasını kamyonetin kasasına atıyorum, sonra da kapıyı onun için açıyorum. Orada öylece duruyor, sanki dünyadaki en rahatsız edici şeymiş gibi kamyonete bakıyor.

"Seni bırakmamı ister misin?" Kıkırdarak sordum.

Başını sallıyor. "Bacaklarım erişte gibi ve ayaklarım beni öldürüyor."

Onu zahmetsizce kaldırıp yolcu koltuğuna yerleştirdikten sonra ellerimi bacaklarından aşağıya doğru sürüklüyorum ve yepyeni görünen botlarını çözüyorum. Acaba onları sadece bunun için mi aldı?

"Ahhh," diyor ben ilkini çıkarırken. Sevimli şapkasını çekiştirerek çıkarıyor ve saçlarını silkeliyor. Sürtünmeden dolayı tamamen dağılmıştı ama yine de mükemmel görünüyordu. "Bu *çok* daha iyi hissettiriyor."

"Bana yürüyüşçü olmadığını söylemeliydin. Başka bir şey planlayabilirdim."

Omuz silkiyor. "Bu konuda çok heyecanlıydın."

"Evet ama senin de randevularımızdan keyif almanı istiyorum, biliyorsun." "Hoşlanıyorum. Seninle *her şeyi* yapmaktan hoşlanıyorum. Yürüyüş bile olsa."

Sözleri neden göğsümü ağırlaştırıyor bilmiyorum ama öyle. Belki de bunları umduğum şekilde kastetmediğini bildiğim içindir. Ya da belki de bu duruma düştüğüm için kendime kızdığımdandır. Yalnız olduğumu, daha fazlasına açık olduğumu biliyordum ama bunun olduğundan daha büyük bir şeye dönüşmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Yine de buradayım, ona tamamen aşığım, nişan partimize günler kaldı, bana her baktığında kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Tüm bunlar olurken Lilah'a göre bu hâlâ tamamen sahte.

"Hey," diyor usulca, çenemi ona doğru eğerek. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Özür dilerim. Şu bağcıkları çözmeye çalışırken dikkatim dağıldı."

Bunları kim bağladı?"

"Ben yaptım." O kadar gururlu görünüyor ki gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ne?" "Çok tatlısın, biliyor musun?"

Şaşırmış görünüyor, sonra sırtarak saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Biliyorum."

Kendine güveni o kadar ateşli ki onu öpmeden edemiyorum. Bu ani hareket karşısında o kadar şaşırmıştı ki tepki vermesi biraz zaman aldı ama sonra beni hevesle öptü, elleri saçlarımın arasında kayarak beni kendine çekti. Ne olduğunu anlamadan, kamyonetimin yanından sarkıyoruz, bacakları belime sarılmış, sikim kotuma bastırıyor, Lilah kalçalarını içime doğru sallıyor.

Geri çekiliyor, nefes nefese kalıyor. Pantolonunun içinden "Arka koltuk," diye talimat veriyor.

"Yemek istediğini sanıyordum," diyorum aptalca, çünkü şu anda bunu durdurmaya çalışmak aptalca.

Görünüşe göre kabul ediyor, çenemi öpüyor. "Daha çok istediğim başka bir şey buldum."

Sözleri beni hızla harekete geçirdi. Kolumu kışının altına sokuyorum ve arka kapıyı açıp ikimizi de içeri sokarken onu tutuyorum. Kucağıma oturuyor, dudakları tekrar dudaklarımı bulurken elleri saçlarımda.

"Neden yürüyüşün seni azdırdığını söylemedin?"

Kıkırdıyorum. "Çünkü eminim ki dünya üzerinde böyle düşünen ilk kişi sensin."

"Her neyse," diye mırıldanıyor, dudaklarımdan kulağıma doğru öpücükler konduruyor, lobumu ısıyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Şimdi pantolonunu çıkar."

Kamyonetim büyük ama arka koltukta iki kişi oturacak kadar da büyük değil. Yine de kararlı bir adamım ve bir şekilde kot pantolonumu yeterince indirmeyi başarıyorum, Lilah şimdi çıplak kucağımda oturuyor.

"Şimdi de seninki," diyorum, ellerim çoktan kabarık ceketini çekip omuzlarından iterken, o da yukarı doğru itip taytını çıkarmaya çalışıyor.

Bu konuda yetenekli ya da seksi bir şey yok, ama bir şekilde daha da ateşli hale getiriyor. O benim sikime gömülürken inliyoruz, ellerim onun kalçalarında, o oraya yerleşip bana uyum sağlarken.

"Bundan hiç bıkaçağımı sanmıyorum," diyor kalçalarını hafifçe oynatarak.

Yapma, sessizce yalvarıyorum. *Bundan yorulma. Beni yorma.*

Onun yerine, "Ben de şekerim." diyorum.

Öne doğru eğilip dilimi boynunda gezdiriyorum, o da yeni aç karşısında nefesini tutuyor.

"Arthur." Adımı kulağıma doğru inliyor. "Çok iyi hissediyorsun."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." "O zaman yap."

Gülüyorum ama o beni sıktıkça bu bir iniltiye dönüşüyor. "Çok iyi hissediyorsun Lilah. Beni alış şekline bayılıyorum."

sallıyor, gözleri kapalı, ben içine girerken elleri kamyonetin tavanında. Üzerimdeki kat kat giysilerin altından ter sırtımdan aşağı kayıyor ve camlar sıcak nefeslerimizden buğulanıyor. Şu anda bu otoparka başka biri girse ne yaptığımızı çok iyi bilirdi ama nedense umurumda değil. Umurumda değil çünkü bu güzel kadın sikimin üzerinde zıplıyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki istesem bile durabileceğimi sanmıyorum ve *kesinlikle* istemiyorum.

"Çok yaklaştım," diye mırıldanıyor. "Bana yardım et, Fox. Beni oraya götür."

"Her şeyi," diyorum ona, bunu tüm kalbimle söylüyorum ve sadece Onu çıkarmaktan bahsediyorum. Yani *her şeyi*. Onun için her şeyi yaparım. Tek yapması gereken istemek.

Ama bu arada, aramıza uzanıyorum, başparmağımı klitorisine bastırıyorum, o da benim üzerimde kendini boşaltıyor. Görünüşe göre, tam da ihtiyacı olan şey bu.

"Evet! Tanrım, evet!" diye , hızını artırırken elleri kamyonun tavanından omuzlarıma gidiyor.

Saniyeler sonra boşalıyor, vücudu benimkinin üzerinde titriyor, nefesi kulağımda. Kalçalarını kavrayıp içine giriyorum, orgazmının son damlalarını da atıp kendi orgazmımı kovalıyorum ve sonunda içine boşaldığımda yeniden titriyor. Tükenmiş bir halde elimi bedenlerimizin arasından çekip başparmağımı ağzıma götürüyorum ve onun tadına bakıyorum. Boynuma doğru sırtıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Tadımdan hoşlanman hoşuma gidiyor."

"Tadını *sevmiyorum* Lilah. Bayılıyorum. Seni tadarak bir ömür geçirebilirim."

Bana daha sıkı sarılıyor, yüzü boynuma gömülüyor. Ve şu anda kendimizi temizlememiz gerekse de buna izin veriyorum çünkü doğrusu, pist de dahil olmak üzere olmak istediğim başka bir yer yok.

"Daha önce yalan söyledim," diyor birkaç dakika boyunca sadece ona sarıldıktan ve parmak uçlarımı sırtında tüy gibi hafif dokunuşlarla gezdirdikten sonra.

"Ne hakkında?"

"Bacaklarım. *Şimdi* erişte gibiler." Boynumu usulca öpüyor. "Bir başka harika randevu için teşekkürler Fox."

Boğazımı tıkayan ani yumruyu yutuyorum. Nereden ya da neden geldiğini bilmiyorum. Belki de bu randevularımızın Perşembe gününden sonra sona ereceğini, artık bunları yapmamız için bir neden kalmadığını fark ettiğim içindir. Bu istediğim son şey ama söz verdiğim şey buydu ve ben sözümün eri bir adam değilim.

Bu yüzden ona daha sıkı sarılıyorum, şimdilik yaşayabildiğim her anın tadını çıkarıyorum. "Ne zaman istersen, Lilah." Başının yanından öpüyorum. "Her zaman."

"Bebeğim benim!" Annem kollarını boynuma doluyor ve sanki beni birkaç aydır değil de iki yıldır görmüyormuş gibi sarılıyor. Kırışan saçlarını yarım topuz yapmış ve üzerinde *Anne Ayı* yazan bir kazak giymiş. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim anne." Yanağından öperim. "Seni havaalanından almaya gelemediğim için üzgünüm."

"Oh, saçmalık. Yoğun bir programın olduğunu biliyorum. Ayrıca, biraz gezmemiz gerekiyor ve baban beni o devasa iğne şeyine çıkmaya ikna etti."

"Space Needle çok güzel, değil mi?" "Hayır, seksen dolar boşa gitti."

Ondan daha azını beklemediğim için sırtıyorum. "Uçuş nasıldı?" "İnanılmazdı!

Ama bizi birinci sınıf biletlerle şımartmayı bırakmalısınız. A

Benim gibi bir kız buna çok çabuk alışabilir."

"Ve bu cüzdanımın ihtiyacı olan son şey," diyor babam içten bir kahkahayla. Bize doğru yaklaşıyor ve elini annemin omzuna koyuyor. "Çocuğu bırak tatlım."

Annem ofluyor ama babamın istediğini yapıyor. Babam onun yerini alıyor ve bana onun gibi sıkıca sarılıyor, atölyesinden gelen taze kesilmiş odun kokusu bana evimi hatırlatıyor.

"Seni gördüğüme sevindim evlat. Havaalanında otoparkın ne kadar pahalı olduğunu gördün mü?

Bunun için bir kolumu ve bacağımı kesmek zorunda kalacağımı düşündüm." "Havaalanına bile arabayla gitmediniz."

"Bana sorarsanız hala otoyol soygunu."

"Park yeri kimin umurunda Roy. *Nişanlın* burada mı?"

Bu komik çünkü Selene gibi annem *de nişanlısını* vurguluyor. Ancak Selene'den farklı olarak, bu kelime saf sevgi ve hayranlıkla dolu ve henüz Lilah ile tanışmadı bile.

"Öyle. İçeri gelmek ister misin yoksa kapıda mı karşılayalım?"

"İçeri, içeri!" Hoppa bir çocuk gibi ayaklarını yere vuruyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Gerçeği bilmesine rağmen Lilah'ya kardeşlerimin ortaklarından birine davrandığından daha farklı davranmamasını seviyorum.

Kenara çekilip babamın çantalarını içeri taşımasına yardım ediyorum. Kafamı kaldırdığımda annem gitmişti. Babam da fark etti.

Bana doğru sırttı. "O senin annen."

"Hatırlatma bana," diye mırıldanıyorum ve şu anda onun olduğundan hiç şüphem olmayan mutfğa doğru gidiyorum.

Beklediğim gibi, odanın ortasında duruyordu, kolları Lilah'ya sıkıca sarılmıştı. Beklemediğim şey ise onları bir arada görmeyi bu kadar çok sevmekti. Nişanlım da anneme sarılıyor, Lilah'ın başı yaşlı kadının omzunda, gözleri kapalı, sanki tüm çocukluk travmaları o anda iyileşiyormuş gibi. Ve Lilah için bu gerçekten doğru olabilir.

Seni seviyorum.

Kelimeler tekrar göğsüme çarpıyor, serbest kalmak istiyorlar ama ben onları ait oldukları yere, zihnimin girintilerine benden başka kimse için kilitliyorum.

"Hey, şimdi. Sıramı istiyorum," diyor babam, keserek.

Babam annemin yerini alıyor, Lilah'ya sanki yeni tanıştığı biri değil de ailenin bir parçasıymış gibi sarılıyor.

"Tanıştığıma memnun oldum, tatlım," diyor babam, son kelimedede kalın aksanıyla. "Sonunda çocuğumun yuva kurmasını sağlayan kadını tanımak için sabırsızlanıyorum, böylece annesi yalnız kalacağı endişesiyle beni deli etmekten vazgeçebilir."

Lilah gülümseyerek uzaklaşıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel. Arthur bana sizden çok bahsetti."

Annem şaşırmış bir şekilde bana bakıyor. İlk adım hakkında ne hissettiğimi biliyor. Çocukken bu konuda ona yeterince şikâyetle bulunmuştum. Yani Lilah'ın bu ismi öylesine kullanmasının büyük bir anlamı olduğunu biliyor.

Bunu sonra konuşuruz, diyor bakışları eşleşerek. Cevap olarak

başımı sallıyorum ve ona bunun sözünü veriyorum.

"Yemekle birlikte ne içmek istersiniz?" Lilah onlara soruyor, fincanlarımı koyduğum dolaba dönüyor, sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi. Bu zamana kadar

Benim evimde de onun evindeki kadar zaman geçirdik, sanırım bu noktada olabilir. "Çantalarınızı bırakıp rahatınıza bakmak isterseniz işimiz bitmek üzere."

"Varsa bir bira," diye rica ediyor babam. "Sana da buzlu çay, anne?"

geçerken omzumu okşuyor. "Beni çok iyi tanıyorsun oğlum."

Annemle babamı mutfaktan kovup yatak odamda rahat etmeleri için gönderirken Lilah ve ben akşam yemeğini hazırlamayı bitiriyoruz - balzamik salata sosu soslu ızgara tavuk, kavrulmuş biberiyeli kırmızı patates ve taze doğranmış havuçtan oluşan basit bir yemek. Bunu yapmak tamamen Lilah'ın fikriydi. Onları etkilemek istiyordu. Ona bunun gerekli olmadığını söylemeye çalıştım ama o ısrar etti.

"Bu büyük şeyi benim için yapıyorsun Fox. Bunu senin için yapmama izin ver."

Ona tekrar gerçeği söyleme şansım vardı ama yapamadım. Başımı salladım, alışveriş yapmasına yardım ettim ve şimdi burada, diğer odada ailemle evcilik oynuyoruz.

Lilah dökme demir tavada tavuk göğsünü çevirirken, "Tam hayal ettiğim gibiler," diyor. Ben de onun yanında havuçları tavada çeviriyorum. "Tıpkı annene benziyorsun."

"Bunu çok duydum. Bunu bir iltifat olarak kabul edip etmemem gerektiğinden hiç emin olamadım. Bilirsiniz, o bir kadın olduğu için."

"Oooh. Saçlarını daha fazla uzatmalısın. Seksi olur."

Arkasına geçiyorum ve geçtiğim anda nefesinin kesilmesine bayılıyorum. "Zaten seksi olmadığımı mı söylüyorsun?"

Bana yaslanıyor. "Sanırım ikimiz de senin seksi olduğunu düşündüğümü zaten biliyoruz, Fox."

"Bilmiyorum. Anlat bana."

Tavuğu bırakıyor, ellerim beline yerleşirken kollarını boynuma dolamak için dönüyor.

"Çok seksisin Fox. Gözlerini ve bana en sevdiğim çikolatayı hatırlatmalarını seviyorum." Parmak uçlarına basarak gözümün hemen yanını öpüyor.

"İçinde gevrek olan mı?"

"İşte bu." Sırıttıyor, sonra burnumun ucunu öpüyor. "Burnunu seviyorum, özellikle de köprüsündeki yara izini."

"Bunu Russ'tan aldım. Son Pop-Tart'ını yediğim için Regan'ın Barbie'lerinden biriyle bana vurdu."

"Ne aromalı?"

"Esmer şeker."

"Tamamen geçerli o zaman." Ağzımın köşesini öpüyor. "Ben de senin dudaklarını seviyorum, özellikle de söyledikleri tüm kirli şeyleri."

"Dediğim gibi" - saçlarını kulağının arkasına tarıyorum, sonra yaklaşıyorum - "Şu anda yalnız olsaydık, seni bu tezgâhın üzerine yayar ve yüzüme bulaştırana kadar o güzel pembe amcığını yerdim, sonra da henüz tadına bakmadığım o küçük deliğini sikim için yalvarana kadar yalardım?"

Yutkunuyor. "Evet,."

Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Kesinlikle Güneyli ağzı. Pek sık ortaya çıkmıyor ama çıktığında da çok iyi oluyor."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım, şekerim."

İnliyor ve tam da onun bahsettiği aksanı kullandığımda başını omzuma yaslıyor. "Kes şunu. Bu hiç adil değil. Bunun bana bir şeyler yaptığını ve yalnız olmadığımızı biliyorsun."

"Üzgünüm, üzgün değilim, şekerim."

Bunun için beni çimdikliyor, sonra çekiliyor, gözleri benimkileri buluyor. "Sen."

Başımı yana eğiyorum. "Ben mi?"

Başını sallıyor. "Senin kişiliğin. Nezaketin. İyi kalbin." Avucunu göğsümün üzerine koydu. "Çok iyi bir kalp. Belki de gelmiş geçmiş en iyisi."

Senin olduğunu söylemek istiyorum. İstiyorsan senindir, Lilah.

"Fox, ben-"

"Aman Tanrım!"

Annemle babam mutfağa dalıyor ve yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi birbirimizden ayrılıyoruz. Lilah ne söylemek üzereydi? O da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu? O da bunun gerçek olmasını istiyor olabilir miydi?

"Banyonuzda kaplumbağa el havlusu var!"

Lilah ona bir bardak buzlu çay doldururken, "Bunu ben yaparım Bayan Fox," diyor, sadece onun için aldığım özel bir galon şeker. Ona şekersiz bir şey sunmaya kalkarsam beni öldürür.

"Bayan Fox." Annem başını sallayarak gülüyor. "Formalitelere gerek yok tatlım. Bana Bonnie ya da anne diyebilirsin. Seçim senin."

Lilah'nın yüz hatlarında daha önce görmediğim bir ifade beliriyor: özlem. Neye özlem hemen anlıyorum ve bu, annemin ona kollarını açarak sunduğu aile sevgisi.

"Her neyse," diyor annem. "Oğlumuzun küçükken kaplumbağaları kurtarmayı hayatının misyonu haline getirdiğini biliyor muydun? Gelmiş geçmiş en şirin şey."

Lilah ona buzdolabından bir bira uzatırken babam, "O da cesur bir ," diyor. "Sonunda buna bir son verene kadar muhtemelen yıllar boyunca eve o enayilerden en az yirmi tane getirmiştir. Şimdi onun yerine yüz tane heykelciği var."

"Ve şimdi daha da fazlası." Lilah bana göz kırpmıyor. Koleksiyonumu ilk öğrendiğinden beri bana en az altı tane verdi. Annemle babama ya da kardeşlerime asla söylemem ama ondan gelenler en sevdiklerim.

Mutfak masasına yerleştik, tabaklarımız güzel yemeklerle doluydu.

Lilah limonata bardağını dudaklarına götürerek, "Umarım her şeyi beğenirsiniz," diyor.

"Eminim yiyeceğiz. Harika görünüyor," diyor annem, babam çoktan yemeğe yumulmuş, ağzı dolu bir şekilde başını sallayarak ona eşlik ediyor. Çatalıyla Lilah'nın elindeki fincanı işaret ediyor. "Son fincanlarınızı da aldık mı?" Bana bakıyor. "Sadece iki düzgün bardağın mı var, Artie?"

"Ah." Lilah'nın omuzları geriliyor ve gözlerine yerleşen endişeyi görebiliyorum. "Um, hayır. Ben sadece kupadan içmeyi tercih ediyorum."

Annem gülüyor. "Buna bayılıyorum. Dondurmamı her zaman bir kupadan yerim. Tadını daha güzel yapan bir şey var. Nedenini sormayın. Bilimle ilgili olduğuna eminim."

Lilah'nın omuzları çökerken, az önceki özlem dolu bakışlar tekrar beliriyor. O ve annem farklı dondurma çeşitlerini tartışırken babam sessizce oturup yemeğini ağzına tıktırıyor. Arkama yaslanıyorum ve Lilah'ya zaten aşık olduğumdan daha da fazla aşık oluyorum.

Yemekten sonra babam bulaşıkları yıkıyor, biz pişirdiğimiz için ısrar ediyor ve Lilah'la hâlâ eski arkadaşlarmış gibi sohbet eden annemle birlikte oturma odasında dinleniyoruz. Lilah'nın eli sürekli bacağımın üzerinde duruyor, benimki de onun boynunun arkasına dolanıyor. Bu çok kolay. Rahat. *Doğru*.

Sonunda annem esniyor ve babam ayağa kalkıyor.

"Bu benim işaretim," diyor annemin kanepedeki yerinden kalkmasına yardım ederken. "Hadi BonBon. Seni yatağa götürelim."

"Bu çok hoş bir fikir." Kollarını uzattı. Lilah'ya bakıyorum. "Bu *bizim* işaretimiz."

Ayağa kalktığımızda gülüyor, annem önce Lilah'yı kollarına alıyor. "Yarın seninle tekrar takılmak için sabırsızlanıyorum," diyor annem ona içtenlikle.

"Arthur'un ağaç ev maceralarını bana daha çok anlatmalısın." "Emin olabilirsin, tatlım." Annem bana doğru gelmeden önce onun yanağını okşuyor, Hayatım boyunca sürdürdüğüne yemin ettiğim o tanıdık parfümü burnumu gıdıklıyor. "Bizi buraya getirdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Ne zaman istersen, anne."

"Ondan hoşlanıyorum Arthur," diyor sessizce, böylece sadece ben duyabiliyorum. "O bir kaleci."

O bir bakıcı ve ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum. Onu elimde tutmak istiyorum, onu gerçekten benim yapmak istiyorum. Ve nişan partimiz bu kadar yakinken, bunu gerçekleştirme şansımı kaybediyorum.

Annemle babam odama çekiliyorlar ve Lilah'la ben koridordaki banyoda sırayla hazırlanıp boş yatak kurduğum geçici yatağın çarşaflarının altına giriyoruz. Lilah daha önce birçok gece yaptığı gibi başını göğsüme yaslıyor ve ben de bu günlerde hep olduğu gibi kalbimin çılgınca attığını duymamasını umarak ona sarılıyorum.

"Annenle baban harika insanlar Fox," diyor karanlık odada ve bu sözlerin her birinin ardında yatan duyguyu inkar etmek mümkün değil.

"Öyleler, değil mi?"

Başını sallıyor, sonra iç geçiriyor. "Ben... Bunun onlar için gerçek olamayacağı için üzgünüm."

Ben de özür dilerim.

Ama bunu söylemiyorum. Kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum.

Dudaklarımı alnına bastırdım. "İyi geceler, şekerim." "İyi geceler, Arthur."

Lilah önce uykuya dalıyor, ben ise gece geç saatlere kadar uyanık kalıyorum, ona nasıl hissettiğim hakkındaki gerçeği nasıl söyleyeceğimi düşünmeden edemiyorum.

BÖLÜM 20

LILAH

"Annen seni tanıyor mu ki? Yani, en azından bunu Sinclair'de yapabilirdi."

Yanımda duran Auden'a gülüyorum. Onun arkadaşları ve benim tanıdığım ve sevdiğim çok az insanla tıka basa dolu olan partiyi önümüze alıyoruz. Her yerinde Selene Maddison yazıyor, Lilah Maddison'dan zerre kadar eser yok. Çiçeklerin hepsi yanlış, ısrar ettiği kıyafet kodu hiç bana göre değil ve açık büfe masadaki her şeyden nefret ediyorum.

Bu partiyle ilgili her şey, isteyebileceğim her şeyin tam tersiydi.

"Hiç de değil."

Gözlerim odanın diğer ucunda ailesiyle birlikte duran Fox'a takılıyor. Bir bardak köpüklü elma suyunu yudumluyor, babasının elinde açık bardan aldığı bir bira var ve annesi de tatlı çayını can simidi gibi tutuyor. Üçü de bir şeye gülüyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama yine de beni gülümsetiyor.

Roy ve Bonnie beklediğim her şey ve daha fazlası. Nazik ve sevgi dolular ve ne yaparsa yapsın oğullarını açıkça destekliyorlar, bunun nasıl bir his olduğunu bilmediğimden değil. Beni o kadar kolay kabullendiler ki bazen baş etmek çok zor oluyor çünkü bu partiden sonra her şeyden vazgeçmem . Elim boğazımın tabanında gezdirip oraya yerleşmiş olan yumruya masaj yapıyorum.

"Sen nasılsın?" Auden soruyor.

"Ben iyiyim."

"Emin misin? Çünkü şu anki gülümseme şekline bakılırsa, çatlayabileceğinden endişeleniyorum." Yüzümdeki sırıtışı dürtüyor, ben de ona ters ters bakıp onu dürtüyorum.

Annem arkamdan, "Terbiyeli ol, Lilah," diye bağıyor ve ben anında kıllanıyorum. "Yani, Tanrım. Kendi nişan partinde böyle davranmak ve olay çıkarmak. Bu çok saçma. Saçını da düzelt."

"Saçlarım iyi anne," diye mırıldanıyorum, dişlerimi sıkarak. "Bunu bir de aynaya anlat canım."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, onunla diş diş mücadele etmeye hazırım. Tüm bunların sahte olduğunu öğrenmesi umurumda değil. Bundan resmen bıktım. Onun kuklası olmaktan bıktım. Onun oyununu oynamaktan bıktım. Benden bu *kadar*.

"Anne, ben-"

"Selene, işte buradasın," diyor Fox yumuşak bir sesle, tam zamanında araya girerek. Annem ona ilk günden beri takındığı o gülümsemeyi takınıyor. *"Senden hoşlanmıyorum ama senden hoşlanıyormuşum gibi görünmek için gülümsüyorum ve bir kez arkamı döndüğünde senin hakkında ileri geri konuşup kızımın aranı bozacağım, sonra da sonuna kadar güleceğim."*

Hâlâ Fox'un ailemiz için yeterince iyi olmadığını bana hiç mantıklı gelmiyor. Ona layık olmayan benim.

Auden kolumu sıkıyor ve Fox yanımdaki yerini alarak uzaklaşmadan önce bana gergin bir gülümseme gönderiyor.

"Seni ailemle tanıştırmak istiyordum. Deacon buralarda mı?" "Oh, hemen burada." Dönüyor. "Aşkım!" diye sesleniyor ama Arkadaşlarından biriyle -sanırım işle ilgili- bir sohbete dalmış, anneme dikkatini veremiyor. Annem iç çekti, sonra parmaklarını şıklattı. "Deacon!" diye bağıyor.

Bu onun ve neredeyse diğer herkesin dikkatini . Olay çıkarmaktan ve saçmalamaktan .

Babam özür dileyip bize doğru geliyor.

"Özür dilerim aşkım. Sayılardan konuşurken kendimi kaptırdım." Burnunun ucuyla Bonnie ve Roy'a bakıyor. "Peki bu kim, Lilah?"

Fox elini benimkinin içine sokup üç kez sıkıyor.

Ben buradayım.

Sırtını iki kez sıktım.

Teşekkür ederim.

Boğazımı temizliyorum. "Anne, baba, bunlar Roy ve Bonnie Fox." Fox'un ailesine dönüyorum. "Bu annem Selene ve babam Deacon."

Annemin gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, sanki kraliyet ailesindenmiş gibi elini uzatıyor ve Fox'un ailesinin öpmesini bekliyor.

"Oh, şimdi, şimdi. Aile olmak üzereyiz." Bonnie annem itiraz edemedi kollarını ona doluyor, sanki eski bir arkadaşımı gibi sıkıca sarılıyor ve kollarında kaskatı durmuyor. "Sizinle tanışmak çok güzel," diyor tatlı Güneyli kadın.

"Hmm. Evet, gerçekten harika." Annemin sözleri soğuk, Bonnie'ninkiler ise sıcak ve annem onun sırtını beceriksizce sıvazlıyor.

Bonnie de aynısını babama yapıyor ve yüzündeki şaşkınlık karşısında kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum. İtiraf etmeliyim ki Bonnie'nin sarılma tutkusu beni de şaşırtmıştı ama kadın kollarını bana doladığı anda huzurdan başka bir şey hissetmedim. Annemle babamın bana kaç kez içtenlikle sarıldıklarını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve hiçbir zaman Fox'un annesinin sarılışının uyandırdığı duyguya yakın bir duygu hissetmemiştim -güvenli, sıcak ve her şeyden önemlisi sevildiğimi. Daha önce hiç böyle tutuldum mu bilmiyorum. Belki şu hariç.

Fox'a bakıyorum, o da annemle babamın rahatsızlığından duyduğu memnuniyeti gizlemekte zorlanıyor.

Roy kolunu bana dolayarak, "Tanıştığımıza memnun oldum Deacon," diyor. "Burada harika bir kız arkadaşın var. Çok güzel bisküvili ve soslu kahvaltı yapabiliyor." Karnını sıvazlıyor. "Ayrıca çok da zeki. *Times*'daki bulmacayı on dakikadan kısa sürede çözdü. Genelde tam bir iş günümü alır."

Babam kaşlarını kaldırıyor. "Bu çok etkileyici Lilah. Yıllar boyunca bunu daha fazla kullanmamış olman çok kötü."

Babamın sözleri karşısında Roy'un omurgasının sertleştiğini hissediyorum ve bu koca Güneyli adamın olabildiğince tatlı olmasına rağmen, değer verdiği kişileri korumaktan çekinmediğini anlıyorum. Bu durumda, o kişi benim.

"Sağ ol Roy," diyorum ona, sakinleşmesine yardımcı olmak için elimi göğsüne koyarak. "Babam antika mobilya koleksiyonu yapar. Yaptığınız işe bakılırsa ikinizin konuşacak bir şeyleri olabilir."

"Satıcı mısınız?" diye soruyor babam, aniden ilgilenerek.

"Sanırım öyle diyebilirsiniz. Mobilya yapıyorum."

Babamın gür kaşları kalkıyor. "Mobilya mı yapıyorsun? Tasarladığın gibi Bu mu?"

"Ve onu kendi ellerimle inşa ettim."

Konuşmaları o noktadan sonra kesiliyor ve ben de görevimi yaptığımı düşünerek, Bonnie hastanedeki vardiyalarını anlatırken annelerimizin arasında duran Fox'u kontrol ederek oradan uzaklaşıyorum

-On iki saat, haftada üç gün, tatillerde bile. Bu annemin bile anlayamayacağı bir şey. Çenemi Fox'a doğru eğiyorum, o da bana sırtıyor, sonra müsaade isteyip onları sohbet etmeye bırakıyor.

Birkaç adım uzaklaşırken ona, "Annem çok sıkılmış görünüyor," diyorum.

"Merak etmeyin. Annem herkesi etkileyebilir, soğukların en bile." "Selene Maddison soğğun başka bir seviyesi."

Fox huffs. "Bana iki kere söylemene gerek yok."

Fox ve ben ona sevgi dolu bir çiftten başka bir şey olmadığımızı göstermiş olsak da, annem hala Fox'un onun altında olduğuna inanıyor ve onunla ne zaman konuşsam onu aşağılamanın bir yolunu buluyor. Tabii ki bunu bir şampiyon gibi karşılıyor ama ben yine de bundan nefret ediyorum.

"Dostum! Evleniyorsun!" Lawson kolunu Fox'un omzuna atıp saçlarını karıştırıyor. "Ve ben senin sağdıcınım!"

"O senin mi?" Nedenini bilmesem de Fox'a sordum.

Sağdıç falan yok. O da biliyor, ben de biliyorum. Bu partinin sonumuz olacağı hakkında konuşmadık. *Nasıl* ayrılacağımızı ya da ne zaman ayrılacağımızı bile konuşmadık. Sadece bunun olduğunu biliyoruz. Anlaşma buydu, değil mi?

Ama şimdi burada olduğuna göre... Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Elbette." Lawson gururla gülümseyerek beni günümüze geri getiriyor. "Bak, Auden'in en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ama bana bir iyilik yapıp baş nedimen olarak Rory'yi seçersen çok memnun olurum. Hutch'ın, kız arkadaşıyla yavaş dans etmek zorunda kalırsam beni taşaktan keseceğine eminim."

"Paslı bir kaşıkla," diyor söz konusu adam, elinde bir bardak viski, şakır şakır yüzen iki buz küpü ve kolunda Auden ile yaklaşırken.

Bana göz kırparak bir kadeh şampanya uzattı. "Görünüşe göre o."

O haklı. Bu partiyle birlikte, son zamanlarda içki içmemeyi tekrar düşünmek zorunda kalabilirim. duruş.

"Kaşıkla nasıl görüyorsun ki, Hutchy?" Lawson hâlâ sırtırken, Rory sanki hak ettiği yer orasıymış gibi onun yanına oturuyor.

Hepsi çok aşık görünüyor. Çift gibi. Ve bu manzara karşısında öğürmek istemiyorum. Onlara aptal bile demek istemiyorum.

Bana neler oluyor böyle?

"İyi misin?" Fox kendi kolunu belime dolayarak soruyor. Hemen ona yaslanıyorum ve tüm endişem onun basit dokunuşuyla yok oluyor.

Başımı salladım. "Evet, iyiyim."

Ve ben iyiyim. Elbette, nişan partimde sahte nişanlım beni kollarında tutuyor ve Fox'la olan tüm bu şey beni aşk fikrinden geri adım atmayan bir ucubeye dönüştürdüğü için hafif bir içsel çıldırma yaşıyorum, ama yine de. Ben iyiyim.

En azından öyle olduğumu umuyorum.

"Tanrı aşkına, omuzlarını geriye it, Lilah Jane. Kambur durmayı bırak."

Bu akşam bir kez bile kambur durmadım ama bu annemin beni didiklemesine engel olmadı. Nişan partimin olduğu gecenin neden farklı olmasını beklediğimi bilmiyorum ama hayatımda bir kez olsun beni rahat bırakmasını umuyordum.

Yine de, işe aldığını bile bilmediğim bir fotoğrafçı Fox ve benim, iki yanımızda ailelerimiz, toplanan kalabalığa kadeh kaldırırken fotoğraflarımızı çekerken kendimi omuzlarımı daha da geriye iterken buluyorum. Fotoğraf makinesinin flaşı kör edici ve yemin ederim ki beni durumdan kurtaran tek şey Fox'un beni sabit tutan belimdeki eli. Etrafımızdaki herkes alkışlıyor ve sonunda rehine durumundan kurtuluyoruz.

"Çılgın bir kadın gibi gülümsüyorsun," diyor annem sırtarak. Bunu ondan duymak çok güzel.

Topuklarının üzerinde döner ve yol boyunca burnu kalkık bir şekilde uzaklaşır.

"Ne kadar da gün ışığı saçıyor, değil mi?" Fox, çenesi titreyerek onun ardından bakar.

Bonnie oğlunun kolunu tokatlar. "Arthur Francis Fox, kibar ol! Seni bundan daha iyi yetiştirdim." Ama ses tonundan bile oğluyla aynı fikirde olduğunu anlayabiliyorum.

Annemin soğuk bir kadın olması bir yana, bu parti aslında... iyi geçti. Elbette, kendime bunun göstermelik olduğunu birkaç kez hatırlatmak zorunda kaldım ve yakında Fox ile olan bu sahte ilişki geçmişte kalacak. Ya annem tarafından taciz edilmeye devam edeceğim ya da annemin olacağıma yemin ettiği acı dolu yaşlı kadın olma yolunda ilerleyeceğim, ama yine de güzel.

Biri uzun, krem rengi elbisemin arkasından çekiştiriyor ve döndüğümde Hayes'in sevimli yeğeni Flora'nın arkamda durduğunu görüyorum. Onun boyuna yetişmek için eğildim.

"Merhaba. Nasılsınız Bayan Flora?"

"Elbisenizi beğendim, Bayan Lilah."

"Teşekkür ederim. Elbisen de muhteşem," diyorum ona, kumaşın üzerindeki turşu desenine gülmemeye çalışarak. "Sen mi seçtin?"

Başını sallıyor, usulca gülümsüyor. "Adam Amca ve Quinn beni alışverişe götürdüler ve ne istersem alabileceğimi söylediler." Lawson ve Rory'nin yanında duran Quinn ve Hayes'i işaret ediyor.

Bunu yaptıklarının farkında olduklarını bile sanmıyorum ama amcası ve eski dadısı sırayla onu kontrol etmek için buraya bakıyorlar. Bu çok hoş. Küçük kızın zor bir hayatı olduğunu biliyorum ama şimdi çok seviyor.

Quinn bana el sallıyor, ben de ona gülümsüyorum.

"İşte buradasın, seni küçük hindi," diyor Lawson, arkasından yaklaşıp saç örgülerinden birini çekiştirerek. "Bana bir kurabiye çalman gerekiyordu, unuttun mu?"

"Hırsızlık kötüdür Lawson Amca!" diyor kıkırdarak. "Evet ama sen çok . Çocukların bunu yapması umurlarında değil."

"Git kendi kurabiyelerini al Lawson," diyor Fox, "ve suç dolu bir hayatı teşvik etmeyi bırak."

"Çocuklar başka ne işe yarar ki?" diye homurdanarak Flora'nın elini tuttu. "Hadi gel. Gidip onları birlikte çalalım."

Çocuk yine kıkırdıyor ve ortalığı karıştırmak için koşuşturmaya başlıyorlar. Tam boyuma ulaştığımda, tatlı masasında olacaklar için biraz endişeleniyorum. Flora'nın onu kontrol altında tutacağından eminim.

"Bu çok değerliydi," diyor Bonnie, gözleri akmayan yaşlarla parlarken elini kalbinin üzerine koyarak.

"Anne..." Fox uyarıyor. "Aklına bir şey gelmesin. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, . Özür dilerim." Başını sallıyor, sonra iç geçiriyor. "Sadece... İkiniz birlikte çok iyi görünüyorsunuz. Ve bir annenin çocukları için hayalleri vardır."

biliyor musun? Onların aşkı ve mutluluğu bulmalarını istiyor ve yemin ederim ki senin..." Başını iki yana sallar. "Boş ver. Beni görmezden gel."

Bonnie bana uzun uzun bakıyor, sonra oğlunun yanağını okşuyor ve tanımadığım insan kalabalığının içinde kayboluyor.

"Hey," diyor Fox, eli dirseğimde. "Bunun için üzgünüm. O bizim..." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor. "Anlaşmamız. Neden böyle bir şey söyledi bilmiyorum."

Başımı salladım. "yok."

Ama...tam olarak iyi *hissettirmiyor*. Aslında, tüm bu parti iyi hissettirmemeye başlıyor. Çok fazla gibi. Sanki tüm oda üzerime kapanıyor. Nefes alamıyordum gibi. Sanki her an bayılabilmişim gibi.

"Vay canına," diyor Fox, ben sallanırken diğer dirseğimi tutarak. "Lilah. Hey, hey." Beni düzeltti. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama bunu yapmak için tüm enerjimi harcadığımda pek de inandırıcı olmuyor. Fox fark etti.

"Hadi, şekerim." Kolunu bana doluyor ve beni partiden uzaklaştırıyor, bir şekilde ben tek kelime etmeden neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Tabii ki öyle. O Fox. Ben söylemeden neye ihtiyacım olduğunu bilir.

Beni erzak dolabına benzeyen küçük bir odaya çekiyor, tepede asılı duran bir ışığı yakıyor, ampul ileri geri sallanıyor ve odaklanabildiğim tek şey yıllardır böyle bir ışık görmediğim oluyor. Annem beş yıldızlı bir otelin en üst katında büyük, gösterişli bir oda kiralamıştı ama dolaplarda doğru düzgün bir aydınlatma bile yoktu.

Fox köpüklü elma suyunu bir kenara bırakıyor, sonra elimden dokunulmamış şampanyayı alıp onunkinin yanına koyuyor. Sonra beni kollarına alıyor, kendine çekiyor, yüzümü göğsüne gömüyor, ta ki koklayabildiğim ve düşünebildiğim tek şey o, o, o olana kadar.

Ben nefesime odaklanıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken o sırtımı ovuyor. Sanırım panik atak geçiriyorum ve daha önce hiç panik atak geçirmemiştim. Şu anda neden çıldırıyorum? Neden bu kadar zor zamanlar geçiriyorum?

"Tuttum seni şekerim," diyor usulca ve beni bu sözleri en son söylediği, içime girdiği zamana götürüyor ve kendimi bırakmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Yine öyle bırakmak istiyorum.

Birden parmaklarım onun bembeyaz gömleğinin düğmelerine doğru umutsuzca hareket ediyor. Ona dokunmalıyım, bana karşı hissetmeliyim. Ben sadece

ona ihtiyacım var. Öne doğru eğilip dudaklarımı göğsüne bastırıyorum, ilik ilik açtığım tenini öpüyorum. Ben onu öperken inliyor, parmakları düştüğü yerden belime doğru sıkıca bükülüyor. Gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyorum, sonra meşgul ellerimi kemerine götürüp kolaylıkla çözüyorum.

Fermuarına uzandığımda beni durduruyor. "Hey, hey, hey. Bekle biraz. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Peki," diyorum, pantolonunun düğmelerini açarken boğazının dibine bir öpücük daha konduruyorum. "Sadece seni istiyorum."

Fermuarını indiriyorum ve elimi boxer külotunun içine sokup sikini kavradığımda tıslıyor, tam da onun sevdiğini bildiğim şekilde okşuyorum. Avucumda sert, sıcak ve ağır ve onu içimde hissetmek istediğim kadar kötü bir şekilde tatmak istiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Onu tekrar okşuyorum, dudaklarımı boğazında ve çenesinde , ta ki ağzım onunkine değene kadar ve sonra sanki bir şey onu ele geçiriyor ve o da ellerini benden uzak tutamıyor. Dilini dudaklarımın arasından geçiriyor, öpüşmemizin kontrolünü ele geçirirken elleri saçlarıma çarpıyor, ben onu kaldırırken elim hala aramızda. Ellerini yanlarımdan belime doğru sürüklüyor ve soğuk havanın çıplak tenime çarptığını hissedene kadar elbisemi santim santim yukarı çekiyor. Şaşkınlığımı fark etmesi için kıcımlı avuçlaması gerekiyor.

Ağzını benimkinden çekti. "İç çamaşırı giymiyor musun?" Sırıtarak başımı sallıyorum. "İç çamaşırı giymiyorum."

"Siktir." Bir öpücük. "Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyor çoktan şiştiğinden hiç şüphem olmayan dudaklarıma karşı.

Sonra beni kollarının arasına alıyor ve sırtımı neye bastırdığını bile bilmiyorum ve umurumda değil, sırtıma saplandığında bile. Acıyı hoş karşılıyorum. Buna *ihtiyacım var*. Kendi eli benimkinin yerini alıyor ve zaten kaygan olan amcığımla aynı hizaya geliyor. Sikinin başını içime bastırırken birlikte inliyoruz.

"Siktir," diyor tekrar ve ben şaka yapmak, başka kelime bilip bilmediğini sormak istiyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum, özellikle de içimde daha fazla kayarken, beni o kadar geniş ve mükemmel bir şekilde gererken daha fazlasına ihtiyacım var.

"Her zaman ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum," diyor dudakları boğazımda. "Bundan asla bıkmayacağım."

"Ben de," diyorum o daha da derine batarken, tırnaklarım kafa derisine batıyor, onu kendime yakın tutuyorum, aramızda bir gram boşluk olsun istemiyorum.

Sonunda tamamen içeri ittiğinde inliyor, sonra yavaşça geri çekiliyor. Hareket etmiyor. Sadece kendini orada tutuyor, nefesi kulağımda hızlı hızlı.

"Özür dilerim," diyor sessizce ve sesinin ne kadar fark ediyorum. "Üzgün müsün?" üzgün olsun ki? Çünkü kesinlikle Bu olsun. Hareket etmediğinde bile kadar iyi hissederken olmaz.

Ama açıklamıyor. Yine aynı telaşsızlıkla içime giriyor. Acı verecek kadar yavaş ve daha fazlasını istiyorum, ancak genellikle sesli olmakta ve Fox'a ne istediğimi söylemekte sorun yaşamazken kendime bunu istetemiyorum.

Dayanılmaz derecede yavaş tempoyu sürdürüyoruz. Tekrar ve tekrar, parti etrafımızda devam ederken ikimizi de kenara doğru sürüklüyor. İnsanların konuşmalarını duyabiliyorum ve benim zevkime hiç uymayan müzik arka planda hafifçe çalıyor. Lawson'ın yüksek sesli kahkahası yankılanıyor. Başka birinin yüksek sesle bir şey söylediğini duyuyorum. Kapının hemen önünden bir çift ayak geçiyor.

Şu anda dışarıda olmamız gerektiğini bilsem de bunların hiçbirinin önemi yok. Fox içimde sallanmaya devam ederken, sanki gözlerimin önünde yok olacaktı gibi ona tutunurken değil.

"," diyor Fox. "Siktir, ." "Yap şunu," diyorum ona. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

"Önce sen." Elini aramıza sokup klitorisimi aceleyle daireler çizerek okşuyor.

İhtiyacım olduğunu fark etmediğim her şeydi ve sadece birkaç dokunuşla boşalıyorum, amım onun etrafında kenetleniyor ve onu teşvik ediyor. Fox tüm kısıtlamalarını kaybediyor, sırtımda bastırdığım şeyle eşleşen bir çürük olacağına şüphe kalmayana kadar bana çarpıyor.

"Lilah, Lilah, Lilah," diyor, her kelimeyi sert bir itişle noktalayarak. "Siktir. Seni seviyorum."

Sikeyim. Seni

seviyorum.

Seni seviyorum.

Sevgiler.

Bir zamanlar ritmik olan hareketleri tekliyor ve bu gerçekten de az önce söylediğini sandığım şeyi söylediğinin tek işareti. Beceriksizliğini çabucak toparlıyor ve hamleleri eskisi gibi keyifli bir tempoya dönüyor. Eli kırımın yanına sertçe girdiğinde, yakın olduğunu anlıyorum ve sadece bir dakika sonra, hareketsiz kalıyor. İçime boşaldığını hissediyorum ve başını boynumun kıvrımına bırakıyor, düzensiz nefeslerimiz aramızdaki sessizliği dolduruyor.

Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde üçlü setler halinde geziniyor. Öpücük.

I.
Öpüc
ük.
Sevgil
er.
Öp.
Seni.

Bunu tekrar tekrar yapıyor ve tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmış gibi görünen kalp atış hızımı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Balo salonunda hissettiklerimin aynısı bir anda içime çöküyor. Oda çok küçük geliyor. Fox artık çok yakınım ve aldığım her nefes için çok fazla çaba sarf ediyorum.

Öptüm.
I.
Öpüc
ük.
Sevgil
er.
Öp.
Seni.

Hareket etmem gerek. Gitmeliyim, şu anda buradan başka bir yerde olmalıyım. Fox'u itiyorum ve anında geri çekiliyor, meşe rengi bakışları benimkileri buluyor. "Lilah?" diye soruyor, muhtemelen gözlerimdeki vahşi bakışı görüyor. "Ne oldu? yanlış mı?"

"Yapmak zorundayım... Yapmam gerek... Yapamam..."

İçimden kayarak çıkıyor ve ben onu kaybettiğim için inliyorum. Beni tekrar ayağa kaldırıyor, ben elbisemi aşağı doğru çekerken o da pantolonunun içine giriyor, az önce aramızda olanları hatırlatan dölünün bacağımdan aşağı sızdığını hissettiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Seni seviyorum.

"Hey, ne var-" Bana doğru bir adım attığında elimi kaldırıyorum ve kaşlarının birbirine çarptığını görmek beni öldürüyor.

Ama bu üç kelimenin hâlâ zihnimde yankılanıyor olması beni öldürdüğü kadar değil.

Seni seviyorum.

"Bunu neden söyledin?"

Yutkunuyor, elini temiz traşlı çene çizgisinde gezdiriyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor ve tekrar bakışlarımı yakalamadan önce derin bir nefes veriyor. "Çünkü ben-"

"Yapma."

Kaşları çatıldı. "Ne yapmayayım?"

"Söyleme," diye yalvarıyorum. "Lütfen bir daha söyleme." Çenesini sıkıyor. "Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü yapamazsın."

"Ben de yapabilirim."

Başımı salladım. "Sahte olduğunu söyledik. Bunun gerçek olmadığını söyledik. Bir anlaşmamız vardı."

Başını salladı. "Haklısın. Bir anlaşma yapmıştık Lilah. Bunun sadece eğlence için olduğunu söyledik, partiden sonra ayrılacağımızı söyledik. Ama ben istemiyorum, tamam mı? Yol boyunca benim için bir şeyler değişti. Sana aşık oldum. Gülüşüne, gülümsemene ve her şeyi kupadan yiyip içmeyi sevmene aşık oldum. Hepimiz yaşlı insanlar için olduğunu bildiğimiz halde sen cevizli tereyağının en üstün lezzet olduğunu düşünüyorsun. Zekisin, güçlüsün ve her şeyi yapabilecek kapasitedesin ve benim tek yapabildiğim huşu içinde bakmak. Kontrolü ele alıyorsun ve istediğin şeyden korkmuyorsun. Beni iyi hissettiriyorsun. Sana kaplumbağa figürleri topladığımı söylediğimde bana gülmedin. Sana okumakta zorlandığımı söylediğimde gözünü bile kırpmadın, bunun yerine bir kitap aldın ve benim için okudun. Ne olursa olsun kendimi dünyanın tepesindeymişim gibi hissettiriyorsun." Dilini alt dudağında gezdiriyor ve nefes veriyor. "Ayrılmak istemiyorum. Tanıdık olmaya geri dönmek istemiyorum. Seni zar zor tanıdığım günlere dönmek istemiyorum. Ben bunu istiyorum. Son birkaç ayda inşa ettiğimiz şeyi istiyorum. *Seni* istiyorum. Bu sefer gerçekten."

Fox bana doğru bir adım atarken başım ileri geri hareket ediyor. Bir adım geri atıyorum ama büyük bir şeye çarpıyorum ve arkama bakıyorum.

Hah. Bu bir dosya dolabı. Demek sırtımda oluşan çürüklerin sebebi buymuş.

Ama şu anda önemli olan bu değil. Fox uzanıp parmaklarını çenemin altına soktuğunda ve gözlerimi kendine çektiğinde değil.

"Kuralları çiğnediğim için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama seni sevdiğim için üzgün olduğumu söylersem lanetlenirim çünkü değilim. Sana aşığım Lilah Jane ve bunun için özür dilemeyi reddediyorum."

Sana aşığım Lilah Jane ve bunun için özür dilemeyi reddediyorum.

Başım dönüyor, görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve tek görebildiğim son zamanlarda çok fazla zaman harcadığım kahverengi gözler oluyor. Maçta inanılmaz bir kurtarış yaptıktan sonra bana kilitlenen aynı gözler. Benimle sevişirken içime işleyen aynı gözler. Nefret ettiğini bildiğim halde kanepemde oturup berbat bir televizyon izlerken üzerimde hissettiğim aynı gözler. Ve kendime sevmediğimi söylemek için çok zaman harcadığının aynısı.

Sana aşığım Lilah Jane ve bunun için özür dilemeyi reddediyorum.

Onlara bakıyorum ve aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. "Oh."

BÖLÜM 21

FOX

"Sana aşığım Lilah Jane ve bunun için özür dilemeyi reddediyorum." Bana bakıyor, gözleri kocaman.

Sonra, sonunda, göz kırpmıyor. Bir kez. İki kere. "Oh."

Lilah'nın söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında, bu onlardan biri değildi.

Bu mı?

Orada öylece duruyor, başka bir şey söylemiyor ve şimdi ben de ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Oh.

Bu tek kelime kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyor.

Başımı yana eğerek dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Oh?"

Başımı sallıyor.

"Hepsi bu mu?"

Tekrar başını sallıyor, bu sefer daha yavaş. "Biz, uh, muhtemelen partiye geri dönmeliyiz."

Ona içimi döktüm, o da partiye dönmemiz gerektiğini düşünüyor. *Nişan* partimize. Kapının hemen dışında olan. Önümdeki kadına o kadar odaklanmışım ki tamamen unutmuşum.

Az önce onu sevdiğimi söylememi umursamayan kadın.

Bununla ne yapmam gerekiyor? Ne söylemem gerekiyor? Ona tekrar söyleyeyim mi? "Oh" dışında bir yanıt alana kadar söyleyeyim mi?

Ama yapmıyorum. Sadece başımı sallıyorum, parmaklarım hala düğmeleri açık olan gömleğime gidiyor. Her bir düğmeyi doğru yerine yerleştirirken sessiz kalıyoruz ve dışarıda biz olmadan yapılan eğlenceye rağmen neredeyse sağır edici. Lilah ellerini saçlarında gezdiriyor, dağınık bukleleri tekrar yerine oturtuyor ve sonra neredeyse bitmek üzere olan rujunu ovalıyor.

Hiçbirinin önemi yok. Hâlâ iyice sikilmiş gibi görünüyor ve eminim ben de öyleyimdir. Sadece belki aynı şekilde değil.

Oh.

O lanet kelime yine kafamın içinde yankılanıyor.

Kendimi toparladıktan sonra boğazımı temizliyorum. "İlk sen başlamak ister misin?" Başını salladı. "Elbette."

Yanımdan geçip gidiyor ve ben ona uzanmaktan kendimi alamıyorum, az önce ona bastıran ve onu çılgına çeviren parmaklarım bileğinin etrafında dönüyor. Ona tutunduğum yere bakıyor, neredeyse gözlerimle buluşmayı reddediyor gibi.

"Oh" ne demek? Sen de aynı mı hissediyorsun? Neden benimle konuşamıyorsun? Buradan nereye gideceğiz?

Söylemek istediğim çok şey var ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Onu bırakıyorum ve bir an orada duruyor, umut göğsümü dolduruyor.

Bir şey söyle, Lilah. Herhangi bir şey. Lütfen bir şey söyle.

Ama yapmıyor ve hissettiğim tüm o umut da onunla birlikte kapıdan çıkıp gidiyor. Sönük sarı ışığın altında ne kadar durduğuma dair hiçbir fikrim yok, ama hala dönüp duran soruları durduracak kadar uzun değil.

Neden bir şey söylemek zorundaydım ki? Neden gidip her şeyi mahvetmek zorundaydım? Keşke o anın sıcaklığıyla ağzımdan kaçırdığımı söyleyebilseydim ama öyle değildi. Bu üç kelime uzunca bir süredir dilimin ucundaydı. Daha önce ağzımdan çıkmamaları bir mucize.

Ama neden bu gece? Etrafımız arkadaşlarımız, ailemiz ve Selene'in davet ettiği diğer kişilerle çevriliyken? Şimdi oraya çıkıp, sıırıslıklam aşık olduğum kadın beni küçük bir sözle tamamen ezmemiş gibi davranmak zorundayım.

Oh.

Başımı iki yana sallayıp kelimeyi zihnimden uzaklaştırıyorum, sonra kapıyı çekip açıyorum ve duruyorum. Hutch sırtını karşı duvara dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bilmiş bilmiş bana bakıyor.

"Ne?" Elimi saçlarımda gezdirirken çenem gergin bir şekilde soruyorum.

"Lilah'nın nişan partisine neden gözleri yaşlı bir şekilde geri döndüğünü bana söylemek ister misin?"

Hay sikeyim. Ağlıyor muydu? Peşinden gitmek için hamle yaptım ama kaptanım tarafından durduruldum. Adamla aramda iki santim olması önemli değil; beni hâlâ geride tutuyor, geçmeme izin vermiyor.

"Hutch," diye hırladım ona. "Bırak beni gideyim."

Başını sallar. "Bana nedenini söyleyene kadar olmaz. Çünkü ona zarar verirsen sana ne yapacağımı söyledim ve her kelimesinde ciddiye Fox."

"Ona zarar vermedim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ağlıyordu." Tekrar göğsümü itti. "Gördüm amına koyayım. Sadece bunun için bir açıklama istiyorum. İstiyorum-"

"Ona onu sevdiğimi söyledim!"

Gözleri açılıyor ve beni serbest bırakıyor. "Ne yaptın?"

"Ona onu sevdiğimi söyledim," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sessiz. Omuzlarım öne doğru çöküyor, boğazım düğümleniyor. "Ve o karşılık vermedi. Karşılık vermedi, Hutch."

Lilah'nın bu işe girerken aşk ve ilişkiler hakkında ne hissettiğini biliyordum - her ikisine de tamamen karşıydı - ve ben de onlar hakkında ne hissettiğimi biliyordum. Riskli olduğunu biliyordum. Tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordum. Yine de oynadım. Oynadım ve şimdi kaybettim. Bunda benden başka kimsenin suçu yok.

Hutch iç çeker. "Siktir, Fox. Kahretsin. Ben... Ben çok üzgünüm."

Başımı sallıyorum çünkü başka ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunların hiçbirisi Lilah'nın birdenbire buraya koşup beni sevdiğini söylemesine neden olacak gibi değil.

Hutch, "Ona zaman verin," diyor. "Bazen sadece zaman alır."

Cevap vermiyorum çünkü biliyorum. Lilah çoktan kararını verdi. Ne istediğini biliyor ve ben o listede yokum.

Annemle babam çocukken çok sık kavga etmezlerdi, bu yüzden kavga ettikleri zamanlar aklımdan çıkmıyor. Özellikle soğuk bir Ocak gecesi akşam yemeğinden döndüğümüzü hatırlıyorum - o günlerde bir ikramdı - ve annemle babam yol boyunca hiç konuşmadılar. Babam eve geç geldi ve annemle babam kapalı kapılar ardında birbirlerine fısıldayarak bağırıyorlardı, sonra hepimiz arabaya bindik ve planlandığı gibi dışarı çıktık. I

Kumar, ekstra vardiya ve bar gibi kelimeler duydum. Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hala da yok, ama hayatımın en garip araba yolculuğu oldu.

Bu geceye kadar. Lilah yolcu koltuğunda sert şekilde yanımda oturuyor, gözleri uzanan yola odaklanmış olsa da milyonlarca mil öteye bakıyor gibi. Annemle babam da arkada aynı şekilde sessizce oturuyor ve sanırım onlar da benim gibi hissediyor, gerginliği azaltmak için ne yapacaklarını bilemiyorlar.

Yani, yapmazlar. Neşe ve heyecan dolu olması gereken bir gecenin ardından eve tam bir sessizlik içinde dönüyoruz. Otoparka girdiğimde ya da hepimiz asansöre bindiğimizde bile konuşmuyoruz, ailem ve ben bir tarafta, Lilah diğer tarafta tek başına duruyor. Dairemin kapısını iterek açtığımda da çıt çıkmıyor, ısıtıcıyı açık bırakmayı unuttuğum için içimi bir ürperti kaplıyor.

Ya da belki de Lilah'ın soğukluğundandır. Hangisi olduğunu söyleyemem.

"Umarım yatmamın bir sakıncası yoktur," diyor Lilah, sesi normalde sessiz olan dairede o kadar ani çıkıyor ki yerimden sıçıyorum. "Çok yorgunum ve migrenimin tuttuğunu hissediyorum."

Annem de öyle bir kadın olduğu için tatlı tatlı gülümsüyor ve "Tabii ki hayır tatlım. Git dinlen. Kendi başımıza iyi olacağız."

Lilah'yı kucaklıyor ve sanki onu bir daha hiç göremeyecekmiş gibi anneme sarılışını izlemek çok zor. Başka tarafa bakmak zorundayım.

Bana döndüğünde tereddüt ediyor ama bu sadece bir an için. Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. Başımı çeviriyorum ve onunla özdeşleştirdiğim o tanıdık çiçek kokusunu içime çekiyorum.

"Şakayıklar."

Geri çekiliyor, kaşları içe dönük. "Ne?"

"Aylardır parfümünüzü anlamaya çalışıyordum ve sonunda buldum. Şakayık, değil mi?"

Ağzı açık kalıyor, mavi gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

Sonra kapıyı kapatıyor ve odadan aceleyle çıkmadan önce yumuşak bir "İyi geceler Arthur" mırıldanıyor.

Uzun süre arkasından bakıyorum. O kadar uzun ki babam yanımdan geçerken sırtımı sıvazlıyor, kendisi de yatmaya gidiyor ve sadece ben ve annem kalıyoruz. Ben ona bakarken o duruyor, başını omzuma yaslıyor.

Koridorun aşağısında, boş yatak odasının kapısında. Bir ve üç çeyrek inç. Bizi ayıran tek şey bu, yine de binlerce mil ya da daha fazla gibi geliyor.

"Bu benim hatam mıydı?" diye soruyor sessizce, başını omzumdan kaldırarak. Ona bakıyorum. "Ne? Neden böyle düşündün ki?"

"Seni mutlu görmek istediğimi söylediğim için. Ondan sonra ikiniz ortadan kayboldunuz ve ben de sizi üzdüğümünden korktum."

"Hayır, anne. Sen değildin. Bu... Bu benim hatamdı, sanırım. Ben... her şeyi berbat ettim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başımı bir kez sallıyorum.

"Hayır."

"Anlamıştım." İç geçirdi. "Sanırım konuşmayı ben yapacağım."

"Anne, ben-"

Bana öyle keskin bir bakış atıyor ki anında çenemi kapatıyorum. Başımı sallayarak onu konuşmaya teşvik ediyorum.

"Bu gece ikinize ne olduğunu bilmiyorum evlat. Hazır olduğunuzda bana anlatacağınızdan eminim ve bu sorun değil. Ama kesin olan bir şey var ki, o da bu gece ikinizi de yakından izledim ve en azından siz ortadan kaybolana kadar hiç rol yapıyormuşsunuz gibi görünmedi. Ne tek bir bakış, ne basit bir dokunuş, ne de gizli bir gülümseme... Hiçbiri Arthur. Bunlar gerçektir. *Aşk* buydu. Ve inan bana, otuz beş yıllık evlilikten sonra, aşkı gördüğümde anlarım. Her zaman büyük jestler, büyük hediyeler ya da hayatı değiştiren anlar değildir. küçük şeylerdir. Kahve randevuları. El ele tutuşmaktır. Diğer kişi kötü bir gün geçirdiğinde ortaya çıkmaktır." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve babamı ve her zaman sürdürdükleri basit hayatı düşündüğünü varsayıyorum. "Sen ve Lilah... Sahip olduğunuz şey bu. Gerçek bir şeye sahipsiniz ve çoğu insan için bu hayatta sadece bir kez gelir. O zaman da ona tutunuyorsunuz. Gitmesine izin vermezsin. Yanınızdan geçip gitmesine izin vermezsiniz. Biraz beklemeniz gerekebilir ama asla ama asla vazgeçmezsiniz. Hokeyde gol yediğinizde yaptığınız oyun gibi. Takım arkadaşlarınız oynamaya devam ederken siz yedek kulübesinde oturursunuz."

"Boş ağ," diyorum.

"Evet, o. Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü gol atmak istiyoruz. Kazanmak istiyoruz. Son düdüğe kadar oynamaya devam etmek istiyoruz. Çünkü biz..."

"Asla pes etmeyin. Burada ihtiyacın olan şey bu." Yanağımı okşadı. "Umudunu kaybetme Arthur. Son düdüğe kadar oynayın. Ve kalsan bile,

biraz daha oyna. Gerçek olan buna değer."

Ona inanmak istiyorum, gerçekten istiyorum, ama sevdiğiniz kadına içinizi döktüğünüzde ve o sizin bir şey söylediğinizi kabul etmediğinde bu çok zor.

Derin bir iç çekti, sonra bana sıkıca gülümsedi. "Biraz uyu evlat ve söylediklerimi düşün, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, şu anda bir şey söyleyecek kadar kendime güvenmiyorum. Bana iyi geceler diliyor ve yatak odama doğru ilerleyişini izliyorum, sonra gözlerimi tekrar o kapıya çeviriyorum. Gözlerim ve bacaklarım kalbim gibi ağırlaşana kadar bakıyorum, bakıyorum ve biraz daha bakıyorum. Ancak o zaman kendimi olduğum yerden kaldırıyorum, koridorda ilerliyorum ve kapıyı geçiyorum.

Banyoda işimi hallediyorum, acele çünkü Lilah'nın beni o odada yanında isteyip istemediğinden bile emin değilim. Sonunda kendimi kapının önünde, ellerim kapı kolunun üzerinde dururken bulduğumda saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalı. Ve kendimi gerçekten kullanmaya ikna etmem için en az bir on dakika daha geçmesi gerekiyor.

Lilah'yı uyandırmamaya dikkat ederek kapıyı olabildiğince sessizce itip açıyorum ve Lilah'nın çoktan örttüğü battaniyenin altına giriyorum. Uzandığım anda akşamın yorgunluğu çöküyor ve gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Lilah yanımda kıpırdandığında tam uyumak üzereydim ve uyanık olduğumu bildiğim için nefesimi tutup bir şey söylemesini bekliyorum.

Ama tıpkı daha önce olduğu gibi yapmıyor. Bunun yerine, daha önce birçok kez yaptığı gibi yuvarlanıp başını göğsüme koyuyor ve tıpkı benim yaptığım gibi, kolumu ona doluyor ve ona sarılıyorum.

Son düdüğe kadar oynayın. Zorunda kalsanız bile, biraz daha oynayın. Gerçek şey buna değer.

Annem haklı. Gerçek olan buna değer ve ben sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğuna inanıyorum, bu yüzden oynamaya devam edeceğim. Bekleyeceğim. Lilah'a dünyadaki tüm zamanı vereceğim. Neye ihtiyacı varsa.

Son düdüğe kadar oynayacağım.

BÖLÜM 22

LİLAH

"Büyük boy cevizli latte alayım, ekstra sıcak, lütfen."

"Elbette," diyor barista. "Başka bir şey var mı?"

"Yaban mersinli çörek. Oh, ve eski moda bir çörek."

"İki çörek, avokadolu tost ve küçük bir kafeinsiz ballı yulaf sütlü latte olsun."

"Tamamdır." Barista siparişimizi tablete giriyor. "Bu otuz yetmiş sekiz eder."

Auden beni yoldan çekerek siyah kartını okuyucuya yerleştiriyor.

"Auden! Kahvaltımı benim için almıyorsun."

Beni görmezden geliyor ve ben de onu son bir yıldır yerel bir dükkan olan The Coffee Spot'un arka tarafına doğru takip ederken başımı sallıyorum. Büyük boy çantasını yere bırakıyor -bazı insanların kirası kadar pahalı olmasına aldırmadan- sonra dizüstü bilgisayarını çıkarıp aramıza koyuyor.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil. Daha sonra konuşmak istediğim bir şey. Önce nasıl *olduğunu* bilmek istiyorum."

Auden beni dikkatle izliyor, tepkimi ölçüyor. Yüzümü nötr tutmaya dikkat ederek ona bir tepki vermiyorum. *Neden* beni sorduğunu bildiğime dair bir fikrim olsa da, hiçbir şey belli etmiyorum, belki de bunu yapmazsam yoluna devam edeceğini umuyorum.

Yapmak istediğim son şey burada oturup Fox'u tartışmak. Aslında, aylardır ilk kez Fox'u düşünmek istemiyorum. Ailesi hala burada, bu yüzden evinde kalıyorum ve bu beni yavaş yavaş öldürüyor çünkü hiçbir şey değişmemiş gibi etrafta dolaşıyor. Daha bu sabah antrenmana gitmeden önce beni öyle bir öptü ki girişte düşüp bayılacağımı sandım.

Malzeme dolabında olanlar hakkında hâlâ konuşmadık. Her günümüzü birlikte geçirdiğimiz gibi devam etti; kahkahalar, eğlence ve gerçekten, gerçekten, *gerçekten* harika seksle dolu. O zamandan beri açıkça *seni seviyorum* demedi, ama bunu pek çok başka şekilde söyledi. Her sabah tam kıvamında yapılmış kahvem. Gece geç saatlerde karnımın gurultusunu duyduktan sonra bana getirdiği bir kupa dondurma. Her öpücük, her basit dokunuş. Bana daha önce hiç bu kadar güzel bir insan görmemiş gibi bakması.

Ve bunlardan ne çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Sana aşışım Lilah Jane ve bunun için özür dilemeyi reddediyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Fox'un sesini kafamdan uzaklaştırarak Auden'a soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Demek istediğim, sen ve Fox nişan partinizde ortadan kayboldunuz ve Hutch daha sonra seni ağlarken gördüğünü söyledi. Ve şu anda iyi durumda olmana rağmen, hala yıpranmış görünüyorsun. Yani bir şeyler olduğu çok açık. Sadece ne olduğunu merak ediyorum."

Barista tökezliyor ve sevgili hamur işlerimizi neredeyse yere düşürdükten sonra bir takırtıyla masaya koyuyor.

"Özür dilerim. Avokadolu tostunuz ve içeceklerle hemen döneceğim."

Auden sanki az önce sanal bir yabancıнын önünde cinsel hayatımı açıkça tartışmamış gibi onlara bir gülümseme atıyor.

"Neyin var senin?" Neredeyse tıslıyorum.

"Ne?" Çörekten bir parça koparıp ağzına atıyor. "Olan şey tamamen buydu, değil mi?"

"Evet, ama bunu tüm yayınlamak zorunda mıydınız?" "Fark etmediysen söyleyeyim, burada sadece biz varız."

Gözlerimi deviriyorum ama o haklı. Baristalar dışında sadece biz varız ve sanırım onlar çok daha kötülerini duymuşlardır. İnsanlar bir kafede her şey hakkında konuşur, konuşmamaları gereken şeyler hakkında bile.

Donut'ımı alıyorum ve ağzıma atıyorum. Kabarık hamurun etrafında "Mmfinve," diyorum.

Auden bana sert bir bakış attı. "Tekrar denemek ister misin?"

Çiğniyorum ve yutkunuyorum. "İyiim dedim."

"Oh, o kısmı anladım. Ağız dolusu yemeği akıcı bir şekilde konuşurum. Demek istediğim, bana yalan söylemeden bunu denemek ister misin?"

Son birkaç gündür kendimi ayakta tutmak için kullandığım tüm güç buharlaşıyor. Omuzlarım öne düşüyor ve gözlerimi yakan yaşlar sonunda dökülüyor.

"Oh, Lilah." Auden masanın etrafında dönerek beni kollarının arasına aldı.

Bana sarılıyor, içimi dökmeme izin veriyor, bu benim hiç yapmadığım bir şey. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, tıpkı büyürken bana öğretildiği gibi duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama boş ver. İçimdekileri dökmeliyim. Ağlamam lazım. Çünkü Arthur Fox bana aşık ve sanırım ben de onu seviyorum.

Sanırım bir süredir bunun doğru olduğunu biliyordum, bu da geçen geceki tepkimi çok daha kötü hale getiriyor. Ama o bombayı patlattığında donup kaldım. Endişe üstüne endişe kafamdan kendimi tamamen kapattım. Onları susturmaya çalıştım. Onları susturmaya çalışıyordum. Ama kötü düşüncelerin dönmesini engelleyemiyorum.

Benim çöküşümün bir noktasında, barista içeceklerimizi getirmiş olmalı, çünkü sonunda Auden'dan uzaklaştığımda, yüzüm sıcak, ıslak ve sümük içinde, kahvelerimiz iki bardak suyla birlikte önümüzde duruyordu.

İyi ki de öyle, çünkü aniden çok susadım. Auden tekrar karşıma yerleşip ağlama krizimi atlatmama izin verirken dudaklarını büktüğünde suyun neredeyse tamamını içiyorum. Yüzümü elimden geldiğince temizliyorum ve sonunda derin bir nefes vermeden önce kahvemden bir yudum bile alıyorum.

"Yani, belki de iyi değilimdir."

Auden bir kahkaha atar. "Evet, öyle derdim. Bana ne olduğunu anlatmak ister misin? Siz ikiniz ayrıldınız mı?"

Başımı salladım. "Hayır, yapmadık. Onun ailesi hâlâ burada ve yarın benimkilerle bir görüşmemiz var. Tam tersi."

"Tam tersi mi?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu evlilik olurdu." Nefes nefese kaldı. "Siz ikiniz gizlice kaçıp evlendiniz mi?"

"Ne? Hayır!"

"Şey..." Omuz silkiyor. "Ben sadece bunun mümkün olduğunu söylüyorum. Yirmi dört saatten kısa bir sürede bunu gerçekleştirebilecek web siteleri olduğundan eminim ve son zamanlardaki halinize bakılırsa bu beni şaşırtmazdı."

"Son zamanlarda nasıldık? Ne demek istiyorsun?"

"Sanki aşıkmışsın gibi davranıyorsun. Sanki gidip bunu gerçeğe dönüştürmüşsün gibi. Aman Tanrım. Bir şey oldu, değil mi? Fox'a karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Fox onları yakaladı."

Nefes nefese kalıyor, eliyle ağzını kapatıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Görünüşe göre bugün ikimiz de duygusalız.

"Bu sadece... Oh, Lilah. Senin adına çok sevindim. Ben... Neden bu konuda mutlu görünmüyorsun? Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Çenem sallanıyor ve dökülmeye çalışan gözyaşlarımı tutarak burnumu çekiyorum. Evet, ondan hoşlanıyorum. Hoşlanmaktan da öte. Ama bu o kadar basit değil.

"Bana beni sevdiğini söyledi ve ben de *Oh* dedim. *Oh*, Auden. Cevabım bu oldu."

Dudaklarını yana doğru çekiyor. "Anlamıyorum. Neden ona nasıl hissettiğini söylemedin?"

"Çünkü ben... Çünkü ben ona karşı bir şey hissedemem."

"Neden?"

"*Nasıl yapacağımı* bilmiyorum."

"Takip etmiyorum." O da en az benim kadar şaşkın görünüyor ve çöreğinden bir parça daha ağzına atıyor.

Barista'nın kahvemi koyduğu fincana bakıyorum, kenarındaki kaplumbağaya sırtıyıyorum. Neden bir kaplumbağa olmasın ki?

"Daha önce hiç aşık olmadım. Aşka tanık bile olmadım. Sen ve Hutch, Lawson ve Rory... hepsi bu. Büyürken evimizde aşk yoktu. Ailem beni şimdi bile sevmiyor. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Birini nasıl seveceğimi bilmiyorum. Nasıl bir ilişki yaşayacağımı bilmiyorum. Ya onu incitirsem? Ya o beni incitirse? Ya bir gün uyanıp birbirimize baktığımızda istediğimizin bu olmadığını ve bu kadar zamanı boşa harcadığımızı fark edersek? Ya yürütemezsek? Ya bunların hepsi bir tesadüfse?" İlk kez başımı kaldırıyorum, boğazım gıcıklanıyor ve gözlerim yine yanıyor. "Ya beni gerçekten sevmiyorsa, Auden?"

Elindeki çöreği bırakıyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Sanırım anne-baba-gerçekten-tanımama-sevgi olayını herkesten daha iyi anlayabileceğimi biliyorsun. Yani, annemle olan ilişkiye baksana. Seninki kadar karmaşık. Yani, anlıyorum. Tereddütlerini anlıyorum. Burada oturup Fox'u asla incitmeyeceğini ya da onun seni asla incitmeyeceğini söyleyebilmeyi çok isterdim ama bunu garanti edemem. Kimse edemez. Kendinizi başka birine açmak korkutucu mu? Her lanet

gün. Ama biraz risk almadan hayatın ne anlamı var ki?" Gülümsüyor ve Hutch ile aldığı büyük riski düşündüğünden hiç şüphem yok. "Fox'la birlikte olmak sana ne hissettiriyor?"

"Bilmiyorum. İyi." "İyi mi? Bu kadar mı?"

"Peki, ne söylememi istiyorsun?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Beni en saçma şeylere güldürdüğünü mü söylememi istiyorsun? Komik bir hikâye anlatmak istediğim ilk kişi olduğumu mu? Kaotik bir günün ardından beni sakinleştiren kişi mi? O yanımda değilken onu düşündüğümü ve her zaman yanımda olmasını istediğimi mi söylemeliyim? Onsuz bir hayatı düşündükçe kalbim ağrıyor ve evlilik düşüncesi beni hala korkutsa da, onunla birlikte olunca o kadar da korkutucu gelmiyor mu? Ona her baktığımda nefesimin kesildiğini söylesem nasıl olur? Onu kaybedersem, kendimden bir parça kaybetmiş gibi hissedeceğimi? Ona o kadar imkansız ve geri dönülmez bir şekilde aşığım ki doğru düşünemiyorum? Duymak istediğin bu mu?"

Dakikalar sonra ilk kez nefes alıyorum ve Auden bana bakıyor, dudaklarının kenarı seğiriyor, oraya bir parça çörek sıkışmış, ama umursadığını sanmıyorum.

Yine de umurumda. Sadece beni izlemesi sinir bozucu. "Ne?" Bir şey söylemeyince sinirleniyorum.

Bu onu daha da gülümsetiyor.

"Kes şunu."

"Yapamam."

"Ben de yapabilirim."

"İyi o zaman. O zaman istemiyorum." Dudakları dişlerinin üzerinden daha da geriye çekiliyor. "Ve evet."

"Evet?"

"Evet, duymak istediğim buydu. Ama bundan da öte, sanırım söylemen *gereken* şey buydu."

İlk tepkim onun sözlerini çürütmek oldu ama sanırım... Sanırım o haklı. Bunu söylemem gerekiyordu. Buna ihtiyacım *var*.

"Onu seviyorum,
Auden." "Sevdiğini
biliyorum."

"Onu çok seviyorum ve çok korkuyorum ve ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum ve ben-"

Bir kez daha elimi tutuyor ve beni atlamaya hazır olduğum çıkıntıdan geri çekiyor. "Nefes al, Lilah. Sadece nefes al. Hamile olduğumu öğrendiğimde ben de aynı tepkiyi vermiştim-"

Duraklıyor ve gözlerim onunkilere kayıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, yüzünü buruşturarak gözlerini kapatıyor. "Hamile misin?"

Gözlerini teker teker açıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Ben hamileyim." "Ne?!"

Nasıl mı? Şey, nasıl değil, nasıl olduğunu biliyorum ve gerçekten

Hutch'ın benim için bir kardeş gibi olduğunu düşünürsek, detaylar... Ne zaman? Ne zaman öğrendin? Nasıl öğrendin? Aman Tanrım, hamilesin!"

Sandalyemden kalktım, masanın etrafından ona doğru uçtum. Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. Ayrıldığımızda ikimiz *de yine* ağlamaktan dağılmıştık.

Gülüyor ve gözlerinin altındaki yaşları siliyor. "Sevgililer Günü civarında öğrendik. Sana söylemek için sabırsızlanıyordum ama annenle, nişan partisiyle ve Fox'la ilgili o kadar çok yaşadığını biliyorum ki tüm bunların üzerine bir de bunu eklemek istemedim. Ayrıca, insanlara söylemek için beklemen gerektiğini söylüyorlar ve ben de uğursuzluk getirmek istemedim."

"Auden... Başka ne olursa olsun senin için orada olurdum. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Biliyorum. Bilmiyorum. Belki de sadece kendim alışmaya çalışıyordum."

"Peki ya sen? Sen nasılsın? Babana hiçbir zaman dede olamayacağını söylediğini biliyorum."

"Ben de ciddiye dim. Çocuk istemedim. Gerçekten bilmiyordum. Sonra öğrendik ve şey..." Omuz silkiyor. "Öyle oldu, biz de yapıyoruz."

"Çıldırıyor musun?" Sandalyeme geri kayarken soruyorum, ona bir peçete uzatıyorum.

"Evet!" Gülüyor, sonra burnunu siliyor. "Evet, kesinlikle. Hutch da öyle, her ne kadar kabul etmese de. Testi yaptıktan ve pozitif çıktıktan sonra yüzünü görmeliydin. Bayılacağını sandım ki bu çok kabaydı çünkü *ben de bayılacakmışım* gibi hissettim. Beni kim yakalayabilirdi ki?"

"Ugh. Erkekler."

Kıkırdıyor. "Değ il mi? Şimdi daha iyi hissediyorum. Büyük panik ataklar yerine sadece küçük panik ataklar geçiriyorum. İlerleme, değ il mi?"

"Büyük ölçüde."

Yüzünü yelpazeleyerek uzun bir nefes üflüyor. "Tanrım, şu halimize bak. İki büyük hayat değişikliği. Ben sadece... Burada olacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Sen ben," diye kabul ediyorum.

Ben aşığım ve Auden da öyle. O hamile ve ben nişanlıyım. Bekle...

Hala nişanlı mıyım? Şimdi Fox'la mı evleniyorum?

"Neyin var? Yine çıldırmış gibi ."

"Hayır, hayır," diyorum. "Şey, belki. Fox'a ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunun artık gerçekten nişanlandığımız anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum. Ben... Kahretsin. Sanırım onunla konuşmam gerekiyor."

"Bence bu harika bir fikir. Bu ikinizin içinde bulunduğu... en hafif tabirle ilginç bir durum, ama eminim bir yolunu bulursunuz. Bilirsiniz, *aşık* olduğunuza göre," diye şaka yapıyor, *aşk* şarkısı söyleyerek.

"Kapa çeneni." Elimdeki yedek peçeteyi ona fırlattım. "Hey, hey! Kibar ol. Çocuğum var."

"Bu bahaneyi sadece bir süreliğine kullanabilirsin, biliyorsun."

"Bu yüzden onu sonuna kadar sömürmekte bir sakınca görmüyorum." Donut'ını tekrar kapıyor ve kafeinsiz kahvesini yudumlamadan önce kocaman bir ısırık alıyor.

Hah. Sanırım bu benim ilk ipucum olmalıydı. Kafeinden vazgeçtiğini hiç görmemişim. Fox için endişelenmekten kendi kafamın içinde sıkışıp kalmışım.

Fox.

Onu düşündükçe gülümsüyorum, şimdiden onunla konuşma arzusuyla dolup taşıyorum. Onu şimdi aramak istiyorum ama sanırım bu konuşmayı yüz yüze yapmak daha iyi olacak.

"Artık özel hayatlarımızı çözdüğümüze göre, iş hayatlarımızdan bahsedebilir miyiz?" Auden, dizüstü bilgisayarını açana kadar masadaki sayısız tabağı yeniden düzenleyerek soruyor.

"Ne iş hayatı? Bunu köklerin için geride bıraktığını sanıyordum."

"Yaptım," diyor, klavyesini tıkırdatarak, gözleri ekranın her yerinde gezinerek. "Ve artık köklerim var. Onları sulamanın zamanı geldi."

"Tamam..." Kelimeyi uzatıyorum, bununla nereye varmak istediğinden emin değilim. Dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor. "Size suyu, yani bir sonraki projemizi veriyorum."

Çeşitli web sitelerinden aldığı ilham verici fotoğraflarla dolu ekrana bakıyorum. Sıcak ve rahat iç mekanlarla karışık çok sayıda lüks ev ve mimari var. Yanılmıyorsam sağdaki fotoğraf Doğu Yakası'ndaki otellerinden birine ait.

"Her şey muhteşem görünüyor ama ben takip etmiyorum, Auden."

İç geçiriyor, dizüstü bilgisayarı kendine doğru çekiyor ve klavyedeki bir düğmeye tıklıyor. *Maddison Sinclair Designs - Your Home, Your Way* yazan yeni bir slayt açılıyor. Ekranın üstünden Auden'a bakıyorum.

"Nedir bu?"

"Sana söyledim, bu bizim bir sonraki projemiz... beni kabul edersen." "Ne için?"

"Oh. Duh." Bir sonraki slayta tıklıyor ve ben ekranda gördüğüm şeye inanamıyorum: bir iş teklifi.

Auden boğazını temizliyor, sonra yüksek bir yere oturuyor ve ben onun bu versiyonunu hemen tanıyorum - istediğini elde *edecek* belalı bir CEO.

"Günaydın Köpekbalkıları," diyor ve ben gülüyorum, yurt odamızda birlikte Köpekbalkığı *Tankı*'nı izlediğimiz zamanları hatırlıyorum, Auden bir gün onlardan biri gibi müthiş bir iş fikrine sahip olacağına söz veriyordu. Oldu ama hayalini gerçekleştirmek için programa hiç ihtiyacı olmadı.

Tıpkı şu anda bana ihtiyacı olmadığı gibi. Hayır, şimdi beni *istiyor*. Ve neden olduğundan emin değilim.

"Bugün burada size, Lilah Maddison'a, sadece hayalinizdeki evi inşa etmekle kalmayıp aynı zamanda dekore etmekte de uzmanlaşmış bir şirket olan Maddison Sinclair Designs'ı satın alma teklifinde bulunmak için bulunuyorum. Başlangıç için çeyrek milyon dolar karşılığında şirketin yüzde elli bir hissesine sahip olacaksınız."

Auden'ın bana hamile olduğunu söylemesinin yanında, bu bugün olmasını beklediğim en son şeydi. Yine de... tam olarak istediğim şey bu.

Bir yılı aşkın süredir ne istediğimi bulmaya çalışıyorum ve şimdi önümde durduğu için daha önce görmediğime inanamıyorum - en iyi arkadaşım ile tekrar çalışmak istiyorum. Sinclair Properties için çalışmanın en sevdiğim yanıydı. Zeki, harika bir iş anlayışına sahip ve risk almaktan korkmuyor. Yıllar boyunca onu izlemek büyüleyiciydi. Onunla birlikte bir iş yürütmek hiç de zor değil, özellikle de onun bir şeyler inşa etme sevgisi ile benim planlama ve dekorasyon tutkumu mükemmel bir şekilde birleştirdiğinde. Bu dahice.

Bekle. O dedi mi...

"Yüzde elli bir mi?" Ben soruyorum. "Ama bu demek oluyor ki... çoğunluk sahibi ben olacağım?"

"Evet. Övünmek gibi olmasın ama ben zaten bir imparatorluğu yönetirken çok eğlendim."

Yaptı, hem de çok iyi yaptı. Ama buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Hepsi lapa gibi.

Auden dizüstü bilgisayarını kapatıyor, ellerini birleştiriyor ve öne doğru eğiliyor. "Bak, çok fazla olduğunu biliyorum ama Hutch'la geçen yaz evimizi inşa ettiğimizden beri bunu düşünüyordum. *Çok* eğlenceliydi ve sen de orada bana yardım etmek için çok zaman harcadın."

"Müteahhitlerin yerleştirmeye çalıştığı o korkunç dolapları hatırlıyor musun?"

Gülüyor. "Sinir krizi geçirdin ve bunu yaptığın için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin. Sinclair Properties'de de böyle yapardın. Dekorasyon konusunda beni doğru yönlendirmek için hep yanımdaydın ve ikimiz de biliyoruz ki o şirketi organizasyonunla bir arada tutuyordun. Bu da öyle olacaktı ama farklı bir şekilde ve kendi şartlarımızda, kendi hızımızda yapabilecektik. Alacağımız müşterilere biz karar veririz. Hızına biz karar veririz. Hissedar yok. Yönetim kurulu toplantıları yok. Sadece biz dünyayı ele geçiririz. Ayrıca, sence de dünyanın Lilah Jane Maddison'ın gerçekte ne kadar belalı olduğunu görmesinin zamanı gelmedi mi?"

Sözlerinin benim için ne anlama geldiğini bilmiyor. Ailemin beni aşağıladığı onca zaman. Her defasında potansiyelimi boşa harcadığımı söylediler. Her seferinde yeterince iyi olmadığımı söylediler.

. Ben yanıldım.

Tanıdığım en zeki, en iş bilir kadın olan Auden'ın benim üzerime bahse girmesi de bunu kanıtlıyor. Ben de kendim üzerine bahse girmek istiyorum.

"Tamam."

"Lilah, bekle, tamam mı dedin?" Başımı salladım.

"Tamam. Hadi yapalım şunu."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Ahhh!" diye bağırıyor, sanki bu kafede yeterince rahatsızlık vermemişiz gibi. Dehşet içinde alkışlıyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım! Birlikte bir iş kuruyoruz! Ve ben hamileyim ve sen aşıksın ve aman tanrım!"

Onun heyecanı hissediliyor ve ben de kendi sandalyemde biraz zıplıyorum. Bir yılı aşkın süredir hayatımda ne yapmak istediğimi anlamaya çalışırken üzerimde taşıdığım ağırlık sanki hiç yokmuş gibi kayboluyor ve hiç şüphesiz doğru kararı verdiğimi biliyorum. Fox'a söylemek için telefonuma uzanıyorum ama son anda vazgeçiyorum.

"Ara onu."

Auden'a bakıyorum, bana bakmaya devam ettikçe kayan bir sırtıyla beni izliyor.
"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü onu , onu sevdiğimi söyleyeceğim ve bunu gerçekten yüz yüze yapmam gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Aynen , sırtışı geri geldi. "Sen, sanki, *çok* aşıksın." "Kapa çeneni," diye itiraz ediyorum.

"Onu çok seviyorsun!" diye şarkı söylüyor. *Yüksek sesle.*

"Auden Sinclair! Kes !" "Onu

öpmek istiyorsun." "Duh."

"Onunla evlenmek istiyorsun."

"Ew."

"Onun bebeğine sahip olmak istiyorsun-"

Ona bir bakış attım. "Bu cümleyi bitirirsen yemin ederim anlaşmamızdan böyle çekip giderim." Ne demek istediğimi anlatmak için parmaklarımı şıklattım.

Auden dudaklarını kilitleyip anahtarı atıyormuş gibi ama hâlâ sandalyesinde zıplıyor. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, neredeyse ben de aynısını yapıyorum, çünkü aşığım.

Çok ama çok aşığım. Ve Fox'a söylemek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 23

FOX

"Eee?"

Odadaki Serpents Singles üyesi arkadaşlarıma bakıyorum ve hepsi de farklı duygular içinde bana bakıyor. Hutch ve Locke sırtıyor. Lawson'ın çenesi düştü ve Hayes'in kaşları kalktı. Keller her zamanki gibi rahatsız görünmüyor. Spor salonunun geri kalanı çoktan boşaldı, sanırım herkes bu akşamki maçtan önce kestirmek için evlerine gidiyor. Bir tek biz kaldık.

"Bir şey söyleyecek olan var mı?"

"Ne söylememizi istiyorsun?" Keller sıkılmış bir sesle sorar. "Lilah'ya aşık oldun. Hem de nasıl."

Başıma bir havlu geçiriyorum. "Ah, tamam. Sadece size yalan söylediğim ve aslında nişanlı olmadığımız için kızacağınızı düşündüm."

"Biliyorduk."

Bunu söyleyen Lawson, beni çok şaşırttı. "Biliyor muydun?"

Başını salladı. "Evet. Neden sağdıcın olma konusunda seninle bu kadar uğraştığımı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. İğrenç olduğun için mi?"

Göğsünü tutuyor. "Çok kırıldım Arthur Fox."

Ona gözlerimi deviriyorum. Lawson'ın hayatında bir gün bile kırıldığını sanmıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Gözlerimi Hutch ve Locke'a kaydırıyorum. Biri neredeyse tüm bu süre boyunca kesin olarak biliyordu, diğerinin de uzun zaman önce anladığından şüpheleniyorum. İkisi de masumiyetle ellerini kaldırıyor.

Hutch, "Dudaklarımı kapalı tuttum," diyor.

Locke'a bakıyorum, o da başını sallıyor. "Ben değildim."

"O zaman siz nereden biliyordunuz?"

Hayes elini kaldırır. "Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, şu ana kadar hiçbir fikrim yoktu."

"Dostum, nasıl?" Lawson ona sorar.

"Bilmiyorum. Belki de bir çocuk , yeni bir bakıcıyla ve Quinn'in okul programıyla meşgul olduğum içindir."

"Her neyse, ama oldukça açıktı." "Nasıl belli oldu?"

Lawson omuz silkiyor. "Bilmiyorum dostum. Yılbaşından önce Lilah'la gizlice görüştüğü iddia edilirken Şükran Günü ve Noel'i ayrı geçirdikten sonra birden nişanlanmaları biraz garip. Bu kadar çabuk nişanlanacak kadar aşık olduğun biriyle böyle bir şey yapmazsın. Hiç mantıklı gelmedi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Hayes. "Sanırım bu mantıklı."

Keller'a bakıyorum.

Bir omzunu kaldırır. "Saçmaladığımı biliyordum. İnsanları okumakta iyisin ve berbat bir yalancısın."

"Ben . Bir sürü insanı kandırdık."

"Belki yaşlı, bunak insanlar. Locke hariç, tabii ki."

Locke, Keller'a "Ben yaşlı falan değilim," diye homurdanıyor ama artık neden rahatsız olduğunu bilmiyorum.

Her birine bakıyorum. "Yani hiçbirinizin umurunda değil mi?"

Hepsi başını sallıyor ve o çok istediğim rahatlama geliyor ama günlerdir göğsümün ortasında duran ağrıyı tamamen yok etmiyor.

"Bununla pek iyi görünmüyorsun. Üzülmeli miyiz?" Lawson soruyor.

"Hayır. Yani, evet. . Yalan söyledim, yani bu benim için oldukça boktan bir durum."

"Lanet olsun. İşte 'iyi çocuk' kompleksi geliyor." Keller bir iniltiyle başını geriye attı ama benim odaklanabildiğim tek şey iki kelime.

Aferin oğlum.

Sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyorlar ve ne yazık ki benim için fark ediyorlar.

"Tamam, bir, bu iğrençti." Lawson beni işaret etti. "Bu tepkiyi biliyorum, *iyi çocuk*."

Tekrar kullandığı için ona gözlerimi kısıyorum.

"İki, *her zaman* bu kadar... yani... onurlu olmak zorunda değilsin. Hepimiz gibi sıradan bir bok çuvalı olabilirsin."

Keller, "Bok çuvalı konusunda kendi adına konuş," diyor.

Lawson onu tersledi, gözleri hâlâ bendeydi. "Kötü niyetli olmak için yalan söylemedin. Bunu iyi bir sebepten dolayı yaptın."

"Her zaman *iyi çocuk*."

Şimdi Keller'ı tersleyen *benim*. Kıs kıs gülüyor.

"Yani, *iyiyiz*," diyor Lawson. "O yakışıklı kafanı endişelendirmeyi bırak, tamam mı? Bu gece kalede odaklanman gerekiyor. Korumamız gereken bir playoff noktamız var."

Herkes buna seviniyor. Dördüncü sıraya düştükten sonra toparlanmakla kalmayıp ikinci sıraya kadar yükselmeyi başardık. Şu anda çok *iyiyiz* ve bunun devam etmesinden daha çok istediğim tek şey Lilah ile işlerin normale dönmesi.

"Kahretsin, çocuklar." Boynumdaki havluyu çıkarıp çamaşır kutusuna atıyorum. "Teşekkürler, sanırım. Bu konuda bu kadar soğukkanlı olduğun için yani."

"Oh, biz gerçekten 'havalı' değiliz. Bunun için sizinle durmadan dalga geçeceğiz," diyor Hayes. "Biraz zaman verin."

Bunun için onları suçlayamam bile. Bunu hak ettim ve hepimiz bunu biliyoruz. Görünüşe göre "zaman" dakikalar demek, çünkü soyunma odasına döndüğümüz anda Lawson Hayes'e evlenme teklif ediyormuş gibi yapıyor ve Hayes kabul ederken dramatik çığlıklar atıyor. Bu çok saçma ve abartılı bir şey ve sadece birkaç dakikalığına dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Bu resmen zihnimin günlerdir en sessiz olduğu an ama uzun sürmüyor, çünkü çantama uzanıyorum ve parmaklarım yabancı bir şeyle çarpışıyor.

Onu çekip çıkarıyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük kaplumbağayı görünce şaşırıyorum, bir yüksükten daha büyük değil ve çok sevimli.

Lilah.

"Bu ondan mı?"

Döndüğümde Hutch'ın hâlâ omzuna asılı çantasıyla etrafta dolaştığını görüyorum.

Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet, ondan."

"Nedir o?"

"Bir

kaplumbağa."

Kaşlarını çatıyor, anlamıyor ama sorgulamıyor. "Onunla hiç konuştun mu?"

Başımı salladım. "Hayır, henüz değil. Ben... Ben zaman veriyorum, anlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Bazen yapabileceğin tek şey budur. Ve eğer işe yaramazsa, o zaman... Kahretsin, ne olduğunu bilmiyorum, ama iyi olacaksın. Berbat olacak ama diğer taraftan çıkacaksın."

"Mihrapta bırakıldıktan sonra yaptığın gibi mi?"

Bu konuyu açtığıma şaşırmış görünüyor. Daha önce de bahsettiği ama çok fazla ayrıntıya girmedeği bir konu.

"Hayır, öyle değil."

Kaşlarımı birleştiriyorum. "O zaman bunu aşmadığını mı söylüyorsun?" "Hayır.

Yani, evet, bunu aştım." Kısa sakalını kaşıyor. "Bu

Tüm bu yapayalnız bırakılma meselesi... Biliyorum bu konuda çok konuşmuyorum ama karmaşık bir mesele. Uzun süre yıkıldım ve bu yüzden omzumda kocaman bir çip vardı. Ama ondan uzaklaştıkça başıma gelen en güzel şeyin bu olduğunu fark ettim. O zamanlar aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Hiçbir fikrim yoktu. Sadece evlenme teklif ediyordum. Yapmam gerekenin bu olduğunu düşünmüştüm. Ama doğru değildi. Gerçek bir aşk yaşamıyorduk ve Auden ortaya çıkana kadar bunu fark etmemiştim." Yumuşakça gülümsüyor. "O zaman anladım. Gerçekti. Onunla gerçek."

"Peki ya sen ve Auden'a bir şey olursa? Bunu atlatabilir miydiniz? Diğer taraftan çıkar mıydınız?"

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, sanki ilişkilerinin yürümemesi ihtimalini hiç düşünmemiş gibi. Keşke Lilah'a bu kadar güvenebilseydim.

"Hayır. Yapacağımı sanmıyorum. Ama aynı zamanda bunu düşünmüyorum ve bu senin de düşünmen gereken bir şey değil. Sanki çoktan vazgeçmişsin gibi konuşuyorsun, sanki Lilah çoktan kararını vermiş gibi."

Minik kaplumbağayı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Ya öyleyse? Ya aynı şekilde hissetmiyorsa?"

"Öyle."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ben öyleyim. Çünkü onu tanıyorum. Çünkü seni tanıyorum. Çünkü seni sevmemek mümkün *değil*."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzündeki ekşi ifadeye gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Kapa çeneni." "Yumuşuyor musun, Hutchy?"

"İşte bu kadar." Avuçlarını yukarı kaldırarak geri çekiliyor. "Ben yokum. Lawson gibi konuşmaya başladın ve ben ondan iki tanesiyle başa çıkamam."

O köşede kaybolurken kıkırdıyorum ve orada oturup hâlâ kaplumbağayla oynuyorum. Bunu çantama ne zaman koydu ki? Ne zamandır oradaydı? Yeni mi oldu? Bu bir işaret mi?

"Hey, Fox?"

Başımı kaldırdım. "Hmm?"

"Bu gerçek."

"Ne?"

"Lilah ile. Bu gerçek. Bunu unutma."

Kapının pervazına iki kez vurduktan sonra bu sefer temelli olarak koridordan aşağı iniyor. Uzun bir süre orada oturup kendimi onun haklı olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

Her şey olup biterken yapmak istediğim son şey Lilah'nın ailesiyle kahvaltı etmek. Ancak, bu ailemin Seattle'daki son sabahı ve bunu kaçırmamın imkanı yok, özellikle de uçuşlarına birkaç saat varken. Eğer şanslıysak, kahvaltı zamanında biter ve onlar da havaalanına gidebilir. Ve eğer şanslıysam, sabahtan beri bana bakmayan Lilah'dan en azından bir bakış alabilirim.

Dün gece maçı eve döndüğümde kanepede sızmıştı, battaniyenin yarısı üzerinden sarkıyordu ve göğsüne bir not defteri yayılmıştı. Onunla konuşmayı ne kadar çok istesem de uyandırmaya kıyamadım. Bu yüzden onu kollarıma aldım ve derme çatma yatağıma taşıdım, her gece yaptığı gibi bana doğru kıvrıldı.

O zamandan beri pek konuşmadık ve şimdi yan yana oturmuş, bacaklarımızı birbirine bastırırken, ailesi başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi herkesin varlığını görmezden geliyor. Bu onların fikriydi ve ben bunun sadece nişanlı kızlarını tüm kendini beğenmiş arkadaşlarına göstermek için olduğunu düşünmeye başladım. restorandayız ve annemle babam

buradaki başparmaklar gibi. Babamın kovboy şapkası masanın kenarında duruyor ve annemin elbisesi -tamamen muhteşem olsa da- güncel trendlerin o kadar dışında ki komik bile değil.

Onları buraya hiç getirmemeliydim. Onlardan utandığım değil - durum hiç de öyle değil - ama bu insanların baktığını *hissedebildiğim* için. Bundan nefret ediyorum. Takımım bir kişi eksikken kalede kaleci sopası olmadan şut üstüne şut çekmeyi tercih ederim. Gerçekten bundan başka her şeyi.

"Ee Lilah," diyor annem sessizliği bozarak. "Bu sabah mutfak tezgahının üzerindeki eskiz defterini fark etmeden edemedim. Üzerinde çalıştığın o tasarımlar muhteşemdi."

Selene başını kızına doğru çevirir. "Tasarımlar mı? Ne tasarımları?" "Oh, uh."

Lilah uzun siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak çatalını tabağında. "Bonnie, ben... ben bir iş kuruyorum. Auden ile." Başını ona doğru çevirdim. "Öyle mi?"

"Öyle mi?!" ciyak ciyak bağılıyor annesi. "Bunu ilk defa . Deacon, bunu duyuyor musun?"

"Bunu duyuyorum, aşkım." Alay ediyor. "Duyduğuma inanamıyorum ama o."

Lilah onları görmezden geliyor, gözleri bugün ilk kez bana dikilmiş. "Auden ile bir iş mi kuruyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet. Özür dilerim. Dün gece sana söylemek istedim ama düştüm.

Uyuyordum. Dün kafede bunun hakkında konuştuk ve hemen planlamaya başladık. Tam bir kasırga oldu." Alt dudağını kemiriyor. "Kızdın mı?"

"Kızgın mı? Hayır. Neden kızayım ki? Bence bu inanılmaz. Bu işte harika ."

Yanakları kızarıyor ve sırıtıyor. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun." "Bilmeme gerek yok Lilah. Senin her zaman harika olduğunu düşünüyorum."

"Bence bu berbat bir fikir." Selene titriyor. "Auden'ın net değeri ile güç dengesizliğini hayal edebiliyor musun? Peki ya sıkıldığına karar verip şirketi satmak istediğinde ne olacak?"

"Aslında, çoğunluk sahibi ben olacağım."

"Şaka yapıyorsun." Selene kibirli bir şekilde gülüyor ve bu ses beni o kadar rahatsız ediyor ki bir şey söylememek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

"Çoğunluk sahibi mi?!" Babası gülüyor. Gerçekten gülüyor. "Sanki yetkinliğiniz ya da beceriniz varmış gibi. Son on yılını bir işveren olarak geçirdin.

Sekreter, Lilah. Bir işi yürütmek bundan çok daha fazlasını gerektirir. Bunu başarmanın imkanı yok. Bir yıl bile dayanamazsın. Sen-"

"Yeter!" Ayağa kalktığımda sandalyem gıcırdayarak yere çarpıyor ve elimi masaya öyle bir vuruyorum ki, bütün tabaklar sarsılıyor.

Restorandaki herkes donup kalıyor ve şimdi tüm gözler *kesinlikle* bizim üzerimizde ama umurumda değil. Dilimi daha fazla ısıracağım. Şaşkın Selene ve Deacon'a ters ters bakıyorum.

"Kızının ne kadar inanılmaz olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı? Ne kadar zeki olduğuna dair bir fikrin var mı? Ne kadar yetenekli olduğuna dair? Onun hakkında hiçbir şey biliyor musun? Ha? Biliyor musun?"

Cevap vermiyorlar, vermelerini beklediğimden değil. Sanki buradaki sorun *benmişim* gibi bana bakmakla meşguller. Eğer bir sorun istiyorlarsa, onlara bir tane vereceğim.

"Ben öyle düşünmemiştim. Utanmalısınız. Kendinize ebeveyn diyorsunuz, o yüksek atınıza biniyorsunuz, kendi kızınız da dahil herkesten daha iyi olduğunuzu düşünüyorsunuz." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "En sevdiği renk tozlu bir gül. Suyu, limonata ve diğer her lanet şeyi kupadan içiyor çünkü tadının daha güzel olduğunu düşünüyor. Kız kardeşine her gün mesaj atıyor, sadece bir başparmak emoji olsa bile, onu düşündüğünü bildirmek için. Parmağındaki o iğrenç yüzükten nefret etse de yine de takıyor çünkü ondan istediğiniz şey bu. Ve Auden *ile birlikte* çalışırken - için değil, sadece açık olmak için - her bir Sinclair oteline getirilen müteahhitleri, yatırımcıları ve işletmeleri etkileyen ve etkileyen kişi oydu. Lilah. Başka kimse değil. O şirketi en az binanın üzerinde adı yazan kadın kadar yönetti ve şimdi adını bir şeye koymak için inanılmaz bir fırsatı var ve siz ? Yapmasını istediğin şey bu değil diye ona bok mu *atıyorsun*? Siktir et. O bunu hak ediyor. Sonunda sıkı çalışmasıyla tanınmayı hak ediyor. Senin ya da bir başkasının gölgesinde yaşamamayı hak ediyor. Kendisi gibi parlak bir yıldız gibi parlamayı hak ediyor. Hak etmediği şey ise senin saçmalıkların. O yüzden neden hepimize bir iyilik yapıp çenenin kapatmıyorsun?"

Sözlerimi bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım, göğsüm yorgunluk ve saf öfke karışımıyla kabarıyordu. Lilah'ın ailesinin onu aşağılamasını dinleyerek buna çok fazla katlanmak zorunda kaldım ve bundan bıktım. Bir şey söylemem Lilah'ı kızdırsa da umurumda değil. Bir saniye daha dinleyemem.

Her şey boyunca sessiz kalan anneme dönüyorum. "Anne, özür dilerim. Beni insanlara sesimi yükseltmemem için yetiştirdiğini biliyorum ama lanet olsun, bazıları bunu hak ediyor."

Dudakları seğiriyor ve onları birbirine doluyor, başını sallayıp elimi okşarken bana karşı öfkeli ve kızgın görünmek için elinden geleni yapıyor.

"Baba, ben-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Bana bir şey söylemene gerek yok evlat. Hayatımda seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım." Sonra öfkeli gözlerini Deacon ve Selene'e dikti. "Bilgin olsun, oğlumun az önce söylediği her şeye katılıyorum. Ve eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, bunu benimle halledin."

Kahretsin, onu daha önce hiç bu kadar sevdiğimi sanmıyorum. Dengeli bir nefes alıyorum, sonra nihayet Lilah'ya bakıyorum, ağzı aralık, bebek mavisini gözleri kocaman oturuyor.

"Özür dilerim şekerim," diyorum ona usulca. "Onların senin ailen olduğunu ve onları sevdiğini biliyorum ama oturup seni tekrar aşağılamalarını dinleyemezdim. Bunu yapamazdım. Hele ki sen, her zaman bir şampiyon gibi çenenin tutarken, söyledikleri seni etkilemediği halde etkiliyormuş gibi davranırken. Canını yakarlar, sizi kemiklerinize kadar keserler. Buna rağmen başını dik tuttuğun için sana ne kadar hayran olsam da, artık gönüllü bir katılımcı olamam. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun ve umarım bir gün bunun farkına varırsın."

Selene ve Deacon'a sertçe bakıyorum, onlarla tanıştığım günden beri oldukları gibi burunlarını havaya dikmişler. Yine de, tüm bunlara rağmen, tek kelime etmiyorlar.

Peçetemi masaya atıyorum.

"Bu çok saçma," diyorum. "Burada onlarla bir dakika daha oturmayacağım."

Annem ve babam bir saniye bile kaybetmeden sandalyelerini geri itip paltolarını topluyorlar. Daha bu yılın başlarında tam da bu restoranda diz çöktüğüm kadına bakıyorum ama o kıpırdamıyor. Lilah sadece bize göz kırpmıyor, takip etmek için bir kez bile harekete geçmiyor.

Hayır. Onun yerine başını göğsüne doğru eğerek bana sırtını dönüyor ve bu çok ezici.

"Oh" seviyesinde yıkıcı.

Hutch yanıliyordu. Bu gerçek değil. Ve Lilah bunu kanıtladı.

Ona son bir kez uzun uzun baktıktan sonra kalbimi geride bırakarak dönüyorum. Annem kolunu bana doluyor, annelik içgüdüleri rahatlatılmaya ihtiyacım olduğunu hissediyor,

Restoranın önüne doğru ilerlerken babam da hemen arkamızdan geliyor.

"Çok üzgünüm, evlat."

"Teşekkür ederim," diyorum ama şu anda minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Aslında hiçbir şey hissetmiyorum.

"Yine de seninle gurur duyuyorum. Her ne kadar haklı olsan da -seni insanlarla böyle konuşman için yetiştirmedim- iyi ki yetiştirmişim. O insanlar korkunç."

Yumruğumu sıkıyorum, geri dönüp onlara daha fazla saldırma dürtüsüyle savaşıyorum.

Bunu kesinlikle hak ediyorlar.

Ama geri dönmüyorum. Yürümeye devam ediyorum ve bunu yapmak için sahip olduğum tüm çabayı harcıyorum, sevdiğim kadından uzaklaşmak için, açıkça aynı şekilde hissetmeyen birinden.

Kapıyı iterek açtım.

"Bekle!"

Duruyorum.

"Bekle!" Lilah tekrar seslenir.

Döndüğümde ayakta duruyor, elleri masanın üzerinde, gözlerinde korkuyla bana bakıyor. Yüzleri her geçen saniye daha da kızaran anne ve babasına bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye azarlıyor annesi. ", Lilah Jane." "Hayır."

Selene az önce tokat yemiş gibi başını geriye atıyor. "Affedersiniz?" "*Hayır* dedim." Lilah alay ediyor. "Biliyor musun, neden böyle bir şey yaptığıma dair hiçbir fikrim yok.

Kimseyi azarlamakta sorun yok, fikrimi söylemekte ya da istediğimi almakta sorun yok, ama konu siz ikiniz olunca? Ben lanet bir paspasım. Peki neden? Çünkü sevginize ve şefkatinize açım. Çünkü bir gün uyanıp kızınız olduğumu fark edeceğinizi umuyordum, kuklanız değil. Fox haklıydı, bu çok saçma ve ben daha iyisini hak ediyorum. Daha iyi ebeveynleri hak ediyorum, beni ben olduğum için seven insanları. Beni bir kutuya sokup olmadığım bir şey yapmaya çalışmayan. Beni sadece arkadaşlarına hava atmak için yanlarında istemeyen insanlar." Elini diğer müşterilere doğru sallıyor, onlar da önlerinde olup bitenlerden tamamen etkilenmiş durumdalar. "Daha fazlasını hak ediyorum. Hak ediyorum..." Mavi gözleri benimkileri buluyor. "Sevilmeyi hak ediyorum."

Yutkunuyorum, izlediğim şeyle gurur duyuyorum.

Nihayet! Bağırmak istiyorum ama bağırıyorum. Lilah'nın kendi anını yaşamasına izin veriyorum, çünkü o da bunu hak ediyor.

"Anne, baba," diyor, "ben nişanlı değilim."

"Ne?" diye tıslıyor annesi. Bugün söylenen onca şeyin arasında *bu* nasıl dikkatini çekmişti? "Tabii ki nişanlısın. Sen şu *hokey oyuncusuyla* nişanlısın."

Annem Selene'ye doğru bir hamle yapıyor ama babam onu tutuyor ve küçük kadını geri çekiyor. Bu olay başka bir zaman olsa güler geçerdim.

"Hayır, değilim." Lilah taktığı *dandik* yüzüğü çıkarıp gürültüyle masaya fırlatıyor. "Hiçbir zaman olmadım ve Fox benim erkek arkadaşım değil. Bütün bunlar sahteydi. Tamamen kurmaca."

"Ne?!" Annesi ağlamaya başlar. "Bunu anlamıyorum, Lilah." "Hangi kısmını?

Bunun sahte olduğunu mu? Yalan söyledim ve bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim ve

Bu inanılmaz adam *iyi* olduğu için mi bu rolü üstlendi? Çünkü öyle. O nazik, sevgi dolu ve senin olmadığın her şeye sahip."

"Neden?" diye soruyor annesi sahte hıçkırıkları arasında.

"Neden mi? Çünkü sana karşı çıkıp hayatımdan defolup gitmeni söyleyemeyecek kadar korkuyordum! Çünkü en çok korktuğum şey haline geleceğimden çok endişeliydim-sen. Acı, yaşlı ve yalnız. Çünkü evli olsan da, herkesin önünde mutlu ve aşık görünsen de, gerçeği biliyorum: Herkesi mutsuz etmekten hoşlandığın kadar mutsuzsun."

"İşte bu!" diye bağırıyor babası, elindeki peçeteyi masaya fırlatıp ayağa fırlayarak.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim, restoranı geçip Lilah ile babasının arasına girdim. Bana kaşlarını çatıyor, Lilah'nın sıcaklığı arkamda, ama kıpırdamıyorum. Bu adam ondan korktuğumu mu sanıyor? Hayır. Siktir et bu adamı.

"Deacon, şimdi geri çekilmeni istiyorum."

"O benim kızım, oğlum."

"Öyle mi? Ve o benim sevdiğim kadın. Bu yüzden tekrar söyleyeceğim, geri çekil. Ben sizi geri çekirmeden önce, *efendim*."

Burun delikleri alevleniyor, ama şaka yapmadığımı anlamış olmalı ve akıllıca bir adım geri çekiliyor.

Lilah'ya dönüyorum, ellerim yanaklarına gidiyor. "İyi misin?" Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

"Güzel." Ailesine geri dönüyorum. "Biz gidiyoruz, bizi takip etmeyeceksiniz ve onunla iletişime geçmeyeceksiniz. Lilah sizinle konuşmaya hazır olana kadar *onu* hiç rahatsız etmeyeceksiniz, tabii böyle bir şey olursa. Anlaşıldı mı?"

Deacon tartışmak için ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor. Kapatıp bir kez başını sallıyor. Selene'in ne düşündüğü umurunda bile değil. Elimi Lilah'nın beline koyuyorum ve onu olay yerinden uzaklaştırıyorum. Hepimiz dışarı çıkana kadar nihayet nefes alabiliyorum.

"Vay ," diyorum ellerimi saçlarımda gezdirirken. " anasını." Lilah başını sallıyor, kendisi de nefes nefese kalıyor. "Katılıyorum. Bu..." "Evet."

Kim diğerine önce hamle yapıyor bilmiyorum ama birden Lilah kollarımda ve ağzlarımız birbirine değiyor. Sanki savaştan yeni dönmüş bir asker gibi öpüşüyoruz, ki bu çok uygun çünkü kesinlikle bir savaştan çıkmışım gibi hissediyorum.

Aklımın bir köşesinde ailemin yakınlarda durduğunu biliyorum ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Onu öpmeyi bırakamıyorum, çünkü bırakırsam gideceğinden korkuyorum ve gitmesini gerçekten ama gerçekten istemiyorum.

Öpüşmeyi ilk kesen Lilah oluyor, bir zamanlar çılgınca olan hareketleri dudaklarımız birbirine değene kadar daha normal bir hıza yavaşlıyor.

"Lilah, ben-"

"Seni

seviyorum."

Geri çekilip ona bakıyorum.

Az önce...

"Ne dedin sen?"

"Seni seviyorum dedim. Ama aslında demek istediğim şuydu: Sana aşığım Arthur Fox ve bunun için özür dilemeyi reddediyorum."

Benim sözlerim. Malzeme dolabında ona söylediklerim.

O beni seviyor. Lilah Maddison beni seviyor ve eğer bu duyduğum en tatlı şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Ee?" diye soruyor. "Bir şey söyleyecek misin?" Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Oh."

"Oh? *Oh?* Ciddi misin? Az önce seni sevdiğimi söyledim ve sen- kahretsin, Fox!" Beni çimdikliyor. "Ciddi misin?"

Gülüyorum, sıkışmış dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Adil olan adildir." "Bu çok kabaydı."

"Hayır, kötü olan bunu söylediğini duymak için beni günlerce bekletmekti."

"Biliyorum." İç geçiriyor, alnını çeneme dayıyor. "Biliyorum ve özür dilerim. O zaman biliyordum. Bana söylediğinde, senin hakkında ne hissettiğimi biliyordum. Sadece yapamadım... Bilmiyorum. Kelimeleri çıkaramadım. Kilitlendim. Korktum."

"Korktun mu? Sen mi? Hayır, buna inanmıyorum."

Geri çekildi, mavi gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı ve sonunda ailesinin tüm saçmalıklarından kurtulduğu için mi yoksa şu anki konuşmamızdan mı bilmiyorum ama her neyse, buna bayıldım. Onu böyle görmeyi seviyorum.

Onu çok seviyorum.

"Cesur davrandığımı biliyorum. Ne istediğimi biliyormuşum gibi davranıyorum, kontrol bendeymiş gibi. Ama değilim. Ben de herkes gibi korkuyorum. Ve evet, seni sevmek beni korkutuyor, Fox. Ödümü koparıyor çünkü daha önce hiç aşık olmadım. Çünkü bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Seni delirtecek miyim yoksa önce sen mi beni delirteceksin bilmiyorum. Yarın uyanıp her şeyden pişman mı olacağız yoksa yaşlanıp buruşana kadar birlikte mi kalacağız bilmiyorum. Seni sevdiğim gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum Arthur. Seni o kadar çok seviyorum ki. Bunu planlamamıştım. Bunun gerçek olmasını planlamamıştım ama oldu. Gerçekleşti ve bunun için üzgün olamam. Olmak da istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Bizi istiyorum. *Gerçek olmak* istiyorum."

O daha konuşmasını bitirmeden başımı sallıyorum çünkü ben de bunları istiyorum. "Evet," diyorum, ellerimi yanaklarında gezdiriyorum, yanağını öpüyorum
dudaklar. "Evet. Ben de
istiyorum." "İstiyor
musun?"

"Çok kötü, şekerim. Her şeyi seninle istiyorum. Tüm dağınıklığı." Yanağından öperim. "İyi, kötü." Sonra . "Aradaki her şeyi." Dudaklarımı kulağına kadar götürüyorum ve fısıldıyorum, "*Özellikle* de yaşlı ve buruşuk kısmı." Ağzını öperken gözleri kapanıyor ve ona her kelimesinde ciddi olduğumu gösteriyorum. Sonunda hava almaya çıktığımızda yüzü kızarıyor ve
Yakın zamanda bıkmayacağımı bildiğim bir görünüm.

"Ailenin elli adım ötede olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Buralarda bir yerde olduklarını biliyorum."

"Yani, muhtemelen, bileyim, öpüşmeyi bırakmalıyız, değil mi?"

"Yapmalıyız."

Ama yapmayacağız. Onu tekrar, tekrar ve tekrar öpüyorum, sadece iyi bir önlem için. Sonunda geri çekildiğimde, uygun zamanı çoktan geçmişti, ama

Onları binanın yan tarafında saklanırken bulduğumda annemin gülümsemesine hiç aldırmıyordu.

"İkinizin bir dakika yalnız kalmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Muhtemelen iyi bir karar." Lilah'yı yanıma çekiyorum ve gitmesine asla izin vermeyeceğime dair sessizce yemin ediyorum.

"Anladığım kadarıyla işleri koymuşsunuz?" Lilah'ya bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Evet," diyor. "Bunu çözdük diyebilirim Bonnie."

"Oh!" Annem heyecanla alkışlıyor. "Çok sevindim. İkiniz için çok mutluyum. Gördün mü Artie? Son sese kadar oynarsan her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim."

"Sen yaptın."

Annemle babamın havaalanına gitmesi gerekene kadar birkaç dakika daha konuşuyoruz.

"Oğlum," diyor babam, "annenle ben eve döndüğümüzde biraz konuşmamız gerekebilir."

Başımı salladım. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama şimdilik, ilgilenmen gereken daha önemli şeyler var gibi görünüyor."

Babam beni kucakladı. "Seni seviyorum, Artie."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve onu bırakıp Lilah'ya sarılışını izliyorum.

Ona bir şeyler fısıldıyor ve her ne ise, yüzünü ona gömerken omuzları sessiz çılgınlıklarla titriyor.

Annem onun yerine geçip yanağımı öpüyor. "Ona her şeyi anlatabilir miyim?" Başımı sallıyorum. "Lütfen. Ve gerçekten çok üzgünüm."

"Özür dileme Arthur. Sen tam da umduğum adamsın. Tek isteyebileceğim bu. Ve sen," diyor Lilah'ya doğru ilerleyerek. "Seni güzel ruhlu seni. Seninle gurur duyuyorum, evlat. Senin müstakbel kayınvaliden olmadığımı ve gelecekte seni ve oğlumu nelerin beklediğini bilmediğimi biliyorum ama şunu bil ki sana sadece bir telefon kadar yakıным. Ben senin yanındayım. Sonsuza kadar, Lilah."

Kendini zar zor toparlayan kızım başını sallıyor, annem ona sıkıca sarılırken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Yanağından öpüyorum ve kiralık arabalarına binmeden önce ona son bir kez sarılıyorum, otoparktan çıkarken camdan bize el sallıyorlar.

Lilah, ailesinin hâlâ içeride olduğunu tahmin ettiği restorana bakar.

"Geri dönüp onlarla konuşmak ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır. Gerçekten, gerçekten istemiyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu." Çenemi kaşıyorum. "Orada patladığım için özür dilerim. Ben sadece..."

"Yapma," diyor. "Uzaktan yakından kızgın değilim. Söz veriyorum. Aksine, bu seni daha çok sevmeme neden oldu."

"Bir daha söyle." Yüzüme bakması için onu çeviriyorum. "Beni sevdiğini söylediğin kısmı."

Kıkırdıyor. "Seni seviyorum, Fox."

"Tanrım, kulağa hoş geliyor." Burnumu onun boynuna dayadım.

"Şimdi sen söyle."

"Seni seviyorum, Fox."

"Arthur..." diye uyarır.

Ona karşı kıkırdıyorum. "Seni seviyorum, Lilah."

Ağızlarımız tekrar birbirine yapışmadan önce yapabildiğim tek şey bu ve bundan hiç şikayetçi değilim. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamadan orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama sonunda otoparktan kamyonetime doğru yol alıyoruz.

"Hey, Fox?" diye soruyor kapıyı onun için açarken.

"Evet?"

"Annen 'son zil' derken ne demek istedi?"

Gülüyorum, kamyonetime binmesine yardım ederken başımı sallıyorum. "Eve giderken açıklarım, tamam mı?"

"Mmm," diye mırıldanıyor memnuniyetle. "Ev. Kulağa hoş geliyor."

"Öyle mi? Ben de, şekerim. Ben de."

İçeri girdiğinden emin olduktan sonra kapıyı kapatıyorum ve asla kaybetmeyeceğimi düşündüğüm bir gülümsemeyle kamyonetin etrafında dönüyorum.

Ve hepsi onun yüzünden.

BÖLÜM 24

LILAH

" bu, bebeğim. Evet, evet. Daha sert. Daha hızlı. Evet!"

Auden ve ben, sesi kesinlikle hokey maçı izliyormuş gibi Rory'ye bakıyoruz. Kanepenin kenarına oturmuş, çenesini ellerinin arasına almış, diskin pistte fink atmasını izliyor.

"Şu anda ne kadar azgınsın?" Ben soruyorum.

"Ne?" diye soruyor, sonunda bize dönüp bakıyor, sanki bizim de odada olduğumuzu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Hokey izlerken genelde olduğum kadar azgınlım. Neden?"

Auden ve ben gülüyoruz.

"Çünkü Lilah'nın televizyon ekranını yalayacakmış gibi görünüyorsun, işte bu yüzden." Auden elini hamileliğini yeni yeni göstermeye başlayan karnına koyuyor. "Ben de hamile olduğum için azgın olanın *ben* olduğumu sanıyordum."

Rory dudaklarını ikizine doğru kıvrıyor. "Gerçekten de bebek konusunda söz verdiğimizi sanıyordum. Çok... iğrençler."

"Hayvanlar da iğrençtir."

"Son derece iğrenç," diye katılıyor Rory. "Bu yüzden sadece birini seçtim. Hayvanlar ya da bebekler, hayvanlar ya da bebekler. Ben hayvanları seçiyorum."

Auden gözlerini deviriyor, pembe kanepemden yedek bir yastık alıp kız kardeşinin kafasına fırlatıyor. Rory'nin umurunda değil. Maçı izlemeye geri döndü ve tam zamanında Fox'un inanılmaz bir kurtarış yaptığını gördü. Keşke orada olsaydım ama Auden'in ani sabah bulantıları ve bizim

Gece geç saatlere kadar süren iş stratejisi oturumlarında, kanepemde en iyi iki arkadaşımın arasında son derece rahatım.

"Lanet olsun! Adamın yanıyorsa!" Rory yüksek sesle alkışlıyor, ellerini ağzına götürüyor ve sanki Fox onu şehir merkezindeki pistten duyabilecekmiş gibi tezahürat yapıyor. Bu kadar yüksek sesle bağıracağına göre, duyabilirdi.

Senin adamın.

O haklı. Fox benim erkeğim ve bunu düşünmek bile beni gülümsetiyor.

Ailelerimizle yaptığımız kahvaltının üzerinden üç hafta geçti ve en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Numara yaparken her şey iyiydi, ama gerçekte? Bilmiyorum. Her şeyi çok *daha fazla* hissettiriyor. Auden aşık olduğunda böyle olduğunu söylüyor ve ben de ona inanmayı seçiyorum. Bana hissettirdiklerine nasıl inanmam? Sanki havada yürüyorum ama hiç hissetmediğim kadar yere sağlam basıyorum. Anlamıyorum ve asla da anlamak istemiyorum. Sadece kabullenmek ve bundan zevk almak istiyorum.

O sabahtan kalan bir diğer iyi şey de ailemden haber alamamış olmam. Cırcır böcekleri gibiydiler ve ben bununla gayet iyiyim. Onlara söylediğim her kelimedede ciddiydim ve Fox'un da öyle olduğunu biliyorum. Onlarla bir ilişki kurmak istersem bana saygı duyacağını ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağını söyledi ama herhangi bir söz veremedi. Bu beni çok fazla gülümsetti.

"Ciddi misin Lilah?"

"Ne?" Beni dikkatle izleyen Auden'a dönüyorum. "Yine Fox'u düşünüyorsun, değil mi?"

"Yine mi?" Rory kendini kanepeye geri attı. "Ona kafayı takmışsın."

Onunla çalışmıyorum. Bir anlamı yok. Takıntılıyım. "Siz ikiniz ne zaman tekrar evleniyorsunuz?"

Bu soruyu sorduğu için bile Rory'yi tekmeliyorum. Kız kardeşinin ona fırlattığı yastıkla karşılık veriyor.

Fox ve ben düğün seçeneğini açık tutmaya karar verdik, ancak bu çok çok bir gelecekte olacak. Resmi olarak nişanlı değiliz ama nişanlı da *değiliz*. Karmaşık bir durum, sanırım tüm bu ilişkinin nasıl başladığına uygun, ama bizim için işe yaradı, bizi buraya getirdi, bu yüzden onunla devam ediyoruz.

"Hey, hey, hamile kadın burada!" Auden az önce yüzüme çarpan yastığı çalıp üzerine yerleştirmeden önce kendini koruyor

ıkıntılı göbek. Oyunu en az yastık kavgasıyla bitirmeyi başarıyoruz ve ben farkına bile varmadan son düdük çalıyor.

Yılanlar kazandı. *Tekrar.* Fox'la kasklarını tokuşturmak için sıraya girdiklerinde kamera takımı yakınlaştırıyor, Lawson kalabalığı selamlayıp kaymaya başlamadan önce onun kubbesine fazladan bir öpücük konduruyor. Çok şirin ve Rory'nin bayılmasına neden oluyor, tabii bunu asla kabul etmez.

Kısa bir süre sonra Auden ve Rory erkek arkadaşlarıyla buluşmak için aceleyle eve dönerken beni Fox'u beklerken yalnız bıraktılar. Yaklaşık bir saat sonra anahtarını kapıda duyuyorum ve sanki burası onun da eviymiş gibi kapıyı iterek açarken kanepedeki yerimden sırtıyorum.

Beni gördüğü anda parlıyor. "Lilah." "Fox," diye karşılık veriyorum.

Sonra koltuktan fırlayıp kollarına atılıyorum, bacaklarım beline dolanırken elleri kıçımın altına giriyor, dudaklarımız sanki onu görmeyeli saatler değil de günler olmuş gibi aceleyle pşyor. Doğal olarak bu yeterli değil ve hiçbir zaman da yeterli olacağını sanmıyorum.

"Kahretsin, seni özledim," diye mırıldanıyor tenime karşı, dudakları boynumda.

"Az önce beni gördün."

"Yani?"

Gülüyorum. "İyi noktaya değindin."

Ağzını tekrar kendime çekiyorum, ikimizin de nefesi kesilene kadar dillerimiz birbirine dolanıyor. Sonunda beni tekrar ayağa kaldırıyor, saçları ellerimden dolayı dağılmış ve dudaklarım şişmiş hissediyorum.

"Gidip bunu çıkaracağım," diyor takım elbisesini göstererek. "Kanepe kucaklaşması?"

Heyecanla başımı sallıyorum. "Lütfen."

Okuduğumuz kitabı -vampir kardeşliği hakkında yeni bir kitap- alıp yerime yerleşiyorum. Birkaç dakika sonra odamdan üzerinde düşük belli gri bir eşofman altından başka bir şey olmadan çıkıyor. Hepsi bu. Gömlek yok, çorap yok. Sadece tüm ihtiyaımıyla o. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde odaklanmamı zorlaştırıyor, başı karnıma yaslanıyor, bacakları onun için çok küçük olan pembe mobilyanın diğer tarafının kenarına uzanıyor.

"Nerede kalmıştık?" Kitabı açıp sayfaları çevirerek soruyorum.

"Costco makbuzuyla birlikte yer imlerine ekledim."

"Aferin oğlum," diyorum ona, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Ah, bunu hatırlıyorum. Az önce yerleşkeye gitti ve diğer kardeşlerle tanıştı."

"Sanırım V şimdiye kadarki favorim."

"Gerçekten mi? Ben Z'yi seviyorum.

Gizemli biri."

"Çok *seksi*. Yara izine karşı bir şeyler hissediyorsun ve bunu biliyorsun. Hatırlat da seni asla Adrian Rhodes ile tanıştırmayayım."

"Bilmiyorum... Hokey oyuncusu ve yara izi mi var? Kulağa seksi geliyor. Mega esnek bir kaleci olma ihtimali var mı?"

Bana ters ters bakmak için başını arkaya yatırıyor ve ben de gülümsememi kitabın arkasına saklıyorum.

Uzun süre kitap okudum ya da en azından öyle hissediyorum. Fox arada bir uzun saçlı vampirle ilgili duygularını dile getiriyor, olay örgüsünü ve sıradaki kitabın kimin olduğunu tartışıyoruz ama tek yaptığımız bu. Birlikte uzanıyoruz, ben Fox'a kitap okuyorum, o da bana sarılıyor. Dünyanın en seksi gecesi değil, en maceralı gecesi de değil ama bu bizim gecemiz.

Bunu hiçbir şeye değişmem.

EPILOG

FOX

"Üç, iki, bir!"

Lilah başparmağını bilgisayarına vuruyor ve böylece Maddison Sinclair Designs resmen faaliyete geçiyor. Kollarını, her an doğum yapacakmış gibi görünen hamile en yakın arkadaşına doluyor ve biz onun etrafında tezahüratlara boğulurken birbirlerine sıkıca sarılıyorlar.

Hayes ve Quinn ses cihazlarına üfler, Flora da onların yanında aynı şeyi yapar. Locke ve Keller yüksek sesle alkışlıyor, hatta ikincisi neredeyse gülümsüyor. Onların üzerinden Hutch'a bakıyorum ve o da bana sanki bir sırrın içindeymişiz gibi sırıtıyor ve bu sefer ne olduğunu tam olarak biliyorum - onlara sahip olduğumuz için çok şanslıyız.

O haklı. Şanslıyız. Konferans finalinin yedinci maçını kaybettiğimizde onlara çok ihtiyacımız vardı. Çok zordu. Sonrasında grup sohbetinin iki hafta boyunca aktif olduğunu sanmıyorum, herkes yaralarını sardı ama bizi yenen takımın en azından kupayı kazanmasına sevindim. Bunu hak ettiler ama gelecek yıl... Gelecek yıl bizim yılımız. Bunu hissedebiliyorum.

Lilah Hutch'a, Auden da bana doğru ilerliyor.

"Tebrikler," diyorum ona, yuvarlak karnı aramızdayken elimden geldiğince sarılıyorum.

"Kızımız olmadan yapamazdım." Lilah'ya atıfta bulunarak gülümsüyor.

Lilah'nın yardımı olmadan Auden'ın bu işi başarabileceğini ve düğününü planlayabileceğini hiç sanmıyorum. Aşırı derecede hamileyken neden hayatını değiştirecek iki girişimde bulunmaya karar verdiğini anlayamıyorum. Ama yaptı ve tüm bunların başarısı için Lilah'a teşekkür etmeli.

Sevgilim nihayet geldiğinde yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. "Selam şekerim," diyorum, ayakkabılarımın uçları onunkilere değerken. "Merhaba."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Dürüstçe mi? Hâlâ stresliyim ama aynı zamanda rahatladım. Tuhaf ve açıklaması zor."

"Yapmak zorunda değilsin. Benimleyken olmaz. Benimleyken asla."

Başını yana eğip gözlerini kısarak bana bakıyor. "Neden bana karşı bu kadar iyisin Arthur Fox?"

"Çünkü bunu hak ediyorsun, Lilah Maddison."

Bununla birlikte, kendini kollarıma atıyor ve ben de her zaman yaptığım gibi onu yakalıyorum. Dudaklarımız eski dostlar gibi birleşiyor ve onu kendime doğru tutarken elimi boynuna götürüyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum. Onu kaybedeceğimden korktuğum için değil - artık bundan korkmuyorum - ama ona doyamadığım için.

Uygun olanın çok ötesinde öpüştüğümüzde, nihayet ayrılıyoruz. "Seninle gurur duyuyorum," dedim ona.

Bu bana bir kızarıklık kazandırdı. "Teşekkür . Bunu sensiz yapamazdım."

"Evet, yapabilirdin. Her şeyi yapabilirsin ve bunların hiçbiri için bana ihtiyacın yok."

"İstemedim ve istemiyorum da. Seni her zaman yanımda istiyorum."

İç çekiyorum, alnımı onunkine yaslıyorum. "Senin yanında olmak kulağa hoş geliyor."

"Kulağa hoş geliyor." Bir kahkaha attı. "Tanrım, bunu yaptığımıza inanabiliyor musun?"

"Evet."

"Yoğun bir yaz oldu. Playoff koşusu, evlenme teklifi, düğün planlaması, her an doğabilecek bebek ve şirketin lansmanı."

"Yine de hepsini yaptın."

"Hem de topuklularla."

Gülüyorum, her şeye rağmen rahatlamasına yardım ederken o topukların içime battığı geceleri düşünüyorum. "Sana söyledim, sen inanılmaz bir kadınsın Lilah Jane."

"Bana çok fazla güveniyorsun Fox."

"Ve sen kendine yeterince inanmıyorsun." Burnunun ucunu .

İç çekiyor. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen ben..." "Ne, şekerim, ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Seninle evlenmek ya da başka bir şey."

Ciddi olup olmadığını görmek için aşağıya bakarak geri çekildim ve beni becerdi, ama o

öyle.

"Parmağına yüzük takmama izin verir misin? Bu sefer *benim* yüzüğümü mü?" Yavaşça başını sallıyor. "Evet. Evet, sanırım veririm."

Sözleri beni neredeyse yere seriyordu. Lilah'ı yürürken görme düşüncesi Koridorda bana doğru ilerlerken içimde bir şey, bir süredir tutunduğum bir şey sarsılıyor ve aylar önce yaptığım gibi dizlerimin üzerine çökme dürtüsü beni vuruyor. Ama yapmadım. Bu arzuyu başka bir gün için saklı tutuyorum.

Bu gün onun şirketi ve başarılarıyla ilgili. Bekleyebilirim. Lilah'a başka bir gün evlenme teklif edebilirim. Ayrıca, evet diyeceğine dair içimde bir his var.

"Tamam, ayrılın, ayrılın." Lawson beni Lilah'dan uzaklaştırdı. "Bu bir parti, senin seks yuvan değil. Hadi kutlayalım!" Kırmızı bir fincan alıp havaya kaldırdı. "Lilah'a!"

"Hey!" hepimiz, bardaklarımızı kaldırarak.

"Auden'a!"

"Hey!" diye tekrar tezahürat yaparız.

"Ve Hutch'ın çekilememesine, yani ikinci nesle kavuşuyoruz! Çok yaşa Yılanlar Bekarlar Grup Sohbeti!"

"Çekilmek ne demek?" Flora, Hayes ve Quinn dışındaki herkesi bir kahkaha krizine sokarak sorar.

Hutch kafasının arkasına vuruyor ve Rory bile sinirli bir şekilde başını sallıyor, ama içkisinden bir yudum alırken gülümsediğini görüyorum.

Kapı zili evin içinde çalıyor.

"!" Lawson kapıya doğru koşarak seslenir.

"Son zamanlarda daha da yorucu olduğunu düşünen başka biri var mı?" Hayes soruyor. "*Her zaman* ekstra yorucu. Sanki siz beni hiç dinlemiyorsunuz."

Keller homurdanıyor.

"Çünkü herkesten ve her şeyden nefret ediyorsun. Sen sayılmazsın," diyor Locke.

Keller omuz silkiyor, her zamanki gibi kayıtsız.

"Hutchy?" Lawson odaya geri dönerek seslenir. "Evet?" diye cevap verir kaptanımız.

"Kapıda sizi bekleyen biri var."

"O da kim?" Lawson'ın belirsizliğinden rahatsız olan Hutch homurdanıyor.

"Bize söyleyeceğini umuyordum."

Öndeki yıldızımız kenara çekiliyor ve arkasında duran küçük sarışın kadını ortaya çıkarıyor. Auden nefesini tutuyor, sonra nişanlısına bakıyor ama o da elindeki çantayı tutan kadına bakmakla meşgul.

"Kim o?" Lawson kısık bir sesle sorar, ki bu onun için o kadar da kısık değildir. Herkes duyuyor.

Hayes konuşuyor. "Sanırım bu onun kız kardeşi."

"Üvey kardeş," diye düzeltiyor Hutch, kaşları içe doğru eğik. "Burada ne işin var Vanessa?"

"Özür dilerim, ben... Rahatsız etmek istememiştim," diyor saçlarını kulağının arkasına iterek. "Parti veriyormuşsun gibi görünüyor. Ben sadece..."

Gözleri boşlukta geziniyor, her birimize yabancılarla dolu bir odaya bakar gibi bakıyor ve kahretsin, sanırım öyle - ta ki arkada duran adama gelene kadar. Şakaklarında tuz ve biber saçları, gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar olan adam. Emektar.

Locke geçmişinden bir hayalet görmüş gibi bakıyor. Ve bence belki de görmüştür.

**

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Umarım siz de Lilah & Fox'u benim kadar ! Bu ikisini yazmak eğleneliydi.

Birbirlerine çok zıtlar ama yine de birbirlerine çok aşıklar. Eğer bu kitabı beğendiyseniz, favori platformunuzda yorum bırakmanızı tavsiye ederim.

Mant daha fazla Fox ve Lilah?

ÜCRETSİZ bonus sahne için kaydolun!

[ÜCRETSİZ bonus sahnenizi kapın!](#)

Mant daha fazla Seattle Serpents?

Locke TOP SHELF'te sırada!

[Şimdi Ön Sipariş Verin >>](#)

Auden & Hutch'ı

Kaçırdınız mı?

Milyarder bir kahraman, çok daha fazla absürt grup sohbeti, buhar, hokey ve herkes için mutlu bir son içeren yasak bir romantizmi olan **BODY CHECK**'te onlarla bugün tanışın!

BODY CHECK'in önizlemesi için okumaya devam edin...

GÖVDE KONTROLÜ ÖNİZLEME

HUTCH

Lawson: Bizi bir düğün için ektiğine inanamıyorum, Hutch. Ne kadar ezikçe.

Tilki: Kız kardeşi içindi, seni pislik. Aile arkadaşlardan üstündür.

STEPSISTER. Kan bile yok.

Locke: Onu rahat bırak Lawsy.

Beni rahat bıraksan nasıl olur ihtiyar?

Locke: Buza geri dönene kadar bekle.

Lawson: Ne yapacaksın? Bana doğru kalçanı mı kıracaksın?

Fox: Biraz ara ver Lawson.

Isır beni, Fox.

Ben: Hepiniz sinir bozucusunuz.

Hey, ben bir bok demedim.

Lawson: Hiç yapmıyorsun ki bu da bir o kadar sinir bozucu

Locke: Hala numaramı neden verdiğimi bilmiyorum.

Serpents Singles, bebeğim! İşte bu yüzden.

Keller: Aptal isim.

Fox: Kulağa hoş .

Locke: Hayır. Kesinlikle olmaz.

Hepinizi . Merak etmeyin.

Keller: *dışarı. Hepimizi yıpratacaksınız. Merak etme, zaten ediyorsun.

Az önce okuduğum konuşma karşısında başımı sallayarak telefonumu havaalanı salonundaki barın üstüne geri koyuyorum. Vızıldamaya devam ediyor ama görmezden geliyorum. Takım arkadaşlarım birbirleriyle didişmeyi asla bırakmayacaklar, bu yüzden onlara ayak uydurmaya çalışmak anlamsız.

Geçen yıl, uzun yıllarımı geçirdiğim takım beni genişleme draftında korumasız bıraktı. Adım okunduğunda çok şaşırmadım ama yine de ağzımda acı bir tat bıraktı. Nashville'e sahip olduğum her şeyi verdim ve onlar beni ortada bıraktılar. Elbette, onlarla geçirdiğim son sezonda rakamlarım düştü ama bunun başka bir sözleşme teklif edilmeyecek kadar kötü olduğunu düşünmüyordum. Ama tam olarak öyle oldu ve ben de bununla yaşamak zorunda kaldım.

Ben de kendimi paten bağlarından tuttum ve Seattle Serpents için her şeyimi vermeye karar verdim. Onlarla çok yıllık bir anlaşma imzalayan ilk oyuncu oldum ve önümüzdeki altı yıl boyunca takımdaki kaderimi belirledim... muhtemelen ligdeki son altı yılım.

Sıfırdan yeni bir takım kurmanın zor olacağını biliyordum, ancak daha başlangıçta bu kadar kötü olacağımızı tahmin etmemiştim. Sezonun tek parlak noktası bu aptallarla arkadaş olmaktır, telefonumun sürekli çalmasına bakılırsa hala didişiyorlar.

Kendi küçük grubumuza kasıtlı olarak ayrılmadık. Hepimiz takımda kalan ve yuva kurmakla ilgilenmeyen tek bekar erkekler olduk. Onlara asla ama asla söylemem -çünkü bu konuda asla susmazlar, özellikle de Lawson- ama bana arkadaşlık etmelerinden memnunum. Bazen tüm hayatınızı en büyük ödül olan Stanley Cup'ı kazanma umuduyla bir şeye adadığınızda yalnız kalabiliyorsunuz.

O kupayı kaldırmayı her şeyden çok istiyorum ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapmaya hazırım. Bu yüzden bu yıl sadece hokeye odaklanıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok, özellikle de kaptanlık koltuğu kapılmışken. Kupayı istediğim kadar bu takımın formasını da giymek istiyorum.

Spor Masası'nın tanıdık sesi kulaklarıma çarpıyor ve başımı kaldırıp birinci sınıf salon barının arkasında asılı duran televizyona bakıyorum.

"Sırada, Carolina Comets'in genç yıldız forveti Adam Hayes hakkında daha fazla konuşacağız, kendisi önümüzdeki sezon Seattle Serpents'e katılacak."

"Şaka yapıyor olmalısınız." Onlar konuşmaya devam ederken ben sandalyeme daha da gömülürken içimden kısık bir inilti yükseliyor. Bu ahmakla aynı takımda olma fikri beni iyice sinirlendiriyor. Elbette bunu bir süredir biliyordum ama bu bana hatırlatılmasını istediğim anlamına gelmiyor. Sanırım yeni sezon yaklaşırken, eski haberlerini yeniden gündeme getiriyorlar.

Geçen yıl Carolina ile birkaç kez oynadık ve iyi bir takımdılar - daha yeni kupayı kazandılar - ama bu çocuğun sezon sonunda emekli olan adamımızın yerini dolduracak kadar iyi olmasına imkan yok. Evet, o yaşılanıyor ve yavaşlıyordu ama bu çocuk? Hakkında duyduğum onca şeyden sonra mı? Baş belasından başka bir şey olmadığı onca kez söylendikten sonra mı? Hayır, teşekkürler. Bebek bakıcılığıyla hiç ilgilenmiyorum. Ben derin bir kupa turuna odaklandım, takıma değerinden çok daha fazla sorun çıkaracak genç bir pislik için endişelenmiyorum.

"Sanırım Carolina taraftarı değilsin."

Kafamı kaldırdığımda barmenin meraklı gözlerle beni izlediğini görüyorum. Bir elinde bardak, diğerinde bez var.

Sessiz bir soruyla kaşlarımı birbirine kenetliyorum.

Ellerimin tuttuğum viski bardağının etrafında beyazlaştığı yere doğru başlarını sallıyorlar. "Bardağı çok sert sıkıyorsun ve televizyona bakıyorsun, ben de bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Bu arada, o bardağı kırarsan, bedelini ödersin."

Viskiyi dudaklarıma götürüyorum ve geri koyup barmene doğru itmeden önce kalanı yudum yudum içiyorum. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Muhtemelen cevap vermediğim için kısık bir kahkaha attılar. "Elbette." Bana tam olarak iki buz küpü ile bir viski daha getirmek için döndüler- İçkiyi sulandırmadan lezzeti açmak için mükemmel bir sayı- ve dikkatimi tekrar televizyona veriyorum.

"Hayes geçen sezon Comets'in tarih yazan inanılmaz Stanley Cup macerasının bir parçasıydı." Yorumcu yanındaki adama dönüyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun Jonesy? Sence Seattle Serpents'a eksik olan bir şeyler katacak mı?"

Jonesy iğrenç bir şekilde gülüyor. "Chuck, onun eklenmesi kesinlikle zarar vermez. Takımda büyük yıldızlar var, biliyor musun? İsim vermek istemiyorum ama kim olduklarını biliyorlar. Gerektiği gibi ortaya çıkmıyorlar, belki de ihtiyaçları olan şey daha genç bir adamdır."

Dışlerimi gıcırdatıyorum.

Jonesy'nin canı cehenneme. Onu da sikeyim, Chuck'ı da sikeyim, o masada kendini beğenmiş gülümsemelerle oturan herkesi de sikeyim, ama özellikle Jonesy'yi çünkü biliyorum ki - *biliyorum ki* - kastettiği benim. Son zamanlarda buzda iyi miydim? Hayır. Bu benim NHL'deki en kötü sezonumdu. Bununla birlikte, özellikle sezon dışında bunun sürekli yüzüme vurulmasına ihtiyacım var mı? Tabii ki hayır.

Barmen tam o anda önüme yeni bir viski koyuyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden alıp boğazımın arkasına atıyorum.

İki parmağımla boş bardağı onlara doğru itiyorum. "Bir tane daha."

Önce bardağa, sonra da bana bakıyorlar, kaşları çatık. Ben de kendi kadehimi kaldırıp bana meydan okumaları için yalvarıyorum. Sarhoş değilim, yakınından bile geçmiyorum. Bir içki daha içmeye hakkım var ve şu anda bir içkiye gerçekten ihtiyacım var.

Birkaç vuruştan sonra nihayet başlarını sallayıp şişeyi almak için dönüyorlar. Bu kez bardağı bana doğru ittiklerinde, televizyonda saçmalayanları duymamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak yudumluyorum.

"Doğru, Jonesy, ama geçen sezon işler yolunda gitmemiş olsa da, takımlarında hala inanılmaz tecrübeli oyuncular var. Bunun da bir anlamı olmalı."

Pekala. Chuck hakkında söylediğim tüm kötü şeyleri geri alıyorum. Kalabilir.

"Olur ama sadece o çocuklar öne çıkarsa olur. Eğer kıdemli adamları ya da Vezina-

Finalist kaleciler maçları bitirmek için genelde çok iyi oldukları şeyi yapmıyorlarsa, bunun bir önemi yok Chuck. Özellikle de ilk senesinde Final'e kadar giden Vegas varken. Her açıdan kötü görünüyor."

Evet, *Jonesy'yi sikeyim*.

Telefonum tezgâhta çalışıyor ve ekrana bakıyorum. "Vay canına. Gerçekten bir Carolina hayranı değilsin, ha?"

Sesin geldiği sağ tarafıma bakıyorum. Benden en az birkaç yaş genç görünen bir kadın iki sandalye aşağıda oturuyor. Kadehindeki şarabı evirip çeviriyor, diğer kolunu da sandalyenin arkasına

Sandalyesinde, vücudu bana doğru dönük. Gözleri yüzümle viskime sarılmış elim arasında gidip geliyor.

Tutuşumu gevşetiyorum, dolgun pembe dudaklarının köşesinin, açık rahatsızlığım karşısında kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi nasıl seğirdiğini kaçırmıyorum.

Her ihtimale karşı şapkamı aşağıya doğru çekerek kollarımı barın tepesine dayıyorum ve ona "Carolina hakkında pek bir fikrim yok" diyorum.

Bir kahkaha atıyor. Gürültülü ve birkaç kişinin dikkatini çekiyor, özellikle de bar sessiz olduğu için, ama üzerindeki yeni gözler onu rahatsız ediyorsa, bunu göstermiyor.

"Birinci vuruş," diye mırıldandı. "Birinci vuruş mu?"

Omuzlarını geriye itiyor ve çenesini yukarı kaldırarak dik oturuyor. "Yalan söyledin. Ne zaman biri Carolina hakkında bir şey söylese Hulk yapacakmış gibi bakıyorsun. Bu da aksini iddia etseniz de takım hakkında bir fikriniz olduğunu kanıtlıyor. Yani..." Bir omzunu kaldırıyor. "Birinci vuruş."

Haksız değil, ama bunun söylenmesinden hoşlanmadığıma eminim. Bu konuda konuşmak istemiyorum ama o ya bunu anlamıyor ya da umursamıyor.

"Ve sen de skor tutuyorsun çünkü...?"

Yavaşça gözlerini şapkamın siperliği altında saklı olan benimkilerden alıp yüzüme, boğazıma, göğsüme, vücuduma ve oturduğum bar taburesine dolanmış ayaklarıma diyor. Bakışları rahatsız edici değil ve açıkça cinsel bir yanı da yok ama yine de yerimde kıpırdanmama neden oluyor. Nedenine bir türlü karar veremiyorum.

Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bu tedirgin ediciydi ama sadece bana bakışı *hoşuma* gittiği içindi. Bana dokunduğunu *hissettiğime* yemin edebilirim... ve bundan nefret etmedim.

"Sebebi yok." Şarabını yudumlamaya devam ederken kelimeler şarkı söyler gibi çıkıyor, gözlerini bir kez olsun benden ayırmıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Birinci vuruş."

"Pardon?"

"Sanırım beni duydun."

". Sadece neden skor tuttuğunuzdan emin değilim."

Ağzımın bir köşesini kaldırıyorum ve ona "Sebebi yok" diyorum.

Şimdi gözlerini bana dikme sırası onda ve bu hareket göğsümde kısa bir kahkaha patlamasına yol açıyor. Bu beklenmedik bir şey ve kadının gözlerinin nasıl açıldığına bakılırsa buna şaşırın tek kişi ben değilim.

O şaşkınlıkla meşgulken, ona iyice bakma sırası bana geliyor. Kestane rengi saçları karmakarışık bir topuz yapılmış ve başının üzerinde duruyor. Bu görünümün kasıtlı mı olduğunu yoksa gerçekten umursamadığını mı söyleyemiyorum. Her iki durumda da, rahat görünümüne uyuyor - siyah tayt ve üzerinde *Crazy Cat Lady* yazan ve bir taraftan aşağı kayarak dokunulduğunda yumuşak görünen soluk bir omuzu ortaya çıkaran büyük boy gri kazak.

O buraya ait değil.

Görünüşünü incelerken aklımdan geçen tek düşünce bu. Tanrı aşkına, birinci sınıf salonda oturuyoruz. Böyle giyinmişken burada olmasına imkân yok.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Gözlerimi ayağındaki düz beyaz spor ayakkabılardan yüzüne kaldırıyorum. İki kara kaşı yukarı kalkmış, dudaklarında hafif bir tebessüm beliriyor.

"Güzel kıyafet," diyerek omzumu ona veriyorum ve viskimi tekrar dudaklarıma götürüyorum. Bir yudum alıyorum, yutmadan önce ısırıcı alkolü ağzımda birkaç saniye tutuyorum.

Hadi oradan. Uçuştan önce sinirlerimi yatıştırmak için bir bardak iyi viski gibisi yoktur. Yılın büyük bir bölümünde uçan profesyonel bir hokey oyuncusu olarak uçuştan rahatsız olmayacağımı düşünürsünüz ama bu benim şansım değil. Başıma gelecekler üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı bir uçakta kapalı kalmaktan nefret ediyorum. Sevdiğim bir şey varsa, o da kontrol sahibi olmaktır.

"Teşekkürler!" diye karşılık veriyor sahte bir neşeyle. "Kendim seçtim ve her şeyi."

İğnelemeleri karşısında dudaklarımla seğirmesinden nefret ediyorum. Boşalan bardağı indirirken ellerimin titremesinden daha da çok nefret ediyorum.

"Gergin uçucu mu?" diye tahmin ediyor. Belli ki sohbet etme havasında ve benim olmadığımı umursamıyor gibi görünüyor.

"Evet." Kelime kırılmış ve umarım rahatsız edilmek istemediğimi anlaması için yeterli olur.

Öyle değil.

"Biliyorsunuz, karışıma alkol eklemek uçuş kaygınızı daha da kötüleştirebilir."

Ona bir göz attım. Bana doğru bakmıyor. Dikkati önünde duran içeceğinde. "Bu senin günlük kelimen mi?"

"Hmm?"

"Şiddetlendirmek mi? Bu senin günlük kelimen falan mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Sadece çok içtiğimde büyük laflar etmek gibi garip bir alışkanlığım var." Beyaz şarabından sağlıklı bir yudum alıyor. "Gergin uçucu," diyor bana, boş kadehi tezgâha bırakırken dahili telefonda bir ses geliyor.

"Seattle'a giden 1027 sefer sayılı uçuş beş dakika içinde kalkışa başlayacaktır. Lütfen kapıya doğru ilerleyin."

Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum. İçinden iki yirmilik çıkarıp tezgâha atıyorum ve burada oturduğum bir saat boyunca içkimi dolduran barmene başımla selam veriyorum.

Ayağa kalkarken kadına "Biliyorsun," diyorum. Bana doğru dönüyor, o lanet kaşları bir kez daha yukarı kalkıyor. "Karışıma alkol eklemek uçuş kaygınızı *daha da kötüleştirebilir.*"

Dudakları neşeli bir sırıtişla yukarı doğru kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Bunu ilk elden havaalanı bekleme salonundaki çılgın bir kedi kadından duydum." "Akıllı birine benziyor."

"Sesi sarhoş gibi geliyor."

"Kafam güzel," diye açıklıyor. "Ve sadece zar zor."

Onu bu gerçeği tartışacak kadar iyi tanımıyorum, bu yüzden bıraktım, bunun yerine az önce boşalttığım sandalyenin yanındaki yerden sırt çantamı aldım.

"İyi uçuşlar Bay Grumbles," diye mırıldanıyor ben yanından geçerken.

Salondan kapıma doğru ilerlerken başımı sallayarak gülüyorum. Haklı, bugün huysuzum. Huysuzum çünkü son iki haftayı zaman zaman harika olabilen ailemle geçirmek zorunda kaldım, ama bu son yolculuk? Kötü üvey kız kardeşimin düğünü olduğu için birbiri ardına gelen acı verici olaylardan başka bir şey değildi. Temelde onun erkek eşdeğeri olan bir adamla evlendi, bu da iki uzun hafta boyunca gezegendeki en dramatik insanlar olmalarına ve *düğün günü* gelin koridorda yürümeye başlamadan otuz dakika önce de dahil olmak üzere üç ayrı kez düğünü iptal etmelerine eşitti çünkü ilk bakış fotoğraflarından nefret ediyordu - her ne haltsa artık.

Sonra, tam da seyahatin tüm saçmalıklarını atlatmışken -bavulumu yolda kaybetmek de dahil- iki hafta sonra buza çıktığımda, sahip olmak istemeyeceğim yeni bir takım arkadaşım olacağını hatırladım. Yani evet, huysuzum ve havaalanı salonundaki rastgele bir kadının bu yüzden benim bir pislik olduğumu düşünmesi umurumda değil.

Birinci sınıf yolcuların uçağa binebileceği anonsunu duymak için tam zamanında kapıya ulaşıyorum, bu yüzden biletimi havaalanı çalışanına okutuyorum, sonra yürüyorum

Dar ve berbat kokan rampadan aşağı inerek önümüzdeki altı saat boyunca oturmak istemediğim uçağa biniyorum, özellikle de birinin yanında oturmak zorunda bildiğim için. Yanımda kimsenin olmamasını tercih ederdim, ancak seçtiğim uçuşta tek kişilik koltuk seçeneği yoktu, bu yüzden eve dönüş yolculuğu boyunca sohbetten kaçınmaya çalışmak zorunda kaldım.

Sırt çantamdan tabletimi alıyorum, sonra kulaklıklarımı kulağıma geçiriyorum - istediğim son şey koltuk arkadaşımın konuşmak istediğimi düşünmesi - ve Netflix'i yüklüyorum. Uçak içi Wi-Fi'ye bağlanıyorum ve sekizinci tekrar izleyişim için *Community*'yi sıraya alıyorum, sonra koltuğuma geri yerleşiyorum, başımı koridordan çeviriyorum, böylece yanımdan geçen kimseyle göz teması kurmuyorum. Yolculuğun buraya kadar olan kısmını kimse beni tanımadan geçirmeyi bir şekilde başardım ve bu şekilde devam etmek istiyorum.

Anonsları duyabilmek için gürültü engelleyiciyi kapalı tutuyorum, ancak her zamanki saçmalıklar: uçuş görevlileri *tam* uçuş gibi şeyler söylüyor ve insanlara üstlerindeki kutuları aşırı doldurmamalarını hatırlatıyor ve herkesten hızlı bir şekilde yerlerini almalarını istiyor.

"Yolcuların dikkatine: Auden Sinclair adında birini arıyoruz. Auden Sinclair, bu uçuşta mısınız?"

Görevli omuz silkmeden önce ismi iki kez daha tekrarlıyor ve ardından kalkış için kapıyı kapatacaklarını duyuruyor.

"Bekle! Bekle! Buradayım!"

Uçağın ön tarafına yakın bir yerde oturuyorum ve kulaklıklarım kulaklarımda olduğu halde yürüme yolundan gelen sesi duyabiliyorum. Bir kadın, bu yüzden beklediğimiz Auden Sinclair olduğunu varsayıyorum. Sesi paniklemiş gibi geliyor ve sanırım diğer herkesin uçuşunu geciktiren aptal ben olsaydım ben de paniklerdim.

"Buradayım!" diye tekrarlıyor ayakkabıları uçağın zeminine vururken. "Buradayım. Çok özür dilerim. İşemem gerekiyordu."

Görevli ona gergin bir gülümseme verir. "Sorun değil. Bir dahaki sefere, lütfen uçaқта kullanabileceğiniz tuvaletlerimiz olduğunu unutmayın."

"Elbette, ama bu lanet şeyler her zaman çok küçük ve yemin ederim birileri her zaman kocaman bir şey almak zorunda kalıyor."

"Günaydın millet. Ben Kaptan Archer, ve ben sizin..."

Kaptan pilot kadının söyleyeceklerini kesti, ki bu benim için sorun değil. Onun mazeretlerini dinlememeyi ve şu lanet uçağı yerden kaldırmayı tercih ederim.

Saniyeler sonra üzerime bir gölge düşüyor, ardından üstümdeki çöp kutusu açılıyor. *Kahretsin*, kendime küfrediyorum. Çünkü neden geç kalan kişi benim koltuk arkadaşım olmasın ki? Yolculuğumun geri kalanının temasına uyuyor sanırım.

Yanıma oturuyor, koltuğa tırmanırken çantası tepsideki masaya çarpıyor. Masa düşüyor ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Çantasını masanın üzerine koyuyor ve etrafı karıştırmaya başlıyor. O yerleşirken tanıdık bir koku burnumu gıcıklıyor. Tam olarak çıkaramıyorum ama yakın zamanda kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Bugün bile. Sanki-

"Oh, hey! Bu ! Merhaba, Bay Grumbles!"

Solumdan gelen neşeli sese doğru dönüyorum.

Bu o. Bekleme salonundaki kadın. Bana eski arkadaşmışız gibi gülümsüyor, sanki uçuşun geri kalanında beni kızdırmak için sabırsızlanıyormuş gibi, sanki beni kızdırmaktan *zevk* alacakmış gibi.

Büyük boy siyah poşetin içine dalmış olan elini hareket ettiriyor, sonra bir poşet cipsle yeniden ortaya çıkıyor. Berbat kokulu şeyleri burnumun dibine sokuyor, sanki içinden çıkan keskin ayak kokusunu alamıyormuşum gibi poşeti sallıyor.

"Frito?"

Gözlerimi devirmek ya da bu kadına dudak bükme istiyorum çünkü aklımdan ne geçiyor? Salondaki tavımdan konuşacak havada olmadığımı anlamamış olabilir mi? O zaman konuşmak istemediysem, şimdi de konuşmak istemediğimden eminim.

Ama ben bir şey söylemiyorum. Gözlerimi devirmem, küçümsemem. Sadece başımı bir kez sallayarak sorusunu yanıtlıyorum.

"Sen kaybedersin."

Omuz silkiyor, poşeti geri alıyor ve ağzına birkaç cips atıyor ve kulaklığım takılıyken bile çıtırtı yüksek ve iğrenç.

Lanet olsun. Bu uzun bir uçuş olacak.

Mant more?

[Okumaya başlamak için tek tıkla>>](#)

TEŞEKKÜRLER

Kocam, Henry. Sonsuza dek bir numaram. Bunu yazabilmem için bana yemek, yer ve zaman sağladığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Laurie. On yıl oldu. İşte bu kadar zamandır yayıncılık yapıyorum ve her adımında yanımda olduğun için sana minnettarım. Bana inandığın için teşekkür ederim.

Editör ekibim. Caitlin, Julia, Judy... Gerçek kahramanlar! Siz ve tüm sıkı çalışmanız olmadan bunu yapamazdım. Bunca yıldır bana destek olduğunuz için teşekkür ederim.

Kim, Nina, Meagan ve VPR ekibi. Desteğiniz inanılmaz. Arkamda duran ekibe bu kadar güvenmeseydim bu kitapları yazamazdım. Her şey için teşekkür ederim.

Tidbits. Güvenli alanım olduğun için teşekkürler.

Annem. Seni seviyorum.

Sen. Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Bu kitap gerçek bir sevgi emeğiydi ve umarım bunu her kelimesinde hissetmişsinizdir.

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla, Teagan

TEAGAN HUNTER İSİMLİ YAZARIN DİĞER ESERLERİ

SEATTLE SERPENTS SERİSİ

[Vücut Kontrolü](#)

[Face Off](#)

[Gecikmeli Penaltı](#)

[Boş File](#)

[Üst Raf](#)

CAROLINA COMETS SERİSİ

[Puck Shy](#)

[Blind Pass](#)

[Tek Seferlik](#)

[Günah](#)

[Kutusu](#)

[Sayı Şansı Eldiven](#)

[Kurtarma Tarafsız](#)

[Bölge](#)

ODA ARKADAŞI ROMPS SERİSİ

[Komşunuzdan Nefret Edin](#)

[Komşunuzu Sevin](#)

[Komşunuzu Arzulayın](#)

[Komşunuzu Ayartın](#)

SLICE SERİSİ

[Bir Pizza Kalbim](#)

[Seni Yoğuruyorum Bu](#)

[Gece Hamur Beni](#)

[Bırakmıyor](#)

[Bir Dilim Aşk Gözlerde](#)

[Peynir](#)

TEXTING SERİSİ

[Metinsel Olalım](#)

[Sana Mesaj Atmak](#)

[İstiyorum Bunu Atamam](#)

[Bana Bir Kez Daha Mesaj At Bebeğim](#)

BİRBİRİNE BAĞLI BAĞIMSIZLAR

[Siz Öyle Diyorsanız](#)

[Biz Yıldızız](#)

STANDALONLAR

[DM Günlükleri](#)

[Sonsuza Kadar En İyi](#)

[Arkadaşlar](#)

Yeni kitaplarımdan, kapak tanıtımlarımdan, satışlarımdan ve daha fazlasından haberdar olmak için

www.teaganhunterwrites.com

TEAGAN HUNTER, bolca iğneleme ve bir parça kalp içeren ateşli romantik komediler yazıyor. Pizza, hokey ve aşk romanlarını seviyor, ancak bu sırayla değil. Yazmadığı zamanlarda onu saatlerce *Supernatural* izlerken bulabilirsiniz, *One Tree Hill* ya da *New Girl*. Cadılar Bayramı'na hafif takıntılı ve serin havaları tercih ediyor. Lise aşkıyla evlendi ve şu anda PNW'de yaşıyorlar.

www.teaganhunterwrites.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

